இடைக்கால இந்தியாவின் வரலாறு - 1206 - 1707 CE

நூலாசிரியர்

முனைவர் ரெ. செல்வராசு

இணைப் பேராசிரியர், வரலாற்றுத் துறைத் தலைவர்

வரலாற்றுத் துறை,

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

(தொலைநெறி தொடர்கல்வி இயக்கம்)

திருநெல்வேலி - தமிழ்நாடு- 627 012.

ஜனவரி - 2024

எண்	இயல்	உள்ளடக்கம்	பக்க எண்
1.	I	தில்லி சுல்தானகத்தின் ஸ்தாபனம்: குத்புதீன் ஐபக் மற்றும் இல்துமிஷ் — இக்தா அமைப்பு - மையப்படுத்தப்பட்ட முடியாட்சி: சுல்தானா ரசியா மற்றும் உறுதியற்ற காலம் - பால்பனின் வயது- சிஹல்கனி - அரசாட்சிக் கோட்பாடு - அரசாங்கத்தின் மறுசீரமைப்பு - மங்கோலிய அச்சுறுத்தல் - உள்நாட்டு ஆட்சி மற்றும் பிராந்திய மறுசீரமைப்பு மாநிலத்திற்கான அணுகுமுறைகள் - ஆளும் வர்க்கங்களுக்கிடையில் மாற்றங்கள் - வெற்றி மற்றும் இணைப்பு.	1-43
	II	ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட அரசின் பிரச்சனைகள்: கியாசுதீன் மற்றும் முஹம்மது பின் துக்ளக்- நிர்வாக மற்றும் அரசியல் நடவடிக்கைகள் - பொருளாதார மற்றும் விவசாய சீர்திருத்தங்கள் - மூலதனத்தின் டோக்கன் கரன்சி பரிமாற்றம் - ஃபிரோஸ் துக்ளக் - பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் - இராணுவப் பயணங்கள் - சயீத்கள் மற்றும் லோடிஸின் தாக்கம்; டெல்லி சுல்தானகத்தின் கீழ் நிர்வாகம்	44-129
3.	III	முகலாய பேரரசின் அடித்தளம்: பாபரின் மத்திய ஆசிய அனுபவம் - பாபரின் படையெடுப்பிற்கு முன்னதாக இந்தியா - வட இந்தியாவில் பேரரசுக்கான போராட்டம் - ஆப்கானிய சர்வாதிகாரத்தின் முக்கியத்துவம் - ஷெர்ஷா சூரின் எழுச்சி; விரிவாக்கம் மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு- அக்பரின் அரசியல் கட்டம்; புதிய ஏகாதிபத்திய அமைப்பு மற்றும் நிர்வாகம்; முகலாய பிரபுக்கள், மன்சப்தாரி முறை- ஜாகிர்தாரி அமைப்பு- நூர்ஜஹான் ஜுண்டா - முகலாயர்கள் மற்றும் வடமேற்கு எல்லை - ஷாஜகான் மற்றும் அவரது பங்களிப்பு.	130-156

4.	**IV**	முகலாய இந்தியாவில் சித்தாந்தம் மற்றும் அரசு: அக்பரின் ஏகாதிபத்திய நிகழ்ச்சி நிரல் - சுஹ்ல்-இ-குல் - அக்பரின் மதம் - தின் இலாஹி; மதக் குழுக்கள் மற்றும் நிறுவனங்களுடனான ஔரங்கசீப்பின் உறவு.; முகலாய-ராஜ்புத் உறவுகள் – முகலாய நிர்வாகம்-: ஔரங்கசீப் - ஏகாதிபத்திய உயரடுக்கு- தக்காணப் போர்கள்- சிவாஜியின் கீழ் மராட்டியர்களின் எழுச்சி- முகலாயப் பேரரசுக்குள் மக்கள் கிளர்ச்சிகள் - முகலாயப் பேரரசின் சரிவு.	**157-198**
5.	**V**	இடைக்கால இந்தியாவில் பொருளாதார மற்றும் சமூக-கலாச்சார வாழ்க்கை: பொருளாதாரம்: விவசாய உற்பத்தி, கிராம சமூகம் மற்றும் வருவாய் அமைப்பு - வர்த்தகம்--ஐரோப்பியர்கள்-சமூகம்- ஆளும் வர்க்கங்கள், வணிகர்கள், கைவினைஞர்கள் மற்றும் அடிமைகள் - ஜாதி, பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் பெண்கள் - மதக் கருத்துக்கள் மற்றும் நம்பிக்கைகள்- சூ்ஃபி இயக்கம்- வட இந்தியாவில் பக்தி இயக்கம் - கலாச்சாரம் - கட்டிடக்கலை - இலக்கியம் - நுண்கலைகள் - இசை.	**197- 304**
6.	**இணைப்பு**	**குறிப்புகள்**	**305**

இடைக்கால இந்தியாவின் வரலாறு - 1206 - 1707 CE

இயல்-I

திலலி சுல்தானகத்தின் ஸ்தாபனம்: குத்புதீன் ஐபக் மற்றும் இல்துமிஷ் — இக்தா அமைப்பு - மையப்படுத்தப்பட்ட முடியாட்சி: சுல்தானா ரசியா மற்றும் உறுதியற்ற காலம் - பால்பனின் வயது- சிஹல்கனி - அரசாட்சிக் கோட்பாடு - அரசாங்கத்தின் மறுசீரமைப்பு - மங்கோலிய அச்சுறுத்தல் - உள்நாட்டு ஆட்சி மற்றும் பிராந்திய மறுசீரமைப்பு மாநிலத்திற்கான அணுகுமுறைகள் - ஆளும் வர்க்கங்களுக்கிடையில் மாற்றங்கள் - வெற்றி மற்றும் இணைப்பு.

நோக்கங்கள்

- டெல்லி சுல்தானகத்தின் ஸ்தாபனம் மற்றும் பரிணாமத்தைப் புரிந்துகொள்வது.
- மங்கோலியப் படையெடுப்பைப் புரிந்துகொள்வது
- இந்தியாவில் அரேபியர்கள், துருக்கியர்கள், ஆப்கானியர்கள் அல்லது பதான்கள் மற்றும் மங்கோலியர்கள் அல்லது முகலாயர்கள் (முக்கியமாக

முன்னுரை

முஸ்லீம்கள் படையெடுப்பும் அவர்களுடைய ஆட்சி முறையும் 8-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து 18-ம் நூற்றாண்டு வரையிலான இடைக்கால இந்திய வரலாற்றின் போக்கைத் தீர்மானித்தன. இந்தியாவின் செல்வத்தைக் கவர்ந்து செல்லவும். சமயத்தைப் பரப்ப வேண்டும் என்பதற்காகவும் அரசியல் ஆதாயத்திற்காகவும் முஸ்லீம்கள் போர்வீரர்களாகவும்

வெற்றியாளர்களாகவும் இந்தியாவிற்குள் நுழைந்தனர்மற்ற அந்நிய நாட்டினரைப் போலல்லாமல் இவர்கள் இந்தியப் பகுதிகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கவர்ந்து அங்கு உள்நாட்டு அரசர்களைப் போல ஆட்சி செய்தார்கள். டில்லி சுல்தானியர்களின் ஆட்சி 12ம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.1526 வரை ஆண்டார்கள். 400 வருடத்திற்கும் மேலாக இருந்தது. அவர்கள் ஆட்சியில் அலாவுதீன் கில்ஜி. முகமது-பின்-துக்ளக் போன்றோர்கள் பேராதிக்கக் கொள்கையைக் கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள். ஆரம்பகால வெற்றியாளர்களில் இந்தியாவி.ல் இஸ்லாமிய பேரரசை ஸ்தாபித்த பெருமை முகமது கோரியியையே சாரும். 1206 லிருந்து 1290 வரை அடிமைவம்ச அரசர்கள் வடக்கு. வடமேற்குப் பகுதிகள் ஆகியவற்றை ஆட்சி செய்தார்கள். இஸ்டுமிஷ் குழந்தை நிலையிலிருந்த முஸ்லீம் பேரரசைக் கட்டிக் காத்தார். கலை. இலக்கியம் இவர்காலத்தில் வளர்ச்சி அடைந்தது. மற்றொரு சிறந்த அடிமை வம்ச அரசரான பால்பன் மங்கோலியப்படையெடுப்பை முடிவுக்கு கொண்டு வந்தார். அமீர்குஸ்ரூ என்ற புகழ் பெற்ற கவிஞர்இவர்காலத்தில் வாழ்ந்தவர். ஜலாலுதீன் கில்ஜி கி.பி.1290-ல் மிகச்சிறந்த ஆட்சியாளரான அலாவுதீன் கில்ஜியின் காலத்தில் வட. தென் இந்தியப் பகுதிகளின் பெரும் பகுதி அவருடைய கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்தது. இவருடைய வருவாய்த்துறைக் கொள்கையும். சந்தை சீர்திருத்தமும் படைத்துறைச் சீர்திருத்தமும் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். கியாசுதீன் துக்ளக் கி.பி.1320-ல் துக்ளக் வம்சத்தைத் தோற்றுவித்தார். முகமது-பின்-துக்ளக் மேற்கொண்ட வருவாய்த்துறை சீர்திருத்தம். நீதி மற்றும் நாணயச் சீர்திருத்தமும் மக்களின் நலன் கருதி பிரோஸ் துக்ளக் மேற்கொண்ட சீர்திருத்தங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை ஆகும். தைமூர் படையெடுப்பு இந்த வம்சத்தின் ஆட்சிக்கு

சாவு மணி அடித்தது. சையது மற்றும் லோடிகளும் ஒருவர்பின் ஒருவராக ஆண்டனர். இவர்கள் திறமையற்றவர்களாக இருந்ததால் முகலாயப் பேரரசின் ஆட்சிக்கு வழிவகுத்தது. பொதுவாக. டில்லி சுல்தான்களின் ஆட்சி முறையில் வருவாய் ஆதாரங்களை வசூல் செய்வதற்கு படையை மையமாகக் கொண்டு செயல்படுவதை சாதி முறை வலிமையடைந்து. இந்திய - முஸ்லீம் பண்பாட்டு கலப்பு ஏற்பட்டது அது பன்முகக் கலாச்சாரத்திற்கு வழிவகுத்தது. டில்லி சுல்தான்களின் ஆட்சி முறையை அறிந்த கொள்வதற்கு எழுதப்பட்ட மற்றும் எழுதப்படாத சான்றுகள் நிறைய உள்ளன. எழுதப்பட்ட சான்றுகள் பாரசீகம். அராபி உள்நாட்டு மற்றும் அயல்நாட்டு மொழிகளிலும் காணக்கிடக்கின்றன.

அலாவுதீன் கில்ஜி. முகமது பின் துக்ளக் காலம் உச்ச நிலையிலிருந்தது. 1526 முதல் 1707ம் ஆண்டு வரை முகலாயர்ஆட்சி நடைபெற்றது. இவர்களின் ஆட்சி பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கு சமகால வரலாற்று ஆதாரங்கள். இலக்கியம். அந்நிய நாட்டவர்குறிப்புகள் நினைவுச் சின்னங்கள் ஆகியவை பேருதவி புரிகின்றன. ஆதாரங்கள் பாரசீக அராபி மொழிகளில் மட்டுமல்லாமல் இந்திய மொழிகளிலும் ஏராளமாகக் காணக்கிடக்கின்றன.

டில்லி சுல்தான்களின் வரலாற்று ஆதாரங்கள்

ஜியாவுதீன் பரனி (1286-1359) இபின்பதூடா (1304-1378) ஆகியோரின் வரலாற்று நூல்கள் முகமது பின் துக்ளக்கின் (1325-1351) ஆட்சி முறையையும் டில்லி சுல்தான்களின் ஆட்சி முறையையும் அறிய உதவுகின்றன. பரனியின் தாரிக்-இ-ஃபிரோஸ் ஷாகி என்ற நூலில் பால்பன் முதல் ஃபிரோஸ் துக்ளக் (1351-1388) வரையிலான டில்லி சுல்தான்களின் வரலாற்றை அறிய உதவுகின்றன. டில்லி சுல்தான்களின் செயல்பாடுகள். வெற்றியாளர்கள் வெற்றி தோல்விகள் ஆட்சி முறை பற்றி விரிவான செய்தி. மங்கோலியப்

படையெடுப்பு அலாவுதீன் கில்ஜியின் (1296-1376) பேராசைத் திட்டங்கள் ஃபிரோஷ் துக்ளக்கின் அமைதியான ஆட்சி போன்றவை பற்றியும் பரனி தனது நூலில் விளக்கியுள்ளார். ஏறத்தாழ அவர்நடுநிலைமை தவறாத வரலாற்றாளனாக இருந்து சாதனைகளை சீர்தூக்கிச் செய்திகளைக் கூறியுள்ளார். இபின் பதுதா என்ற ஆப்பிரிக்க பயணி எட்டு வருட காலம் டெல்லியின் காஸியாக இருந்தார். வரலாற்றுச் சுரங்கமாகத் திகழும் சுஜர்டுயு என்ற பத்திரிக்கை 1355 வரை எழுதப்பட்டது. குத்புதீன் ஐபெக் காலம் முதல் முகமது-பின்- துக்ளக் காலம் வரையிலான மிக நம்பகமான செய்தி களைக் கொடுத்துள்ளார். மதுரை சுல்தானியத்தைப் பற்றிய செய்தியையும் கூறியுள்ளார்அவர்மிகக் கூர்மையாக உற்று நோக்கி டெல்லி சுல்தான்களைப் பற்றி கூறியுள்ள செய்திகள் மிகவும் பயனுள்ளவையாகும்.

அமீர்குஸ்ரு (1253-1325)

டெல்லி சுல்தானியத்தின் மிகச் சிறந்த புலவராக இருந்தவாகியாசுதீன் துக்ளக்கின் ஆரம்ப காலத்தில் வாழ்ந்த இவர்துக்ளக் நாமா என்ற நூலை எழுதினார். முகமது பின் துக்ளக்கைப் பற்றியும் மற்ற அரசியல் பிரச்சனைகளைப் பற்றியும் மிகப்பயனுள்ள செய்திகளைக் கூறியுள்ளார். 1349ல் கொடுக்கப்பட்ட இஸாமின் நூல். முகமது-பின்-துக்ளக்கைப் பற்றிக் கூறுகிறது. 1328ல் எழுதப்பட்ட முஸ்லீம் வரலாற்றிசிரியர் குறிப்புகள் இந்தியாவில் மங்கோலியர் படையெடுப்பை விளக்குகிறது. தமிழகத்தின் மாற வர்ம குலசேகர பாண்டியனைப் பற்றியும் கூறியுள்ளார். மேற்கூறிய சமகால வரலாற்று நூல்கள் மட்டுமல்லாமல் சமகாலத்தினைச் சார்ந்த நூல்களும் டெல்லி சுல்தானியத்தைப் பற்றியும் மிகப் பயனுள்ள செய்திகளைக் கூறியுள்ளார்.

ஷம்ஸ்-இ-சிராஜ் அஃபிப்பின் தாரிக்-இ-ஃபிரோஷ்-ஷாகிஎன்ற பாரசீக நூல் 14ம் நூற்றாண்டில் தொகுக்கப்பட்டது. நிகாமுததினின் தபகத்-இ-அக்பரிபதௌனியின் தாரிக்-இ- பதௌனி போன்ற நூல்கள் அக்பர்காலத்தில் தொகுக்கப்பட்டது. 1611ல் முகமது காஸிம் பெரிஷ்டா எழுதிய தாரிக்-இ-பெரிஷ்டா முஸ்லீம் ஆட்சி பற்றிய பொதுவான செய்தியைக் கூறியுள்ளது. அஸிபின் அஸிஸ் உல்லா தபதபாவின் (16ம் நூற்றாண்டு பான்-இ- மாஸீர் என்ற நூல் டெல்லி சுல்தானியம் பற்றிய செய்திகளைக் கூறியுள்ளது.

நாணயங்கள்

நாணயங்களைப் பற்றி படிப்பது நாணயவியல். முஸ்லீம் ஆட்சியில் இந்திய நாணய முறைகளில் பெருத்த மாறுதல் ஏற்பட்டது. உருவ வழிபாட்டை எதிர்த்த இஸ்லாம். இக்காலத்தில் நாணயங்களில் சுல்தானின் உருவங்கள் பெயர்கள். பட்டங்கள். ஹிஜ்ரா ஆண்டின் தொடக்கம் நாணயச்சாலை காலிபா பெயர்ஆகிய செய்திகளைப் பொறித்திருந்தது. முகமது கோரிதங்க நாணயத்தையும் இல்டுட்மிஷ் வெள்ளி நாணயங்களையும் வெளியிட்டார். இஸ்டுட்மிஷ் வெளியிட்ட நாணயங்களில் டெல்லி. டெல்லி லக்னோஎதி (கவர்) நாணயச் சாலையின் பெயர்ஆகியவ குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பால்பன் வெளியிட்ட நாணயங்களில் அவருடைய பெயர்நகரா. அராபி எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அலாவுதீன் கில்ஜி காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்களில் அவர்இரண்டாவது அலெக்சாண்டர்என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார்.முகமது-பின்-துக்ளக் நாணயங்கள் கலை நுணுக்கம் வாய்ந்தவைகளாக இருந்தன. பிரோஸா துக்ளக் (1351-1388) பல வகையான தங்க நாணயங்களை வெளியிட்டார். அவர்காலிபாவின் வலது கரமாக இருந்தார் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். சையதுகள் வெளியிட்டுள்ள

நாணயங்களில் தங்களைத் தைமூரின் பிரதிநிதிகள் என்று கூறிக் கொண்டாலும் அவைகள் டெல்லி சுல்தான்கள் காலத்தைச் சேர்ந்தவை.

நினைவுச் சின்னங்கள்

மசூதிகள் அரண்மனைகள். அரசுக் கட்டிடங்கள்நினைவகங்கள் மதரஸாக்கள். கல்லறைகள் போன்றவை டில்லி சுல்தான்கள் மற்றும் முகலாயர்கள் காலத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள உதவுகின்றன. பன்முக கலாச்சாரத்தின் வளர்ச்சியையும். கட்டிடக்கலை. ஓவியக்கலை அக்காலத்தில் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்கள் மூலம் அறியலாம். இந்தோ- இஸ்லாமியக் கலையே டில்லி சுல்தான்களின் கட்டிடக் கலையின் முக்கிய அம்சமாக இருந்தது. இவர்கள் காலத்தில் கட்டப்பட்ட குதுப்மினார்கோபுரம் காண்போர்கவனத்தைக் கவரும் வண்ணம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இல்டுமிஷால் கட்டப்பட்ட மசூதி பிற்கால மசூதிகளின் மாதிரியாக அமைந்துள்ளது. அழிந்துபட்ட சிரிநகரம் அலாவுதினால் கட்டப்பட்டது. கோட்டைகளும் நகரக் கட்டிடக் கலையும் டில்லி சுல்தான்யத்தின் முக்கிய அம்சங்களாகும். லோடி வம்சத்தினரும் மிகச் சிறிய அழகிய இந்துக் இஸ்டுட்மிஷ் வெளியிட்ட நாணயங்களில் டெல்லி. டெல்லி லக்னோளதி (கவர்) நாணயச் சாலையின் பெயர்ஆகியவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பால்பன் வெளியிட்ட நாணயங்களில் அவருடைய பெயர்நகரா. அராபி எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அலாவுதீன் கில்ஜி காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்களில் அவர்இரண்டாவது அலெக்சாண்டர்என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார்.முகமது-பின்-துக்ளக் நாணயங்கள் கலை நுணுக்கம் வாய்ந்தவைகளாக இருந்தன. பிரோஸா துக்ளக் (1351-1388) பல வகையான தங்க நாணயங்களை வெளியிட்டார். அவர்காலிபாவின் வலது கரமாக இருந்தார் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சையதுகள் வெளியிட்டுள்ள நாணயங்களில் தங்களைத் தைமூரின் பிரதிநிதிகள் என்று கூறிக் கொண்டாலும் அவைகள் டெல்லி சுல்தான்கள் காலத்தைச் சோந்தவை. கலையம்சங்களுடன் கூடிய கட்டிடங்களைக் கட்டினார்கள். இஸ்லாமியக் கட்டிடக்கலை தலைநகரங்களில் வளர்ச்சி அடைந்திருந்தது.

முகலாயர்களின் வரலாற்று ஆதாரங்கள்

முகலாயர்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள வரலாற்றாளர்களின் நூல்களும் பாரசீக மொழியில் எழுதப்பட்ட நூல்களும் கிறிஸ்துவ பாதிரிமார்களின் கடிதங்களும் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. எனவே முகலாயர் ஆட்சியைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதில் எந்த சிக்கல்களோ. திகைப்புகளோ இல்லை. 17ம் நூற்றாண்டில் மிர்ஷாநாதன் பகாரிஸ்தான்-இ- கைபி என்ற நூலையும் அப்துல் ஹமீது லஹோரியின் பாதுஷா நாமா முகமது ஷா சாலிக்கம்புவின் அமல்-இ-சாலிக் ஆகியவையும் வரலாற்றை அறிய பெரிதும் துணைபுரிகின்றன. பெடில் (1684-1721) என்பவர்இந்தியாவின் முக்கியக் கவிஞர்களில் ஒருவர்ஆவார். பாரசீகத்தில் நூல்களை எழுதியுள்ளார். தனது நூல்களை அரசர்களின் ஏதேச்சதிகாரத்தை எதிர்த்து எழுதியுள்ளார். துசுக்-இ-ஜஹாங்கீரிஎன்ற நூல் ஜஹாங்கீர்மற்றும் முகமது கான் என்ற நூல் ஜஹாங்கீர்மற்றும் முகமதுகான் ஆகியோரால்எழுதப்பட்டது. இந்நூல் ஜஹாங்கீரின் வாழ்க்கை வரலாற்று மற்றும் பிரபுக்களை விளக்குகின்றது. பலவித தொற்று நோய்கள். பஞ்சங்கள் பற்றியும் கூறியுள்ளது. முகமதுகானின் இக்பால் நாமா-இ-ஜஹாங்கீரிஷாஜஹான் காலம் வரையிலான செய்திகளைக் கூறுகின்றது. சாதிக்கின் ஷாஜஹான் நாமா ஷாஜஹான் வாழ்க்கையின் முழு வரலாற்றையும் கூறுகின்றது. காசிமின் ஆலம்கீர்நாமா மஸ்டர்கானின் மகீர்-

இ-ஆலம் கீரிஆகிய நூல்கள் ஔரங்கசீப்பின் வரலாற்றைக் கூறுகின்றது. கா.ஃபிகானின் முன்டகப்-2ல்-லுபப். 1733-ல் எழுதி முடிக்கப்பட்டது. பாபர்காலம் முதல் முகலாயர்வீழ்ச்சிக்காலம் வரையிலான செய்திகளைக் கூறுகின்றது. அதப்-இ- ஆலம்கீரிஎன்ற நூல் ஔரங்கசீப்பின் கடிதங்களின் தொகுப்பாகும். மசீர்-உல்-உமாரா முகலாயப் பிரபுக்களைப் பற்றியும். பீம்சனின் நுங்கா-இ-தில்காஷா 1656-1709 ஆண்டு வரையிலான செய்திகளைக் கூறுகின்றது. ஈஸ்வாதாஸ் எழுதிய பதுகத்-இ- ஆலம்கீரிமுகலாயர்வரலாற்றைக் கூறுகின்றது. இந்து முஸ்லீம் வரலாற்றை அறிந்து கொள்ள உதவும் இலக்கிய நூல்களே அதிக அளவில் உள்ளன. அவைகள் கடிதங்களாகவும். சுய விபரக்குறிப்பேடுகளாகவும் உள்ளன. முகலாயர்காலத்தைப் பற்றி (1556-1739) அறிய உதவும் ஆவணங்கள் பாரசீகம். ராஜஸ்தானி. மராத்தி மற்றும் பல மொழிகளில் இருந்த போதிலும் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட முதல் தரமான நூலாகக் கருதப்படும் நூல் பாபர்எழுதிய பாபர்நாமா (1526-1530) ஆகும். இந்நூல் ஒரு சிறந்த விலை மதிப்பற்ற சுயசரிதையாகும். இந்நூலில் அக்கால அரசியல் நிலை மக்களின் பண்புகள் பற்றியும் மிகவும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. 1539 முதல் 1545 இந்துஸ்தானத்தின் பேரரசாக ஆப்கானியரான ஷெர்ஷா சூர்ஆட்சி செய்தார். முகலாய வரலாற்றாளர்கள் இவரைப் பற்றிய செய்திகளைக் கூறவில்லை. எனினும் அப்பாஸ்கான் எழுதிய தாரிக்-இ- ஷெர்ஷாஹி என்ற நூலில் 16ம் நூற்றாண்டில் கடைசி கால் நூற்றாண்டின் செய்திகளைத் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார். இதில் ஷெர்ஷாவின் ஆட்சிமுறை. இந்தோ முஸ்லிம் வரலாற்றில் அவரின் முக்கியத்துவம் பற்றியும் கூறியுள்ளார். ஹாஸன் அல்கானின் வரலாற்று குறிப்பேடான் தாரிக்-இ- ஷெர்ஷாஹி. ஷெர்ஷாவோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவர்.

இவர்ஷெர்ஷாவின் வாழ்க்கை. குணநலன்கள் அரசியல் நிகழ்ச்சிகள் மற்றும் அவரின் ஆட்சிமுறை சாதனைகளையும் விளக்கியுள்ளார். அபுல் பாஸலின் அக்பர்நாமா ஷெர்ஷாவைப் பற்றிப் பகைமை உணர்ச்சியுடன் எழுதியிருந்தாலும் அவருடைய மற்றொரு நூலான அயினி அக்பாரிஷெர்ஷாவின் நிலவரித் திட்டத்தைப் பற்றிச் சிறப்பாகக் கூறியுள்ளார். நிஸாம்-உத்-தீன் என்பவரின் தபகத்-இ-அக்பரிஎன்ற நூல் ஷெர்ஷாவைப் பற்றி நடுநிலையான மதிப்பீட்டைக் கூறியுள்ளார். பதௌனியின் தாரிக்-இ-பதௌனி என்ற நூல் ஷெர்ஷாவை இந்தோ முஸ்லீம் வரலாற்றின் கதாநாயகனாக வாணிக்கின்றது. குல்பதன் பேகத்தின் ஹீமாயுன் நாமா மீர்ஜலாஜஹதாரின் தாரிக்-இ-ரஷீதி ஜௌஹாரின் ரீகலெக்சன் மற்றும் பாபர்எழுதிய நினைவுக் குறிப்புகள் போன்றவற்றில் மிகப்பரவலான ஷெர்ஷாவைப் பற்றிய செய்திகள் காணக்கிடக்கின்றன.

அயிணி அக்பரிஅல்லது அக்பர்கால அமைப்புகள் என்ற நூல் 16ம் நூற்றாண்டின் முகலாயர்வரலாற்றினை மிகத் தெளிவாகக் கூறுகின்றது. பெரிஷ்டாவின் தாரிக்-இ-பெரிஷ்டா இந்திய முகலாய வரலாற்றையும் தக்காணத்தைப் பற்றிய நம்பகமானசெய்திகளையும் கூறுகிறது. 1580ம் ஆண்டிலிருந்து அக்பர்ஜெசூட்டுகளுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார். கோவாவிலிருந்து மூன்று ஜெசூட் தூதுக்குழுக்கள் அக்பரின் அவைக்கு அனுப்பப்பட்டது. முதல் குழுவின் அறிக்கை 1582ல் மான்சராட் பாதிரியார் என்பவரால் வெளியிடப்பட்டது. இதில் அக்பரின் ஆட்சி பற்றிய பல செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளது. கி.பி.1611ல் துஜாரிஎன்ற பிரெஞ்சு பாதிரியார். அக்பர் அவைக்குச் சென்ற மூன்று ஜெசூட் குழுக்கள் பற்றிய விவரங்கள் அடங்கிய அறிக்கை ஒன்றைத் தயாரித்து வெளியிட்டார். இது மூல ஜெசூட் கடிதங்களின்

அடிப்படையில் தயாரிக்கப்பட்டது ஆகும். இதில் அக்பரைப் பற்றிய பல செய்திகளை குறிப்பாக அக்பரின் சமய நடவடிக்கைகள் பற்றி விளக்கமாகக் கூறுகிறது. ரால்ஃபிட்ச் என்ற. ஆங்கிலப் பயணி எழுதிய குறிப்புகளும் முகலாயர்களைப் பற்றி அறிய உதவுகிறது. இவர்இரண்டு முக்கிய நகரங்களான ஆக்ரா மற்றும் பதேபூர்சிக்ரிக்கு விஜயம் செய்தார். "இந்த நகரங்கள் லண்டனைவிடப்பெரியதாகவும் அதிக மக்கள் தொகை கொண்டதாகவும் உள்ளன" என்று வர்ணிக்கின்றார். ஜான் மில்டன் ஹால் என்ற ஆங்கிலேயாகி.பி.1603 முதல் 1606 வரை ஆக்ராவில் தங்கினார். இவரது கடிதங்கள் மூலம் இவரது வியாபார நடவடிக்கைகள் இந்தியாவுக்கும். இங்கிலாந்துக்கும் இடையே நடைபெற்று வந்த வாணிபம் பற்றி அக்பருடன் இவர்நடத்திய பேச்சுவார்த்தை ஆகியவை பற்றி நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. கேப்டன் ஹாக்கின்ஸ் என்ற ஆங்கிலேயர் 1609ம் ஆண்டு ஜஹாங்கீர்அவைக்கு வருகை தந்து 1611 வரை தங்கி முகலாயப் பேரரசில் காணப்பட்ட பழக்கவழக்கங்கள். முகலாயர்அவை ஆகியவைகளைப் பற்றி மிக அரிய தகவல்களை கூறிச் சென்றுள்ளார். மேலும் இங்கிலாந்து அரசர்முதலாம் ஜேம்ஸால் ஜஹாங்கீர்அரசவைக்கு அனுப்பப்பட்ட சர்.தாமஸ் ரோ 1615 முதல் 1618 முடிய ஆண்டுகள் இங்கு தங்கினார். இவருடைய குறிப்புகள் அக்கால அரசியல் சதிச்செயல்கள். ஜஹாங்கீர்வாழ்க்கை மற்றும் குணநலன்கள் மற்றும் ஷாஜஹானின். நூர்ஜஹானின். குணநலன்களையும் அறிய உதவும் முக்கிய ஆதாரமாகும். சர்தாமஸ் ரோவுடன் வந்த சமய குரவான டெரிஅக்கால மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள் பற்றிய செய்திகளை எழுதியுள்ளார். பெல்சார்ட் என்ற டச்சு வணிகர்ஆக்ராவிற்கு வருகை புரிந்து 1620 முதல் 1627ம் ஆண்டு வரையிலான முகலாயர்களின் ஆட்சிமுறை பொருளாதார மற்றும் அரசியல்

நிலைகளைப் பற்றிய பயனுள்ள தகவல்களைக் கூறியுள்ளார். டாவானியாஎன்ற பிரெஞ்சு வணிகப்பயணி 1641ம் ஆண்டிற்கும் 1666ம் ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஐந்து முறை இந்தியாவிற்கு வருகை புரிந்து முகலாய பேரரசின் அடக்குமுறையிலான மாநில நிர்வாகம் முறை பற்றிய குறைபாடுகளைக் கூறியுள்ளார். மற்றொரு பிரெஞ்சுக்காரரான தேவ்னாட் என்பவர்முகலாயப் பேரரசின் கீழிருந்த தக்காணத்தின் நிலைப் பற்றிய செய்திகளைக் கூறியுள்ளார். இவர்களையெல்லாம் விட முகலாயர்களோடு 1658ம் ஆண்டிலிருந்து 1667ம் ஆண்டு வரை ஏறத்தாழ பத்து ஆண்டுகள் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு முகலாயர்களின் ஆட்சி பற்றிய விரிவான. நடுநிலை பிறழாத செய்திகளை எழுதியுள்ள பெர்னியாஒரு பிரெஞ்சு மருத்துவரும் வரலாற்றாசிரியரும் ஆவார். இவர்பிரெஞ்சு நிதியமைச்சரான கால்பாட்டுக்கு எழுதிய கடிதங்கள் மூலம் முகலாயப் பேரரசின் ஆட்சிமுறை பற்றியும். வரிசுரிமைப் போர்கள் பற்றியும் டெல்லி மற்றும் ஆக்ரா போன்ற நகரங்களைப் பற்றியும் விரிவாகக் கூறியுள்ளார். மனூச்சி என்ற வெனிஸ் பயணி 1656ல் இந்தியாவிற்கு வருகை தந்து 1717 வரை முகலாயப் பேரரசில் பணிபுரிந்து முகலாயப் பேரரசைப் பற்றி என்ற தலைப்பில் இத்தாலிய போர்ச்சுக்கீசிய மற்றும் பிரெஞ்சு மொழிகளில் எழுதியுள்ளார். இந்நூலில் முகலாயப் பேரரசின் அரசவை அமைப்புகள். ஷாஜஹான் ஆட்சி மற்றும் ஔரங்கசீப்பின் ஆட்சிப் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது. டாக்டர்ஃப்ரையர்என்ற அறுவை சிகிச்சை மருத்துவர் 1673 முதல் 1681 மேற்கு மற்றும் சோழ மண்டலக் கடற்கரைப் பகுதிகளில் பயணம் செய்து ஔரங்கசீப்பின் தவறான கொள்கைகள் மராட்டி சிவாஜியின் ஆட்சிக்கு வித்திட்ட செய்திகளைக் கூறியுள்ளார். மேலும் நேப்பிள்ஸிலிருந்து வந்த

வக்கீலான டாக்டர் சரேரி 1695ல் முகலாயப் பேரரசின் படைமுகாமிற்கு வருகை தந்து படையமைப்பில் காணப்பட்ட குறைபாடுகள்ஒழுங்கீனங்கள் பற்றிக் கூறியுள்ளார். முகலாயர்வரலாறானது இந்தோ-முஸ்லீம் ஆசிரியர்களும் வெளிநாட்டவர்களும் விட்டுச் சென்றுள்ள குறிப்புகளையே பெரிதும் சார்ந்துள்ளது. இந்தோ-முஸ்லீம் வரலாற்றாளர்களுக்கு அவர்கள் மொழியில் அரசு ஆவணங்கள் கிடைத்ததைப் போல வெளிநாட்டவர்களுக்கு கிடைக்கவில்லை. மேலும் அவர்களுக்கு மொழிப் பிரச்சனை இருந்ததால் செய்திகளைத் திரித்துக் கூறாமல் உள்ளதை உள்ளவாறே கூறியுள்ளார்கள். இவை இந்தோ முஸ்லிம் வரலாற்றாளர்கள் உரிய செய்திகளிலுள்ள குறைபாடுகளைப் போக்குவதற்கு உறுதுணையாக உள்ளது.

நாணயங்கள்

முகலாய அரசர்களால் வெளியிடப்பட்ட பல்வேறு உலோகங்களான நாணயங்கள் அக்கால மக்களின் பொருளாதார நிலையை அறிந்து கொள்ள உதவும் சிறந்த சான்றாகும். இந்திய முஸ்லீம் வரலாற்றில் ஷெர்ஷா இன்றைய இந்திய ரூபாயின் தந்ைத ஓஎனக் கருதப்படுகிறார் இவர்மேற்கொண்ட நாணயச் சீர்திருத்தம் இந்திய நாணயவியல் வரலாற்றில் அவருக்கு சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுத் தந்துள்ளது. இவர்காலத்தில் டாம் என்ற செம்பு நாணயமும் மற்றும் ரூபாய்கள் என வழங்கும். வெள்ளி நாணயங்களும் புழக்கத்திலிருந்தன. நாணயங்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள எழுத்துக்கள் மற்றும் உருவங்களைக் கொண்டு அவர்கால ஆட்சிப் பரப்பை அறிய முடிகிறது. அக்பர்காலத்தில் மிகுந்த அதிக எடையுள்ள தங்கம். வெள்ளி. நாணயங்கள் வெளியடப்பட்டது. ஆனால் வெள்ளி மற்றும் செம்பு நாணயங்கள் அதிக புழக்கத்திலிருந்தன. அக்பர்காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்கள

ஐரோப்பிய நாமம் நாணயங்களை விட தரத்தில் உயர்ந்தவைகளாக இருந்தன. ஜஹாங்கீர்கால. பொன். வெள்ளி நாணயங்கள் முகலாயர்நாணயங்களிடையே மிகவும் பழைமையான நாணயங்களாக இருந்தன. அவரது நாணயங்களில் பன்னிரண்டு மாதங்களும் ராசி மண்டலத்தின் குறியீடுகளில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஜஹாங்கீர்கிண்ணத்தை வலது கையில் வைத்துள்ளது போன்ற உருவங்களும் நாணயங்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஜஹாங்கீரின் மனைவி நூர்ஜஹானின் நான்காண்டு கால ஆட்சியில் அவர்பெயரில் நாணயங்கள் வெளியிடப்பட்டன. ஷாஜஹானும்அவருடைய வழி வந்தவர்களும் வெளியிட்ட தங்கம் மற்றும் வெள்ளி நாணயங்களில் காலிஃபாவின் பெயரால் கலிமா என்ற பெயர்பொறிக்கப்பட்டது.

நினைவுச் சின்னங்கள்

முகலாயர்கள் கட்டிடக் கலைக்கு மிகுந்த ஆதரவு காட்டினார்கள். முகலாயப் பேரரசு விரிவடைய விரிவடைய பிரமாண்டமான மிகச் சிறந்த கட்டிடங்களும் தோன்றிக்கொண்டேயிருந்தன. முகலாயர்கட்டிடக்கலை இந்து முஸ்லீம் கூறுகளையும் மரபுகளையும் இணைந்திருந்த ஒரு கலையாகவே இருந்தது. அக்பர்காலத்தில் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்களில் இந்தியக் கலைகளின் செல்வாக்கு அதிகமாகக் காணப்பட்டது. 1569-ல் கட்டி முடிக்கப்பட்ட ஹுமாயூன் கல்லறை. ஜான்பூரில் அமைக்கப்பட்ட பாலம். லாகூர். ஆக்ரா. அலகாபாத் மற்றும் பதேபூர்சிக்ரிஆகிய இடங்களில் கட்டப்பட்ட கோட்டைகள். கட்டிடங்கள். இளவரசர்சலீமிற்காகச் சிவப்புக் கற்களால் மிகுந்த வேலைப்பாடுகளுடன் அமைக்கப்பட்ட ஜஹாங்கீர்மஹால். ஜும்மா மஸ்ஜித் புலந்தாவாஸா ஆகிய கட்டிய அமைப்புகளையும் கட்டினார். திவான்-இ-காஸ் என்ற தனியார்கலையரங்கம் சிக்ரியில் ஜோதியாய் அரண்மனை மதுராவிற்கு

அருகில் பீர்பால் அரண்மனை ஆகியவையும் அக்பரால் கட்டப்பட்ட முக்கியக் கட்டிடங்களாகும் இவைகளில் சில முழுமையாக இந்தியக் கட்டிடக்கலைப் பாணியால் அமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது வியப்பிற்குரியது. கட்டிடக்கலையால் அக்பரின் பங்களிப்பு அவரை இந்தியப் பாணி தோற்றுவித்தவர் என்ற பெருமைக்குரியராக்கியுள்ளது. சிக்கந்தராவில் உள்ள அக்பர்கல்லறை சதாராவில் ஜஹாங்கீர்கல்லறை. முக்கியமானவை. நூர்ஜஹானால் ஆக்ராவில் கட்டப்பட்ட இதிமத் தௌலாவின் கல்லறை முற்றிலும் வெள்ளைச் சலவைக் கற்களாலும் விலையுயர்ந்த கற்களாலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றிற்கும் மேலாக டெல்லியும் ஆக்ராவும் கட்டிடக் கலையின் மிக உயர்ந்த இடங்களாக உள்ளன. டெல்லியில் உள்ள பெரிய அரண்மணை. முத்துமசூதி. ஜாமா மசூதி உலக அதிசயங்களில் ஒன்றான தாஜ்மஹால் ஆகியவை இந்திய-முஸ்லீம் பண்பாட்டினைப் பறைசாற்றும் நினைவுச் சின்னங்களாக உள்ளது. அக்பர். ஜஹாங்கீர். ஷாஜஹான். காலத்தை உள்ளடக்கிய 16. 17ம் நூற்றாண்டுகளில் முகலாயர்களின் கட்டிடக்கலையின் முக்கியத்துவம் உலக கட்டிடக்கலை வரலாற்றில் உயர்ந்த இடம் வகிக்கிறது. ஔரங்கசீப் காலத்தில் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சியில் வீழ்ச்சியைத் தொடங்கிய போதிலும் ஔரங்கசீப்பின்மனைவி ரபியா தௌரண்யாவிற்கு கல்லறை ஒன்றை அமைத்தார். அது தாஜ்மஹாலை பிரதிபலிக்கும் கட்டிடமாக உள்ளது. ஆனால் பழைய பாணியில் நவீனமான பிரதியாகவே உள்ளது.

குத்புதீன் ஐபக். 1026-1210)

கி.பி. 1206 முதல் 1526 இல் பாபரின் படையெடுப்பு வரை. முகமது கோரியின் ஆட்சியாளரான குத்புதீன் ஐபக். டெல்லியில் இருந்து ஆட்சி செய்த முதல் மன்னராக இருந்தார். இந்த மன்னர்கள் அனைவரையும் ஐந்து

வம்சங்களாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவது அடிமைத்தனம். இந்த வம்சத்தின் மன்னர்கள் டெல்லியை 1026 முதல் 1290 வரையிலும்.

- கில்ஜி வம்சம் 1290 முதல் 1320 வரையிலும்
- துக்ளக் வம்சம் 1320 முதல் 1412 வரையிலும்
- சையது வம்சம் 1414 முதல் 1451 வரையிலும்

இறுதியாக அவர்களின் ஆட்சி 1414 முதல் 1451 ஆட்சியாக அறியப்படுகிறது.

டெல்லி சுல்தான் ஆட்சி.

இந்த டெல்லி சுல்தானகமானது குத்புதீன் ஐபக்கே ஆட்சியின் அடித்தளமாக இருந்தது. அவர் உருவாக்கிய வம்சம் அடிமை வம்சம். இந்த வம்சத்தில் பதினாறு மன்னர்கள் ஆட்சி செய்தனர். உண்மையில் குத்புதீன். இல்டுத்மிஷ் மற்றும் பால்பன் ஆகியோர் மட்டுமே அடிமைகளாகத் தங்கள் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினர். அவர்களும் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல. மற்ற எட்டு மன்னர்களும் துருக்கிய வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர்கள்.

குத்புதீன் ஐபக்கின் வாழ்க்கை வரலாறு:

குத்புதீன் ஐபக் என்ற துருக்கிய பழங்குடியைச் சேர்ந்தவர். அவர் சிறுவனாக இருந்தபோது நிஷாபூரின் அடிமைச் சந்தையில் அடிமையாக நகரின் காஜி பக்ருதீன் அப்துல் அஜீஸ் குபியால் வாங்கப்பட்டார். மீண்டும் கஜினியில் அடிமையாக விற்கப்பட்டது. இங்குதான் மொய்சுதீன் முகமது குத்புதீனை அடிமையாக வாங்கினார். குத்புதீன் தயாலா தனது கம்பீரத்தாலும் வீரத்தாலும் இந்த சிகிச்சை முகமது கோரியின் கவனத்தை ஈர்த்தது. எப்போதும் அவனுடையது அவர் தனது எஜமானருக்கு விசுவாசமாக இருந்தார். போர் நடவடிக்கைகளில் முஹம்மது. கோரிக்கு நல்ல ஆலோசனைகளை வழங்கினார். எனவே முகமது கோரியின் நம்பகமானவராக ஆனார். முகமது

கோரியின் படையெடுப்புகளில் பங்கு மூலம் பல வெற்றிகளைப் பெற்றார். 1206 இல் முஹம்மது கோரி இறந்தபோது அவர் தனது இந்தியப் பகுதிகளின் ஆட்சியாளரானார். அவருக்கு சுல்தான் என்ற பட்டமும் வழங்கப்பட்டது. 1210 வரை நான்கு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தார்.

குத்புதீனின் போர் 1206

குத்புதீனுக்கு இயல்பிலேயே பல நல்ல குணங்கள் இருந்தன. இந்த நற்பண்புகள் முகமது கோரியை மிகவும் கவர்ந்தன. அதனால் குத்புதீனை பதவி உயர்வு அளித்து. இந்தியாவில் தனக்குப் பிடித்த புதிய பிரதேசங்களை எவ்வித கட்டுப்பாடுகளும் இல்லாமல் ஆட்சி செய்ய அனுமதித்தார். ஐபக் தனது தலைமையகத்தை டெல்லிக்கு அருகில் உள்ள 'இந்திரபிரஸ்தத்தில்' உருவாக்கினார்

1192 இல் அவர் மீரட். டெல்லி மற்றும் அஜ்மீரைக் கைப்பற்றினார். மேலும் 1194 இல் அவர் முகமதுவால் கண்ணோசி மீது படையெடுக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. காசி மன்னர் ஜெயச்சந்திரனை தோற்கடிக்க உதவினார். 1195- ரந்தம்போரின் புகழ்பெற்ற கோட்டையைக் கைப்பற்றியது. 1196ல் 'அங்கிள்வாரா' என்ற இடத்தைத் தாக்கி கொள்ளையடித்தான். 1197 ஆம் ஆண்டில். குருச மன்னன் இரண்டாம் பீமதேவனைத் தண்டிப்பதற்காக. அவன் தலைநாடு மீது படையெடுத்து அதைக் கொள்ளையடித்தான். 1202 இல் பந்தர் காண்டில் உள்ள கலிஞ்சர் கோட்டையைக் கைப்பற்றினார். மற்றும் மகோபா. கஜுராஹோ! கோட்டையையும் படவுன் கோட்டையையும் கைப்பற்றினார். இவ்வாறு. அவரது எஜமானர் முஹம்மது கோரி இறந்தபோது. அய்பக் வட இந்தியாவின் பெரும்பகுதிக்கு. சிந்து நதியிலிருந்து கிழக்கில் கங்கை வரை

ஆட்சி செய்தார். முஹம்மது பி இறந்த பிறகு. ஜூன் 24. 1206 அன்று அவர் இந்தியப் பகுதிகளின் சுதந்திர ஆட்சியாளரானார்.

குத்புதீனின் ஆட்சிக்காலம் (1206-1210):

குத்புதீன் நான்கு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தார். அவர் தனது ஆட்சிக்காலம் முழுவதும் எதிரிகளால் துன்புறுத்தப்பட்டார். பிரதிகர்கள் மற்றும் சண்டேலாக்கள் தங்கள் பிரதேசங்களை மீண்டும் கைப்பற்றினர். கிர்மானின் ஆளுநராக இருந்த தாஜுதீன் இல்திஷ் அய்பக்கின் வளர்ச்சியைக் கண்டு பொறாமைப்பட்டு பஞ்சாப் மீது படையெடுத்தார். ஆனால் ஐபக் இந்த படையெடுப்பை தோற்கடித்தார். அவர் தனது சகோதரி நசுருதீனை சிந்து கவர்னரான சுபாகாவுக்கு திருமணம் செய்து வைத்து தனது நிலையை பலப்படுத்தினார். கஜினியை கைப்பற்றும் அவரது முயற்சி தோல்வியடைந்தது. அவர் தனது ஆட்சிக்காலம் முழுவதும் வடமேற்கு மற்றும் வங்காளத்தில் கவனம் செலுத்த வேண்டியிருந்ததால். ராஜபுத்திரர்களுக்கு எதிராக ராணுவ நடவடிக்கை எடுக்க முடியவில்லை. புதிய வெற்றிகளையும் பெற முடியவில்லை. குத்புத்தீன் ஆட்சியில் ஒரு நல்ல நிர்வாக அமைப்பை ஏற்படுத்த முடியவில்லை. தலைநகரிலும் ஒவ்வொரு மாகாணத் தலைநகரங்களிலும் ஒரு முஸ்லிம் இராணுவ அதிகாரியை நிர்வாக அதிகாரியாக நியமித்தார். நீதி அமைப்பு குழப்பமாக இருந்தது. கி.பி 1210-நவம்பரில் போலோ விளையாடும் போது குதிரையில் இருந்து விழுந்து இறந்தார். அவரது உடல் லாகூரில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

மதிப்பீடு:

குத்புதீன் ஐபக் இந்தியாவின் பெரும் பகுதியை இஸ்லாமிய ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்த பெருமைக்குரியவர். துணிச்சலும். சுறுசுறுப்பும். ராணுவத்

திறமையும் கொண்ட சிறந்த போர்வீரன். எந்தப் போரிலும் தோல்வியடையாதவன். "குத்புதீன் ஐபக் ஒரு தாராள மனப்பான்மை கொண்ட ஒரு திறந்த மனதுடன் மன்னர்" என்கிறார் மின்ஹாஜ் ஆர் அல்சிராஜ். "குத்புதீன் மகத்தான மற்றும் மகத்தான விஷயங்களைச் சாதித்துள்ளார்** அபுல்-பாசலுக்கு வாழ்த்துக்கள். "தானே மக்களுக்கு நீதி வழங்கியது மற்றும் தீர்ப்புகளை வழங்கியது மற்றும் தனது நாட்டில் அமைதியையும் செழிப்பையும் நிலைநாட்ட பாடுபட்டது. நாரி குத்புதீன்." ஹசன் உல் நிஜாமியைப் புகழ்கிறார். குத்புதீன் ஐபக் ஒரு சிறந்த பரிசு. இதனாலேயே வரலாற்றாசிரியர்கள் அவரை 'லகா பக்ஷா' என்று போற்றுகின்றனர். ராணுவ நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டாலும் கட்டிடக்கலை மற்றும் இலக்கியத்தில் அதிக ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். டெல்லியிலும் அஜ்மீரிலும் மகுதியை உருவாக்கினார்.

இல்டுமிஷ் 1211-1216)

இல்டுமிஷ் துருக்கிய உயர்குடியினருக்கு இல்பாரியாகப் பிறந்தார். இவரது தந்தையின் பெயர் இலம் கான். இளம் வயதிலேயே இல்டுத்மிஷின் ஆழ்ந்த அறிவைக் கண்டு பொறாமை கொண்ட அவரது சகோதரர்கள் அவரை அடிமையாக விற்றனர். பின்னர் பல இடங்களில் அடிமை வியாபாரிகளால் விற்கப்பட்டு இறுதியாக குத்புதீனால் வாங்கப்பட்டார். இதனால்தான் இல்டுத்மிஷ் 'அடிமைகளின் அடிமை' என்று அழைக்கப்படுகிறார். அறிவும். அழகும். உயர்ந்த பண்பும் கொண்ட இல்டுத்மில் குத்புதீனின் அன்பிற்கு ஆளானார். முதலில் குவாலியரில் ஒரு அதிகாரியாகப் பணிபுரிந்து பின்னர் படவுன் ஆளுநரானார். அதன் பிறகு அராம்ஷா தூக்கியெறியப்பட்டார் மற்றும் டில்லிஸ் சுல்தானா 1211 இல் அரியணை ஏறினார். இல்டுட் மிஷ் என்றால் 'ராஜ்யத்தின் பாதுகாவலர்' என்று பொருள்.

இல்டுத்மிஷ் பதவி ஏற்றம்:

1210 இல் குத்புதீன் ஐபக் இறந்த பிறகு. ஆண்மை இல்லாத காரணத்தாலும். வாரிசுப் போட்டியைத் தவிர்க்கும் வகையிலும் மக்களால் அறியப்படாத அரம்ஷா. லாகூர் பிரபுக்களால் ஒன்றாக நிறுவப்பட்டார். ஆனால் அவரால் சில மாதங்கள் மட்டுமே பதவியில் இருக்க முடிந்தது. டெல்லியின் பிரபுக்கள் ஒன்று கூடி ஆராம் ஷாவை வெளியேற்றி இல்டுத்மியை நிறுவினர்.

இல்டுட்மிஷின் செயல்பாடுகள்:

1**. எதிரி யால்டாஷை தோற்கடித்தல்**:

இல்டுமிஷ் பதவியேற்றபோது. நாட்டில் குழப்பம் ஏற்பட்டது. டெல்லி சுல்தானகம் இருந்ததில்லை. சுல்தானகத்தின் பல பகுதிகளில் அரசாங்கத்திற்கு எதிரான கிளர்ச்சி வெடித்தது. பலர் ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டனர். தாசுதின்யால்தாஷ் வடமேற்கை ஆக்கிரமித்தார் சுறுசுறுப்பாக இருந்தார். அவர் லாகூர் பற்றிய தானேஸ்வரம்

அவர் தனது சக்தியை விரிவுபடுத்தினார். இது கோரி முகமது

அவர் பிராந்தியங்களின் உண்மையான வாரிசு என்று கூறினார். நான் இந்தியா முழுமைக்கும் அரசனாக இருப்பேன் இதை இல்துமிஷ் ஏற்கவில்லை. எனவே அவர் யால்தாசுசாவுக்கு எதிராக போர் தொடுத்து. தர்தான் 1215-ல் நடந்த போரில் அவரை தோற்கடித்தார். யால்தாஷ் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார் ஆனால் பின்னர் கொல்லப்பட்டார். இதனால் இல்டுத்மிஷ் தனது பெரும் எதிரியிலிருந்து விடுபட்டார்.

2. **கபாச்சாவை அடக்குதல்:**

வடமேற்கில் இல்டுத்மிஷ் எதிர்கொண்ட பிரச்சனை கபாச்சாவின் ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகள். ஆரம்பத்தில். அவர் உச் என்ற மகானாவின்

தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். தன் திறமையால் சீக்கிரமே சிந்து முழுவதற்கும் தலைவனாக மாறி பல ஆக்கிரமிப்புச் செயல்களில் ஈடுபட்டதால் இல்டுமிக்கு அவனைப் பிடிக்கவில்லை. அதனால் அவர் மீது ராணுவ நடவடிக்கை எடுத்தார். 1217 இல் இல்டுமிஷ் ஒரு பெரிய படையைக் கூட்டி உச் நோக்கிச் சென்றார். சினாப் நதிக்கரையில் உள்ள மன்சூரா என்ற இடத்தில் போர் நடந்தது. சுபச்சா போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். லாகூர் கைப்பற்றப்பட்டது. இறுதியில் ஓச் மற்றும் முல்தானில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்ட கபாச்சா 1228 இல் தற்கொலை செய்து கொண்டார். இதற்குப் பிறகு இல்டுத்மிஷ் சிந்து மற்றும் பஞ்சாபில் தனது ஆதிக்கத்தை நிறுவினார்.

3. **மங்கோலிய படையெடுப்பு:**

மங்கோல் என்ற சொல் மோங் என்ற சொல்லில் இருந்து உருவானது. மங்கோலியர் என்றால் சக்தி வாய்ந்தவர். வீரம் மிக்கவர் மற்றும் வீரம் மிக்கவர். மங்கோலியத் தலைவரான செங்கிஸ் கான் ஒரு பெரிய படையைத் திரட்டி கவாரிஸ் பேரரசைத் தாக்கி கைப்பற்றினார். சக்கரவர்த்தியாக வர வேண்டிய ஜலாலுதீன் பஞ்சாபிற்கு தப்பி ஓடினார். எனவே செங்கிஸ் கான் 1224 இல் ஜலாலுதீனைப் பின்தொடர்ந்து ஆக்ஸஸைக் கடந்து இந்தியாவிற்குள் நுழைந்தார். மங்கோலியர்கள் கொடூரமானவர்களாகவும் இரக்கமற்றவர்களாகவும் இருந்தனர் செயல்களுக்கும் பெயர் பெற்றது. அவை சிந்து மற்றும் மேற்கு பஞ்சாபில் பலத்த சேதத்தை ஏற்படுத்தியது. ஆனால் மங்கோலியர்களால் துரத்தப்பட்ட ஜலாலுதீன் போன்றவர்களை தனது நாட்டில்

தங்குவதற்கு இல்துத்மிஷ் செங்கிஸ்கான் ஆதரிக்கவில்லை. எனவே செங்கிஸ் கான் டெல்லி சுல்தானகம் 1227 இல் செங்கிஸ் கான் இறக்கும் வரையில். இல்டுத்மிஷ் தனது ஆதிக்கத்தை சிந்து சமவெளிக்கு அப்பால் விரிவுபடுத்தி எந்தவித எதிர் நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளவில்லை.

4. கிழக்கு இந்திய வெற்றிகள்:

இல்டுத்மிஷ் டெல்லி சுல்தானகத்தின் அதிகாரத்தை கிழக்கு இந்தியாவில் பீகார் மற்றும் வங்காளத்தில் நிறுவினார். அங்கு அவர் தன்னை சுல்தான் என்று அழைத்த சுதந்திரமான காசுமுதீன் ஐவாஸ் கில்ஜியை அடக்கினார். இதேபோல். மத்திய இந்தியாவிலும் ராஜஸ்தானிலும் கிளர்ச்சிகளை அடக்கினார். குவாலியர் 1231 இல் படையெடுத்து குவாலியர் கோட்டை கைப்பற்றப்பட்டது. அதன் மன்னன் மங்கள தேவன் தப்பி ஓடிவிட்டான். 1233 இல் கல்தான் மாலவாக்களை தோற்கடித்து பில்சா கோட்டையைக் கைப்பற்றினார். அங்கிருந்து உஜ்ஜயினி சென்று அதையும் கைப்பற்றினார். ரந்தன்பூர் கோட்டை கைப்பற்றப்பட்டது. மர்வாக் கோட்டை கைப்பற்றப்பட்டது.

5. இந்தியாவுக்கான பாக்தாத் கலிஃபா தூதர்களின் வருகை:

பாக்தாத்தின் அப்பாசித் கலிஃப் அல் முஸ்தான்சரின் நல்லெண்ணத்தின் தூதர்கள் 1229 இல் இல்டுத் மிஷைக் கௌரவிக்க இந்தியா வந்தனர். இல்துத்மில் அவர்களிடமிருந்து அரச சின்னங்களைப் பெற்றார். இதன் மூலம் பாக்தாத்தின் கலீஃபா இல்டுத்மிஷின் சுதந்திரத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். டெல்லி சுல்தானகம் மற்ற இஸ்லாமிய நாடுகளுக்கு இணையாக கருதப்பட்டது. இது

சுல்தானின் அதிகாரத்தை பலப்படுத்தியது. முஸ்லிம் மக்களுடன் இல்டுத்மிஷின் நிலை பலப்படுத்தப்பட்டது.

இல்டுட்மிஷின் பெருமை: (மதிப்பீடு)

இடைக்கால இந்தியாவை ஆண்ட மன்னர்களில் சிறந்தவர் இல்டுத்மிஷ் புத்திசாலித்தனம். விழிப்புணர்வு மற்றும் முன்னோக்கு கொண்ட இந்த அரசியல் நிபுணர் இந்திய வரலாற்றில் அழியாதவர். அவர் காலத்திலிருந்தே இந்தியர் முஸ்லிம்களின் ஆட்சியும் ஆதிக்கமும் உண்மையில் தொடங்கியது வட இந்திய கலை அவரது தலைமையில் இருந்தது என்று சொல்லலாம் முற்றிலும் வலிமைமிக்க டெல்லி சுல்தானகத்துடன் உருவானது. இல்டுமிஷ் டெல்லியை நமது நாட்டின் தலைநகராக மாற்றியது ஒரு வரலாற்று நிகழ்வு. டெல்லியின் இடைக்கால நகரத்தை உருவாக்கியவர். டெல்லி இடைக்கால இந்தியாவின் அரசியல் மையமாக இருந்து வருகிறது.

இல்டுத்மிஷ் அரசியல் நுணுக்கத்தை கடைப்பிடித்து. பயனுள்ள பன்முக நிர்வாகத்தை நிறுவினார். இந்த நிர்வாக முறைக்கு வடிவத்தையும் உயிரையும் கொடுத்தார். இக்தாஸ் எனப்படும் மாகாண நிர்வாகப் பிரிவுகளை நிறுவினார். அரசாங்க அதிகாரிகளில். இரண்டு வகுப்புகள் காணப்பட்டன: துருக்கிய அடிமை அதிகாரிகள் மற்றும் தாஜிக் அல்லது துருக்கிய பிரபுக்கள். இது தவிர உள்ளூர் தலைவர்களின் ஆதரவையும் பெற்றார்.

அவர் காலத்தில் நாணய முறை முற்றிலும் மாற்றப்பட்டது. ராயல் மிண்ட் வெளியிட்ட நாணயங்களில் கலீஃபாவின் பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. இந்தியாவில் அரபு நாணயங்களை முதன்முதலில் அறிமுகப்படுத்தியவர் இல்டுத்மிஷ் ஆவார். அவர் காலத்திலிருந்தே 175 குண்டங்கள் எடையுள்ள 'டாங்கா' வெள்ளி நாணயம் நிலையான நாணயமாக

மாறியது. சுல்தான் இல்டுத்மிஷ் கட்டிடங்களை எரிப்பதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார் மற்றும் ஜிடல் என்ற பித்தளை நாணயத்தை வெளியிட்டார். கம்பீரத்திலும் கட்டிடக்கலை அழகிலும் சிறந்து விளங்கும் குதுப்மினார் இன்று இல்டுத்மிஷின் பெருமைக்கு ஒரு பெரிய அழியாத நினைவுச் சின்னமாக விளங்குகிறது.

இல்டுத்மிஷின் சகாப்தத்தின் வரலாற்றாசிரியரான மின்ஹாஜ்-உல்-சிராஜ். "இல்டுத்மிஷ் போன்ற ஒரு மன்னர் ஒருபோதும் புனிதர்கள் மற்றும் மத சாட்சிகள் மீது இவ்வளவு நம்பிக்கை. கருணை மற்றும் அளவற்ற பக்தியுடன் பிறந்ததில்லை" என்று பாராட்டுகிறார்.

(சுல்தானா ராசியா 1236-1240)

இல்டுமிஷ் நீண்ட காலம் வெற்றிகரமாக ஆட்சி செய்து சுல்தானகத்தை பலப்படுத்தினார். தெளிவான எல்லைகளைக் கொண்ட மாநிலமாக மாறியது. வாரிசுரிமையும் மிகவும் வலுவாக வலியுறுத்தப்பட்டது. இல்டுத்மிஷ் தனது வெற்றிகளால் நீண்ட காலம் ஆட்சி செய்தார் மற்றும் அவருக்குப் பின் தனது பிள்ளைகளுக்கு ஒரு வாரிசை நிறுவினார். அவரது மூத்த மகன் நஸ்ருதீன் மம்முத் இல்டுத்மிஷுக்கு முன்பே இறந்துவிட்டார். இல்டுத்மிஷ் தனது மகன்களின் பலவீனத்தை நன்கு அறிந்திருந்தார். அதனால் மன்னன் தன் மகள் ரசியாவை தனக்கு வாரிசாக நியமித்தான். இந்திய வரலாற்றில் முதல் பெண் ஆட்சியாளர் சுல்தானா ரசியா ஆவார்.

ரசியா பதவி உயர்வு:

இஸ்லாமிய சட்டப்படி பெண்கள் ஆட்சி செய்யக்கூடாது. ஆனால் இந்த சட்டத்தை பொருட்படுத்தாமல் இல்துத்மிஷ் தனது வாரிசாக ரசியாவை நியமித்தார். ஆனால் பிரபுத்துவம் ஒரு பெண் அரச கௌரவத்திற்கு உயர்த்தப்படுவதை விரும்பவில்லை. எனவே இல்துத்மிஷின் மற்றொரு மகன் ருக்னுதீன் அரியணையில் அமர்த்தப்பட்டார்.

ருக்னுதீன் ஒழுக்கமற்றவர். குடிகாரன். சிற்றின்பத்தில் மூழ்கியிருந்தான். எனவே அவரது தாயார் ஷாதுர்கான் (ஷாதுர்கான்) அரச பதவியை ஏற்றார். பேராசைக்காரன் என்று மேல்தட்டு வர்க்கம் அவனை வெறுத்தது. பல பிராந்தியங்களின் ஆளுநர்கள் தங்கள் எதிர்ப்பை வெளிப்படையாகக் காட்டியுள்ளனர். நாட்டில் குழப்பம் ஏற்பட்டது. கிளர்ச்சிகள் தோன்றின. இந்தச் சூழலைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட ரஸியா. உயர் வகுப்பினர் மற்றும் ராணுவத்தின் ஆதரவுடன் ருக்னுதீனை பதவி நீக்கம் செய்து அரியணையைக் கைப்பற்றினார்.

எதிர்ப்புகளை அடக்குதல்:

ரஸியா ராஜ்ஜியத்தை கைப்பற்றும் வரை அவருக்கு ஆதரவாக இருந்த பிரபுக்கள். சுல்தானான பிறகு அவருக்கு எதிராக திரும்பினர். மாகாண ஆளுநர்களும் எதிர்த்தனர். நாற்பது பிரபுக்கள். சபையில் இருந்த 'நல்பாடின்மார்கள்' அரசியலில் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கினர். ஒவ்வொருவரும் பல்வேறு காரணங்களுக்காக ரஷ்யாவை எதிர்த்தனர். நாட்டின் வசீராக இருந்த முஹம்மது ஜினோடி (முஹமுத் ஜுனைதி) டெல்லி மக்களின் செல்லப்பிள்ளையான ரசியாவின் தலைமையில் கிளர்ச்சி செய்தார். தனது ஆற்றல் மற்றும் இராஜதந்திர திறமையால் தனது எதிரிகள்

அனைவரையும் அடக்கினார். மாலியில் தன்னை எதிர்த்த களைகளை அடக்கி நாட்டில் ஒழுங்கை நிலைநாட்டினார்.

சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் எதிர்ப்புகள்:

ரஸியா ஒரு திறமையான பெண். ஒரு பெரிய ராணி புத்திசாலி. சும்மா நடப்பவர். அவர் ஒரு தாராள குணம் கொண்டவர். அறிஞர்களின் நல்ல ஆதரவாளர். நேர்மையான நீதி. அவர் தனது குடிமக்களின் நலனில் அக்கறை கொண்டவர். நாட்டின் நிர்வாகத்தில் பல சீர்திருத்தங்களை கொண்டு வந்தார். இதனால் அரசனுக்குரிய அனைத்து அதிகாரமும் அவனிடம் இருந்தது. அவள் ஒரு வலுவான ராணியாக இருக்க கடுமையாக முயற்சித்தாள்.

ரஸியா பெண்கள் ஆடைகளை அணிவதைத் தவிர்த்து. ஆண்களைப் போல உடை அணிந்து தர்பாரில் அனைத்து விவகாரங்களிலும் வெளிப்படையாகக் கலந்து கொண்டார். இந்துக்கள் மற்றும் கலகக்கார முஸ்லீம் தலைவர்களுக்கு எதிரான தாக்குதல்களிலும் ரஸியா தீவிரமாக பங்கேற்றார். அவரே லாகூர் சுவர்களுக்கு எதிராக அணிவகுத்துச் சென்றார். லாகூர் ஆட்சியாளர் இறுதியில் சரணடைந்தார். இத்தனை நன்மைகள் இருந்தபோதிலும். ஒரு பெண்ணாக அவளுடைய அந்தஸ்து மிகப்பெரியது.

சுல்தானா ராசியா வீழ்ச்சி:

சுல்தானா ராசியா நிர்வாகத்தில் அவருக்கு ஆதரவாக ஜலாலுதீன் யாகுட் என்ற அபிசீனிய அடிமையை நியமித்தார். மேலும் ஜலாலுதீனிடம் ரஷ்யா காட்டிய அன்பும் தனித்துவமும் அவரை மக்களால் வெறுக்க வைத்தது. யாகுத் ரசியாவின் விபச்சார காதலன் என்று எழுத்தாளர் இபின் பதூதா கூறுகிறார். துருக்கிய நாற்பது என்று அழைக்கப்படுகிறது

ரசியாவின் செயலால் மம்லுக்கள் கூட்டம் வெறுப்படைந்தது பல இடங்களில் கலவரத்தைத் தூண்டினார்கள். சர்ஹிந்த் ஆட்சியாளர் இக்தியாருதீன் கிளர்ச்சி செய்த போது அது அதை அடக்க பெரும் படையுடன் கிளம்பினாள் ரஸியா. ஆனாலும் வழியில் ராணியின் மெய்க்காப்பாளராக ஜலாலுதீன் இருந்தார் அவர்கள் ராணியை யாகூத்துக்கு சிறைபிடித்தனர். ரஸியா பஷாந்தக் சிறைபிடிக்கப்பட்டு அல்துனியாவின் பொறுப்பில் வைக்கப்பட்டார். அவர் கோட்டையில் அடைக்கப்பட்டார். ஏப்ரல் 1240 இல். ராணியின் சகோதரரான முய் சுடின் பஹ்ராம் டெல்லியின் சுல்தானாக நியமிக்கப்பட்டார்.

ரசியா தன் இக்கட்டான நிலையில் இருந்து விடுபட முயன்றாள். அவர் தனது பாதுகாப்பிற்காக வைக்கப்பட்ட அல்துனியாவை மணந்தார். அதன் பிறகு ஒரு படையை எழுப்பி தன் கணவருடன் டெல்லி நோக்கிப் புறப்பட்டாள். ஆனால் பஹ்ராம் அவரை 13 அக்டோபர் 1240 அன்று தோற்கடித்தார். மறுநாள் ரசியாவும் அவரது கணவரும் கொல்லப்பட்டனர். மூன்றரை ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த ரசியா இறுதியில் படுகொலை செய்யப்பட்டார்.

சுல்தானா ராசியா மதிப்பீடு:

டெல்லியின் அரியணை ஏறிய ஒரே முஸ்லிம் பெண் சுல்தானா ரசியா ஆவார். அவளது ஆட்சி குறுகிய காலமே என்றாலும். அவள் ஒரு அசாதாரண ராணியாக இருந்தாள். வெற்றிகரமாக ஆட்சி செய்தாள் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. ரஸியா ஆற்றல் மிக்கவர். எந்த வேலையிலும் சுறுசுறுப்பாக ஈடுபடுவார்கள். அவள் ஒரு சிறந்த வீராங்கனையாகவும் தலைவியாகவும் இருந்தாள். அவர் அரசியல் சூழ்ச்சி மற்றும் 'இராஜதந்திர கையாளுதல்' ஆகியவற்றில் திறமையானவர். இந்தியாவில் துருக்கிய

இராச்சியத்தின் பெருமையை மீட்டெடுப்பதில் ரஷ்யா மிகவும் வெற்றிகரமாக இருந்தது.

டெல்லியை ஆண்ட துருக்கிய ஆட்சியாளர்களில். அமீர்கள் மற்றும் மாலிக்குகள் மீது அரச அதிகாரத்தை முதன்முதலில் திணித்தவர் ரசியா. தில்லி சுல்தானகத்தின் அரசியல் ஆதிக்கத்தைப் பெற்ற முதல் மற்றும் கடைசி ராணி ரசியா தனது திறமை மற்றும் குணநலன்களால் ஆவார். அவளது பெண்மையே அவளது வீழ்ச்சிக்கு ஓரளவு காரணமாக இருந்தாலும். சுல்தானா ராசியா வீழ்ச்சிக்கு அக்கால உயர் வர்க்கத்தின் சுயநலமே முக்கியக் காரணம் என்பது உண்மை.

கியாஸ்-உத்-தின் பால்பன். 1266-1286)

கியாசுதீன் பால்பன் அடிமை வம்ச சுல்தான்களில் மிகப் பெரியவராகக் கருதப்படுகிறார். முகமதுவால் கைப்பற்றப்பட்ட ஹிந்துஸ்தானில் இஸ்லாமிய அரசை நிறுவியவர் குத்புதீன் ஐபக். அந்த ராஜ்ஜியத்தை வலுப்படுத்தி ஒரு பாரம்பரியத்தை நிறுவியவர் இல்டுத்மிஷ். இல்டுமிஷிக்குப் பிறகு கிட்டத்தட்ட அழிந்து போன டெல்லி சுல்தானகத்தை மீண்டும் உயிர்ப்பித்து பலப்படுத்தியவர் கியாசுதீன் பால்பன். அவர் தனது வலுவான கொள்கையால் சுல்தானகத்தின் அனைத்து குறைபாடுகளையும் அகற்றினார். 'அடிமை. நீர் சுமப்பவர். வேட்டையாடுபவர். தளபதி. இராஜதந்திரி மற்றும் சுல்தான் ஆகிய பல்பன் தில்லியை ஆண்ட மன்னர்களின் நீண்ட பட்டியலில் குறிப்பிடத் தகுதியானவர்' என்கிறார் வரலாற்றாசிரியர் லேன்பூல்.

பால்பன் சுல்தானாக பதவி ஏற்றம்:

கி.பி 1205 இல் தர்கிஸ்கானின் மகனாகப் பிறந்த பஹுத்-தின்-பால்பன் (பஹுத்-தின்-பால்பன்) இளம் வயதிலேயே பாக்தாத்தில் அடிமையாக

விற்கப்பட்டார். 1233 இல் டெல்லியில் இல்டுத்மிஷ் என்பவரால் அடிமையாக வாங்கப்பட்டார். இல்டுத்மிஷ் உருவாக்கிய 'தி ஃபார்டி' என அழைக்கப்படும் நாற்பது அடிமைகள் குழுவில் பால்பன் விரைவில் சேர்க்கப்பட்டார்.

பின்னர். சுல்தானா ரசியாவின் ஆட்சியின் போது. அவர் அமிரி-ஷிகாரி என்று அழைக்கப்படும் வேட்டைத் தலைவர் பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்டார். அதன் பிறகு அவர் பஹ்ராமின் ஆட்சியின் போது ரிவாரி மற்றும் ஹன்சி பகுதிகளின் நில மானிய பிரபுவாக நியமிக்கப்பட்டார். இந்த ஜாகீர்தார்களுக்கு நல்ல நிர்வாகத்தைக் கொடுத்து மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தினார். 1245 இல். அவர் மங்கோலியர்கள் மீது படையெடுத்தார் மற்றும் உச்சின் முற்றுகையை நீக்கினார்.

1246 இல்டுத்மிஷின் மகன் நசிருதீன் முகமது. பால்பனின் பால்பனின் அரசியல் அதிகாரத்தின் உதவியுடன் சுல்தான் ஆனார் முதலமைச்சராக உயர்ந்தவர். மற்றும் பால்பன் அவரது

பால்பனின் மகள் 1249 இல் சுல்தானுக்கு திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்டாள் அந்தஸ்தும் அதிகாரமும் அதிகரித்தது. 1246 முதல் சுல்தானகத்தில் அவர் எழுந்த பல கிளர்ச்சிகளை நசுக்கினார். சுமார் இருபது ஆண்டுகளாக நாட்டை ஆபத்தில் இருந்து காப்பாற்றிய பல்பன் 1266 இல் சுல்தான் நசிருதின் இறந்த பிறகு டெல்லி சுல்தானாக அரியணை ஏறினார்.

பால்பனின் முக்கிய செயல்பாடுகள்:

1. முடியாட்சியின் மாண்பை உயர்த்தியது:

பால்பனுக்கு முன் சுல்தான்களின் முறைகேடான ஆட்சியின் காரணமாக. சுல்தான் பட்டம் மரியாதை இழந்தது. பால்பனின் முக்கிய பணியானது அந்த பதவிக்கு மீண்டும் மரியாதை தருவதாகும். இதற்காக

அரசனை வழிபடும் பழைய முறைகளை மீண்டும் கொண்டு வந்தார். மன்னனின் பாதங்களைத் தொட்டு தரையில் விழுந்து வணங்கும் மரபுகளுக்குப் புத்துயிர் அளித்தார். அவர் அரச சபையின் ஆடம்பரங்களையும் ஆடம்பரமான விழாக்களையும் நிறுவினார். அவர் தனது அரசியல் மண்டபத்தை பண்டைய பாரசீக மன்னர்களின் அரண்மனை போல் மாற்றி அமைத்தார். சுல்தான் பிரபுத்துவத்தின் உயரத்திற்கு தன்னை உயர்த்திக் கொண்டார். அவர் பயந்த மரியாதையுடன் கருதப்பட்டார். எல்லா அரண்மனைகளுக்கும் எல்லை வகுத்தார். "இஸ்லாமிய மதத்தைப் பாதுகாப்பது. பாவச் சீர்கேட்டைத் தடுப்பது. இறையச்சமுள்ளவர்களை பதவிகளில் அமர்த்துவது. அனைவருக்கும் பொது நீதி வழங்குவது" போன்ற உயரிய இலட்சியங்களைக் கொண்டிருந்தார்.

2. கொள்ளை கும்பல்களை அடக்குதல்:

பதவியேற்ற பால்பனின் முதல் பணி நிர்வாகத்தை சீராக்குவது. ஆட்சி அதிகாரம் பாரியளவில் பறிக்கப்பட்டதன் விளைவாக நாடு முழுவதும் குழப்பம் பரவியது. நிலைமை மோசமாகிவிட்டது. மீவைட்ஸ் என்று அழைக்கப்படும் கொள்ளையர்களின் குழு டெல்லி புறநகர் பகுதிகளில் கொள்ளையில் ஈடுபட்டனர். அந்த இரவு சில நேரங்களில் அவை நகரங்களில் சுற்றித் திரிகின்றன அவர்கள் அமைதியைக் குலைத்தார்கள். தோவாப் பகுதி கொள்ளையர்களின் அராஜகம் தலைவிரித்தாடியது. சும்பில். படிப்படியாக போஜ்பூர் (கம்பில். பாட்டியாலி. போஜ்பூர்) கொள்ளையர்களின் இடம் முக்கியமான நிலையங்களாக இருந்தன. கொள்ளையர்களின் கொடுமை போக்குவரத்து பாதிக்கப்பட்டது. எனவே அவரது இராணுவம் பால்பன் பலப்படுத்தினார். அதன் உதவியுடன் கொள்ளைக்காரனாக மாறுங்கள்

வேட்டையாடப்பட்டனர். இரக்கமின்றி பல்லாயிரக்கணக்கானோர் கொள்ளையர்கள் கொல்லப்பட்டனர். அவ்வளவு தீவிரமான செயல் இதன் விளைவாக. 1270 இல் நாட்டில் அமைதி நிலைநாட்டப்பட்டது.

3. **நாற்பதுகளின் அடிமைக் குழுவின் ஆதிக்கத்தை ஒழித்தல்:**

நாற்பது) என்பது விசுவாசமான நிர்வாகத் திறனுக்காக இல்டுட்மிஷின் ஆட்சியின் போது உருவாக்கப்பட்ட நாற்பது அடிமைகளின் குழுவாகும். காலப்போக்கில் இந்த அடிமைக் குழு ஒரு சுதந்திர மேலாதிக்கக் குழுவாக மாறியது. கல்தானின் ஏகபோகத்துக்கும் தடையாக நின்றது. பால்பன் அவர்களை சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கிற்கு கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் அவர்களின் குச்சியை ஒழிக்க முயன்றார். நாற்பது டின்மாரில் முக்கியமானவர்களை பதவி நீக்கம் செய்து புதியவர்களுக்கு பெரிய அந்தஸ்து கொடுத்தார். பத்தேலனின் ஆளுநரான ஜபத் கானுக்கு. தனது வேலைக்காரன் ஒருவரைக் கொன்றதற்காக ஐநூறு கசையடிகளைப் பெறுமாறு பால்பன் உத்தரவிட்டார். அவர் அமீன் கான் என்ற மற்றொரு ஆளுநரை அயோத்தியின் கோட்டை வாசலில் வீசினார். அவர் தனது செல்வாக்குமிக்க உறவினரான ஷெர்கானை கழுத்தை நெரித்து கொன்றார். இதனால் நாற்பது பேரில் பெரும்பாலோர் நசுக்கப்பட்டனர். மீதமுள்ளவர்கள் பயந்தார்கள்.

4. பால்பனின் உள்நாட்டு சரிசெய்தல்:

பால்பன் நாட்டின் நிர்வாகத்தை சீர்திருத்த ஒரு சிறந்த குடிமகன். அவரது நிர்வாகம் பாதி சிவில் மற்றும் பாதி இராணுவம். கல்தானே அனைத்து சக்திகளுக்கும் ஆதாரம். மஹானா கவர்னர்கள் பால்பனின் உத்தரவின் பேரில் எதையும் செய்தார்கள். சுல்தான் சிக்கலான பிரச்சினைகளில் ஆணைகளை வெளியிட்டார். பால்பன் நீதி வழங்குவதில் பாரபட்சம் காட்டவில்லை.

தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் நீதி தவறியதில்லை. பால்பன் நீதியை மிகவும் திறம்பட செயல்படுத்த உளவாளிகளை நியமித்தார். ஒற்றர்கள் அநீதியான செயல்களைப் பற்றி அரசனுக்கு உடனடியாகத் தெரிவித்தனர். இந்த ஒற்றர்கள் இவ்வாறு நாட்டில் குற்றச்செயல்களைத் தடுத்தனர். இது தவிர. இந்த உளவாளிகள் மூலம் தேசத் துரோகத்தை முளையிலேயே கிள்ளி எறியவும் வாய்ப்பு உள்ளது.

5. பால்பன் மற்றும் மங்கோலியர்கள்:

பால்பனின் ஆட்சி மங்கோலிய படையெடுப்புகளால் பாதிக்கப்பட்டது

எல்லையில் நடந்தது. அதனால் பால்பன் டெல்லியை விட்டு வெகுதூரம் செல்லவில்லை. பால்பன் புதிய படையெடுப்புகளை மேற்கொள்ளவில்லை. மங்கோலிய தாக்குதல்களில் இருந்து தனது கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பிரதேசங்களை பாதுகாப்பதிலும் கான் ஒரு கண் வைத்திருந்தார். மங்கோலியர்களின் தாக்குதலுக்கு அடிக்கடி இலக்கான முல்தான். சமனா மற்றும் அகி மாகாணங்களின் பொறுப்பை தனது மகன்களான முஹம்மது மற்றும் பக்ரகாடியிடம் ஒப்படைத்தார்.

முஹம்மது மிகவும் திறமையானவர் மற்றும் அவரது தந்தை பால்பனை நம்பினார். டெல்லி சுல்தானகத்தின் எதிர்காலம் முகமதுவை சார்ந்தது. 1286 இல். மங்கோலியர்கள் முல்தானைத் தாக்கினர். முஹம்மது தோற்கடிக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டார். பால்பன் தனது மகனின் இழப்பால் வருத்தப்பட்டார். ராவி நதிக்கு மேற்கே உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளும் மங்கோலியர்களால் கைப்பற்றப்பட்டன. பால்பனின் வெளியுறவுக் கொள்கை மங்கோலிய தொல்லையால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது.

6. வங்காளத்தில் துக்ரில் கானின் கிளர்ச்சி : (1279-82)

துக்ரில் கான் வங்காளத்தின் ஆளுநராக பால்பனால் நியமிக்கப்பட்டார். சுல்தான் பால்பனுக்கு வயதாகிவிட்டதையும். அவரது இரு மகன்களும் மங்கோலியர்களுக்கு எதிராக தீவிரமாகப் போராடுவதையும் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு சுல்தானைத் துன்புறுத்தத் தொடங்கினார். அவர் 1279 இல் தன்னை சுதந்திரமாக அறிவித்தார். அவர் சுல்தான் முகிசுதீன் என்ற புனைப்பெயரில் நாணயங்களை வெளியிட்டார். அவர் பெயரில் குத்பா ஓதினார்.

1279 இல். பால்பன் அனுப்பிய இரண்டு படையெடுப்புகளில் துக்ரில் கான் வெற்றி பெற்றார். இந்த வெற்றியைக் கேட்ட சுல்தான் தாங்க முடியாத அவமானத்தை உணர்ந்தார். அவர் கோபமடைந்து மோசடியைத் தீர்க்க முடிவு செய்தார். வங்காளத்தை வழிக்குக் கொண்டுவர பால்பன் பெரும் படையுடன் புறப்பட்டார். சுல்தானின் பெரும் படையைப் பார்த்த துக்ரில் கான் தலைநகர் லக்னௌதியை விட்டு வெளியேறினார். ஆனால் துக்ரில் கானும் அவரது ஆதரவாளர்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டனர். கலவரக்காரர்கள் தலைநகரில் இரண்டு மைல் தூக்குமரத்தால் எப்படிக் கழுவப்பட்டார்கள் என்பதை பரணி விவரிக்கிறார். பின்னர் 1282 இல் வங்காளத்தில். அவரது இரண்டாவது மனைவி பால்பன் இறந்தார். 1286ல் பக்ரா கானை ஆளுநராக நியமித்தார்.

பால்பனின் பெருமை:

'கியாசுதீன் பால்பன் ஒரு சிறந்த வீரர். ஆட்சியாளர் ராஜதந்திரி என்று ஈஸ்வரி பிரசாத் கூறியுள்ளார். அவர் ஆட்சிக்கு வந்தவுடனேயே சுல்தான் பட்டத்தின் அந்தஸ்தையும் கௌரவத்தையும் உயர்த்தினார். கடுமையான

நடவடிக்கைகளை எடுத்து இரத்தம் சிந்திய பின்னர் நாட்டில் அமைதியையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டினார். அவருடைய அரச சபை பல வகையிலும் சிறப்பு வாய்ந்தது. அவர் எப்போதும் அரச ஆடம்பரத்துடன் தோன்றினார். அவர் தனது தர்பாரில் சத்தமாகப் பேசவில்லை. சிரித்ததில்லை அல்லது வேடிக்கையான பேச்சில் ஈடுபட்டதில்லை.

பால்பன் இலக்கிய வளர்ச்சியிலும் கவனம் செலுத்தினார். மத்திய ஆசியாவில் இருந்து தனது அரசவைக்கு வந்த பல அறிஞர்கள் மற்றும் இளவரசர்களை பால்பன் ஆதரித்தார். அவர்களின் அன்றாடச் செலவுகளுக்காகப் பெரும் தொகையை ஒதுக்கினார். பால்பனின் நீதிமன்றம் இஸ்லாமிய கலாச்சாரம் மற்றும் கல்வியின் முக்கிய மையமாக மாறியது. பால்பனுக்கு கட்டிடக்கலையிலும் ஆர்வம் இருந்தது.

பல ஆண்டுகள் கடின உழைப்பில் கழித்த பால்பனின் வாழ்க்கை இந்தியாவின் இடைக்கால வரலாற்றில் இணையற்றது.

(அலாவுதீன் கில்ஜி. கி.. 1296-1326)

கில்ஜி வம்சத்தின் முதல் மன்னரான ஜலாலுதீன் கில்ஜி 1290 முதல் 1296 வரை டெல்லியின் சுல்தானாக ஆட்சி செய்தார். அவருக்குப் பிறகு. அவரது மருமகன் அலாவுதீன் கில்ஜி 19 ஜூலை 1296 அன்று டெல்லியின் சுல்தானாகப் பொறுப்பேற்றார். ஆனால் அவர் அரியணை ஏறினார். அவரது மாமா ஜலாலுதீன் மற்றும் அவரது உறவினர்களைக் கொன்றார். அலாவுதீன் சுமார் முப்பது வருடங்கள் ஆட்சி செய்த மாபெரும் போர்வீரன். பேரவா ஒரு ஆற்றல் மிக்க. துணிச்சலான தளபதி. தலைசிறந்த நிர்வாகி. இவருடைய ஆட்சியில்தான் முஸ்லீம் பேரரசு இந்தியாவின் பல பகுதிகளுக்கும் வேகமாகப்

பரவியது. "அவரது ஆட்சிதான் உண்மையில் டெல்லி சுல்தானகத்தை ஆரம்பித்தது" என்கிறார் சர் உல்சிலிபாய்க்.

அலாவுதீன் கில்ஜியின் நோக்கங்கள்:

சுல்தான் பதவியை ஏற்ற அலாவுதீன். சிம்மாசனத்தில் தையின் நிலையை வலுப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. இதனால் அவர் பல பிரச்சனைகளை சந்தித்தார். அவருக்கு முன் பல முஸ்லீம் ஆட்சியாளர்கள் இருந்தபோதிலும். வட இந்தியாவில் முஸ்லிம் ஆட்சி இருந்தது. உறுதியாக நிறுவப்படவில்லை. தென்னிந்தியா இந்து ஆட்சியாளர்களின் கீழ் இருந்தது. மேலும் பலவீனமான சுல்தானக ஆட்சி. முஸ்லீம் பிரபுக்களின் எதிர்ப்பு. இந்து மன்னர்களின் பலம். வடமேற்கு எல்லையின் பாதுகாப்பின்மை மற்றும் மங்கோலிய படையெடுப்பு ஆகியவை அலாவுதீன் கில்ஜிக்கு பெரும் ஆபத்தை ஏற்படுத்தியது. எனவே அலாவுதீனுக்கு பின்வரும் நோக்கங்கள் இருந்தன. ஆட்சிக்கு எதிராக செயல்படும் அனைத்து எதிர்க்கட்சி சக்திகளையும் நடுநிலையாக்கி மத்திய அரசை ஸ்திரப்படுத்துதல் வட இந்தியா மற்றும் தென்னிந்தியாவில் உள்ள இந்து ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து அவரது ஆட்சிக்கு அச்சுறுத்தல் ஏற்படுவதைத் தடுக்க. திறமையான நிர்வாகத்தை நிறுவுதல் ஒரு வலுவான படை மற்றும் அரசன் உருவாக்கம்.

கருவூலத்தை நிரப்புதல்.

அலாவுதீன் கில்ஜியின் உள்நாட்டுக் கொள்கைகள் மற்றும் அவரது படையெடுப்புகள் மேற்கூறிய நோக்கங்களின் அடிப்படையில் அமைந்தன.

அலாவுதீன் கில்ஜியின் படையெடுப்புகள்

1. மங்கோலியர்களை அடக்குதல்:

பதவிக்கு வந்தவுடன் அலாவுதீன் கில்ஜி மங்கோலிய அச்சுறுத்தலை அடக்க விரும்பினார். ஏனெனில் நீண்ட காலமாக மங்கோலிய படையெடுப்புகள் டெல்லி ஆட்சிக்கு தொடர்ந்து அச்சுறுத்தலாக இருந்தது. அவரது பதவிக்கு பிறகு. மங்கோலிய படையெடுப்புகள் 1297 மற்றும் 1299 இல் நிகழ்ந்தன. ஆனால் அலாவுதீனின் தளபதி சபர்கல் அவர்களை தோற்கடித்து விரட்டினார். பின்னர் 1304 மற்றும் 1307 இல் மங்கோலிய படையெடுப்புகள் காசிமாலிக் என்ற தளபதியால் தோற்கடிக்கப்பட்டன. இந்தப் படையெடுப்புகளில் மங்கோலியத் தளபதிகளும் கொல்லப்பட்டனர். இந்த தோல்விகளால் மங்கோலிய சித்திரவதைகளுக்கு அலாவுதீன் அய்டுக் பயந்தார். காலப்போக்கில் மீண்டும் படையெடுக்கவில்லை. இதனால் மங்கோலியர்களின் தாக்குதல்களில் இருந்து அலாவுதீன் நாட்டை பாதுகாத்தார்.

2. குஜராத் படையெடுப்பு:1297

1297 ஆம் ஆண்டில். அலாவுதீன் கில்ஜி தனது சகோதரர் உலுக் மற்றும் அவரது மந்திரி நஸ்ரத் கான் தலைமையிலான ஒரு வலுவான படையை குஜராத்தைக் கைப்பற்ற அனுப்பினார். அங்கில்வாட். சோம்நாத். அவர்கள் காம்பேயின் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றினர். பயந்துபோன குஜராத்தின் மன்னன் சூரன் தன் மனைவியையும் மக்களையும் விட்டுப் பிரிந்தான். அவரது வீரர்கள் குஜராத்தின் செல்வங்களை கொள்ளையடித்தனர். கரனின் மனைவி கமல் தேவி மற்றும் கபூர் என்ற இளம் அலி ஆகியோரைக் கைப்பற்றிய பின்னர் வீரர்கள் டெல்லிக்குத் திரும்பினர். அவர் பின்னர் அலாவுதீனின் அன்பு மனைவியாக மாறினார். சுபூர் ஒரு செல்வாக்கு மிக்க பிராவாகவும் பின்னர் நாட்டின் விசுவாசமான அதிகாரியாகவும் ஆனார்.

3. ரன்தம்போரின் படையெடுப்பு: 1299

ரன்தம்போரை ரனஹம்மிரா என்ற ராஜபுத்திர மன்னன் ஆட்சி செய்தான். பல அதிருப்தி கொண்ட முசல்மான்களுக்கு அவர் அடைக்கலம் கொடுத்ததால் கோபமடைந்த அலாவுதீன் 1299 இல் ரான் தம்பூருக்கு எதிராக கமாண்டர் உலுக்கின் கீழ் ஒரு இராணுவத்தை அனுப்பினார். ஆனால் ஜெனரல் பரிதாபமாக தோல்வியடைந்து பின்வாங்கினார். மேலும் கோபமடைந்த அலாவுதீனே தாக்கினார். ஒரு வருட முற்றுகைக்குப் பிறகு. ஜூலை 1301 இல் ரன்தம்போர் வீழ்ந்தது. ராணா ஹம்மிரா படுகொலை செய்யப்பட்டார். உலுக்கின் பொறுப்பில் ரன்தம்போரை விட்டுவிட்டு டெல்லி திரும்பினார் சுல்தான்.

4. மேவார் வெற்றி: 1303

அலாவுதீன் கில்ஜி ராஜபுதன் மீது வெற்றி பெற்றார் மேவார் தலைப்பகுதி மீது மற்றொரு படையெடுப்பு இந்த படையெடுப்பிற்கு காரணம் சுல்தானின் நாடு பிடிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை மேவார் மன்னர் ராணா ரத்தன்சிங்குக்கும் உள்ளது மனைவி மற்றும் ஒப்பற்ற அழகு பத்மினி மீது அவனது ஆசை தான் காரணம் என்று கூறப்படுகிறது. நா போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டு கைது செய்யப்பட்டார் அலாவுதீன் சித்தூர் கோட்டையை முற்றுகையிட்டார் படைக்கு முன். ராஜபுத்திரப் படை நீண்ட நேரம் எதிர்த்து நின்றது முடியவில்லை பல வீரர்கள் இறந்தனர். அரண்மனையில் பெண்கள் தங்களின் மானத்தைக் காக்க. 'ஜௌஹர்' என்ற சத்னாவைச் செய்துவிட்டு இறந்தனர். சித்தூர் கைப்பற்றப்பட்டது. அதன் நிர்வாகத்தை தன் மகள் செர்கானிடம் ஒப்படைத்தார் கல்தல்.

1300- சித்தூரின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு மாளவா மீது படையெடுத்து வென்றார். பிறகு உஜ்ஜயினி. மாண்டு. தார். 1305 ஆம் ஆண்டு வாக்கில். இஸ்லாமியப் படைகள் சாந்தேரி நகரங்களைக் கைப்பற்றியபோது. வட இந்தியா முழுவதும் அலாவுதீனின் கட்டுப்பாட்டில் வந்தது. அதன்பின் அலாவுதீன் கில்ஜி தனது கவனத்தை தக்காணத்தில் திருப்பினார்.

5.அலாவுதீன் கில்ஜியின் தென்னிந்திய படையெடுப்புகள்:

தென்னிந்திய அரசர்களால் வட இந்தியாவில் தனது ஆட்சிக்கு எந்த ஆபத்தும் வராமல். தென்னிந்திய மன்னர்களின் செல்வங்களை கொள்ளையடித்து தனது பொருளாதார நிலையை வலுப்படுத்த வேண்டும். இது அலாவுதீன் கில்ஜியின் தென்னிந்திய படையெடுப்புகளின் முக்கிய நோக்கமாக அமைந்தது. தென்னிந்திய படையெடுப்புகளின் பொறுப்பை அவர் தனது தளபதி மாலிகாபூரின் பொறுப்பில் ஒப்படைத்தார்.

முதலாவதாக. மாலவா குஜராத் வழியாக தேவகிரியைத் தலைநகராகக் கொண்ட யாத இராச்சியத்தின் மீது பெரும் படையுடன் மாலிகாபூர் படையெடுத்தார். அதன் மன்னன் ராமச்சந்திரா தோற்கடிக்கப்பட்டான். அங்கு தஞ்சம் புகுந்த குஜராத் மன்னரின் மகள் தேவலாதேவி சிறைபிடிக்கப்பட்டு பின்னர் அலாவுதீனின் மகன் இதர் கானை மணந்தார்.

1309 இல் வாரங்கலில் இருந்து காகத்தியர்கள் மாலிகாபூர் மீது படையெடுத்து வாரங்கல் அரண்மனையை முற்றுகையிட்டனர். அதை இரண்டாம் பிரதாபருத்ரா கடுமையாக எதிர்த்து தலைவணங்கினார். அவன் தன் செல்வம். உயிர். நூறு யானைகள். ஏழாயிரம் குதிரைகள். பல நாணயங்கள் மற்றும் ஆபரணங்கள் அனைத்தையும் கொடுத்தான். 1310 இல். மாலிகாபூர் தேவகி தார் வழியாக டெல்லிக்குத் திரும்பினார். ஓட்டகாம்களில் கொள்ளையடித்தார்.

படையெடுப்பின் வாரங்களில் கிடைத்த பெருமையைக் கண்டு அலாவுதீன் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். இதனால் உற்சாகமடைந்து வலுப்பெற்ற அலாவுதீன் தனது ஆட்சியின் எல்லைகளை விரிவுபடுத்த விரும்பினார். 1310 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 18 ஆம் தேதி தெற்கில் பல இடங்களில் அலாவுதீன் கோவில்களில் உள்ள செல்வங்களைக் கேள்விப்பட்டு மாலிகாபூர் தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்பினார். தேவகிரி. துவார சமுத்திரம் வழியாக படை ஹொய்சாள நாட்டை அடைந்தது. அங்கு ஆட்சி செய்த மன்னன் மூன்றாம் வீர பல்லால. கபூரின் படைகள் அவரைத் தோற்கடித்து 36 யானைகள். ஏராளமான தங்கம். வெள்ளி ஆபரணங்கள் மற்றும் முத்துகளுடன் தில்லிக்குத் திரும்பின. டெல்லியின் கீழ் ஹொய்சாள மன்னர்கள் குட்டி இளவரசர்களாக ஆனார்கள்.

மதுரை பாண்டிய மன்னர்களுடனான போட்டியின் விளைவாக. கபூர் மதுரை பாண்டியர்களைத் தாக்கினார். மாலிக்பூர் ஏப்ரல் 14. 1311 இல் மதுரையை அடைந்து மதுரையில் உள்ள பல கோயில்களை இடித்தார். அவர் நிறைய கொள்ளையடித்தார். பின்னர் ராமேஸ்வரம் சென்று அங்குள்ள கோவில் சிலைகளை உடைத்தார். அந்த ஊரில் நிறைய பொருட்களை கொள்ளையடித்தான். 1311. அவர் 612 யானைகள். இருபதாயிரம் குதிரைகள். நகைகள் மற்றும் முத்துக்கள் நிறைந்த பல மார்பகங்களுடன் அக்டோபர் மாதம் டெல்லி திரும்பினார்.

மாலிகாபூர் மீதான தென்னிந்திய படையெடுப்புகளால் மக்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். படுகொலைகள். கோவில்கள் சூறையாடுதல். சிலை உடைப்பு போன்றவை முஸ்லிம் ஆட்சியாளர் மீது மக்களுக்கு வெறுப்பை

ஏற்படுத்தியது. இந்த வெறுப்பின் விளைவுதான் விஜயநகரப் பேரரசு உதயமானது.

அலாவுதீன் கில்ஜியின் ஆட்சி:

அலாவுதீன் கில்ஜி ஒரு சிறந்த சிவில் நிர்வாகி. அவர் தனது ஆட்சியில் அரசு நிறுவனங்களை நிர்வகிப்பதில் வெற்றி பெற்றார். நாட்டின் நலனுக்காக பல நல்ல சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்தினார். எல்பின்ஸ்டோனின் கூற்றுப்படி. அலாவுதீனின் ஆட்சி பிரபலமானது. அவர் தனது அதிகாரங்களை நியாயமான முறையில் பயன்படுத்தினார் மற்றும் சுல்தானகத்தின் நிர்வாக அமைப்பை சீர்திருத்தினார். இவருடைய ஆட்சிக் காலத்தில்தான் சுல்தானகம் உச்சத்தை எட்டியது.

நாட்டில் சட்டம் ஒழுங்கை நிலைநாட்டினார்: அலாவுதீன் கில்ஜி தனது நிர்வாகத்தை திறம்பட செய்தார் செயல்படுத்த முயன்றது. முதலில். நாட்டில் கிளர்ச்சி நாட்டில் சுல்தானுக்கு எதிரான சதிகளை ஒழித்தல் அமைதியையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டினார். அதற்கு பின்வருபவை நடவடிக்கை எடுத்தார்.

அலாவுதீன் மக்கள் தங்கள் அபரிமிதமான செல்வத்தால் நாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்து கிளர்ச்சி செய்கிறார்கள் என்ற முடிவுக்கு வந்து கடுமையான அடக்குமுறைச் சட்டங்களை இயற்றினார். பல வழிகளில் மக்களின் சொத்துக்கள் அனைத்தையும் அரசிடம் ஒப்படைத்தார். மக்களிடம் பணம் வசூலிக்க பல்வேறு முறைகள் பின்பற்றப்பட்டன. காசு கூட இல்லாததால் மக்கள் கிளர்ச்சியை நினைத்துக்கூட பார்க்கவில்லை என்கிறார் பரணி. மக்களின் பொருளாதார நிலை மிகவும் மோசமாகியது.

தனக்கு எதிரான சதிகளைக் கண்டறிய ஒரு உயரடுக்கு உளவுப் படையை நிறுவினார். பொது இடங்களில் பொதுவாக பேசப்படும்

உரையாடல்கள் கேட்கப்பட்டன. எனவே மக்கள் சைகைகள் மூலம் பேச வந்துள்ளனர். இந்த ரகசிய முறையால் அலாவுதீன் பல செய்திகளை அறிந்து அதன்படி நடவடிக்கை எடுத்தார்.

நாட்டில் மது அருந்துதல் மற்றும் விற்பனை செய்வது தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாய் குடியைக் கைவிட்டார். அரண்மனையில் இருந்த மது பாதாள அறைகள் அடித்து நொறுக்கப்பட்டன. இதனால். பொது இடங்களில் மது அருந்துவது குறைந்துள்ளது. சதிச் செயல்களும் குறைந்தன. மேல்தட்டு குடிமக்களின் செயல்பாடுகள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன.

இந்துக்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகள்:

'இந்துக்கள் இஸ்லாத்திற்கு மாற வேண்டும் அல்லது இறக்க வேண்டும்' என்பது தலைமை காஜியின் அறிவுரை. ஆனால் இந்துக்கள் ஜிஸ்யா வரி செலுத்துவதன் மூலம் தங்களை பாதுகாத்துக்கொள்ள முடியும். இந்துக்கள் அனைத்து வகையான வரிகளையும் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. இந்துக்கள் ஏழையாக இருக்க விரும்புகிறார்கள். அப்போதுதான் அவர்கள் கட்டுப்படுத்தப்படுவார்கள்.' என்றார் அலாவுதீன்: இதனால் பெரும் நில உரிமையாளர்கள் கூட ஏழைகளாக மாறினர். அவர்களின் மனைவிகள் முஸ்லீம் வீடுகளை விட்டு வெளியேறி வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது. இதனால் அலாவுதீனின் ஆட்சியில் இந்துக்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர்.

அமைப்பு:

டெல்லியை ஆண்ட சுல்தான்களில் முதன்முதலாக நின்று ராணுவத்தை உயர்த்தியவர் அலாவுதீன். ராணுவத்திலும் பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்தார். ஒரு அரசு திறம்பட செயல்பட வலுவான ராணுவம் அவசியம் என்பதை

உணர்ந்தார். அதனால் பல ராணுவ சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டார். ராணுவ வீரர்களுக்கு அரசால் நேரடியாக ஊதியம் வழங்கப்பட்டது. ஒரு குதிரை வீரருக்கு ஆண்டுக்கு 234 டாங்கா (ஒரு டாங்கா ஒரு ரூபாய்க்கு சற்று அதிகம்) என நிர்ணயித்தார். இராணுவக் குதிரையைக் குறிக்கும் முறையை அறிமுகப்படுத்தினார். 4.75.005 முஸ்லீம் வீரர்களைக் கொண்ட நன்கு பயிற்சி பெற்ற படை அவரது காலத்தில் எழுப்பப்பட்டது. ராணுவச் செலவுகளைச் சமாளிக்கப் பொருட்களின் விலையை நிர்ணயிக்க முடிவு செய்தார்.

விலை கட்டுப்பாடு:

வரலாற்றாசிரியர் லான்பூல் அலாவுதீன் ஒரு சிறந்த பொருளாதார நிபுணர் அவர் தன்னை ஒரு நிபுணர் என்று வர்ணிக்கிறார். அவர் மேற்கொண்ட சில காரணங்கள் விலை கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைகள். படைவீரர்கள் அவர்களே கிடைக்கும் வருமானத்தில் நல்ல வாழ்க்கை வாழுங்கள் சில பொருட்களின் விலையை கட்டுப்படுத்த நடவடிக்கை எடுத்தார்.

தானியம். சர்க்கரை. எண்ணெய். நெய். துணி போன்ற அன்றாட உபயோகப் பொருட்களின் விலையை உற்பத்திச் செலவும். கொஞ்சம் லாபமும் சேர்த்து நிர்ணயம் செய்தார். இதை செயல்படுத்த. 'கடை கண்காணிப்பாளர்' நியமிக்கப்பட்டார். கடைகளின் நிலை குறித்து தெரிவிக்க முகவர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். விலைக் கட்டுப்பாட்டை மீறும் வியாபாரிகள் கடுமையாக தண்டிக்கப்பட்டனர்.

அலாவுதீன் தில்லியில் உள்ள அரசாங்க களஞ்சியங்களில் சேமித்து வைக்கப்பட்ட நிலங்களை கிராமங்களிலிருந்து தானியமாகப் பெற்றார். இந்த கிடங்குகளில் இருந்து தானியங்கள் தட்டுப்பாடு ஏற்படும் போது சந்தைகளுக்கு அனுப்பப்பட்டது. தனியாரால் தானியங்களை சேமித்து வைக்க அனுமதி

இல்லை. இதனால் சந்தை நடவடிக்கைகள் அரசின் கட்டுப்பாட்டில் வைக்கப்பட்டன. "சந்தையில் தானியத்தின் விலை மாறாமல் இருப்பது காலத்தின் அதிசயங்களில் ஒன்று" என்று பரணி குறிப்பிடுகிறார்.

எடைக்குறைவாக விற்பனை செய்தால் எடை குறைவதற்கு ஈடுகொடுக்கும் வகையில். சதையை முறையாக வெட்ட வேண்டும் என வியாபாரிகளுக்கு உத்தரவிடப்பட்டது. அதனால் வியாபாரிகள் மோசடியில் ஈடுபட முடியவில்லை. கல்கிஸ் விற்கும் கடைகளும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன.

ஆனால் அலாவுதீன் கில்ஜியின் இந்த பொருளாதாரக் கொள்கை ராணுவத்தின் தேவையை மையமாக வைத்து செயல்படுத்த வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது இதனால் ராணுவத்தின் பலம் அதிகரித்தது. அலாவுதீனின் ஆட்சிக்கு தயக்கமின்றி அடிபணிந்த இரண்டு மங்கோலியப் படையெடுப்புகளில் இருந்தும் மக்கள் வசதியாக வாழ்வதோடு பாதுகாக்கப்பட்டனர். ஆதி அலாவுதீனின் நடவடிக்கையால் மத்திய அரசு வலுவடைந்தது.

மதிப்பீடு:

அலாவுதீன் கில்ஜி ஒரு சிறந்த ஆட்சியாளர். அவர் ஒரு துணிச்சலான மற்றும் துணிச்சலான போர்வீரன். அவரது படையெடுப்புகள் அனைத்தும் வெற்றி பெற்றன. 'தெற்கில் தனது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டிய முதல் சுல்தான் இவரே! அவர் ஒரு சிறந்த ஆட்சி முறையை நிறுவி அரசாங்கத்தை பலப்படுத்தினார். அரசியலில் தலையிடுவதை விடுத்து. அவர்கள் இல்லாமல் ஆட்சி செய்த முதல் முஸ்லிம் உலமா அவர்! ஆனால். அலாவுதீனை ராணுவ அடிப்படையில் நிலைநிறுத்த முயன்ற ஆட்சி. 'மணலில் கட்டப்பட்ட வீடு' போல் காட்சியளித்தது. ஒடுக்கப்பட்ட பிரபுக்கள். வணிகர்கள். உலமாக்கள்

மற்றும் இந்துக்கள் அதிருப்தி அடைந்தனர். அதனால்தான் அவரது சீர்திருத்தங்கள் மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெறவில்லை. மக்களின் நன்மதிப்பு இல்லாமல் எந்த அரசும் வாழ முடியாது என்பதை அலாவுதீன் உணரவில்லை. சுல்தானின் இறுதி நாட்கள் அவர் அமைத்த அரசாங்கத்தின் அழிவையும் தொடங்கியது. மனம் உடைந்த அலாவுதீன் 1316 இல் இறந்தார்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. டெல்லி சுல்தானகத்தில் முகமது பின் துக்ளக் அறிமுகப்படுத்திய டோக்கன் கரன்சியின் முக்கியத்துவம் மற்றும் தாக்கத்தை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.

………………………………………………………………………………

2. டெல்லி சுல்தானகத்திற்கு அதன் பொருளாதார மற்றும் நிர்வாக தாக்கங்கள் பற்றி விவாதிக்கவும்.

………………………………………………………………………………

ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட அரசின் பிரச்சனைகள்: கியாசுதீன் மற்றும் முஹம்மது பின் துக்ளக்- நிர்வாக மற்றும் அரசியல் நடவடிக்கைகள் - பொருளாதார மற்றும் விவசாய சீர்திருத்தங்கள் - மூலதனத்தின் டோக்கன் கரன்சி பரிமாற்றம் - ஃபிரோஸ் துக்ளக் - பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் - இராணுவப் பயணங்கள் - சயீத்கள் மற்றும் லோடிஸின் தாக்கம்; டெல்லி சுல்தானகத்தின் கீழ் நிர்வாகம்

நோக்கங்கள்

- கியாசுதீன் மற்றும் முஹம்மது பின் துக்ளக்கின் கீழ் மையப்படுத்தப்பட்ட மாநிலங்கள் எதிர்கொள்ளும் சவால்களை அடையாளம் காணவும்.
- டோக்கன் கரன்சியின் அறிமுகம் மற்றும் துக்ளக் காலத்தில் பொருளாதாரத்தில் அதன் தாக்கத்தை புரிந்து கொள்ளுங்கள்.
- தில்லி சுல்தானகத்தின் நிர்வாகத்தில் சயீத் மற்றும் லோடிகளின் தாக்கத்தை மதிப்பிடுக.

முகமது பின் துக்ளக்

(மகமது-பின்-துக்ளக் 1325-1351)

கில்ஜி வம்சத்துக்குப் பிறகு துக்ளக் வம்சத்தினர் சுமார் 98 ஆண்டுகள் டெல்லியை ஆண்டனர். இந்த வம்சத்தில் கியாசுதீன் துக்ளக் 1320 இல் உயர்ந்து துக்ளக் வம்சத்தை நிறுவினார். பல அரிய திறமைகளுடன் ஆட்சி செய்த கியாசுதீன் மார்ச் 1325 இல் இறந்தார்.அவரது மகன் இளவரசர் ஜூனா முகமது பின் துக்ளக் டெல்லி சுல்தானாக அரியணை ஏறினார். இடைக்கால இந்திய வரலாற்றில் தலைசிறந்த அரசர்களில் ஒருவர். ஹீரோவாகுங்கள். தளபதியாகவும் பணியாற்றினார். அவர் தனது தந்தையிடமிருந்து ஒரு பரந்த

சாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்றிருந்தாலும். அவர் தனது சொந்த முயற்சியால் அதை விரிவுபடுத்தினார் மற்றும் ஒரு சிறந்த நிர்வாகியாகவும் இருந்தார். டெல்லி சுல்தானின் வரலாற்றில் இதற்கு முன் சுல்தானின் அதிகாரமும் கௌரவமும் இவ்வளவு உயரத்தை எட்டியதில்லை. ஆனால் துக்ளக் தனது யோசனைகளை செயல்படுத்தத் தவறிவிட்டார். அவர் 'முரண்பாட்டின் மொத்த உருவகம்' என்று அழைக்கப்பட்டார். அவர் ஒரு 'அதிசயம்'. 'இயற்கையின் குறும்பு' மற்றும் ஒரு பைத்தியம் என்று பலவிதமாக விவரிக்கப்படுகிறார்.

முஹம்மது பின் துக்ளக்கைப் பற்றி அறிய உதவும் ஆதாரங்கள்.

முகமது துக்ளக்கின் ஆட்சியைப் பற்றி அறிய. அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த ஜியாவுதீன் பரானி மற்றும் ஆப்பிரிக்காவைச் சேர்ந்த இபின் பதூதா எழுதிய புத்தகங்கள் நமக்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன.

இந்த புத்தகம் டெல்லி சுல்தானகத்தின் பால்பன் காலம் முதல் பெரோஷா துக்ளக் ஆட்சி வரையிலான வரலாற்றைக் கூறுகிறது. இக்கால மன்னர்களின் வெற்றிகள். நிர்வாக அமைப்பு. மங்கோலிய படையெடுப்புகள். அலாவுதீன் கில்ஜியின் வரிக் கொள்கை. துக்ளக். முஹம்மது பின் துக்ளக் காலத்தில் நாணய முறை அறிமுகம். மூலதன மாற்றத்தை விளக்கி நடந்த நிகழ்வுகளை நேரில் பார்த்தவர் பரணி.

முகமது பின் துக்ளக்கின் ஆட்சியைப் பற்றி அறிய ஆப்பிரிக்காவைச் சேர்ந்த மொராக்கோ நாட்டைச் சேர்ந்த இபின் பதூதா எழுதிய 'ரிஹ்லா அல்லது ஜர்னல்' புத்தகம் நமக்கு உதவுகிறது. குத்புதீன் ஐபக்கின் ஆட்சி முதல் முகமது பின் துக்ளக்கின் ஆட்சி வரையிலான காலகட்டத்தை இந்நூல் உள்ளடக்கியது. அவர் செப்டம்பர் 1333 இல் இந்தியா வந்தடைந்தார் மற்றும்

முகமது பின் துக்ளக் அவரை அன்புடன் வரவேற்றார். அவர் டெல்லியில் தலைமை காஜியாக நியமித்தார். எட்டு ஆண்டுகள் இந்தப் பதவியில் இருந்தார். 1342ல் சீனாவிற்கு சுல்தானின் தூதராக இபின் பட்டுதா அனுப்பப்பட்டார்.இப்னு பதூதா கொடுத்த செய்திகள் அனைத்தும் ஒரு பக்கம். மதுரை சுல்தானகம் பற்றிய சில தகவல்களையும் தருகிறார். அவரது குறிப்புகள் அனைத்தும் 'வரலாற்று பொக்கிஷம்' என்று கருதலாம். இவை தவிர முகமது பின் துக்ளக்கைப் பற்றி பலர் எழுதிய நூல்கள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். தூய கிடைக்கும்

முகமது பின் துக்ளக்கின் குணங்கள்:

முகமது பின் துக்ளக் பல சிறந்த குணங்களைக் கொண்டவராகக் காணப்பட்டார். தில்லியை ஆண்ட அரசர்களிலேயே மிகவும் புத்திசாலியாகவும். கற்றறிந்தவராகவும் இருந்தார். நல்ல நினைவாற்றலும். கருணையும் உடையவர். பண்பட்ட அறிஞர். ஒரு சிறந்த கவிஞர். அவர் கணிதம். வேதாந்தம் மற்றும் இயற்பியல் அறிவியல் ஆகியவற்றில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். சிறந்த கவிஞர்கள் இயற்றினர். பல மொழிகளில் புலமை பெற்ற முகமது பின் துக்ளக்கின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கை தூய்மையாகவும் நேர்மையாகவும் இருந்தது. கெட்ட பழக்கங்கள் இல்லை. அவர் தாராளமாக கொடுப்பவர். வெகுமதிகளை விநியோகித்தார். அவர் ஒரு பக்தியுள்ள முஸ்லிம். அவர் மதக் கொள்கைகளை தவறாமல் பின்பற்றினார். ஆனால் அவரது குணாதிசயத்தில் பல முரண்பாடுகளை நாம் காணலாம். அவர் தனது திட்டங்களைச் செயல்படுத்தும்போது அமைதியை இழந்து. மக்களிடம் இரக்கமின்றி நடந்துகொண்டார். அவசரப்பட்டு பல முடிவுகளை எடுத்து

பைத்தியக்காரன் என்ற பட்டம் பெற்றார். துக்ளக் நமக்கு 'முரண்பாடுகளின் உருவகமாக' தோன்றுகிறார்.

முகமது துக்ளக்கின் ஆட்சி

முகமது பின் துக்ளக் நம் அனைவரின் இதயங்களிலும் இடம் பிடித்துள்ளார். மேலும் சரியான ஆலோசிக்காமல் முடிவுகளை எடுப்பவர்கள். மற்றும் முரண்பட்ட முடிவெடுப்பவர்கள். துக்ளக் என்று நினைக்காமல் செயல்படுபவர்களை கேலி செய்கிறோம். முகமதுவுக்கு துக்ளக் என்று பெயர் வைத்ததற்குக் காரணம் அவருடைய ஆட்சிதான். இருபது ஆண்டுகால ஆட்சியில் நல்லெண்ணத்தின் அடிப்படையில் பல திட்டங்களை உருவாக்கி செயல்படுத்தினார். ஆனால் மக்களின் மனநிலையைப் புரிந்து கொள்ளாததாலும். கடும் எதிர்ப்பாலும் அத்திட்டங்கள் பாதியிலேயே கைவிடப்பட்டு சோகக் கதையாக முடிந்தது. ஒரு திட்டமும் வெற்றிகரமாக செயல்படுத்தப்படவில்லை.

1. வருவாய் துறை சீர்திருத்தங்கள்:

அரியணை ஏறிய பிறகு புதிய வரிவிதிப்புக் கொள்கையை உருவாக்கி நடைமுறைப்படுத்த முயன்றார். முகமது பின் துக்ளக் மாகாண வரவு செலவுத் திட்டங்களைத் தொகுத்தார். நில வருவாயை சரி செய்ய. அனைத்து கிராமங்களையும் மதிப்பீடு செய்ய உத்தரவிட்டார். இதன் மூலம் வருமான வரி முறையை திறம்பட ஆக்கியது. அவரது ஆட்சி முறையை சீர்திருத்தவும். இராணுவத்தின் பலத்தை அதிகரிக்கவும். தேவையான வருவாயை அதிகரிக்கவும். செஜ்லிப்பா கங்கை மற்றும் யமுனைக்கு இடையில் உள்ள தோவாபில் பல புதிய வரிகளை விதித்தார். அங்கிருந்து அவர் நிலத்தை

மேலும் மேலும் உருவாக்கினார். சுல்தானின் இந்த நடவடிக்கையால் மக்கள் வேதனை அடைந்தனர். அப்போது ஏற்பட்ட கடும் பஞ்சத்தால் அவர்களது துன்பம் மேலும் அதிகரித்தது. ஆனால் வரியை குறைக்க குண்டர் முன்வரவில்லை. வரி அதிகமாக விதிக்கப்பட்டது. இதனால் பலர் நிலங்களை விட்டு காடுகளுக்கு ஓடி கொள்ளையடிக்க ஆரம்பித்தனர். பின்னர் சுல்தான் நிவாரண நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். ஆனால் அவை காலத்தின் படைப்புகளாக இருந்தன. நிலத்தை விட்டு வெளியேறிய விவசாயிகளை விரட்டியடித்தார். கடுமையான தண்டனை கொடுத்தார். முகமது பி துக்ளக்கின் இந்த செயல் துக்ளக் வம்சத்திற்கு கெட்ட பெயரை ஏற்படுத்தியதுடன் மோசமான விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தியது.

2. விவசாய சீர்திருத்தங்கள்:

பயிரிடப்படாத தரிசு நிலங்களை சாகுபடிக்குக் கொண்டுவரும் திட்டத்தை அறிவித்தார். அதனால்தான் 'திவால்' கோஹி என்ற விவசாயத் துறையை நிறுவினார். அவர் தனது திட்டத்தை நிறைவேற்ற அறுபது மைல் சுற்றளவில் ஒரு பகுதியைத் தேர்ந்தெடுத்தார். நிலம் பயிரிடப்பட்டு பல வகையான பயிர்கள் பயிரிடப்பட்டன. எழுபது லட்சத்திற்கும் மேல் செலவு செய்தார். ஆனால் துக்ளக்கின் இந்த திட்டமும் தோல்வியடைந்தது. ஏனெனில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிலம் மிகவும் மோசமானது. ஒதுக்கப்பட்ட தொகையை அதிகாரிகள் தவறாக செலவு செய்தனர். ரதத்தை கண்காணிக்க சுல்தானுக்கு நேரம் இல்லை. எனவே. வருமான வரி விதிக்கும் இந்த ஆராய்ச்சி முறையை கைவிட வேண்டும்.

3. தலைநகரை மாற்றம்: 1327

முகமது துக்ளக்கின் மிகவும் பிரபலமான செயல் தலைநகரை டெல்லியிலிருந்து தேவகிரிக்கு மாற்றியது. மங்கோலியப் படையெடுப்புகளிலிருந்து தலைநகரைப் பாதுகாக்கவும். வட இந்தியாவில் உள்ள சாலைகளின் பாதுகாப்பின்மை காரணமாகவும். பேரரசின் எல்லைகள் பெரிதும் நீட்டிக்கப்பட்டதால். டெல்லியிலிருந்து எழுநூறு மைல் தொலைவில். நாட்டின் மையத்தில் உள்ள தேவகிரியைத் தனது புதிய தலைநகராகத் தேர்ந்தெடுத்தார். அதற்கு தௌலதாபாத் என்றும் பெயரிட்டார். தலைநகர் மாற்றம் முகமது பின் துக்ளக்கின் துணிச்சலான நடவடிக்கை என்று கூறலாம்.

புதிதாகக் கட்டப்பட்ட தலைநகரில் மக்கள் வாழ்வதற்குத் தேவையான அனைத்து வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தார். புதிய கட்டிடங்களும் பெரிய சாலைகளும் அமைக்கப்பட்டன. டெல்லியிலிருந்து புலம் பெயர்ந்தவர்களின் பயணத்திற்கும் அவர்கள் வந்த பிறகும் தேவையான வசதிகளை செய்து கொடுத்தார். ஆனால் டெல்லி மக்கள் தங்கள் வீடு மற்றும் உடைமைகளை விட்டு வெளியே வர விரும்பவில்லை. தில்லி மக்களின் தயக்கத்தைக் கேட்டு. சுல்தான் கோபமடைந்தார். உடனடியாக டெல்லி மக்கள் அனைவரும் தௌலதாபாத்திற்கு தங்கள் உடைமைகளுடன் செல்ல வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டார். இதனால் டெல்லி மக்கள் கடும் அவதிக்குள்ளாகினர். எழுநூறு மைல்கள். பல சோர்வு மற்றும் நோய்வாய்ப்பட்ட. மொன்டாக்னார்ட் தலைநகரை நகர்த்துவதற்கு நாற்பது நாட்கள் ஆனது.

ஆனால் தனது தவறை உணர்ந்த சுல்தான் எட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தலைநகரை மீண்டும் டெல்லிக்கு மாற்றினார். மேலும் மக்களை மீண்டும் டெல்லிக்கு செல்ல உத்தரவிட்டார். ஆனால் டெல்லி தனது பழைய

செழுமையையும் பெருமையையும் இழந்துவிட்டது. முஹம்மது பின் துக்ளக்கின் மூலதன மாற்றத்தால் மக்களுக்கும். அரசாங்கத்திற்கும் அளவற்ற பண இழப்பு ஏற்பட்டது. இவை சுல்தானுக்கு எதிரான மக்களின் கிளர்ச்சிகளை அதிகரித்தன. வரலாற்றாசிரியர் ஸ்டான்லி லேன்பூல் கூறுகையில். தௌலதாபாத் தவறான ஆற்றலுக்கு சரியான நினைவுச்சின்னமாகும்.

4. டோக்கன் கரன்சி அறிமுகம்: (டோக்கன் கரன்சி. 1329-32)

முகமது பின் துக்ளக் தனது ஆட்சியின் தொடக்கத்தில் பணவியல் சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்தினார். உலோகத்தின் விலை உயர்வுக்கு ஏற்ப சிறிய நாணயங்களைத் திருத்தினார். அவர் சிறிய நாணயங்களை புழக்கத்தில் விட சிறிய மதிப்புள்ள நாணயங்களை வெளியிட்டார். இந்த சீர்திருத்தங்கள் அவருக்கு 'நாணய மன்னன்' என்ற பட்டத்தை பெற்றுத் தந்தன. ஆனால் துக்ளக்கின் மிகவும் துணிச்சலான சீர்திருத்தம் 1329 இல் டோக்கன் செப்பு நாணயங்களின் புத்தம் புதிய வெளியீடு ஆகும்.

இந்த டோக்கன் கரன்சி முறையை அறிமுகப்படுத்துவதற்கு பல காரணங்கள் உள்ளன. போர்கள். கிளர்ச்சிகள் மற்றும் விலையுயர்ந்த ஆராய்ச்சியின் விளைவாக. அரசாங்க கருவூலத்திலிருந்து விலையுயர்ந்த நாணயங்கள் குறைக்கப்பட்டன. பஞ்சத்தின் விளைவாக டோப் பிராந்தியத்தின் வருவாய் வெகுவாகக் குறைந்துள்ளது. எனவே அவர் தனது காலி கஜானாவை நிரப்பவும். நாணயங்களின் வரலாற்றில் புரட்சியை ஏற்படுத்தவும் இந்த குறியீட்டு நாணய முறையை அறிமுகப்படுத்தினார். எனவே அனைத்து பண பரிவர்த்தனைகளிலும் தங்கம் மற்றும் வெள்ளி நாணயங்களின் மதிப்பில் செப்பு டோக்கன் நாணயங்களை பயன்படுத்த வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டார்.

எல்லா திட்டங்களையும் போலவே. துக்ளக்கின் டோக்கன் கரன்சியும் தோல்வியடைந்தது. ஏனெனில். அரசால் வெளியிடப்பட்ட டோக்கன் செப்புக் காசுகளைப் போலவே போலி நாணயங்களும் பெரிய அளவில் தயாரிக்கப்பட்டன. 'இந்தப் புதிய நாணய உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டவுடன் இந்துக்களின் ஒவ்வொரு வீடும் நாணயச் சாலையாக மாறியது!' போலி செப்புக் காசுகளால் பலர் பணக்காரர்களாகிவிட்டனர். அரசாங்க கருவூலங்கள் இந்த போலி நாணயங்களால் நிரம்பி வழிகின்றன. இதனால் சுல்தானின் டோக்கன் நாணய திட்டம் போலி நாணயங்களை வழங்குபவருக்கு எதிராக தோல்வியடைந்தது. தன்னால் இயலவில்லை என உணர்ந்ததால். தான் போட்ட ஆர்டரை கேன்சல் செய்தான் கல்டன். அவரது கருவூலத்திற்கு அவர் கொண்டு வந்த ஒவ்வொரு செப்பு நாணயத்திற்கும் இதனால் முகமது பின் துக்ளக் தனது ஆட்சியில் படுதோல்வி அடைந்தார். மிகுந்த எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் கவனமாக வகுக்கப்பட்ட திட்டங்கள் அனைத்தும் கைவிடப்பட்டன. அவர் தனது இலக்கை அடைய விடாமுயற்சியுடன் முயற்சித்ததால் அவர் மக்களால் வெறுக்கப்பட்டார். அவர் மீது மக்களுக்கு வெறுப்பும் வெறுப்பும் அதிகரித்தன. அதுவே அவன் வீழ்ச்சிக்குக் காரணம்

முகமது பின் துக்ளக்கின் படையெடுப்புகள்:

முகமது துக்ளக்கின் படையெடுப்புகள் அவரது உள்நாட்டுச் சீர்திருத்தங்களைப் போல் வெற்றிபெறவில்லை. அவரது படையெடுப்புத் திட்டங்கள் அனைத்தும் செயல்படுத்த முடியாதவை. துக்ளக் அலாவுதீனைப் போல உலகை வெல்ல விரும்பினார் ஆனால் அவரது திட்டங்கள் எதுவும் நிறைவேறவில்லை.

1. வெளிநாட்டு படையெடுப்பு திட்டம்:

கொராசன். ஈராக் துக்ளக்கின் 'பெரும் கற்பனை படையெடுப்புத் திட்டங்களில்' ஒன்றாகும். இந்த நாடுகளின் மீது படையெடுப்பதற்காக 3.70.000 வீரர்களைக் கொண்ட படையை உருவாக்கினார். ஒரு வருடமாக அவர்களுக்கு சம்பளம் கொடுத்து வந்தார். உள்நாட்டில் நிலையற்ற ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த இந்த நாடுகளை வெல்வது டெல்லி சுல்தானால் இயலாத காரியம். இது அரசியல் ரீதியாகவும் விவேகமற்றது. இந்த ஞானம் காரணமாக. துக்ளக் இந்த படையெடுப்பு திட்டத்தை கைவிட்டார். லி அடைய விரும்பிய நாடுகளை அடைய முடியவில்லை. ஆனால். ஆட்சியின் பிரதானம் வீணாகச் செலவிடப்பட்டது' என்று எழுதுகிறார் பரணி.

2. மங்கோலிய படையெடுப்பு :1328

துக்ளக் ஆட்சியின் போது தர்மஷிரின் என்ற மங்கோலியர் தலைவர் இந்தியா மீது படையெடுத்தார். பஞ்சாப் சமவெளி லையின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு. அவர் டெல்லிக்கு அருகில் வந்தார். முகமது பின் துக்ளக் அவரை தோற்கடித்து நாட்டை விட்டு விரட்டியதாக படௌலி கூறினார் ஆனால் பெரிஷ்டா 'மங்கோலிய படையெடுப்பை சமாளிக்க முடியாமல். தங்கத்தையும் பொருளையும் பரிசாக அளித்து அவர்களை போகச் செய்தார்' என்று அவர் கூறுகிறார். எப்படியோ தர்மஷீரின் வேகம் பின்வாங்கி விட்டது.

3. கராஜல் பயணம்:

அடுத்து. துக்ளக் இமயமலையில் இந்தியா மற்றும் சீனா எல்லையில் உள்ள கரஜல் மலைத்தொடரைக் கைப்பற்ற திட்டமிட்டார். அங்குள்ள புரட்சியாளர்களை அடக்கி அந்த பகுதியை டில் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வர சுல்தான் திட்டமிட்டார். அந்த கராஜா ராஜ்ஜியத்தை தோற்கடிக்க ஒரு படை அனுப்பப்பட்டது. முதலில் துருப்புக்கள் சுல்தானாவில் ஓரளவு வெற்றி

பெற்றனர். ஆனால் மழைக்காலத்தின் ஆரம்பம் மற்றும் மலைப்பாங்கான நிலப்பரப்பு துருப்புக்களை துயரத்திற்கு உள்ளாக்கியது. உணவுப் பொருட்களுக்கும் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டது. பத்து வீரர்கள் மட்டுமே உயிருடன் திரும்பினர் ஆனால் பின்னர் இந்த கரஜல் மன்னன் சுல்தானுக்கு காணிக்கை செலுத்த ஒப்புக்கொண்டான்.

4. நாகர்கோட் படையெடுப்பு:

துக்ளக்கின் இராணுவ சாதனை பஞ்சாபின் வடக்கே காங்க்ரா மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள நாகர்கோட் என்ற சிறிய இராச்சியத்தின் மீதான படையெடுப்பு ஆகும். ஏனெனில் காசி முஹம்மது காலத்திலிருந்து அலாவுதீன் காலம் வரை இப்பகுதி சுதந்திர பூமியாகவே இருந்தது.

5. டெக்கான் படையெடுப்பு:

அலாவுதீன் ஆட்சியின் போது தக்காணம் கைப்பற்றப்பட்டாலும். அது பேரரசுடன் இணைக்கப்படவில்லை. டெக்கான் மாநிலங்கள் தொடர்ந்து சுதந்திர மாநிலங்களாக செயல்பட்டு. அஞ்சலி செலுத்தி. டெல்லியின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டன. ஆனால் துக்ளக் 1327 இல் வாரங்கல் மீது படையெடுத்து அதை இணைத்தார். துவார சமுத்திரம் அழிந்தது. மதுரையும் ஸ்ரீரங்கமும் கைப்பற்றப்பட்டன. மதுரை சுல்தானின் இருபத்து மூன்று மாகாணங்களில் ஒன்றாக மாறியது. அதன் ஆளுநராக ஜலாலுதீன் அசன்ஷா நியமிக்கப்பட்டார். தென்னிந்தியா முழுவதும் சுல்தானின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது.

இவ்வாறு முகமதுவின் பின் காலனித்துவம் அவரது இல்லறத்தை தழுவியது. துக்ளக்கின் நிரந்தரமற்ற கொள்கைகள். திட்டங்களும் மக்களை துன்பத்தில் ஆழ்த்தியது. இதனால் அப்பகுதிகளில் பல்வேறு கலவரங்கள்

வெடித்தன. துக்ளக்கிற்கு இந்த ஆட்சேபனைகளை சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. ஏனென்றால் அவர் விரைவான கோபமும். அடிக்கடி கோபப்படுபவர்களும். மற்றவர்கள் தான் விரும்பியதைச் செய்ய வேண்டும் என்ற அகங்காரமும் கொண்டிருந்தார். கட்டுப்பாடில்லாமல் அடக்குமுறையைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டார். துன்பங்கள். குழப்பங்கள் அதிகரித்தன. துக்ளக் 1351 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 20 ஆம் தேதி தாகி தலைமையில் குஜராத்தில் ஏற்பட்ட குழப்பத்தை அடக்கும் வழியில் காய்ச்சலால் பாதிக்கப்பட்டு தட்டாவில் இறந்தார். படவுனி அவரது மரணத்தைப் பற்றி கேலி செய்கிறார். "அரசன் மக்களிடமிருந்தும். மக்கள் அரசனிடமிருந்தும் விடுவிக்கப்படுகிறார்கள்"

அவரது நிலையற்ற கொள்கைகளை செயல்படுத்த முடியாமல். சுல்தானின் முடிவு பேரழிவை ஏற்படுத்தியது. இதன் விளைவாக. சுல்தானின் பேரரசு இருபத்தி மூன்று சிறிய பிரதேசங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. பல புதிய பேரரசுகள் தோன்றின. சிறந்த அறிவு மற்றும் இடைவிடாத உழைப்பு இருந்தபோதிலும். நிர்வாகத் திறமை இல்லாத சுல்தானின் விவேகமற்ற முறைகளும். தேவையற்ற கடுமையும். மக்களின் குரலுக்கு மதிப்பளிக்காமல் வேகமான பேரரசை படுகுழியில் தள்ளியது. டெல்லி சுல்தானகத்தின் வீழ்ச்சி தவிர்க்க முடியாததாகிவிட்டது. அதன் முகமதிப்புக்கு சமமான தங்கம் மற்றும் வெள்ளி நாணயங்களைக் கொடுத்தார். இதனால் அரசுப் பணம் எந்தப் பணிக்கும் பயன்படுத்தப்படாமல் வீணாகிறது. டெல்லியில் செப்புக் காசுகளின் குவியல்கள் கூழாங்கற்களாகக் கிடந்தன.

பிரோஸ் துக்ளக். (1351-1388)

முகமது பின் துக்ளக் இறந்த பின்பு அவரது ஒன்றுவிட்ட சகோதரரான பிரோஸ் துக்ளக் 1351. மார்ச் 14-ம் தேதி சுல்தானாகப் பதவியேற்றார். இரக்க மனம் கொண்டவராகவும். உண்மையை நேசிப்பவராகவும். பற்றுமிக்கவராகவும். விசுவாசம் கொண்டவராகவும். அடக்கம் உள்ளவராகவும் காணப்பட்டார் பிரோஸ் துக்ளக். இவர் மக்களின் நலனில் பெரும் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார். பல அறச் செயல்களைச் செய்ததின் விளைவாக மக்களின் அன்பைப் பெற்றார். இவரது அரசாங்கம் அதற்கு முன்மேற்கொண்டிராதபல செயல்களை மேற்கொண்டது. ஆனால் பிரோஸ் துக்ளக்கின் மதவெறியும். குறுகிய சமய கருத்துக்களும் சுல்தானியத்தின் சக்தியைப் படிப்படியாக உறிஞ்சிக் கொண்டேயிருந்தன.

1. பிரோஸ் துக்ளக்கின் நிர்வாக முறை:

முகமது பின் துக்ளக்கின் குழப்பமும் கொந்தளிப்புமான காலத்திற்குப் பின் பிரோஸ் துக்ளக்கின் அமைதியும்வளமுமான காலம் மலர்ந்தது. பிரோஸ் துக்ளக்கின் காலத்தைப் 'பரிகாரகாலம் IA period of remedy) என்று கூறலாம். அதாவது முந்திய அரசரது காலத்தில் ஏற்பட்ட அராஜகங்களுக்கும் அநீதிகளுக்கும் நிவாரணப் பணிகள் மேற்கெள்ளும் காலம் என்று துணிந்து கூறலாம் பிரோஸ் துக்ளக்கின் முப்பத்தேழு ஆண்டு கால ஆட்சி அமைதியும் செழிப்புமான காலமாகும். சிவில் நிர்வாகத்தை அமைப்பதில் சுல்தான் பெரும் நாட்டம் கொண்டிருந்தார் சுல்தான் தனது காலத்தில் கீழ்க்கண்ட பல செயல்களைச் செய்வதற்கு மூலகாரணமாக இருந்து உதவியவர் அவரது திறமை வாய்ந்த அமைச்சரான கான்-இ ஜஹான் மக்பூல் (Khan I-Jahan Makbul) என்ற திறமை வாய்ந்த அமைச்சராவார்.

1. வருவாய்க் கொள்கை:

நாட்டின் வருவாய்க் கொள்கை மாற்றியமைக்கப்பட்டது. இதற்காக வரி முறை மாற்றியமைக்கப்பட்டது அந்தியான பலவரிகள் நீக்கப்பட்டன. மிகவும் வெறுக்கப்பட்ட வீட்டுவரி. மேய்ச்சல் வரி உட்பட இருபத்தி நான்கு வரிகள் ரத்து செய்யப்பட்டன. இஸ்லாமியச் சட்டப்படி அனுமதிக்கப் பட்ட நான்கு வகையான வரிகளை மட்டுமே விதித்தார். அவை காஜ். ஜவராத். ஜெசியா. கம்ஸ் ஆகிய வரிகளாகும். போரிலும் படையெடுப்புகளிலும் கிடைத்த கொள்ளைப் பொருட்கள் வீரர்களுக்கு பங்கிட்டுக் கொடுக்கப்பட்டன. அதுவும் இஸ்லாமிய சட்டப்படிதான் பங்கிடப்பட்டது. இந்தப் புதிய வரித் திட்டத்தினால் விவசாயமும் வியாபாரமும் பெருகின. பொருட்களின் விலை குறைந்திருந்தது தேவையான பொருட்களுக்கு பற்றாக்குறை ஏற்படவில்லை.

2. நிர்ப்பாசன வசதி:

விவசாயிகளின் நலன்கள் சிறப்பாக பாதுகாக்கப்பட்ட நீர்பாசனத்திற்காக கீழ்க்கண்ட நான்கு பெரிய கால்வாய்கள் வெட்டப்பட்டன.

1) யமுனை நதியிலிருந்து ஹிஸ்ஸார் நகர் வரை 150 யை நீளமுள்ள கால்வாய் 2) சட்லஜ் நதிக்கரையிலிருந்து சாகரா வரை 96 நீளமுள்ள கால்வாய் 3) மண்டவி. சிர்மூர் ஆகிய குன்றுகளிகிடை வெட்டப் பட்ட கால்வாய் 4) யமுனையிலிருந்து பிரோஸாபாத் நகர் வெட்டப்பட்ட கால்வாய். இந்த புதிய கால்வாய்களினால் அதிக அளவில் நிலங்கள் சாகுபடி செய்யப்பட்டன. இந்தத் திட்டங்களின் பேணுதலுக்காக நீர்பாசனத் தீர்வை என்ற ஒரு தீர்வையும் சுல்தான் வசூலித்தார். டில்லிக்கு அருகாமையில் சுமார் 1200 புதிய தோட்டங்கள் அமைக்கப்பட்டன.

3. நிவாரண நடவடிக்கைகள்:

முகமதுபின் துக்ளக் மற்றும் அவரது அதிகாரிகளால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நிவாரணத் தொகை கொடுக்க முன்வந்தார் பிரோஸ். அப்படி கொடுக்கப்பட்ட தொகைகளுக்கான ரசீதுகளை முகமதுபின் துக்ளக்கின் கல்லறையில் வைத்து கடவுள் அவர்மீது இரக்கப் படும்படி செய்தார்! ஏழை எளியோர் மீதும் வேலையில்லாமல் திண்டாடிக் கொண்டிருந்தவர் மீதும் பிரோஸ் இரக்கப்பட்டார். அப்படிப்பட்ட வர்களின் பட்டியல் தயாரிக்கப்பட்டு நிவாரண நடவடிக்கைகள் மேற் கொள்ளப்பட்டன.

4. நீதிதுறை நிர்வாகம்:

சட்டத்தை நிர்வசிப்பதிலும். நீதி வழங்குவதிலும் பிரோஸ் ஒரு வைதீக முஸ்லிமைப் போல நடந்து கொண்டார். உண்மைப் பற்றுடன் அவர் திருக்குர் ஆனைப் பின்பற்றினார். முப்தி (Mufti) என்று அழைக்கப்பட்ட அதிகாரி சட்டங்களுக்கு விளக்கம் கொடுத்தார். காஜி என்ற அதிகாரி தீர்ப்பு கூறினார். பிரோஸ் துக்ளக் காலத்தில் நீதி விசாரணை. தண்டனை முறைகள் மனிதத் தன்மை மிக்கதாக இருந்தது. சித்திரவதை செய்தல்.உறுப்புக்களை நீக்குதல் போன்ற கொடிய தண்டனைகள் நீக்கப்பட்டன. குற்றம் புரிந்தவர்களுக்கு ஓரளவு கடுமையற்ற தண்டனைகளே கொடுக்கப்பட்டன.

5.மருத்துவம்:

தாமே மருத்துவக் கலையை அறிந்திருந்ததால் பிரோஸ் துக்ளக் டில்லியில் ஒரு மருத்துவமனையை அமைத்தார். அங்கே நோயாளிகளுக்கு இலவசமாக மருந்துகள் கொடுக்கப்பட்டன. அரசின் செலவில் அவர்களுக்கு உணவும்

அளிக்கப்பட்டது. அவர்களின் சிகிச்சைக்காகத் தகுதியும் திறமையும் மிக்க மருத்துவர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர்.

6.கல்வி:

பிரோஸ் துக்ளக் கல்வியை வளர்ப்பதில் கவனம் செலுத்தினார்..சுற்றறிந்தவர்களுக்கு ஆதரவளிப்பதை தனது அரசுக் கொள்கையாகவே அவர் அமைத்துக் கொண்டார். வரலாற்றுக்கு பெரும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தார். இவர் காலத்திய புகழ் பெற்ற வரலாற்றறிஞர்கள் பரானி. ஷமாஜ்-இ-சிராஜ் (Barani. Samaj-I-Siraj ஆகியோர் ஆவர். இவர் முப்பதிற்கும் குறையாத கல்லூரிகளை அமைத்தார். அதில் இஸ்லாமிய பாடங்கள் போதிக்கப்பட்டன. மௌலானா ஜலால் உத்தீன் ரூமி (Maule Jalal-ud-din Rumi) போன்ற சமய அறிஞர்கள் அதில் போதித்தனர் நாகர்கோட் (Nagerkoit) என்ற இடத்திலிருந்த கோவில் நூலகத்தைக் கைப்பற்றிய பின் அதிலிருந்த பல சமஸ்கிருத நூல்களை பாரசீக மொழியில் 1 மொழி பெயர்க்க உத்தரவிட்டார் பிரோஸ்.

7. பழைய நினைவு சின்னங்கள்:

பிரோஸ் துக்ளக் பழைய நினைவுச் சின்னங்களைக் காப்பதிலும் அக்கரை கொண்டார். அவரது உத்தரவின் படி மீரட்டிலிருந்த இரண்டு அசோகத் தூண்கள் டில்லிக்குப் பெயர்த்துக் கொண்டு போகப்பட்டன. அந்தத் தூண்களில் காணப்பட்ட எழுத்துக்களைப் படிக்க கற்றறிந்த பிராமணர்கள் வரவழைக்கப்பட்டனர். குதுப்மினார் புதுமைப்படுத்தப் பட்டது.

8.கட்டிடங்கள்:

பிரோஸ் துக்ளக் ஒரு மாபெரும் கட்டிடக் கலைஞர். பிரோசாபாத். பாதாபாத். ஜான்பூர் (Firozabad. Fatahbad Jaunpur) போன்ற பெரிய நகரங்களை

உருவாக்கினார். பள்ளி வாசல்கள். அரண்மனைகள். மடங்கள். ஆகியவற்றையும். பயணிகளின் விடுதிகளையும் கட்டிவைத்தார். ரோசாபாத் நகரில் மட்டும் மொத்தம் எட்டு பள்ளி வாசல்கள் கட்டினார். இவர் காலத்தில் வாழ்ந்த முக்கியமான சுட்டிடக் கலைஞர்கள் மாலிக்காசி ஷானா. அப்துல் ஹக் (Malik Ghazi Shahna. Abdul Hakhi ஆகியோர் ஆவர். பிரோஸ் துக்ளக்கின் கல்லறையும். பிரதம மந்திரி மக்பூலின் (Makbul) கல்லறையும் கலைநயம் கொண்டவை.

9. ராணுவ அமைப்பு:

ராணுவ அமைப்பு நிலமானிய முறையின் அடிப்படையில் அமைக்கப் பட்டது. படைவீரர்களின் பிழைப்பூதியத்திற்காக நிலங்கள் அளிக்கப்பட்டன. ஒழுங்காகப் பணித்துறையில் இல்லாத வீரர்களுக்கு அரசின் கருவூலத்திலிருந்து ஊதியம் கொடுக்கப்பட்டது. இந்த இரண்டையும் பெறாதவர்களுக்கு வருமானத்தில் ஒரு பகுதி ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டது. அரசாங்கப்படையில் சுமார் 90.000 குதிரை வீரர்கள் இருந்தனர். அதனுடன் நிலமானியர் உயர் குடியினர் ஆகியோரின் பருந்களும் இருந்தன. படைவீரம் செய்து கொடுத்தின்பாக நடந்து கொண்டார். எல்லா வசதிகளையும் செய்து கொடுத்திருந்தார். ஒத்து பெரும் போர்வீரரின் மகன் அல்லது அடிமை அவனது பதவிக்கு வாலாம். என்ற உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. இதனால் இராணுவ அனுபவமற்ற இளைஞர்கள் படையில் சேர்ந்தனர். இது படையின் வலிமையைக் குறைத்தது.

10. அடிமை முறை:

இல்துத்மிஷ் காலத்தில் சோதனை செய்து பார்க்கப்பட்டு பால்பன் காலத்தில் கைவிடப்பட்ட காலத்திற்கொவ்வாத அடிமை முறை மீண்டும்

புகுத்தப்பட்டது. 1.80.000 அடிமைகள் கொண்ட அணி ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. இந்த அடிமைகள் தலைநகரிலும் மாநிலங்களிலும் சிவில். ராணுவப்பணிகளில்ஈடுபடுத்தப்பட்டனர் அரசரின் அரண்மனையில் மட்டும் 40.000 அடிமைகள் வேலைக்கு அமர்த்தப் பட்டிருந்தனர். இந்த அடிமைகளின் நலன்களைக் கவனிப்பதற்காகவே ஒரு தனி அரசுதுறை ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. ஆனால் இந்த அடிமை முறை சமுதாய வளர்ச்சிக்கு ஒரு சாபக்கேடாகவே அமைந்தது.

11. ஜாஹிர் முறை:

திறமையான நிர்வாகத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்று கருதிய அலாவுதீன் கில்ஜி ஜாகிர் முறையை ஒழித்து நேரடி சம்பள பட்டுவாடா முறையைப் புகுத்தினார். ஆனால் தனது நிர்வாகப் பளுவை எளிதாக்கும் பொருட்டும். உயர் குடியினரைத் திருப்திப்படுத்தும் பொருட்டும் ஜாகிர் முறையை மீண்டும் புகுத்தினார் பிரோஸ்துக்ளக் ஆனால் இந்த ஜாகிர் முறை வலிமை மிக்க மத்திய அரசை வலுவிழக்கச் செய்தது. பேரரசு சிதறுண்டு போக வழிவகுத்தது.

12. சமயக் கோட்பாடு:

பொதுவாக இளகிய சிந்தையுடைய பிரோஸ் சமயக் கோட்பாட்டில் மட்டும் கடினமாக நடந்து கொண்டார். வைதீக சன்னிமதப்பிரிவில் அதிக பற்றுடையவர். சமயத் திருவிழாக்களின் போது ஓர் வைதீக முஸ்லீமைப் போல நடந்து கொண்டார். இந்துக்கள் இஸ்லாம் 5 மதத்தை தழுவுவதை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்று அதற்கு ஊக்கமும் அளித்தார். இந்துக்கள் வெளிப்படையாக உருவ வழிபாடு செய்வதைத் தடைசெய்தார். அப்படி உருவவழிபாடு செய்த ஒரு பிராமணர் உயிருடன் எரிக்கப்பட்டார். இந்துக்

கோயில்களை இடித்து அதில் மகுதிகளைக் கட்டுவதில் ஆனந்தம் கொண்டார். பூரி ஜெகனாதர் உருவச் சிலை எடுத்து வரப்பட்டு கடலில் வீசப்பட்டது. ஷியா போன்ற பிற இஸ்லாமியப் பிரிவினரும் கொடூரமாகவே நடத்தப்பட்டனர்.

பிரோஸ் துக்ளக்கின் போர் நடவடிக்கைகள்:

பிரோஸ் துக்ளக் திறமையான நிர்வாசியாக இருந்தார். ஆனால் அவர் ஓர் சிறந்தபோர் வீரராகவோ. படைத்தளபதியாகவோ இல்லை எனவே பேரரசை விரிவுபடுத்தும் பணியில் ஈடுபடவேயில்லை. இராஜஸ்தானிலுள்ள மேவார். மார்வார் அரசுகள் அனைத்தையும் தல் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டுவர முயற்சிக்கவேயில்லை. தக்காணத்தில் ஏற்பட்ட பாமினி அரசையோ. மதுரைகல்தானிய அரசையோ. விஜயநகரப் பேராசையோ மீண்டும் கைப்பற்றும் நடவடிக்கைகளில் இறங்கவில்லை. வங்காளத்தை தன் அரசுடன் இணைக்க பிரோஸ் இரண்டு முறை முயன்றார் .1353-54-ல் முதல் தடவை வங்காள சுதந்திர அரசர் ஹாஜ் இலியாஸுக்கு எதிராகப் படை நடத்தி சென்றார். வங்காளத்தை பிடிக் முடியாமல் டில்லி திரும்பினார். மீண்டும் 1359-60-ல் படையெடுத்த போது வங்காள அரசர் இலியாசின் மகனான சிக்கந்தருடன் சமாதான உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு திரும்பி விட்டார். ஒன்றிரண்டு போர்களில் பிரேல் துக்ளக் வெற்றி பெற்றார் ஓரிசாவிலுள்ள ஜாஜ்நகரை (Jajnagar) வெற்றிகரமாகத் தாக்கி தனக்கு திரை செலுத்துமாறு செய்தார். முகமது பின் துக்ளக் காலத்தில் சிளர்ச்சி செய்த தாகச்கோட் (Nagerkot) தலைவனுக்கெதிராக 1360-61 ல் படையெடுத்து சென்று அதனைக் கைப்பற்றி பேரரசுடன் இணைத்தார். சிந்து ஆளு ஜாம்பாபினியா டில்லி சுல்தானிய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட முயற்சிக் போது பிரோஸ் பெரும்படையுடன் சென்று அவரைத் தோற்கடித்த பணியவைத்தார். ஆனால் மொத்தத்தில்

பிரோஸ் ஓர் போர்வீரருக்குர் தகுதியைப் பெற்றிருக்கவில்லை. படைத்துறையில் திறயை பெற்றிருக்கவில்லை.

மதிப்பீடு:

பிரோஸ் துக்ளக் வரலாற்றறிஞர்களால் பலவிதமாக மதிப்பிட பட்டுள்ளார். அவரது சமகால எழுத்தாளர்களான பரானி. அபி போன்றவர்கள் இவரை அளவுகடந்து போற்றியுள்ளனர். நீதி வழுவா அரசி என்றும் கருணை நிறைத்தவர் என்றும். மக்களின் நலனில் அக்க கொண்டவர் என்றும் போற்றுகின்றனர். ஹென்றி எலியட். மற்று எல்பின்ஸ் ஆகியோர் இவரை 'சுல்தானியர் காலத்து அக்பர்' என் கூறுகின்றனர் ஆனால் வின்சன்ட்ஸ்மித். ஈஸ்வரி பிரசாத் ஆகியே முஸ்லீம்கள் ஆட்சியின் ஒளிமிக்க யுகத்திற்கு பிரோஸின் ஆட்சி முற்று புள்ளி வைத்து விட்டது' என்கின்றனர்.

பிரோஸ் துக்ளக் தாள் கொண்டிருந்த குறிக்கோள் உண்மையாகவே நிறைவேற்ற முயன்றார். அவர் மக்களின் நலை நாடினார். அவருக்கு முன்பும் பின்பும். மற்றெந்த சுல்தானும் நமது குடிமக்களின் அபிவிருத்தியில் அவ்வளவு அக்கரை காட்டவில்லை என்று கூறலாம். இவரது அறச் செயல்களின் விளைவாக மக்களின் நல்லெண்ணத்திற்குப் பாத்திரமானார். இவரது வஊக்கத்தின் காரணமாக அரசாங்கம் அதற்கு முன் மேற்கொண்டிராத பல செயல்களை மேற்கொண்டது. ஜாகிர்தார் முறை. அடிமை முறை. அவரது மதக் கொள்கை ஆகிய குறைபாடுகளை மறந்து விட்டு பார்த்தால் உண்மையிலேயே பிரோஸ் துக்ளக்கின் ஆட்சிக்காலம் பொற்காலமாகவே காட்சியளிக்கிறது.

சையது வம்சம்

துக்ளக் வம்சத்தின் இறுதி மன்னர் நாசர் உத்தீன் மகமது 1413-ம் ஆண்டு பிப்ரவரியில் மரணமடைந்தார் உடனே டில்லி பிரபு தௌலத்கான் லோடி

என்பவரை டில்லி அரசராக ஏற்றுக் கொண்டனா ஆனால் மூல்தான் நாட்டை ஆண்டு வந்த கிசர்கான் என்பவா 1414. மார்ச் மாதம் டில்லி மீது படையெடுத்து கைப்பற்றிக் கொண்டார் இந்த கிசர்கான் தீர்க்கதரிசி முகமது நபியின் வழித்தோன்றல் என்றும் அதனால் அவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட அரசமரபு சையது வம்சம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது என்று வரலாற்றாசியரியர்கள் கருதுகிறார்கள் சையது வம்சம் 1451-ம ஆண்டு வரை நீடித்தது.

கிசர்கான் 1414-1421

கிசர்கான் டில்லியைக் கைப்பற்றிய பின்பு ஒரு அரசருக்குரிய மணி இ. முடியை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை மாறாக தைமூருக்குப் பிறகு அரசுரிமை பெற்றிருந்த அவரது நான்காவது மகன் ஷாருக என்பவரின் அரசப் பிரதிநிதியாகவே ஆள்வதாகக் கூறினார் இவரது காலத்தில் குறிப்பிடததக்க நிகழ்ச்சி ஏதும் நிகழவில்லை டில்லி ராஜயததின் பரப்பு மிகவும் குறைந்திருந்தது டில்லி மற்றும் அதனைச் சுற்றியிருந்த சில மாவட்டங்கள் வரை தான் பரவியிருந்தது அப்போது பாட்டியாலா கம்பிலா கானோஜ் ஆகிய இடங்களில் இருந்த இந்து ஜமீனதரர்கள் கிசாகானுக்கு எதிராக அடிக்கடி கிளர்ச்சி செய்தனர் இந்த கிளர்ச்சியை தனது மந்திரி தாஜ் உலமுல்க் என்பரின் உதவியுடன் அடக்குவதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுத்து வந்தார் கிசர்கான். கிசாகான் 1421 மே 20-ல் இறந்தார் இவா ஒரு சிறந்த ஆட்சியாளவு இருக்கவில்லை வலிமையான ஆட்சியாளராகவும் இல்லை மந்தி அரசாங்கத்தின் மேலாண்மையிலும் பொதுமக்களின் பாதுகாப்பிலு முன்னேற்றம் ஏதும் ஏற்படல்லை தனது மரணப்படுக்கையின் போது தனது மக் முபாரக்ஷா என்பரை தனது வாரிசாக நியமித்தார் பெரிஷ்டா என்ற ஆசிரிய

கிசாகானை புகழ்ந்து கூறுகிறார் நேர்மையான தாராள குணம் கொண்ட மக்களுக்கு நன்மை செய்ய விரும்பிய அரசர் என்று கூறுகிறார்

Mubarakshah 1421-1434

இவர் 1421-ல் டில்லி பிரபுக்களின் சம்மதததின் பேரில் அரியனை ஏறினார் இவரது ஆட்சியும் குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சிகள் இல்லாத ஆட்சியாகும் குழப்பங்களை ஒடுக்குவதற்கு ஒரு சில படையெடுப்புகளை மேற்கொண்டார் பாடிண்டா தோஆப் ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்ற கிளர்ச்சிகளை அடக்கின இவரது காலத்தில் கோக்கர்கள் ஓயாத தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர் இவா காலத்தில் இந்து பிரபுக்கள் டில்லி அரசவையில் தங்கள் செல்வாக்சை உயாத்திக் கொண்டனர் 1434 பிப்ரவரி 19-ல் சில முஸ்லீம் பிரபுக்களின் சதித்திட்டத்தின் விளைவாக் கொல்லப்பட்டார் முபாராகஷா ஆட்சிக் காலத்தில் தான் யாதியாபின் அகமது சாகண்டி என்ற ஆசிரியா தனது புகழ் பெற்ற நூலான தாரி-இ முபாராக ஷாகியை எழுதினார்

முகம்மது (1434-1443)

முபாரக்ஷா இறந்த பின் கிசர்கானின் பேரனும் முபாரக்ஷாவின் வாரிசுமான மகம்மது என்பவர் ஆட்சியிலமர்ந்தார். இவர்சிறு பூசல்களுக்கும் சூழ்நிலை விளையாட்டுகளுக்கும் பலியானார். இவரது காலத்தில் சிர்கிண்ட் ஆளுநராக இருந்த புகலுல்கான் லோடி டில்லியைக் கைப்பற்ற முயன்றார். ஆனால் அது தோல்வியடைந்தது. இருந்த போதிலும் சையதுகளின் நிலைமை மோசமாகிக் கொண்டே வந்தது அரசாங்கத்தின் செயல்கள் நாளுக்கு நாள் குழப்பமடைந்து வந்து கொண்டிருந்ததாக நிசாம் உத்தீசன் என்ற ஆசிரியர் எழுதுகிறார்.

1445-ல் மகம்மது இறந்தார் அவருக்குப் பின் அவரது மகன் அலாவுதீன் ஆலம்ஷா சுல்தான் (1443-51) ஆனார் அவர் பதவி ஏற்ற போது அவரது ராஜ்யம்

டில்லியையும் அதன் அருகிலுள்ள சில சிறு கிராமங்களை மட்டுமே கொண்டதாக இருந்தது இவர் தனது தந்தையை விட கோழையாக இருந்தார். திறமையற்றவர். மேலும் நாட்டில் நிலவிய குழப்பங்களால் பகலூர் லோடி (Bahlol Lody) என்ற பிரபலமான பிரபு டில்லியின் அதிகாரத்தை தம் வசம் வைத்துக் கொண்டார். அவர் சுல்தான் னஆலம்ஷாவை 1451-ல் பதவி நீக்கம் செய்து லாடி வம்சத்திற்கு அடித்தளம் அமைத்தார்

லோடி வம்சம்

பஹ்லூல் லோடி 1451-1489

இந்தியாவில் லோடி வம்சத்தினர் எழுபத்தைந்து ஆண்டுகாலம் ஆட்சி புரிந்தனர். லோடி வம்சத்தினர் ஆப்கானிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். லோடி வம்சத்தை ஸ்தாபித்த பஹ்லுல்லோடி (145) 89) முப்பத்தி ஒன்பது ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்தார். இவர் 1494-ல் ஜான்பூரின் ஷார்சி ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றியது ஒன்று மட்டுமே இவரது சாதனையாகும்.

சிக்கந்தர்ஷா: 1489-1517

பஹ்லூல்லோடிக்குப் பிறகு அவரது மகன் சிக்கந்தர்ஷா ஆட்சிக்கு வந்தார். இவர் 1489 முதல் 1517 வரை ஆட்சி புரிந்தார். இவர் தெற்கு பீகாரைக் கைப்பற்றினார். வங்காள ஆட்சியாளர் அலாவுதீன் ஹுசைன்ஷாவுடன் நட்புறவு உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார். இவர் 1806-ல் ஆக்ரா நகரை நிர்மாணித்து அதனை தனது தலைநகர் ஆக்கினார். இவர் ஒரு சிறந்த நிர்வாகி. சிறந்த ஒற்றர் முறையையும். நாட்டின் வரவு செலவு திட்டத்தை தணிக்கை செய்யும் முறையையும் அறிமுகப் படுத்தினார். தானிய வரிகளை நீக்கினார். பல வியாபாரக் சுட்டுப்பாடுகளை தளர்த்தினார். இதனால் மக்களின்

பொருளாதா வாழ்க்கை வளம் பெற்றது. சிக்கந்தர்ஷா. குல்குகி (Gulrukhi) என்ற புனைப்பெயரில் பல செய்யுள்கள் எழுதினார்.

இப்ராகிம் லோடி: 1517-1526

டில்லி சுல்தானியத்தில் கடைசி வம்சமான லோடி வம்சத்தின் கடைசி சுல்தானான இப்ராகிம் லோடி கி.பி. 1517 நவம்பர் 21-ம் தேதி அரியணை ஏறினார். ஏற்கனவே நிலைகுலைந்து போய் காணப்பட்ட சுல்தானியத்தின் வீழ்ச்சி இவருடைய காலத்தில்தான் நிறைவடைந்தது இவர் பதவி ஏற்றபோது இவருக்கு ஆப்கானியப் பிரபுக்களின் எதிர்ப்பு அதிகமிருந்தது. ஆனால் விவேகமற்ற முறையில் அவர்களை அடக்க முற்பட்டதால் அவர்கள் இவர்கள் மீது மேலும் விரோதம் கொண்டு சதிச்செயல்களில் ஈடுபட்டனர். மேலும் இவரது உற்றார் உறவினர்களே இவருக்கு எதிராகச் செயல்பட்டனர் அவர்கள் இப்ராகிம் லோடிக்கு எதிராக காபூல் மன்னரான பாபரை படையெடுத்துவர தூண்டினர். பாபர் இந்தியாவின் மீது 1526-ல் படையெடுத்து இப்ராகிம் லோடியை தோற்கடித்தார்.அந்துடன் டெல்லிசுல்தானிய அரசு முடிவுற்றது முகலாய் ஆட்சியின் புது அத்தியாயம் ஆரம்பித்தது.

இப்ராகிம் லோடியின் உள்நாட்டுக் கொள்கை:

ஆப்கானியப் பிரபுக்கள் மீது நடவடிக்கைகள்:

இப்ராகிம் லோடி இளமை விறுவிறுப்பும். ஆதிக்க உணர்வும் அதே சமயம் கர்வமும் பிடிவாதமும் சர்வாதிகார மனப்பான்மை கொண்டவராகவும் இருந்தார். சிறந்த படைத்துறை ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தார். தனது வலிமையையும். திறமையையும் நிலை நாட்டும் பொருட்டு ஆப்கானிய உயர்குடியிளரை அடக்க முற்பட்டார். இந்த ஆப்கானியப் பிரபுக்கள் இயற்கையிலேயே சுதந்திர வேட்கை உடையவர்களாகவும். மேலாதிக்கத்தை

வெறுப்பவர்களாகவும் காணப் பட்டனர். இவர்கள் மீது கடுமையான நடவடிக்கைகளை இப்ராகிம் லோடி எடுத்ததால். அவர்கள் லோடிக்கு எதிராக ஒன்று பட்டனர். எனவே அவர்களின் ஆதரவை இழந்தார் இப்ராகிம் லோடி

சகோதரனுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகள்:

இப்ராகிம் அரியணையில் ஏறும் போது அவரது சகோதரர் ஜலால்கான் என்பவருக்கு ஜான்பூர் அரசு பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டது. அப்போது அரைகுறை மனதுடன் ஒப்புக் கொண்ட இப்ராகிம் அரியணையில் உறுதியாகக் காலூன்றியபின். அப்பிரிவினைத்திட்டம் அரசின் ஒருமைப்பாட்டிற்கு ஊறு விளைவிக்கும் என்று கருதி ஜான்பூரையும் தன் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டுவர முடிவு செய்தார். எனவே ஜலால்கான் டில்லி அதிகாரத்தை எதிர்த்து கிளர்ச்சி செய்து போரிட்டார். ஆனால் தோற்கடிக்கப்பட்ட ஜலால்கான் கைது செய்யப்பட்டு பின் கொல்லப்பட்டார்.

ஆப்கானிய பிரபுக்களின் எதிர்ப்பு.

தனது சகோதரை அடக்கியதால் இப்ராகிமின் அதிகரித்தது. அதே சமயம் ஆப்கானியப் பிரபுக்கள் ஆணவம் அச்சமடைந்தனர். ஜலால்கானுக்கு உதவி செய்த ஆசம்ஹூமாயூன் சர்வானியை சிறையி லடைத்தார். எனவே அவரது மகன் இஸ்லாம்கான் கிளர்ச்சி செய்தான். அவனுக்கு பல ஆப்கானியப் பிரபுக்கள் ஆதரவளித்தனர். எனினும் இப்ராகிம் லோடி கிளர்ச்சிக்காரர்களைத் தோற்கடித்து இஸ்லாம்கானையும் கொன்றார். அதேசமயம் சிறையிலிருந்த சர்வானியும் இறந்தார். இச் செய்திகள் பிற ஆப்கானியப் பிரபுக்களுக்கு அதிர்ச்சியூட்டியது சுல்தானின் சர்வாதிகாரத்தை எதிர்க்க பீகாரில் பகதூர்கான் தலைமையில் ஒன்று திரண்டனர். பகதூர்கான் முகமதுஷா என்ற பெயருடன் தன்னை மன்னனாக பிரகடனம் செய்தார். கல்தானின் மாமனான ஆலம்கான்

லோடியும் டில்லி அரியணை மீது உரிமை கொண்டாடி. இப்ராகிமின் ஆதிக்கத்தைப் பகிரங்கமாக எதிர்ததார். இவ்வாறு ஆப்கானியப் பிரபுக்களின் பழிவாங்கும் தன்மை டில்லி சுல்தானியம் அழியும்படி செய்தது.

தௌலத்கான் லோடியின் துரோகமும். இப்ராகிம் லோடியின் வீழ்ச்சியும்:

தௌலத்கான் லோடி பஞ்சாபின் கவர்னராக இருந்தார். கல்தான் இப்ராகிம்லோடியின் அதிகாரத்திற்குக் கட்டுப்பட மறுத்து சுதத்திரமாக நடந்து கொண்டார். சுல்தான் இப்ராகிமை வெற்றிக் கண்டால் டில்லி அரசு பீடத்தில் அமரலாம் என்ற நப்பாசை கொண்டிருந்தார். அதற்குரிய சந்தர்ப்புத்தை எதிர்நோக்கியிருந்தார். பஞ்சாபின் மீது சுல்தான் படையெடுத்து வரத் தயாராக இருப்பதை தனது மகன் திலாவார்கான் மூலமாக அறிந்த தௌலத்கான் அப்போது காபூலில் முகாமிட்டிருந்த பாபரின் உதவியை நாடினார் பாபரை இந்தியாவின் மீது படையெடுத்து வருமாறு அழைப்பு விடுத்தார். பாபர் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்து கொள்ளையடித்துவிட்டுத் திரும்பிப் போய்விடுவார் என்று தப்புக் கணக்கு போட்டார் ஆனால் பாபரோ இந்தியாவின் மீது போர் தொடுத்து இப்ராகிம் லோடியை 1526-ல் நடைபெற்ற பானிபட் போர்க்களத்தில் தோற்கடித்தார். போர்களத்திலேயே இப்ராகிம் லோடி மாண்டார் அத்துடன் டில்லி கல்தானியம் வீழ்ந்தது. பாபரின் தலைமையில் இந்தியாவில் முகலாயர் ஆட்சி ஆரம்பமானது இவ்வாறு டில்லியிலுள்ள பிரபுக்கள் தங்கள் பேராசையாலும் பழிவாங்கும் உணர்வாலும் டில்லி சுல்தானியத்திற்கு எதிராகச் செயல் பட்டனர். ஏற்கனவே பலவீனமாகக் காணப்பட்ட சுல்தானியம் இப்ராகிம் லோடியின் திறமையின்மையால் வீழ்ச்சியடைந்தது.

டில்லி சுல்தானியத்தின் வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள்

டில்லி சுல்தானியத்தில் அடிமை வம்சம். கில்ஜி வம்சம். துக்ள வம்சம். சையது வம்சம். லோடி வம்சம் ஆகிய ஐந்து வம்சங்களைச் சேர்ந்த சுல்தான்கள் ஆட்சி செய்தனர். இவர்களது ஆட்சி கி.பி. 1206 முதல் 1526-ம் ஆண்டு வரை நடை பெற்றது இந்த வம்சத்தினரில் இல்துத்மிஷ். பால்பன். சிக்கந்தர் லோடி ஆகிய சுல்தான்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவர். டில்லி சுல்தானியத்தின் வீழ்ச்சி முகமது பின் துக்ளக் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆரம்பித்தது. இப்ராகிம் லோடி 1526-ல் பாபரினால் முதலாம் பானிபட் போரில் தோற்கடிக்கப்பட்ட போது டில்லி சுல்தானியம் வீழ்ச்சியடைந்தது. டில்லி சுல்தான்களின் திறமையின்மை. பிரபுக்கள் மற்றும் மக்களின் ஒத்துழையாமை ஆகியவையே டில்லி சுல்தானியத்தின் வீழ்ச்சிக்கு முக்கிய காரணங்களாகக் கருதப்படுகிறது.

அரசியல் காரணங்கள் :

எதேச்சதிகார ஆட்சி :

டில்லி சுல்தான்கள் அனைவருமே எதேச்சதிகாரிகளாக விளங்கினர். நாட்டின் எல்லா அதிகாரங்களையும் தங்களிடமே வைத்துக் கொண்டார்கள். மக்களுக்கு ஆட்சியில் எவ்விதப் பங்கும் இல்லை இதனால் மக்களுக்கும் ஆட்சியாளர்களுக்கும் இடையிலான இடைவெளி அதிகரித்தது. எனவே கல்தானியம் மக்களின் ஆதரவை இழந்தது.

வலிமையற்றபடை

கல்தான்கள் கல்வியறிவு அற்றவர்களாகவும். நிர்வாகத்திறமை இல்லாதவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். அவர்களது ஆட்சி மக்களின்

விருப்பத்தின்படி அமையாமல் ராணுவ வலிமையின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது ஆனால் கல்தான்கள் ஒரு வலிமையான நிரந்தரமான படையை அமைத்துக் கொள்ளவில்லை. போர் ஏற்படும் போது படை வீரர்களைத் திரட்டுவதற்கு மாகாண ஆளுநர்களையே சார்ந்திருக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இப்படி நிலையில்லாத. ஒழுங்கற்ற படையைக் வீழ்ச்சியடைந்தது. கொண்டிருந்த சுல்தானியம்.

சுயநலமிக்க பிரபுக்கள்:

சுல்தானியத்தின் பிரபுக்களும். அமிர்களும் சுல்தானியத்திற்கு தாங்கள் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளையும் பொறுப்புகளையும் மறந்து விட்டார்கள். இவர்கள் பேராசை கொண்டு சுயநலத்துடன் செயல்பட்டனர். தங்களுக்குள் பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்து சுல்தானியத்தின் வீழ்ச்சிக்கு வழி வகுத்தனர். மேலும் சுல்தான்களின் வாரிசுரிமைப் போரில் தலையிட்டு குழப்பம் விளைவித்தனர்.

தெளிவற்ற வாரிசுரிமைச்சட்டம்:

டில்லி சுல்தானியத்தில் வாரிசுரிமைச் சட்டம் தெளிவாக இல்லை. எனவே தான் ஒவ்வொரு சுல்தானும் பதவியேற்கும் போது போரிட்டே பதவியைப் பிடிக்க வேண்டியதாயிற்று வலிமையான சுல்தான்கள் நிலைமையைச் சமாளித்து தங்கள் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்துக் கொண்டார்கள். வலிமையற்ற சுல்தான்கள் காலத்தில் வாரிசுரிமைப் போரால் கல்தானியம் சிதற ஆரம்பித்தது.

விசுவாசமற்ற அடிமைகள்:

அடிமை முறை டில்லி சுல்தானியத்தின் முதுகெலும்பு போல விளங்கியது. ஆரம்பத்தில் அடிமைகள் தங்கள் எஜமானர்களுக்கு விசுவாசமாக இருந்தார்கள். டில்லி சுல்தானியத்தின் ஆட்சியிலும் அமர்ந்தனர் ஐபக்.

இல்துத்மிஷ். பால்பன் ஆகியோரின் காலத்தில் அடிமைகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. பிரோஷ் துக்ளக் காலத்தில் அடிமைகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்தது. ஆனால் மாலிக் காபூர். மாலிக்குஸ்ருகான் போன்ற அடிமைகள் தங்கள் எஜமாளர்களுக்கு எதிராகச் செயல்பட்டு சுல்தானியத்திற்கு கெட்ட பெயர் ஏற்படுத்தினார்கள். சுல்தானியத்தின் ஆட்சியாளர்கள் அடிக்கடி மாறுவதற்கு இந்த அடிமைகளே காரணமாயினர்.

முகமது பின் துக்ளக்கின் பங்கு

முகமது பின் துக்ளக் சுல்தானியத்தின் வீழ்ச்சிக்கு பெரிதும் காரணமாவர் இவரது நிலையற்ற பல கற்பனைத் திட்டங்களினால் மக்கள் அதிக துன்பத்திற்குள்ளாயினர். மேலும் இவரது கொள்கைகளால் அரசு கஜானா காலியானது இது மத்திய அரசை வலுவிழக்கச் செய்தது இதனால் மாகாண ஆளுநர்கள் தங்களை சுதந்திர ஆட்சியாளர்களாக ம் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டனர். இது சுல்தானியத்தைப் பலவீனப் படுத்தியது.

தைமூரின் படையெடுப்பு:

தைமூரின் படையெடுப்பு டில்லி சுல்தானியத்தின் வீழ்ச்சிக்குவு வகுத்தது துக்ளக் வம்சத்தின் இறுதிக் காலத்தில் கி. பி. 1398-ல் தைமூர் வலிமையான படையுடன் இந்தியாவைத் தாக்கினார். பல இடங்களை தாக்கி கொள்ளையடித்தார். டில்லியைத் பிடித்து பதினைந்து நாட்ட கொள்ளையிட்டார். எண்ணற்ற மக்களை கொன்று குவித்தார். இது துக் வம்சத்தினரை நிலைகுலைய வைத்ததுடன் டில்லி சுல்தானியத்தி வீழ்ச்சிக்கே வழிவகுத்தது.

சையது லோடி வம்சங்களின் வலிமையற்ற சுல்தான்கள்

சையது லோடி வம்சத்தின் வலிமையற்ற ஆட்சியாளர்களவு நாட்டில் நிலவிய அரசியல் நிலைமை மீது தங்கள் கட்டுப்பாட் ஏற்படுத்த முடியவில்லை. அவர்கள் பின்பற்றிய நிலமானிய மு சுல்தானியத்தின் அழிவுக்கு வழி வகுத்தது. சிக்கந்தர் லோடிய அவருக்குப் பின் வந்தவர்களும் இந்த பிரபுக்களின் அதிகாரத்தை ஒடும் நினைத்த போது அவர்கள் சுல்தானுக்கெதிராகக் கிளர்ச்சி செய்தன இப்ராகிம் லோடியின் மோசமான கொள்கையால்தான் அலம்கானும் தௌலாத்கான் லோடியும் பாபரை இந்தியாவின் மீது படையெடுக்கும கேட்டுக் கொண்டனர். பாபரின் படையெடுப்பு டில்லி சுல்தானியத்தி சவப்பெட்டிக்கு ஆணி அடித்தது போலாகி விட்டது.

இந்துக்களின் கிளர்ச்சி :

இந்து ஆட்சியாளர்களும். பிரபுக்களும் முஸ்லீம்களின் அடினம் தளையிலிருந்து விடுபடபோராடிய வண்ணம் இருந்தனர். ஆஜ்மீர். ஆம்ப குஜரத் ஆட்சியாளர்கள் குத்புதின் ஐபக்கிற்கு எதிராக பல மு போராடினார்கள் இல்துத்மிஷ் காலத்தில் பல வருடங்கள் தொடர்ச்சிய இந்துக்கள் வலிமையாக கிளர்ச்சியில் ஈடுப்பட்டனர். அலாவுதின் கிளி இந்துக்களை நசுக்க பல முயற்சிகள் எடுத்தார். ஆனால் அவர் காலத்திர் பிறகு இந்துக்கள் சுல்தானியர்களின் ஆட்சிக் கெதிராக கிளர்ந்தெழுந்தா இதனால் சுல்தானியம் வலிமையற்று இறுதியில் வீழ்ச்சியடைந்தது.

சமுதாயக் காரணங்கள்

சுல்தான்கள் இந்துக்களிடம் பாரபட்சமாக நடந்து கொண்டார்சு இந்துக்களிடம் மத சகிப்புத் தன்மை காட்டவில்லை. இதன சமுதாயத்தில்

இந்துக்களும் முஸ்லீம்களும் ஒருவரை ஒருவர் மிக வெறுத்தனர் முஸ்லீம்கள் இந்துக்களை கஃபிர்கள் (Kafirs) என்ற இந்துக்கள் முஸ்லீம்களை மிலேச்சர்கள் (Mlechhas) என்றும் வெறுப்பும் பெயரிட்டனர். இவ்வாறு இந்துக்களிடமும். முஸ்லீம்களிடமும்.ஏற்ப பரஸ்பர சந்தேகமும் வெறுப்பும் டில்லி சுல்தானியத்தை வலுவிழக்கச் செய்தது.

சமய காரணங்கள்.

டில்லி சுல்தானியம்ஒரு மதவாத அரசாகும் (சுல்தானியத்தின் நிர்வாகம் இஸ்லாம் மதக் கொள்கைகளின் அடிப் படையில் அமைக்கப்பட்டது. உலாமா (Ulema) க்களும். பழைமைவாத ன் முஸ்லீம் அடிப்படை வாதிகளும் சுல்தானியத்தில் உயர்நிலையில் இருந்து வந்தனர். சுல்தானின் கொள்கைகளில் தங்கள் ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்தினர். முஸ்லீம் ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து எந்த சலுகைகளையும் பெறாத இந்துக்கள் அவர்களுக்கு ஒத்துழைப்புக் கொடுக்கவில்லை. மேலும் சுல்தானியர்களின் மதசகிப்பின்மையும் இந்துக்களை கோபமடையச் செய்தது. இந்துக் கோவில்களை இடித்தது. விக்கிர "! கங்களை உடைத்தது போன்ற வெறிச் செயல்களால் இந்துக்கள் மனம் புண்பட்டனர். மேலும் இந்துக்களை மத மாற்றம் செய்ய ஆட்சியாளர்கள் செய்த அராஜகச் செயல்களால் இந்துக்கள் பெரிதும் துன்பமடைந்தனர்.

ஜசியா வரி.யாத்ரீகர்கள் வரி ஆகியவற்றால் துயரமடைந்த இந்துக்கள சுல்தானியத்திற்கெதிரான நடவடிக்கைகளில் இறங்கிளர். இது டில்லி சுல்தானியத்தின் விழ்ச்சிக்கு வழி வகுந்தது.

பொருளாதாரக் காரணங்கள்

டில்லி சுல்தானியத்தின் பொருளாதாரநிலை ஒரு வலிமையான அடிப்படையில் அமையவில்லை. தங்களது படையெடுப்புகளினாலும். கோவில்களைக் கொள்ளையடித்ததாலும் ஏராளமான செல்வத்தைக் குவித்து வைத்திருந்தனர் ஆட்சியாளர்கள் ஆனால் அதே சமயத்தில் படை நிர்வாகத்திற்கும். மங்கோலியப் படையெடுப்புகளைத் தடுப்பதற்கும் அதிக அளவில் பணம் செலவாகியது. முகமது பின் துக்ளக்கின் கொள்கை களினால் சுல்தானியத்தின் கஜானா காலியாகியது. வலிமையற்ற பொருளாதார அமைப்பைக் கொண்ட எந்த ஆட்சியும்நீடிக்க முடியாது. மேலும் அடிமைகளை வைத்துப் பராமரிப்பதற்கும் அதிக பணம் செலவு செய்தனர். பிரபுக்களும். அமீர்களும் தேசிய வருமானத்தில் பெரும்பகுதியை சுருட்டி விட்டனர். எனவே வரவுக்கு அதிகமாக செலவு ஏற்பட்டது . நிதி நிலையைச் சீர்படுத்த எந்த நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்படவில்லை. வரி விதிப்பு முறையிலும் சீர்கேடுகள் காணப்பட்டது. முஸ்லீம்கள் அதிக அளவில் வரிவிலக்குகளும். வரிச்சலுகைகளும் பெற்றனர் . இவ்விதமான பொருளாதாரச் சீர்கேடுகளால் டில்லி சுலதானியம் வீழ்ச்சியடைந்தது. இவ்வாறு டில்லி சுல்தானியம் அரசியல். பொருளாதர. சமுதாயச் சீர்கேடுகளால் வீழ்ச்சியடைந்தது. சுமார் 320 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த சுல்தான்கள் இந்து மக்களின் அன்பைப் பெற முடியவில்லை. திறமையற்ற நிர்வாகமும். வலிமையற்ற படையும் சுல்தானியத்தின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமானது. 1526-ல் பாபர் லோடி வம்சத்தின் கடைசி சுல்தான் இப்ராகிம் லோடியை பானிபட் போர்களத்தில் தோற்கடித்து டில்லி சுல்தானியத்தின் ஆட்சிக்கு முடிவு கட்டினார்!

சுல்தானியர் கால ஆட்சி முறை

டில்லி சுல்தானியரின் ஆட்சி கடவுள் சார்புடையதாகவே இருந்தது. அரசு தனக்கென்று இஸ்லாமிய சமயத்தையே தேசிய சமயமாக வைத்துக் கொண்டிருந்தது. அரசாங்கமும் மதமும் தனித்தனியாக இயங்காமல் இரண்டும் ஒன்றாகவே இணைந்திருந்தன குரான் கோட்பாடுகளே நாட்டின் உயர் சட்டமாக இருந்தது. சமய ஞானிகளான உலாமாக்கள் (Ulama) அதன் காவலர்களாகவும் விளக்க உரையாளர் களாகவும் விளங்கினர். இந்த டில்லி சுல்தானிய அரசு இந்தியாவை உருவ வழிபாட்டிலிருந்து ஒரே கடவுளாகிய அல்லா வழிபாட்டிற்கு மாற்று வதையே (from dar-ul-harb to dar-ul Islam) அடிப்படை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது.

சுல்தான்:

உலகம் முழுவதிலுமுள்ள இஸ்லாமியர்களின் சமய தலைவராக முஸ்லீம் மன்னரே இருந்து வந்தார். அவர்தான் காலிப் அல்லது கலிபா (Cal iph) என்று அழைக்கப்பட்டார். அந்த கலிபாவின் பிரதிநிதிதான் சுல்தான் எனவே கொள்கை அளவில் சுல்தாள் கலிபாவிற்குக் கட்டுப்பட்டே இருந்தார். கலிபாவிட மிருந்தே ஆட்சி சின்னங்களைப் பெற்று வந்தார். தம்மை காலிபின் பிரதிநிதி என்றும் தளபதி என்றும் நாணயங்களில் குறிப்பிட்டுக்கொண்டார் ஆனால்நடைமுறையில் முழுசுதந்திரத்துடனும். தனது விருப்பப்படியுமே ஆண்டார் தனது அரசைப் பொறுத்த அளவில் 'போப்பாகவும். சீசராகவும் நிகழ்ந்தார் கடவுளின் நிழவாக. பிரதிநிதியாக நம்மைக் கருதிக் கொண்டார். உயர் நிர்வாக அதிகாரம். நீதித்துரை தலைமை. படைத்தலைமை அனைத்தும் அவர் கரங்களிலே இருந்தது. சுல்தான் ஒரு ராணுவ சர்வாதிகாரி போலவே ஆட்சி புரிந்தார்.

டில்லியில் சுல்தானாக அரசாட்சியை ஏற்கும் உரிமை எந்த ஒரு சட்டத்தினாலும் சரியாக வரையறுக்கப்படவில்லை. வாரிசு நிர்ணயம் செய்வதில் வலுவுள்ள துருக்கியப் பிரபுக்களே பங்கு பெற்றனர். பொதுவாக நோக்கும் பொழுது அடுத்த சுல்தானாக வரும் வாய்ப்பு காலஞ்சென்ற சுல்தானின் குடும்பத்தில் இருப்பவர்களுக்கே ஏற்படுவது வழக்கமாக இருந்தது. பிறப்பினால் கிடைக்கும் முதன்மை. நிர்வாகத் திறமை. இறந்த அரசரின் நியமனம் இவை எல்லாம் அடுத்துவரும் சுல்தானின் தகுதிகளாகக் கருதப்பட்டன. ஆனாலும் இறுதியில் வாளின் வலிமையே வாரிசுரிமையை நிர்ணயிக்கும் சக்தியாக விளங்கியது!

மைய ஆட்சி

டில்லி சுல்தானிய அரசு ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட மைய ஆட்சி முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. நிர்வாகத்தில் சுல்தானுக்கு உதவி செய்ய பல அமைச்சர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர்.

திவானி வாசரத் (Diwan-i-Wazarat): இவர்தான் பிரதம மந்திரி. சுல்தானுக்கு அடுத்தபடியாக உயர் அதிகாரம் படைத்தவர். நாட்டின் எல்லா ஈ துறைகளுக்கும் பொறுப்பானவர்.

திவானி அரிஸ் (Diwan-l-ariz): இவர் படை நிறுவனங்களின் பொதுக் கட்டுப்பாடு அமைச்சர் படைவீரர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது. அவர்களின் விபரங்கள் அடங்கிய பட்டியலை தயார் செய்வது. படைத்தளவாடங்களைக் கவனிப்பது இவர் பொறுப்பு.

திவானி இன்ஷா (Diwan I-insha): அரசு ஆணை செய்திகளைப் பதிவு செய்து உரியோர்களுக்கு அனுப்புவது இவர் பொறுப்பு. இவருக்குக் கீழ் ஏராளமான தபிர்கள் (Dabirs) பணியாற்றினார்

திவானி ரசலத் (Diwan + Rasalat) இவர் சமயத்துறை அமைச்சர் ஆவார். கல்வி வளர்ச்சிக்கு இவரே பொறுப்பாவார்.

சாதர் உஸ்ஸுதூர் (Sadar us Sudur) இவர் அறநிலைய நீதித்துறை அமைச்சர் ஆவார்.

மேற்கண்ட அமைச்சர்களுள் வாசிர்தான் அதிகச் செல்வாக்குடன் - விளங்கியோர் பிற அமைச்சர்கள் அரசுச் செயலாளர்கள் போலவே தடங்கற - கொண்டனர். அமைச்சர் குழு முறை கிடையாது. அமைச்சர்களைத் தவிர தனிப்பட்ட நண்பர்கள். நம்பிக்கைக்குரிய உயர் அலுவலர்கள். உலா மாக்கள் அடங்கிய மஜ்லிஸ் இ கால்வட் (Majlis-I-Khalwat) என்ற ஆலோசனைக் குழு ஒன்று இருந்தது. நாட்டின் முக்கிய கொள்வு முடிவுகளை சுல்தான் இந்தக் குழுவில் வைத்து விவாதித்தார். அரண்மயை நிர்வாகத்தைக் கவனிக்க ஓர் உயர் அதிகாரி நியமிக்கப்பட்டார் அவ அரசரின் மெய்காப்பாளர் அவர் அடிமைகளைக் கண்காணித்ததுடன் அரண்மனை லாயம். வாகனங்கள். போர்க் கருவிகள் செய்யும் கர்கா என்ற தொழிற் கூடங்களையும் மேற் பார்வையிடும் அதிகார பெற்றிருந்தார்.

படை

டில்லி சுல்தான்கள் ஆட்சி மக்களின் சம்மதத்தை அல்லாம. படைபலத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. நூற்றுக்க தொண்ணூறு சதவீதம் மாற்று சமயத்தினருடைய நாட்டில் படைபல ஒன்றே உற்ற துணையாக இருந்தது. மேலும் அடிக்கடி நடைபெறும் மங்கோலியப்

படையெடுப்புகளைச் சமாளிக்கவும் பெரும்படை ஒன்று தேவைப்பட்டது. எனவே டில்லி சுல்தான்கள் படைபலத்தை பேணுவதில் அதிக அக்கறை எடுத்துக் கொண்டார்கள். கல்தானியரின் படைகள் நான்கு வகைகளாலானது

1) சுல்தானி நேரடிக் கண்காணிப்பிலுள்ள நிலைப்படை

2) மாநில ஆளுநர்களும் பிரபுக்களும் வைத்திருந்த படை

3) போர்க் காலத்தில் மட்டும் உருவாக்கப்படும் படை

4) சுயேச்சையாகச் செயல்பட்டுவந்த முஸ்ஸ் படை வீரர்கள் ஆகியவை ஆகும். சுல்தானியர்கள் படை ஓர் தேசியம் படையாக அமையவில்லை. அதில் துருக்கியர். ஆப்கானியர். பாரசீகர் அபிசீனியர். இந்தியர் ஆகியோர் அடங்கியிருந்தனர். துருக்கியம் பிரபுக்களே படைத் தலைமையை ஏற்றனர். பெரும்பாலும் சுல்தான் தானே படைகளுக்குத் தலைமை தாங்கி போர்களத்திற்கு நடத்திச் செல்வதுண்டு படையில் அமிர். கான். மாலிக் போன்ற பதவிகள் மூலம் படை அதிகாரிகள் தாம் பிரிக்கப்பட்டனர்.

படையில் வில்பயிற்சி பெற்ற காலாட்படை. குதிரைப்படை யானைப்படை ஆகிய மூன்று பிரிவுகள் இருந்தன சுல்தானியப் படையில் குதிரை வீரர்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தனர். அலாவுதீன் கில்ஜி 4.75.000 குதிரைப் படையினரை வைத்திருந்தார். போர்க் குதிரைகளைப் பிற பணிகளுக்குப் பயன்படுத்துவதைத் தடுக்க சூடுபோடும் முறையை (Dagh System) அமுல் நடத்தினார். யானைப் படையைப் பேணுவதிலும் கஸ்தான்கள் அக்கரை காட்டினர். முகமதுபின் துக்ளக் மூவாயிரம் கல்தளன்னை வைத்திருந்ததாகக் கூறப்ல் அரிஷ் படை அமைப்பில் முக்கிய அதிகாரிகளாகக் கருதப்பட்டவர்கள் அரிஸ் இ மாலிக். நாயக் அரிசி மாலிக் ஆவார்.

படைவீரர்களுக்கு முதலில் சம்பளம் கொடுக்கும் முறை இருந்து வந்தது. ஆனால் பிரோஸ்ஷா துக்ளக் படை வீரர்களுக்கு மானியமளிப் பதையும். ஜாகிர் கொடுப்பதையும் வழக்கத்திற்குக் கொண்டுவந்தார். இது படைத்துறையில் பரம்பரைப் பாத்தியதை முறையைப் புகுத்தியது. இதனால் படையின் திறமைகுறைந்ததுடன் அரசின் நேரடிக் கட்டுப்பாடும் தளர்வதற்குக் காரணமானது. சுல்தானியர் பீரங்கிப் படை முறையை அறியாவிட்டாலும் தானே இயக்குவதும். பலவகைப்பட்ட எந்திரங்களை உடையதுமான ஒருவகைக் குண்டு எறியும் எந்திரங்கள் கோட்டைப் போரில் பயன்படுத்தப்பட்டன. அவை மஞ்சினிக்கு.மங்கோனல். மங்கோன் என அழைக்கப்பட்டன. அவை தீக்குண்டுகள். தீயம்புகள். பெருங்கற்கள். பாறைத் துண்டுகள். மண் அல்லது இரும்பிலான குண்டுகள். இரசக்கற்பூரம் அடங்கிய புட்டிகள். தேள்கள். பாம்புகள் முதலியவற்றைப் பகைவர் மீது எறிவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட

கோட்டைகள் நாட்டின் வலிமைக்கு அடையாளமாக விளங்கின. ஒவ்வொரு கோட்டையும் கொத்தவால் (Kotawail என்பவர் தலைமையில் வைக்கப்பட்டது. கோட்டை வாசல் சாவி அவரிடமே இருந்தது.

நிதி. வருவாய்த்துறைகள்

நிதித்துறையில் சுல்தானிய அரசு முஸ்லீம் ஜூரிகளில் ஹனபி (Hanati) என்ற பிரிவினர் கொண்டிருந்த பொருளாதாரக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. டில்லி சுல்தானியர்களுக்கு பொருள் வருவாய் மூலங்கள் ஐந்து ஆகும்

1) உஷர் (Usher) முஸ்லீம்களின் நிலங்களில் மொத்த விளைச்சலில் பத்தில் ஒரு பங்கு.

2) கராஜ் (Kharaj) முஸ்லீம் அல்லாதார் மீது விதிக்கப்படும் நிலவரி

3) காம்ஸ் (Khams) போரின் போது கிடைக்கும் கொள்ளைப் பொருட்களில் ஐந்தில் ஒரு பகுதி

4) ஸாகத் (Zakat) முஸ்லீம்கள் மீது விதிக்கப்படும் வரி.இவ்வருவாய் மசூதிகள் கட்டுவதற்கும். அறப்பணிகளுக்கும். சமய ஞாளிகளுக்கு அன்பளிப்புக் கொடுக்கவும் பயன்படுத்தப்படும்.

5) ஜிஸியா (Jizya) இந்த வரி முஸ்லீம் அல்லாதவரிடமிருந்து அவர்களின்உயிரையும் பொருளையும் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகவும் படைத்துறை பணியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்படுவதற்காகவும் ஈடாகத் தரப்பட வேண்டிய வரியாக வசூலிக்கப்பட்டது. பொதுவாக வரிகள் பணமாகவும் தானியமாகவும் கொடுக்கப்பட்டன. இவைதவிர வீட்டுவரி. மேய்ச்சல்வரி. தண்ணீர்வரி.இறக்கு மதிவரி. கனிப்பொருட்கள் மீதான வரி. வாரிசு இல்லாமல் இறப்பவர் களின் சொத்து. அன்பளிப்புகள் ஆகியவை அரசின் பிற வருவாய் இளங்களாகும். வழக்கம் போல நிலவரிதான் முக்கியமான வருவாய் ஆகும் நிலவரிநிர்ணயத்திற்காகநிலங்கள் நான்குவகைகளாக பிரிக்கப்பட்டிருந்தன.

1) காலிசாஇவை அரசி

நேரடிப்பார்வையின் கீழ் இருந்த நிலங்களாகும்.

2)இக்தா(gta): இமை அதிகாரிகளுக்கு சில ஆண்டுகளுக்கோ. அல்லது ஆயுள் முழுவதற்குமே கொடுக்கப்படும் நிலங்கள் ஆகும்

3) இந்து குறுநில மன்னர்களி நிலங்கள்

4) முஸ்லீம் அறிஞர்களுக்கும். சமய ஞானிகளுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட நிலம் ஆகியவையாகும். நிலவரி விதிப்பதற்கென்று தெளிவான

திட்டவட்டமான கொள்கைகள் இருந்ததாக தெரியவில்லை அலாவுதீன் கில்ஜி நிலத்தை அளந்து பின்னர் வரிவிதிக்கும் முறையை கொண்டு வந்தார். ஆனால் அவரது தீர்வை ஐம்பது சதவீதமாக இருந்தது. கிராமப்புறங்களில் சௌத்திரிகள். முகடம்கள் ஆகியோர் மூலம் நிலவரி வசூலிக்கப்பட்டது. குடியானவர்களுடன் நேரடித் தொடர் இல்லை ஒவ்வொரு அதிகாரப் பிரிவினுள்ளும் அமில் எனப்பட்ட வகு செய்பவர் இருப்பார்.

நீதித்துறை

நீதித்துறையின் தலைமை நீதிபதியாக காசி உல் கசாத் (Quizu Gazat) என்பவர் செயலாற்றினார் அவருக்கு உதவியாக சட்டங்களுக்கு விளக்கம் தர முப்திகள் (Muftis) இருந்தனர் ஆனால் பொதுவாக சுல்தாே நீதியின் உறைவிடமாகவும். உயர் முறையீட்டு நீதிபதியாகவும் செய பட்டார். சட்டங்கள் யாவும் இஸ்லாமியச் சமயக் கோட்பாடுகளிஅடிப்படையிலேயே தொகுக்கப்பட்டிருந்தன. முக்கிய நகரங்களி அமிரிடாட் (Amir-lidad) என்ற மாஜிஸ்திரேட் வழக்குகளை விசாரித்து வழங்கினார். கிராமங்களில் பண்டைய பஞ்சாயத்துக்கள் நீதிமன்றங்கள செயல்பட்டன. தலைமை நீதிபதியின் தீர்ப்புகளை அமுல்படுத்த அவருக்கு உத செய்வதற்காக முஹ்தாசிப் (Muhtasib) என்ற அலுவல நியமிக்கப்பட்டிருந்தார் குற்றங்களைக் கண்டுபிடிக்க நகரங்களி கொத்தவால் (Kotwal) என்பவர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். பொதுவாக தண்டனைச் சட்டங்கள் கடுமையாக இருந்த சித்திரவதை அனுமதிக்கப்பட்டது குற்றங்களை ஒப்புக் கொள்ள செய்வதற்காக பலாத்காரம் செய்யப்பட்டது. போதிய விசாரை இன்றியே வழக்குகள் நடைபெற்றன நீதி வழங்கும் முறை ஒழுங்க நடைபெற்றுவந்தது என்று சொல்ல முடியாது. மக்களின் நடவடிக் களைப் பற்றி அறிய சுல்தான் பல ஒற்றர்களை நியமித்திருந்தர். சிறைச்சாலை விதிகள்

கடுமையில்லாததாகவும். சிறை அதிகாரிகளிடம் ஊழல் அதிகமாகவும் காணப்பட்டது.

மாநில நிர்வாகம்

டில்லி சுல்தான்கள் தங்கள் பேரரசை முறையாக பிரிவினை செய்ததாகத் தெரியவில்லை. தூரத்திலிருந்த மாகாணங்கள் 'நாயிப் சுல்தான்' என்று அழைக்கப்பட்ட அரசப் பிரதிநிதிகளின் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்தது. அம்மாகாணங்களின் எண்ணிக்கை இருபது முதல் இருபத்திநான்கு வரை இருந்தது. மாகாணங்கள் சிறு சிறு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு அவற்றிற்கு முக்தாக்கள் (Muqtas) அல்லது ஆமில்கள் (Amils) என்போர் தலைவர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர். மத்திய அரசுக்கு சுட்டுப்பட்டவராகவே நாயிப் சுல்தான் தமது மாகாணத்தில் நிர்வாகம். நீதி. படைத்துறைச் செயல்களைத் தன்னிச்சை படியே செய்துவந்தார். அவர் மத்திய அரசுக்கும் கட்டுப்பட்டு இருப்பது அவ்வப்போது சுல்தானாக இருப்பவரின் ஆற்றலையோ. ஆற்றல் இன்மையயோ பொறுத்து மாறுபடும். மாகாண நிர்வாகச் செலவுகளுக்குச் செல்வானது போக மீதி உள்ள பணம் எல்லாம் மத்திய அரசுக்கு அனுப்பப்பட்டது. மாகாண அரசப்பிரதிநிதி தனக்கென ஒரு படையையும் வைத்திருந்தார். வேண்டும்போது சுல்தானுக்குப் படைஉதவி செய்யவும் கடமைப்பட்டிருந்தார். மாநிலங்களில் நிலவரி வசூலுக்கென்று வாசிர்களும். வாகுப் (Waguts)களும் நியமிக்கப்பட்டனர் மேலும் சாஹிப்-இ-திவான் அல்லது குவாஜா என்ற உயர் நிர்வாக அதிகாரியும் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்.

ஸ்தல நிர்வாகம்:

மாநிலங்கள் 'ஷிக் (Shig) எனப்பட்ட சிறு நிர்வாகப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஷிக்தார் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பின்னர் அவை

பர்கானாக்களாகவும். கிராமங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. இபன்பட்டுடா என்பவர் நூறுகிராமங்கள் அடங்கிய 'சாடி (Sadi) என்ற பிரிவு இருந்ததாகக் கூறியுள்ளார். பர்கானாக்களில் 'சௌத்ரி என்ற நிலவரி வசூலாளர் நியமிக்கப்பட்டன. கிராமங்களில் சௌக்கிதார் (Chaukidar) என்ற அதிகாரியும். பத்வாரி (Patwari) என்ற வருவாய் அதிகாரியும் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

டில்லி சுல்தானியர் கால சமூக. பொருளாதார பண்பாட்டு நிலை

சுல்தானியர்கள் கால சமூக. பொருளாதார. பண்பாட்டு நிை பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கு அமிர்குஸ்ருவின் நூல்கள் மற்றும் அக்காலத்தில் எழுதப்பட்ட கதைகள். வெளிநாட்டுப் பயணிகளி குறிப்புகள். தனிமனிதர்கள் எழுதிய கடிதங்கள் நமக்கு மிகவும் உதவியா உள்ளன. சுல்தானியர் காலத்தில் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்கள். எழுதப்பட்ட இலக்கியங்கள் அவர்களின் பண்பாட்டு நிலையை நமக்குத் தெரிவிக்கிறது அவைகளைப் பற்றி விரிவாக நாம் இனி காணலாம்.

அடிமை முறை:

டில்லி சுல்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் முகமதியர் வாழ்க் வசதிகளை அதிகமாகப் பெற்றிருந்ததின் காரணமாக அவர்களிடையே ப சமுதாயச் சீர்கேடுகள் காணப்பட்டன. சுல்தான்களும். பிரபுக்களும்ஆன் பெண் இருபாலரையும் அடிமையாக வைத்துக் கொள்ளும் வழக்கம் இருந்தது அலாவுதீன்கில்ஜிஐம்பது ஆயிரம்அடிமைகளை வைத்திருந்தான். பிரோஸ்ஷா துக்ளக்கின் அடிமைகளின் எண்ணிக்கண இரண்டு லட்சமாக இருந்தது. இதனால் அரசாங்க நிதி தேவைக்கு அதிகமாக செலவிடப்பட்டு நிதி குறைந்தது. மேலும் சீனா. துருக்கிஸ்தாள் பாரசீகம் முதலிய நாடுகளிலிருந்தும் அடிமைகள் ஆண்களும் பெண்களுமாக வாங்கப் பட்டனர். போர் அல்லது பஞ்ச

காலத்தில் நிலைமைக்கேற்ப அடிமைகளின் விலை மாறுபட்டது. ஆட்சியாளர்களுக்கும். பிரபுக்களுக்கும் அடிமைகளால் சில நன்மைகள் ஏற்பட்டிருந்தாலும் நாட்டின் வளர்ச்சிக்கும். முன்னேற்றத் திற்கும் அது தடையாகவேயிருந்தது அடிமைத்தனம் சமுதாயத்தில் சாபக்கோடாகவும். முன்னேற்றமின்மைக்கு முத்திரையாகவும். சமுதாய வளர்ச்சிக்குத் தடையாகவும் இருந்தது

பெண்கள்:

அக்காலத்தில் ஆனால் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது அவர்களின் உரிமைக்குத் தடை இந்துக்களிலும் முஸ்லீம்களிலும் பெண்கள் தங்கள் கணவர்களையோ. பிலிஆன் உறவினர்களையோ சார்ந்தே வாழ வேண்டியதிருந்தது. பெண்கள் முகத்திரை என்று சொல்லப்பட்ட 'பர்தா' (Budah) போட்டுக் கொள்ளும் பழக்கம் இருந்தது பிறநாட்டுப் படையெடுப்பாளர்களிடமிருந்து பெண்களைக் காப்பாற்றும் நோக்கத்துடனே பர்தா அணியும் பழக்கம் இந்தியாவில் புகுத்தப்பட்டது. சாதாரண கிராமத்துப் பெண்கள் வீட்டு வேலைகளைச் செய்வதிலேயே காலத்தைக் கழித்தனர். சில உயர்வகுப்புகளைச் சார்ந்த பெண்கள் கலைகளையும் அறிவியல் அறிவையும் வளர்ப்பதில் ஈடுபட்டனர். ரூபமதியும் பத்மாவதியும் (Rupamati. Padmavathi) சுற்றறிந்த பெண்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாவார்கள். பாலியத்திருமணமும். உடன்கட்டை ஏறுதல் பழக்கமும் சில வகுப்பாரிடையே இருந்தது. தானமும் பிற அறச் செயல்களும் நிறைந்து சமுதாய வாழ்க்கையின் தரம் பொதுவாக உயர்ந்து காணப்பட்டாலும். மது மற்றும் மங்கையர் மீது வெறி கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள் அக்காலத்திலும் இருந்தனர்

முஸ்லீம்களும். இந்துக்களும்:

டில்லி சுல்தான் ஆட்சிக்காலத்தில் முஸ்லீம்கள் பெரும் ஏகபோக வாழ்க்கை நடத்தியதால் அனேக சமுதாயச் சீர்கேடுகள் ஏற்பட்டன. பெண்களின் துணையை அதிகம் நாடிய பிரபுக்களும் முஸ்லீம்களும் குடிப்பழக்கத்திற்கு அடிமையாகி ஒழுக்கங்கெட்ட வாழ்க்கையை மேற்கொண்டனர். முஸ்லீம்கள் இந்துக்களுக்கு எஜமானர்களாகவே கருதப்பட்டனர். பல இந்துக்கள் முஸ்லீம்களின் கெடுபிடிகளின் காரணமாக இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவினர். மத மாற்றம் செய்வதற்கு அரசு எல்லாவித ஆதரவையும் கொடுத்து வந்தது. ஜிசியா வரி செலுத்திய வர்களுக்கு மத உரிமை கொடுக்கப்பட்டது. இந்துப் பெண்கள் மிகக் கேவலமாக நடத்தப்பட்டனர். அலாவுதீன் காலத்தில் இந்துப் பெண்கள் முஸ்லீம் வீடுகளில் விட்டு வேலை செய்தனர். இந்துக் கோவில்கள் இடிக்கப்பட்டு மசூதிகள் கட்டப்பட்டன. இந்துக் களைத் தண்ணீர் எடுப்பதற்கும். மரம் வெட்டுவதற்கும் மட்டுமே பயன்படுத்தினர். பிரோஸ் துக்ளக். சிக்கந்தர். இப்ராகிம் லோடி போன்றோர் இந்தமதத்தை மிகத்தாழ்வுபடுத்தினர். பொதுவாக இந்துக்களின் நிலை மிக மோசமாக இருந்தது. அவர்கள் தலைதூக்கி நிற்க முடியவில்லை. முகமதியர்களாக மாறிய இந்துக்களுக்குச் சலுகைகள் அளிக்கப் பட்டதால் இந்துமதம் பலவீனம் அடைந்தது. இந்துக்கள் அரசியலிலும். சமூக நிலையிலும் தாழ்த்தப்பட்டதால் சமயக் கொள்கைகள் மூலம் ஆறுதல் அடைய முற்பட்டனர். தெற்கில் அமைந்த விஜயநகரப்பேரரசு இந்து மதத்தின் மேன்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியது.அ இஸ்லாமிய மதத்தை தெற்கில் பரவவிடாதபடி தடுத்து நிறுத்தியது. இந்து பேரரசுகளான

விஜயநகரமும்.மேவாரும் முஸ்லீம்களின் மதக் கொள் களுக்கு ஓர் எச்சரிக்கையாகவே அமைந்திருந்தன.

பொருளாதார நிலை:

டில்லி சுல்தானியர்கள் காலத்தில் நாடு அளவில்லாத பொரு செல்வத்தால் புகழ்பெற்றிருந்தது. ஆனாலும் மக்களின் நிலைனை உயர்த்துவதற்கென்று நாடு எவ்விதப் பொருளாதாரக் கொள்கையையு வகுக்கவில்லை. அலாவுதீன் கில்ஜியின் கடுமையான வரிகள் விவசா களையும். வாணிகர்களையும் மிகவும் பாதித்தது. துக்ளக் காலத்தி ஏற்பட்ட 'பத்தாண்டு பஞ்சமும்' அவர் ஆட்சி முறையும் பொருளாதார சீர்கேடுகளுக்குக் காரணமாயின.

அரசாங்கத்தின்ஆதரவும். வழிகாட்டுதலும் இல்லாம போனாலும். தொழிற்சாலைகளும். தொழில்களும் வளர்ச்சியடைந்தன கைத்தொழில்களும். வாணிகமும் வளர்ச்சியடைந்தன. நாட்டும் புறங்களிலும். நகர்புறங்களிலும் சில முக்கிய தொழிற்சாலைகள் இருந்தன சாயத் தொழிற்சாலை. சர்க்கரைத் தொழிற்சாலை. உலோகம். செங்கள் காகிதத் தொழிற்சாலை முதலியன் அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவை கிண்ணம் செய்தல். செருப்பு செய்தல். வாசனைப் பொருட்கள் செய்தல் சாராயம் காய்ச்சுதல். அம்புகள் செய்தல் முதலியன சிறு தொழில்கள இருந்தன. சிறந்த துணிகளை உற்பத்தி செய்வதில் வங்காளமும். குஜரத்தும் புகழ்பெற்றிருந்தன. சுல்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் வெளிநாடுகளுடனும் இந்திய தொடர்பு கொண்டிருந்தது மலாய்தீவு. பசிபிக் கடற்கரை நாடுகள். பாரசீக. திபெத். பூடான் ஆகிய நாடுகளுடன் வாணிபம் நடை பெற்றது குதிரைகள். கோவேறு கழுதைகள். துத்தநாகம். அபின் மற்றும் உணவும்

பொருட்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. பொருட்களின் விலை அவ்வப்போது மாறிக்கொண்டே வந்தது ஏனெனில் விலை நிர்ணயம் செய்யப்படவில்லை. பஞ்ச காலத்தில் பொருட்களின் விலை மிக உயர்வாகவும். செழிப்பான காலத்தில் மிகக் குறைவாகவும் விற்கப்பட்டது. அவ்வப் போது நாட்டில் பணப்பற்றாக் குறையும் ஏற்பட்டது. அக்காலத்தில் ஏழைகளுக்கும் பணக்காரர்களுக்கும் அதிர் வேறுபாடு இருந்தது. அரசியல் நிர்வாதகளும். செல்வந்தர்களும் செல்வா செருக்கில் ஏகபோக வாழ்வு வாழ்ந்தனர். அதே நேரம் எளியவர்கள். விவசாயிகள் மிகவும் துள்பமடைந்தனர். வரிச்சுமைதாளாது மக்கள் துன்புற்றனர். அமிர்குஸ்ரு என்பவர். கண்ணீர் நிறைந்த ஏழை விவசாயிகளின் கண்களிலிருந்த ரத்தத்துளிகளே படிகங்களாக. அரசனின் மணிமகுடத்தில் முத்துக்களாக இருந்தன' என்று குறிப்பிடுகிறார். தைமூரின் படையெடுப்பிற்குப் பின்னர் சுல்தானியரின் பொருளாதார நிலை சீர்குலைந்து விட்டது. வியாபாரமும். விவசாயமும் நசிந்து விட்டன. நாட்டில் பொருளாதார மந்த நிலை ஏற்பட்டு பொருளாதார நிலை சீர்கெடத் தொடங்கியது.

பாரசீக மொழி இலக்கிய வளர்ச்சி:

டில்லி சுல்தான்கள். அமிர்கள். மாநிலங்களை ஆண்ட முஸ்லீம் ஆட்சியாளர்கள். பிரபுக்கள் ஆகியோர் தாங்கள் சுவைத்து உணரக் கூடிய பாரசீக மொழி இலக்கியங்கள் வளர பெரும் ஆதரவு தந்தனர். டில்லி சுல்தான்கள் ஆதரவை நாடி பல பாரசீக இலக்கிய அறிஞர்கள் டில்லி வந்து சேர்ந்தனர். எனவேதான் அமிர்குஸ்ரு 'மத்திய ஆசியாவில் புகழ்பெற்ற பல்கலைக்கழக நகரமான புக்காராவுடன் (Bukhara) அறிவுச் சூழலில் டில்லி போட்டியிடும் அளவுக்கு வளர்ந்துள்ளது' என்று கூறியுள்ளார். டில்லி. ஜலந்தர். பிரோசாபாத்

போன்ற பல இடங்களில் முஸ்லீம் கல்வி நிலையங்கள் நிறுவப்பட்டன. டில்லியில் 'இம்பீரியல் நூலகம்' (Imperial Library) என்ற ஒரு பெரும் நூலகம் நிறுவப்பட்டது. அமிர்குஸ்ரு அதன் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார்.

பால்பன் காலத்தில் டில்லி அரசவையில் நுழைந்த அமிர்குஸ்ரு அலாவுதீன் கில்ஜி. கியாசுதின் துக்ளக் ஆட்சிக்காலம் வரை இலக்கியப் பணிபுரிந்தார். பாரசீக மொழியில் பல கவிதைகள். உரை நடைகள் இயற்றினார். இதே காலத்தில் நிஜம்-உத்-தீன் ஹசன் என்ற மற்றொரு கவிஞரும் இருந்தார். மௌலான மொய்தீன் உம்ரானி என்ற கல்வியறிஞர் ஹின்னஸனி தக்கிஸ். மிப்தா ஆகியவற்றிற்கு விளக்க உரைகள் எழுதினார். பெரோஸ்ஷா துக்ளக் கல்வி வளர்ச்சியில் பெரும் ஆர்வம் காட்டினார். மசூதிகளுடன் இணைந்த பல கல்லூரிகளைத் தோற்றுவித்தார்.

டில்லி சுல்தான்கள் காலத்தில் பல வரலாற்று இலக்கியங்கள் பாரசீக மொழியில் எழுதப்பட்டன. ஹாசன் நிஜாமினுடைய 'தாஜில் மாசிர்'. மின்ஹாஜ் உஸ்சிராசின் 'தபிகாசிநாசிரி'. ஜியாவுதீன் பரானியின் வரலாற்று நூலான. 'ஷம்ஹ்-இ-ஸிராஜ்'. அபிப் என்பவரின் தாரிக்-இ பெரோஷாகி. யாஹியா பின் அகமத்சர்ஹிந்தி என்பவரின் 'தாரிக்-இ முபாரக்ஷாகி' ஆகிய நூல்கள் இலக்கியச் சுவையுடன் கூடிய இனிய நூல்களாகும்.

வடமொழி இலக்கிய வளர்ச்சி:

வடமொழி (சமஸ்கிருத) இலக்கிய வளர்ச்சி டில்லி சுல்தானகள் ஆட்சிக் காலத்தில் சற்று குன்றியதாகவே காணப்பட்டது. ஆனாலும் பல சமய நூல்களும். சமயசார்பற்ற நூல்களும் எழுதப்பட்டன. அவற்றுள் பார்த்தசாரதி மிஸ்ரா என்பவர் 'கர்மமிமாம்தா பற்றி எழுதிய 'சாஸ்திரிபீகை குறிப்பிடத்தக்கது. பல சமஸ்கிருத நாடகங்கள் எழுதப்பட்டன. ஜெயசிங்சூரி.

என்பவர் எழுதிய 'ஹம்மீர்மதமர்தனம்'. வித்யநாத் என்பவர் எழுதிய 'பிரதாப் ரூத்ரகல்யாண்'. வாமனபட்ட பாணர் என்பவர் எழுதிய 'பார்வதி பரிணயம்'. சுங்கநாதர் என்பவர் எழுதிய 'கங்கதாசபிரதாப விலாசம்' ஆகிய வடமொழி நாடக நூல்கள் மிகவும் புகழ்பெற்றவை. வங்காள மன்னர் ஹுசைன்ஷாவின் அமைச்சர் ரூபகோஸ்வாமி சுமார் 25 வடமொழி நூல்கள் எழுதினார். அவற்றில் விதக்தமாதவம். வலிதா மாதவம் ஆகிய நாடக நூற்கள் பிரசித்தி பெற்றவை. மேலும் பல இலக்கண நூல்களும் வடமொழியில் எழுதப் பட்டன. சில முஸ்லீம் அறிஞர்களும் சமஸ்கிருத மொழியில் புலமை பெற்றிருந்தனர்.

தேசிய இலக்கியங்கள்:

சமய சமுதாயச் சீர்திருத்தங்களுக்கு தேசிய மொழிகளின் வளர்ச்சி பெரிதும் துணைபுரிந்தன. பழமைப்பற்றும். வைதீக எண்ணமும் இலக்கியச் சுவையில் நாட்டமும் கொண்டோர் சமஸ்கிருதத்தில் தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிடும் போது சாமானியர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு அவர்களிடம் தங்கள் கருத்துக்களைப் பரப்ப வேண்டுமென்று ஆர்வம் கொண்டார்கள். எனவே அவர்களுக்குப் புரியும்படி அவர்கள் மொழியிலேயே இலக்கியங்களை எழுதினர்.

14.15-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பக்திசமய எழுச்சி தேய் மொழிகளின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்தது இராமானந்தரும். கபீரும் இந்தி மொழியில் தங்கள் இனிய கருத்துக்கண எடுத்துரைத்து அம்மொழி மறுமலர்ச்சிக்கு உதவினர் நாமதேவர் மராட்டி மொழி வளர்ச்சிக்கு காரணமாக இருந்தார் வங்காளத்து வைளி ஆசிரியர்கள் சந்திதாஸ். வித்யாபதிதாகூர் ஆகியோர் வங்காளி மொழி இலக்கியங்கள் பல படைத்தனர் வங்காள அரசர்கள் ஆதரவுபெரி கிரிதிவாஸ் என்பவர்

இராமாயணத்தையும் பரமேஸ்வரன் என்ப மகாபாரதத்தையும் வங்காளியில் மொழிபெயர்த்து அம்மொழி வளப்படுத்தினர்.

இசையும் நாட்டியமும்:

இஸ்லாமிய இசை முதன் முதலில் அராபியருடன் சிந்து பகுதியில் நுழைந்து காலப்போக்கில் இந்திய இசைக்கலையுடன் கலந்து விட்டது. அஇஸ்லாமின் ஒரு பிரிவான சூபி (Sufism) சமயத்தினைச் சார்ந்த துறவிகள் இந்துபக்தர்களைப் போலவே இசையில் பெரும் விருப்பம் கொண்டி ருந்தனர் அவர்கள் தங்களின் வழிபாட்டுக் கூட்டங்களில் பாடும் முறைக்கு 'கவாலி இசை' (Qawali) என்ற பெயர். அலாவுதீன் கில்ஜியின் அரசவையை இசைக்கலையில் தேர்ந்த பல இசைவல்லுநர்கள் அலங்கரித்தனர். அலாவுதீன்ஓர் இசைப்பிரியர் ஆவார். இந்திய. துருக்கிய. பாரசீக நாட்டு இசை நாட்டிய கலைகளில் சிறந்தோர். ஒரு பாரசீக அதிகாரியின் கட்டுப்பாட்டில் எப்போதுமே அரசவையில் குழுமியிருப்பர். பைரவி. சராஸ்ராகம். கலுங்க்ரா.பைரான் போன்ற ராகங்களில் பக்திப்பாடல்கள் பாடப்பட்டன. அத்தகைய பாடல்கள் வழிபாட்டின் போதும் அரசவையிலும் பாடப்பட்டன.

முஸ்லீம் ஆட்சியின் போதிருந்த வட இந்தியப் இசை இந்திய இரானியக்கலப்பாகும். வரலாற்றுப் புகழ் பெற்ற அமிர்குஸ்ரு என்ற கவிஞர் இனிமையாகப் பாடுவதிலும் வல்லவராக இருந்தார். அக்கால வட இந்திய இசையில் பாரசீக இசைப்பாணி புகுத்தப்பட்டதால் நாளடைவில் வடஇந்திய இசைக்கும் தென்னிந்திய இசைக்குமிடையே வேறுபாடுகள் தோன்றின. முஸ்லீம் இசைக்கலையைச் சார்ந்த பல கருவிகள் இப்போது இந்திய இசைக் கருவிகளாயின. உதாரணமாக 'தலபா'. 'தில்ரூபா'. 'சரோத்'. 'நகரா' போன்ற இசைக்கருவிகளைக் குறிப்பிடலாம்.

கட்டிடக்கலை

டில்லிசுல்தான்கள் கட்டிடக் கலையில் மிக்க ஆர்வம் காட்டி னார்கள். அக்கலையை பெர்கூசன் என்பவர் 'இந்தோ-சராசானிக்' கலை என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அதாவது 'இந்தியப்பாணியும் இஸ்லாமியப் பாணியும் சேர்ந்தகலவை' என்று கருத்து தெரிவித்துள்ளார். ஆனால் சர் ஜான் மார்ஷல் இந்திய இஸ்லாமியக் கலை என்பது இடத்திற்கேற்ப சில மாறுதல்களைக் கொண்ட இஸ்லாமியக் கலை ஆகும். அது இந்துக் கலையின் திருத்திய வடிவம் அல்ல' என்று கூறினார். டில்லி சுல்தானியர் காலத்தில் சுட்டப்பட்ட சுட்டிடங்கள் அனைத்தும் இந்தக் கலப்பு முறையிலேயே கட்டப்பட்டன.

முஸ்லீம் கட்டிடக் கலையின் சிறப்பு அம்சங்களாக கீழ்க்கண்ட

நான்கு வகைகள் உள்ளன.

- அலங்கார வளைவுகள்

அரைக்கோள வடிவத்தில் அமைக்கப்படும் ஆலயத்தின் கூரைகள் (Domes)) தொழுகைக்கு அழைப்பு விடுக்கும் உயர்ந்த ஒற்றைக்கோபுரம் (Minars) மசூதியின் நாற்புறங்களிலும் நெடிதுயர்ந்து நிற் கோபுரங்களும் (Minarets) மற்றும் சதுரங்கள் வளைவுகள் கொண்டடு வேலைப்பாடுகளும். புனித நூலின் கருத்துக்களை அழகிய எழுத்துக்கள் பொறிப்பதும் ஆகியநான்கு அம்சங்கள் ஆகும்.

குதுப்மினார்

இத்தகைய சிறப்பு அம்சங்களை துருக்கியமன்னர்கள் இந்தியாவி இறக்குமதி செய்யும் போது ஏற்கனவே இங்கு நன்கு வளர்ச்சியடை* கட்டிடக் கலை ஒன்றுபரவியருந்ததைக் கண்டார்கள் எனவேதாம் இருகலைகளின் சிறப்பு அம்சங்களும் இணைந்ததில் வியப்பில்லை இப்படி இணைவதற்குபல

சாதகமான சூழ்நிலைகள் அமைந்த முதலாவதாக. சுல்தான்கள் இந்தியச்சிற்பிகளையும் கைவினைஞர்களையுமே கட்டிட வேலையில் ஈடுபடுத்தினர். எனலே அவர்களை அறியாமலேயே அவர்களின் இயல்பான கலை நுட்பங்கள் இஸ்லாமியக் கலையுடன் கலக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இரண்டாவதா சுல்தான்கள் தங்கள் மாளிகைகளையும். மசூதிகளையும் இந்தி சமணக்கோவில்களை அழித்து அதிலுள்ள பொருட்களை உபயோகித் கட்டியதால் தங்கள் கட்டிடக்கலையை மாற்றியமைக்கும் சுட்டாயம் ஏற்பட்டது. மூன்றாவதாக. சில இந்துக் கோவில்களையே மருகிகளாக மாற்றினர் அப்போது அதன் மட்டக் கூரைகளை நீக்கிவிட்டு வளைல் மாடங்களை நிர்மாணித்தனர் எனவே நீடித்தன. நான்காவதாக. இந்திய. குறிப்பிடத்தக்க ஒற்றுமை அம்சம் ஏற்கனவே கலைக்கூறுகள் அப்படிமே காணப்பட்டது. வேலைப்பாடமைந்த அலங்கதவசேபுகள் எனவேதான் இருகலைகளும் இணையத் தகுந்த வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டன.

முக்கியக் கட்டிடங்கள்:

டில்லிசுல்தானியக் கலைப்பானிக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவது 'குதுப்மசூதிகள்' ஆகும். அவற்றுள் புகழ் பெற்றது குதுப்மினார் (Qutubminar) ஆகும். அது தனி நிலைக் கோபுரங்களும். அழகிய கல்வெட்டு எழுத்துக்களும். தூபிகளைத் தாங்கும் தூண்களையும் கொண்டுள்ளது. குத்புதீன் இந்த கோபுரத்தைக்கட்ட ஆரம்பித்தார். இல்துத்மிஷ் முற்றுப்பெறச் செய்தார். வின்சென்ட் ஸ்மித் கூற்றுப்படி குதுப்மினார் 27 இந்துக் கோயில்களின் தளவாடச் சமான்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்டதாகும். குத்புதீன் ஆஜ்மீரில் சுட்டிய மசூதியும். இல்துத்மிஷ் கட்டிய 'சுல்தான்காரி' என்ற சமாதியும். பால்பன் கட்டிய சிவப்பு மாளிகை'யும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இதே காலத்தில்

கட்டப்பட்ட ஜமாத் சாளா மசூதி'. 'அலாய் தர்வாசா' ஆகிய கட்டிடங்கள் முக்கியமானவை யாகும்

அலாவுதீன் கில்ஜி ஏராளமான கட்டிடங்களைக் கட்டியுள்ளார். 'சிரி' என்ற ஓர் நகரை டில்லிக்கருகில் நிர்மானித்தார். புகழ்பெற்ற ஆயிரம் தூண் அரண்மனை அவரால் கட்டப்பட்டதேயாகும். துக்ளக் வம்சத்தினர் கட்டிய கட்டிடங்கள் வளமின்றி எளிமையாகக் காணப்பட்டன துக்ளக்ஷா சமாதி. பிரோஷாபாத் நகர் ஆகியவை முக்கியமானவையாகும். சிக்கந்தர் லோடியின் அமைச்சர் ஒருவர் கட்டிய 'மோத்தி மஸ்ஜீத்' சிறந்த கலை நுட்பங்களைக் கொண்டது.

ஜான்பூரிலுள்ள 'ஷர்க்கி' வம்சத்து அரசர்கள் கட்டிய கட்டிடங்களில் இந்துக்கலையின் செல்வாக்கு மிகுந்துள்ளது. 1408-ல் கட்டி முடிக்கப்பட்ட அடலாதேவி மசூதி' ஜான்பூர்பானிக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கிறது. வங்காளத்திலுள்ள பாண்டுவா ஆதினாமசூதி' அழகும் கம்பீரமும் கொண்டது. மற்றும் 'சோட்டா சோனாமசூதி' கௌர்நகரிலுள்ள 'பாரசோனா மசூதி' ஆகியவை குறிப்பிடத் தக்கவையாகும். குஜரத்திலுள்ள 'ஜாமிமசூதி' கட்டிடக் கலையின் அழகு வாய்ந்தது. இதைக்கட்டியவர் மகமத்கல்ஜியாவார். ஹிந்தோலா மஹால். ஜஹாஜ் மஹால். ஹுஷோங்கின் கல்லறை. பஸ்பஹதூர். ரூபாமதி ஆகியோரின் அரண்மனைகள் ஆகியவை சிறப்புமிக்கலை.

இவ்வாறு டில்லிசுல்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் அரசியல் மற்றும் சமூக உறவுகளில் இந்துக்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்கும் கசப்புணர்வு இருந்தாலும் இலக்கியம். கலை. பண்பாடு. ஆகிய துறைகளில் இந்து 1 இஸ்லாமிய நாகரிகங்கள் ஒன்றுபட்டு. இசைவு மனப்பான்மையை ஏற்படுத்தி

ஒருவருக்கொருவர் புரிந்து கொள்ளும் மனப்பான்மையையும் ஏற்படுமாறு செய்தன என்று நாம் அறிய முடிகிறது.

தென்னிந்தியாவில் இஸ்லாமியர் அல்லாத அரசுகள்

அறிமுகம்

இந்தப் பிரிவில்தேவகிரியாதவர்கள். வாரங்கலின் காகதீயர்கள் துவாரசமுத்திரத்தின் ஹொய்சாலர்கள் விஜயநகரப்பேரரசு இந்தியாவில் போர்ச்சுகீசியர்கள் என்று ஐந்து பிரிவுகளாகப் படிக்கப்படுகிறது. தென்னிந்திய அரசுகளின் அரசியல் மற்றும் பண்பாட்டுப் பங்கினைப் பற்றி விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

நோக்கங்கள்

இந்தப் பிரிவை மாணவர்படித்து முடித்த பிறகு அவர்சுதந்திர தென்னிந்திய அரசுகளில் ஆட்சிசெய்த அரசர்கள்அவர்களின் வெற்றிகள். கலை. கட்டிடக்கலை மற்றும் இலக்கியம் ஆகியவற்றில் அவர்களின் பங்களிப்பு ஆகியவற்றையும் தெரிந்துக்கொள்ள முடியும்.

முன்னுரை

பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டில் டில்லி சுல்தான்களின் அதிகாரம் ஆளுமை சிறப்பாக இருக்கும் போது. அவர்களின் மேலாண்மையை சிறிய பெரிய மாகாண அரசுகள் ஏற்றுக்கொண்டு வரிசெலுத்தி வந்தன. துக்ளக் வம்சத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு. டில்லி சுல்தானிய அரசு சிதறுண்டது. டில்லி சுல்தான்கள் வலிமையுடையவர்களாக இருந்த பொழுது அவர்கள் மேலாண்மையை ஏற்றுக் கொண்ட சிற்றரசுகள். முகமது பின் துக்ளக்கின் வீழ்ச்சிக்குப் பின் சுதந்திர அரசுகளாக செயல்பட ஆரம்பித்தனர். வங்காளம் சுதந்திர அரசாகியது. வட இந்தியா மற்றும் மேற்கத்திய இந்தியாவில் உள்ள ஜான்பூர். மாள்வா. குஜராத்

மற்றும் காஷ்மீர்போன்ற மாகாணங்கள் அந்தந்த மாநிலத் தலைவர்களால் சுதந்திரமாக ஆளும் நிலை பெற்றது. அதே போல தென்னிந்தியாவிலும் தேவகிரியாதவா (12-13ம் நூற்றாண்டு) வாரங்கல் காகதீயர் (11-14ம் நூற்றாண்டு) துவாரசமுத்திரம் ஹொய்சாலர்கள் விஜயநகரப் பேரரசு ஆகியவை சுதந்திரமாக ஆட்சி செய்தன. (14-16ம் நூற்றாண்டு) போர்ச்சுகீசிய வணிகரும் இந்தியாவின் கடற்கரைப் பகுதிகளில் தங்கள் வாத்தகத்தை துவக்கி வர்த்தக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந்தியாவின் சில பகுதிகளில் தங்களின் அரசியல் அதிகாரத்தை செலுத்தலாயினர்.

தேவகிரியாதவர்கள்

யாதவர்கள் பிற்கால கல்யாணியின் சாளுக்கியர்களிடம் நிலமானியக்காரர்களாக இருந்தனர். சரித்திர நாயகனான கிருஷ்ணரின் வழித் தோன்றல்களாக தங்களை சேவுனாக்கள் என்றும் அழைத்துக்கொண்டனர். சாளுக்கியர்களின் சரிவை சாதகமாக எடுத்துக் கொண்டு நான்காம் சோமேஸ்வரரின் நிலமானியக்காரர்பில்லன்னா சோமேஸ்வரரை தோற்கடித்து கி.பி.1187ல் கிருஷ்ணா நதி வரை தமது இராஜ்யத்தை நிறுவினார். அவர்தேவகிரியை (தௌலதாபாத்) தலைநகராக ஆக்கினார். இந்த மரபில் முக்கியமான அரசர்சிங்கன்னா (கி.பி.1210-1247) ஆவார். ஹொய்சால அரசர் இரண்டாம் பெல்லாலாவைத் தோற்கடித்து கிருஷ்ணா நதிக்குத் தெற்கே தமது மேலாண்மையை ஏற்படுத்தினார். மாளவம். குஜராத் ஆந்திரா அரசர்களுக்கு எதிராக வெற்றிகரமாக போர்களிட்டு தமது எல்லையை விரிவுப்படுத்தினார். காராவின் கவர்னரான அலாவுதீன் ராமச்சந்திரரை தாக்கினார். ஆனால் ராமச்சந்திராசமாதானத்தை நாடினார். அவர் மன்னிக்கப் பட்டார். ஆனால் அலாவுதீனின் தளபதி மாலிக் காபூர்bகி.பி.1307ஆம் ஆண்டு தேவகிரிமீது

படையெடுத்து அதைக் கைப்பற்றினார். ராமச்சந்திராகைது செய்யப்பட்டு டில்லிக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். இருப்பினும் அலாவுதீனால் நன்கு நடத்தப்பட்டார். ராமச்சந்திரரின் மகன் சங்கரா கப்பம் செலுத்தவில்லை. எனவே கி.பி.1312ல் அவர்தாக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டார். அவரது இராஜ்யம் கில்ஜி பேரரசோடு இணைக்கப்பட்டது. யாதவ அரசர்கள் கலை இலக்கியத்தின் ஆதரவாளர்களாவர். சிங்கன்னா சிறந்த கல்விமானும் ஆவார். அவர் இலக்கியம். சங்கீதம் ஆகியவற்றை ஆதரித்தார். ராமச்சந்திரரின் அமைச்சர்ஹெமாத்ரிஹிந்து சமய விரதங்கள். வெகுமதிகள். சமயப் பயணம் கடைத்தோற்றம் ஆகியவை பற்றி சாத்ரவாக சிந்தாமணி எனும் நூலை எழுதினார். வைஷ்ணவ கோட்பாடுகள்மருத்தவ நூல் பற்றிய விளக்கங்கள் கூட ஹெமாத்ரிஎழுதினார்.

அவர்கோயில் கட்டிடக்கலையில் ஒரு புதுபாணியை உருவாக்கினார். அவரது உள்நாட்டு கட்டிடக்கலை பாணி அவர்பெயராலேயே வழங்கப்பட்டது. அவர்கையாண்ட நகரிஎழுத்துமுறை மோடி என அழைக்கப்பட்டது. யாதவ ஆட்சியாளர்கள் பல அழகான கோயில்களை கட்டினர்.

அவர்கள் அறிமுகம் செய்த நாணயத்தில் கருடனின் உருவம் உள்ளது. இந்த காலத்தைச் சேர்ந்த கல்விமான்களால் இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகளைச் சார்ந்த நூல்களும் வானவியல். இசை. இலக்கணம். ஹிந்து சட்டம் ஆகியவற்றில் பல நூல்களும் எழுதப்பட்டன.

வாரங்கலின் காகத்தியர்கள்

பன்னிரண்டு. பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டுகளில்

தக்காணத்தில் காகத்திய இராஜ்யம் ஒரு முக்கிய இராஜ்யமாக திகழ்ந்தது. வாரங்கல் அதன் தலைநகர் தக்காணத்தின் மையப்பகுதியாக இந்த நாடு இருந்தது.

கிழக்கு கடற்கரை வரை விரிவாக்கம் பெற்றிருந்தது. காக்கத்திய அரசர்களில் மிகச் சிறந்த அரசர்கணபதி (கி.பி.1199-1261) ஆவார். அவர்சோழர்களின் வீழ்ச்சியை சாதகமாக எடுத்துக் கொண்டார். அவர்காஞ்சியைக் கைப்பற்றினார். நெல்லூர்வரை ஜடவாமன் சுந்தரபாண்டியன் தனது எல்லையை விரிவாக்கியதால் கணபதி காஞ்சியை கைவிட்டார். அவர்கலை. கட்டிடக்கலை ஆகியவற்றை ஆதரித்தார். வெளிநாட்டு வியாபாரத்தில் ஈடுபட்ட வணிகர்களுக்கு பாதுகாப்பளித்ததை அவரது தூண் கல்வெட்டு உறுதிப்படுத்துகிறது. கி.பி.1261 முதல் 1291 வரை ஆட்சி செய்த கணபதியின் மகள் ருத்ராம்பா காலத்தில் வெனிஸ் நாட்டு பயணி மார்க்கோ போலோ விஜயம் செய்துள்ளார். ருத்ராம்பாவிற்குப்பின் இரண்டாம் பரதபருத்ரா அரசரானார் (கி.பி.1291-1323) இவரது ஆட்சியின் போதுகாகத்திய அரசை மாலிக் பக்ருதின் படையெடுத்தார். ஆனால் அவர் தோற்கடிக்கப்பட்டார். தேவகிரியை கைப்பற்றிய பின் கி.பி.13099ஆம் ஆண்டு மாலிக் காபூர்வாரங்கல்லை முற்றுகையிட்டார். கடைசியில் இரண்டாம் பரதபருத்ரா தோற்கடிக்கப்பட்டார். முஸ்லீம் தளபதிக்கு மிகப்பெரிய தொகையை கப்பமாகத் தந்தார்.

கி.பி.1318ல் குஸ்ரு கான் வாரங்கல்லை தாக்கினார். காகத்திய அரசை கப்பம் செலுத்தாததால் உலுக்கான் படையெடுத்து வாரங்கல்லைக் கைப்பற்றினார். பரத்ப்ருத்ரா டில்லிக்கு அனுப்பப்பட்டார். வழியில் அவர் இறந்தார். டில்லி சுல்தானியத்தோடு வாரங்கல் இணைக்கப்பட்டது. அது

சுல்தான்பூர்என்ற புதுப்பெயரால் அழைக்கப்பட்டது. முஸ்லீம் கவர்னர்நியமிக்கப்பட்டார். இவ்விதம் காக்கத்திய மரபு முடிவுக்கு வந்தது.

கலாச்சாரத்திற்கு காகத்தியகளின் கொடை

முதலாம் பரதபருத்ரா தெலுங்கு இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அளப்பறிய சேவை ஆற்றியுள்ளார். புத்த ராஜூம் ரகுநாதரும் இராமாயணத்தை தெலுங்கில் மொழி பெயர்த்தனர். மகாபாரதத்தை திக்கன்னா தெலுங்கில் மொழி பெயர்த்தார். அவர்ஒரு நில உடைமையாளரால் ஆதரிக்கப்பட்டார். ஆதர்வனாவின் கட்டுரைகளும் தெலுங்கு மொழியின் தொண்மையை அவர்சமஸ்கிருதத்தில் எழுதிய இலக்கண நூலிலும் அறிய முடிகிறது. தெலுங்கு இலக்கியவாதியில் அவர்ஒரு சமணர். ஒழுக்கம். அரசியல் பற்றி பெத்தன்னா ஒரு புத்தகம் எழுதினார். “மார்க்கண்டேய புராணம்” திக்கன்னாவின் மாணவர்மாரனாவால் எழுதப் பட்டது. இரண்டாம் பரதபருத்ராவால் ஆதரிக்கப்பட்ட வைத்தியநாதரால் பரதபருத்ரியம் எனும் நூல் எழுதப்பட்டது அந்த சமஸ்கிருத நூல் ஆதரவாளரின் செயல்களைப் பற்றி வர்ணிக்கிறது.

துவாரசமுத்ராவின் ஹொய்சாளர்கள்

பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் ஹொய்சாளர்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றனர். அவர்கள் சந்திரகுலத்தை சேர்ந்தவர்கள் என்றும் தாங்கள் சந்திர வம்ச ஷத்திரியர்கள் என்றும் கருதினர். முதல் சரித்திர நாயகனான முதலாம் வினயாதித்யா கி.பி. 1006 முதல் 1022 வரை ஆட்சி புரிந்தார். இரண்டாம் வினயாதித்யா கி.பி.1047 முதல் 1098 வரை ஆட்சி செய்தார். கி.பி.1110 முதல் 1140 வரை ஆட்சி செய்த விஷ்ணுவர்த்தனர்துவார சமுத்திரத்தை தலைநகராக்கினார்.

இவரது ஆட்சிக் காலத்தில் ஹொய்சாள மரபு அதனது ஏற்றத்தைக் கண்டது. இவர்பல பகுதிகளைக் கைப்பற்றி அவற்றை ஒருங்கிணைத்தார். இவர்சோழர்களை. பாண்டியர்களை சாளுக்கிய்களை பணியச் செய்தார். இரண்டாம் வீரபல்லாலா. சாளுக்கிய அரசர்நான்காம் சோமேஸ்வராவை தோற்கடித்தார். யாதவ அரசர்ஐந்தாம் பில்லன்னா (1191)வை பணியச் செய்தார். மகாராஜா ஆதித்யா என்ற பட்டத்தை வைத்துக் கொண்டார். இந்த மரபின் கடைசி அரசர்மூன்றாம் வீர பல்லாலா (1310-1339) ஆவார். இவரது ஆட்சிக் காலத்தில் கி.பி.1310ல் மாலிக் காபூர்படையெடுத்து நாட்டை அழிவிற்கு உட்படுத்தினான். வீரபல்லாலாஇறப்போடு கி.பி.1339ல் ஹொய்சாள மரபு முடிவிற்கு வந்தது.

கலாச்சாரத்திற்கு ஹொய்சாளர்கள் ஆற்றிய பங்கு

ஹொய்சாள மன்னர்கள் கலை. இலக்கியம் கட்டிடக்கலை ஆகியவற்றை ஆதரித்தனர். தலைசிறந்த ஆச்சாரியர்ஸ்ரீமத்வா (கி.பி.1238-1317) ஹொய்சாளர் ஆட்சிக் காலத்தில் வாழ்ந்தார். அவர்சிறந்த கல்விமான் ஆவார். அவரது தத்துவம் “துவைதம்” என அறியப்படுகிறது. ஏனெனில் ஆத்மாவும் பரமாத்மாவும் வெவ்வேறு என்று அறிவித்தார். இவரைப் பின்பற்றுபவர்கள் மாதவர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர். தற்சமயமுள்ள கர்நாடக மாநிலம். குறிப்பாக வடக்கு. தெற்கு கன்னட ஜில்லாக்களில் உள்ள அதிகமான மக்கள் இவரைப் பின்பற்றுகின்றனர். கோயில் கட்டிடக்கலைக்கு ஹொய்சாளர்கள் ஆற்றிய தொண்டு சிறப்பானதாகும். இவர்களது கோயில்கள். கட்டிட நினைவுச் சின்னங்கள் இன்னும் ஹொய்சாளர்களின் கலை கட்டிடக்கலையின் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக ஹலிபிடில் உள்ள ஹொய்சாளேஸ்வரா கோயில் விளங்குகிறது. ஹொய்சாளர்களின் காலத்தில் பல கன்னட கவிஞர்கள்

உரைநடை எழுத்தாளர்கள் தோன்றினர். உடுப்பி மடத்தைச் சோந்த நரஹாரிவிஷ்ணுவைப போற்றி பாடல்களை இயற்றினார். ஜின்னா. அந்தையா போன்ற மானிட நூலாசிரியர். மல்லிகார்ஜூனர். இலக்கிய ஆசிரியர்களான காசிராஜா. வீரசைவர் போன்றோர் தேவகாயர். சோமராஜ் போன்ற நாவலாசிரியர்கள் கன்னட இலக்கிய செழுமைக்கு பங்கேற்றினர்.

விஜய நகரப் பேரரசு

விஜயநகரப் பேரரசின் ஆரம்ப வரலாறு இருளில் சூழ்ந்துள்ளது. துங்கபத்திரை நதியின் தெற்கு கரையில் விஜயநகரப் பேரரசை கி.பி.1336ல் ஹரிஹரா. புக்காஎன்ற

இரு சகோதரர்கள் ஸ்தாபித்தார்கள். விஜய நகரத்தின் முதல் மரபு சங்கிமா என்ற பெயர்பெற்றது. கி.பி.1336 முதல் கி.பி.1565 முடிய 230 ஆண்டுகள் விஜய நகர சாம்ராஜ்யம் நீடித்திருந்தது. அதை மூன்று வெவ்வேறு மரபுகள் ஆட்சி புரிந்தன. அவை சங்கமா. சுளுவ. துளுவ ஆகும்.

ஆதாரங்கள்

விஜயநகரப் பேரரசிற்கு முக்கிய ஆதாரமாக விளங்குபவை கல்வெட்டுச் சான்றுகள். உள்நாட்டு. வெளிநாட்டு இலக்கியச் சான்றுகள். நினைவுச் சின்னங்கள் ஆகியவையாகும். கோலார்ஜில்லாவிலுள்ள முதலாம் ஹரிஹரரின் பாகபல்லி செப்புப்பட்டயங்கள். இரண்டாம் சங்கமாவின் நெல்லூர்ஜில்லாவிலுள்ள பிட்ரகுண்டா சாசனம். கி.பி.1356 மரபு வரிசை வரலாற்றை தருகின்றன. கங்காதேவியின் மதுரா விஜயம் என்னும் நூல் மதுரைக்கெதிராக குமார கம்பனின் படையெடுத்ததைப் பற்றிக் கூறுகிறது. கங்கதேச பிரதாப விலாசம் எனும் நாடகம் விஜயநகருக்கு எதிராக பாமினி சுல்தான் தொடுத்த வீணான படையெடுப்பை விவரிக்கிறது. இரண்டாம்

இராஜநாத டின்டியானாவின் சாளுப்யோதயம் விஜயநகர பேரரசின் இரண்டாம் மரபின் ஆட்சியைப் பற்றிய வரலாற்று நூலாகும். விஜயநகரப் பேரரசு பற்றி எழுதியவர்களில் சிலர்இபின் பட்டுடா. அப்துல் ரஸாக். பெரிஷ்டா. கள்ளிக்கோட்டையின் சாமோரின். நுனிஸ் ஆகியோராவர்.

விஜய நகரப் பேரரசின் அரசர்கள்

விஜயநகரப் பேரரசின் ஆட்சியாளாகள் பின் வருமாறு :

- ஹரிஹரர் - (கி.பி.1336-1343)
- முதலாம் புக்கர் - (கி.பி.1343-1379)
- இரண்டாம் ஹரிஹரர்- (கி.பி.1379-1404)
- இரண்டாம் புக்கர்- (கி.பி.1404-1406)
- தேவராயர்- (கி.பி.1406-1410)
- விஜய ராயர்- (கி.பி.1410-1419)
- இரண்டாம் தேவராயர்- (கி.பி.1419-1449)
- மல்லிகார்ஜூனா. விருபாக்ஷா-
- (கி.பி.1449-1490)
- நரசிமஹரும் அவரது மகனும் - (கி.பி.1490-1505)
- நரேஷ் நாயக்- (கி.பி.1505-1509)
- கிருஷ்ண தேவராயர்- (கி.பி.1509-1530)
- அச்சயுட ராயர்- (கி.பி.1530-1542)
- சதாசிவராயர்ராமராயர்- (கி.பி.1542-1565)

விஜயநகரப் பேரரசை சங்கமா மரபு சுமார் 155 ஆண்டுகள் (கி.பி.1336-1490) ஆட்சிப்புரிந்தது. சளுவ மரபு 15 ஆண்டுகள் (கி.பி.1490-1505). துளுவ மரபு 60

ஆண்டுகளும் (கி.பி.1505-1565) ஆட்சி செய்தது. இரண்டாம் தேவராயர். கிருஷ்ண தேவராயர்ஆகியோர்மிகவும் முக்கியமான ஆட்சியாளர்களாவர்.

சங்கம மரபு (கி.பி.1340-1490)

முதலாம் ஹரிஹரர் (கி.பி.1336-1355)

விஜயநகரப் பேரரசு கி.பி.1336ல்ஹரிஹரர். புக்கர்ஆகிய இரு சகோதரர்களால் நிறுவப்பட்டது. டாக்டர்ஸ்மித் கூறுகிறார். “சங்கமா சகோதரர்களின் முயற்சியின் விளைவாக புதிய அதிகாரம் தோன்றியது என்பதில் சிறிதளவும் சந்தேகமில்லை. சங்கமாவின்மகன்கள் தென்னிந்திய தீபகற்பத்தில் முஸ்லீம் படையெடுப்பு அலையை தடுத்து இந்து தர்மத்தை காப்பாற்றினர்.” கி.பி.1340ல் ஹரிஹரர்துங்கபத்ர சமவெளியையும் கொங்கனம் . மலபார்பகுதிகளையும் தன் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்தார். தென் பகுதியிலிருந்து முஸ்லீம்களை வெளியேற்றும் நோக்கோடு 1344ல் ஹரிஹரர்கிருஷ்ண நாயக்கரோடு கூட்டுச்சேர்ந்தார்.. ஹோய்சாள அரசர் விருபாக்ஷா பல்லாலா இறந்ததும். முதலாம் ஹரிஹரர் ஹொய்சாளப் பகுதிகளை தமது உடைமையாக்கினார். நாட்டின் தென்பகுதி விரிவாக்கத்தை ஹரிஹரரின் கோமல் சாசனம் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

முதலாம் புக்கர் (கி.பி.1355-1376)

ஐந்து சங்கம சகோதரர்களில் மிகச் சிறப்புடையவர்முதலாம் புக்கர். விஜயநகர அரசின் விரிவாக்கத்தின் கருவியாகத் திகழ்ந்தவர். இவரது குமாரர்குமார கம்பணா ஆவார். இவரது நாடும் மக்களையும் அதிகாரத்திற்கு மக்கள் கட்டுப்படுபவர்களாகவும் இருந்தனர். மலபார். இலங்கை. மற்றும் பிரதேசத்து அரசர்கள் இவரது அவையில் தூதுவர்களை வைத்திருந்தனர்.

அவர்கள். இவருக்கு வருடந்தோறும் விலை உயர்ந்த சன்மானங்களை அனுப்பினர்.

இரண்டாம் ஹரிஹரர் (கி.பி.1376-1404)

இரண்டாம் ஹரிஹரர். "மஹாராஜாதி ராஜா" "ராஜபரமேஸ்வரா" மற்றும் பிற பட்டங்களை தாமே வைத்துக் கொண்டார். இவர்கன்னடம். மைசூர். திருச்சிராப்பள்ளி. காஞ்சி ஆகியவற்றை வெற்றி கொண்டார். விஜயநகர அரசின் எல்லையை விரிவுப்படுத்தினார். இரண்டாம் புக்கர். தேவராயர். விஜயராயர்

(கி.பி.1404 முதல் 1424 வரை)

இரண்டாம் புக்கரைக் குறிப்பிடும் கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. இவர் இரண்டு ஆண்டுகளே ஆட்சி செய்தார். இவரை வீழ்த்திய தேவராயர்கி.பி.1406 முதல் 1422 வரை ஆட்சி புரிந்தார். கி.பி.1406 மற்றும் 1419 ஆகிய ஆண்டுகளில் இரு முறை பிரோஸூக்கெதிராக சண்டையிட்டார். நிக்கலோ கோன்டி 1420ல் இப்பெரிய நகரை (விஜயநகரம்) பார்த்தார். அது 60 மைல் சுற்று விஸ்தீரணமும் 90000 வலுவான இராணுவ வீரர்களையும் உடையதாக இருந்தது என விவரிக்கிறார். தேவராயர்மகன் விஜய் அரியணை ஏறி கி.பி.1422 முதல் 1424 வரை ஆட்சி செய்தார். இவரது தந்தாபால்டி (வடக்கு ஆற்காடு ஜில்லா) பட்டைய சாசனம் முல்பகல் வைஸ்ராய் காலத்தைச் சேர்ந்ததாகும். குலகுரு கிரியாசகி கௌரவப்படுத்த கிரியசகதி புரா எனும் இடத்தை நிறுவியதை இது கூறுகிறது "வாரங்கலின் கரகத்தில் பரதப்ருத்ர தேவரின் கருவூலத்தில் பணிபுரிந்த ஹரிஹரர்புக்கர்ஆகிய இரு சகோதரர்கள் கி.பி.1303ல் முஸ்லீம்கள் அந்நாட்டைக் கைப்பற்றியதால் அங்கிருந்து ஓடி வந்த விஜயநகர அரசை

தோற்றி வைத்தனர்என்பது மிக நம்பத்தகுந்ததாக உள்ளது” என்று டாக்டர் ஈஸ்வரிபிரசாத் கூறுகிறார்.

இரண்டாம் தேவராயர் (கி.பி.1422-1424)

15ஆம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் உள்ள பரப்பைக்காட்டிலும் இரண்டாம் தேவராயர்காலத்தில் விஜயநகரப் பேரரசு அதிக விரிவாக்கம் கொண்டிருந்தது. இதற்கு இரண்டாம் புக்கர்முதலாம் தேவராயர்மிகவும் பாடுபட்டவர்களாவர். சமயப் பொறையை கடைப்பிடித்தும் முஸ்லீம்களையும் தமது படையில் சேர்த்தார். இவர்பாமினி அரசின் படைகளிடம் தோல்வி கண்டார். இதன் விளைவாக முஸ்லீம் அரசிற்கு இரண்டாம் தேவராயர்திறை செலுத்த வேண்டி வந்தது. இவரது ஆட்சிக் காலத்தில் இத்தாலியாநிக்கலோ கோன்டி. பாரசீக நாட்டினர்அப்துற் ராஸாக் விஜயநகரை பார்வையிட்டனர். பேரரசு பற்றி அவர்களது குறிப்புகளில் பல சங்கதிகளை விட்டுச் சென்றுள்ளனர் .மல்லிகார்ஜூனா இரண்டாம் தேவராயரைத் தொடர்ந்து அவரது மகன் மல்லிகார்ஜூனன் அரியணை ஏறினார். அவர்வானவியலிலும் இலக்கியத்திலும் துறை போகியவர். அவர்பக்தியுள்ளவர். யானையை வேட்டையாடுபவர். இவ்வாறு தேவராயர்என்ற பட்டப்பெயர்கொண்டார்.

சாளுவ மரவு (கி.பி.1490-1505)

இராஜமாதா இரண்டாம் டிண்டிமாவின் சாளுவபுயுதயம் கூற்றின்படி. “பாமினியின் எழுச்சியினால் கல்யாணி அதன் அருகிலுள்ள பகுதிகளில் தங்கள் மூதாதையர்சொத்துக்களை இழந்த குறுநிலத் தலைவர்களாக விளங்கினர்சாளுவர்கள்” . இரண்டாம் விருப்பாக்ஷா சாளுவ மன்னர்களில் கடைசி அரசர். இவர்வலிமையற்றவராகவும் திறமையற்றவராகவும் இருந்தவர். நரசிம்மர்சாளுவ அரசின் தளபதி. பேரரசின் கவர்னர்களின்

துணையுடன் அறியணையை கைப்பற்றினார். அரசராகி பேரரசினை பல வழிகளிலும் வலுப்படுத்தினார். இவரது மகன்கள் இருவர்கி.பி.1505 வரை ஆட்சி செய்தனர்.

துளுவ வம்சம்

துளுவ வம்சத்தைச் சேர்ந்த நரேஷ் நாயக் படைத்தளபதியாக இருந்தார். நரசிம்மரின் தகுதியற்ற மகன்களைக் கொன்றார். இவர்விஜயநகரப் பேரரசை கி.பி.1493 முதல் 1505 முடிய ஆட்சி புரிந்தார். துளுவ மரபில் மிக புகழ்பெற்ற மன்னர் கிருஷ்ணதேவராயர்.

கிருஷ்ணதேவராயர் (கி.பி.1509-1529)

நரஸநாயகரின் மகன் கிருஷ்ணதேவராயர் 1509ல் அரியணை ஏறினார். அவர் 1529ஆம் ஆண்டுவரை ஆட்சி
செய்தார். விஜயநகர அரசர்களில் தலைசிறந்த அரசராக விளங்கினார். டாக்டர் ஈஸ்வரி பிரசாத் கூறுகிறார். “மக்களின் நலனை வளர்க்க பெரிதும் ஆர்வமுடையவர்.
அவரது தாராளமான அறக் கொடைகள் மக்களை அவர்பால் அன்பு கொள்ளச் செய்தது. சமூகத்திடம் அடக்கமும் நல்லிணக்கமும். அமைச்சரவையில் புத்திசாலியாகவும்.

இராணுவ நடவடிக்கைகள்

வீரமிக்க போர்வீரராக அவருடைய ஆட்சிக் காலம் முழுவதும் அவர்போர்களில் வெற்றி பெற்றுள்ளார். கலகம் செய்கிற பண்ணையாள்களை அடக்கினார். கி.பி.1514ல் ஒரிஸாவிற்கு எதிராக போரிட்டு வெற்றி பெற்றார். மேலும் உதயகிரி. கொண்டவீடு. கொண்டகிரிஆகியவற்றை வென்றார். கி.பி.1520ல் பிஜப்பூர்சுல்தான் அடில்ஷாவை தோற்கடித்தார். அது மிகச் சிறந்த

வெற்றியாகக் கருதப்படுகிறது. கிருஷ்ண தேவராயர் போர்ச்சுகீசியரிடம் நட்புறவு கொண்டிருந்தார். சில சலுகைகளும் தந்தார். சீவல் கூறுகிறார்: "அவர் இதனால் குதிரைகளையும் பிற தேவையானவற்றையும் இறக்குமதி செய்து அதிக நன்மை அடைந்தார்."

நிர்வாகம்

கிருஷ்ணதேவராயர்ஒரு சிறந்த நிர்வாகியும் நீதியின் மீது பற்றும் உடையவர். நாட்டின் நிர்வாகத்தை சீர்திருத்தி நிதி நிர்வாகத்தை செம்மையாக நிர்வகித்தார். சேவை மானியங்களில் புதிய வரிவிதிப்பை ஏற்படுத்தினார். மக்கள் மகிழ்ச்சியாகவும் வரிச் சுமையிலிருந்து விடுபட்டவர்களாகவும் இருந்தனர். இவரது ஆட்சிக் காலத்தில் வணிகமும் விவசாயமும் செழித்திருந்தது.

சமயக் கொள்கை

கிருஷ்ணதேவராயர் ஒரு இந்து. எல்லா மயங்களையும் சமமாக மதித்தார். அவர் வைஷ்ணவராக இருந்தார். இவருடைய ஆட்சியில் பிற சமயத்தைச் சேர்ந்த மக்களை வழிபடும் உரிமையில் சுதந்திரமாக செயல்பட்டனர்.

இலக்கியத்தின் ஆதரவாளர்

கிருஷ்ணதேவராயர்தெலுங்கில் "ஆமுக்தமால்யதா எனும் நூலை எழுதினார். அவர்இலக்கியக் கர்த்தாக்களை ஆதரித்தார். சமஸ்கிருத. தெலுங்கு இலக்கிய நூல்களுக்கு ஆதரவளித்தார். இவரது அவையில் அஸ்டதிக்கஜங்கள் என்ற எட்டு கவிஞர்கள் இருந்தனர். அல்லசானி பெத்தன்னா கிருஷ்ணதேவராயரின் ஆதரவைப் பெற்றார்.

மதிப்பீடு

கிருஷ்ணதேவராயர்நாட்டில் அமைதி ஒழுங்கை ஏற்படுத்தினார். இவரது நாடு குறிப்பாக விஜயநகரம் மிகவும் வளமுடன் விளங்கியது என்பதை அந்நிய நாட்டு பயணிகளின் குறிப்பில் காணக்கிடைக்கின்றது. டோமின்கோஸ் பாஸ் கூறுகிறார்: “கிருஷ்ணதேவராயரிடம் மக்களுக்கு மதிப்பச்சம் இருந்தது சிறந்த அரசராகவும். மகிழ்ச்சியுடையவராகவும் வெளிநாட்டவர்களை கௌரவப்படுத்துபவராகவும். வெளிநாட்டவர்களிடம் தங்களின் விஷயங்களை கேட்டு அறிபவராகவும் இருக்கிறார். சிறந்த அரசராகவும் நீதிமானாகவும் உள்ளார்.”

அச்சுததேவா (கி.பி.1530-1542)

கிருஷ்ணதேவராயரைத் தொடர்ந்து அச்சுததேவா மன்னரானார். இவர்திறமையற்ற மன்னராக இருந்ததால் நாடு சரிவை நோக்கி சென்றது.

சதாசிவ (கி.பி.1542-1570)

அச்சுததேவாவிற்குப் பின்பு சதர்சிவா மன்னரானார். இவர்பெயரளவில் மன்னராக இருந்தார். இவரது மந்திரி ராமராயர் அனைத்து அதிகாரமும் செலுத்தி வந்தார். பேராசை மிக்கவராக இருந்தார். கி.பி.1543ல் ராமராயர் அகமது நகர். கோல்கொண்டாவோடு கூட்டுச் சேர்ந்து கொண்டு பிஜபூருடன் சண்டையிட்டார். கி.பி.1557ல் ராமராயர். பிஜப்பூர். கோல்கொண்டாவோடு கூட்டு சேர்ந்து கொண்டு அகமது நகரைத் தாக்கினார்.

தலைக்கோட்டைப் போர் (1565)

தக்காணத்தில் முஸ்லீம் இராஜ்யங்கள் தங்களுடைய வேற்றுமைகளை மறந்து விஜயநகரத்திற்கு எதிராக ஒரு வலிமையான கூட்டை தங்களுக்குள் ஏற்படுத்தினர். விஜயநகரப் பேரரசின் விவகாரங்களுக்கு முக்கிய பொறுப்பாக

விளங்கியவர்ராமராயர்.. தக்காண சுல்தான்களிடையே இருந்த சச்சரவில் ராமராயர்தீவிரமாகத் தலையிட்டார். முதலில் ஒருவரோடு கூட்டுச் சோந்து பிறரையும் பின்பு பிறருடன் கூட்டுச் சோந்து மற்றவரையும் தாக்கினார். கடைசியில் எல்லா சுல்தான்களும் ராமராயரிடம் தலை வணங்கியதை எண்ணி வருந்தினர். எனவே போர்எழுந்தது. கி.பி.1564ல் முஸ்லீம் படைகள் தெற்கு நோக்கி விரைந்தது. ராமராயர்தனது சகோதரர்தலைமையின் கீழ் படைகளை அனுப்பினார். இரு படைகளும் தலைக்கோட்டை என்னும் இடத்தில் 23 ஜனவரி1565ல் எதிர்கொண்டன. ராமராயர்படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டன. ராமராயர் கொல்லப்பட்டார். சிவிலின் கூற்றின்படி. “உலக சரித்திரத்தில் இது போன்றதொரு நிகழ்ச்சி நடைபெறவில்லை. அதுவும் ஒரு நாளில் வளங்கொழிக்கும் செல்வமும் முயற்சியுள்ள மக்கள் செழிப்பில் நிறைந்திருந்த விஜயநகரம் மறுநாளில் முற்றுகையிடப்பட்டு அழிவுக்கு உட்படுத்தி காட்டுமிராண்டித் தனமான கொலையையும் பீதியையும் வர்ணிக்க வார்த்தைகள் அற்றுப்போயின.” விஜயநகரம் அழிவுற்ற காரணம் சம்பந்தமாகவும். அங்கு நடைபெற்ற கொள்ளை பற்றியும் பெரிஷ்டா இவ்வாறு கூறுகிறார். “யானைகளை மட்டும் தங்கள் உபயோகத்திற்கு வைத்துக் கொண்டு அரசர்கள் பிறரை கொள்ளையடிக்க அனுமதித்தனர். கூட்டுப்படையில் உள்ள ஒவ்வொரு மனிதரும் தங்க நகைகள் எடுத்து செல்வந்தரானார்கள்” .

தலைக்கோட்டைப் போரின் முக்கியத்துவம்

இந்திய வரலாற்றின் முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளில் தலைக்கோட்டைப் போர்ஒன்றாகும். விஜயநகரப் பேரரசின் வீழ்ச்சி முகலாயரின் ஆட்சி தெற்கே விரிவாக்கம் பெற வழி வகுத்தது. ஆனால் அதன் விளைவாக பேரரசு உடனே

மறைந்து விடவில்லை. பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முதல் பகுதிவரை பேரரசு ஆரவீடு மரபு வரை தொடர்ந்து இருந்தது. வெற்றி பெற்ற சுல்தான்கள் தங்களுக்குள் இருந்த பரஸ்பர பேராசையால் அவர்களது வெற்றியை தக்க வைக்க இயலவில்லை. இது விஜயநகரப் பேரரசிற்கு இழந்த வலிமையை ராமராயர்சகோதரர்திருமலையின் கீழ் பெறும் தருணத்தை நல்கியது. இவருக்குப் பிறகு இவரது மகன் இரண்டாம் ரங்கன் அரியணை ஏறினார். இவருக்குப் பின் 1586ல் இரண்டாம் வேங்கடா பதவியேற்றார். இவரது தலைநகர்சந்திரகிரியில் இருந்தது. சிறப்புற ஆட்சிசெய்து கி.பி.1640ல் இறந்தார். பேரரசை கட்டுக்குள் வைத்திருந்த சிறந்த விஜயநகர அரசராக மதிக்கப்படுகிறார். இதன் பின்பு பேரரசு தானே வலிமை குன்றி வடக்கிருந்து வந்த தொடர்ச்சியான படையெடுப்புகளாலும். விஜயநகரப் பேரரசிற்கு நிர்வாகத்தின் உள்ளேயே வைசிராய்களின் புரட்சியாளும் தேசம் துண்டாடப்பட்டது. அதிக காலம் நீடித்திருந்த விஜயநகரப் பேரரசு சிறந் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நிர்வாக முறையை அளித்தது. அது சிறிது சிறிதாக வளர்ச்சியுற்றது அல்லது மையப் படுத்தப்பட்ட நிர்வாகம் அதன் எல்லா துறைகளையும் கவனமாக உட்படுத்தியிருந்தது. நிர்வாகத்தின் பால் ஆட்சியாளர்கள் கவனம் செலுத்தினர். தங்களுடைய மக்கள் நலனுக்கு தங்கள் பணிகளை ஆற்றினர்.

மைய அரசாங்கம்

நிர்வாகத்தின் தலைவர் அரசராவார். அவர்கிட்டத்தட்ட ஒரு எதேச்சாதிகாரி. ஆனால் நன்மை தரும் ஏதேச்சாதிகாரியாக மக்களின் நலனில் பெரிதும் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டார். அவர்எல்லா அதிகாரங்களையும் செயல்படுத்தினார். நிர்வாகம். சட்டமியற்றல். நீதி. இராணுவம்

கிருஷ்ணதேவராயர் எழுதுகிறார். “முடிதரித்த மன்னன் தாமத்தில் கண்ணாக இருந்து எப்பொழுதும் ஆட்சிப்புரிய வேண்டும். அரசர் அமைச்சர்குழுவினர்களால் உதவி செய்யப்பட்டார். பிராமணர்கள் நிர்வாகத்தில் உயரிய பதவியில் இருந்தாலும் அதிக செல்வாக்கு பெற்றிருப்பினும் மந்திரிகள் ஷத்திரியர்கள். வைசியர்கள் ஆகியவர்களிலும் நியமிக்கப்பட்டனர். அமைச்சர்கள் அரசருக்கு ஆலோசனை வழங்கினார்கள். ஆனால் அது மன்னரைக் கட்டுப்படுத்தாது. அமைச்சர்கள் தவிர நாட்டின் பிற அதிகாரிகள் தலைமை கருவூல அதிகாரிகள். நகைகளின் பாதுகாவலர். நாட்டின் வணிக நலன்களை கவனிக்கும் ஒரு அதிகாரிநகரத்தில்குற்றங்களை தவிர்த்து நகரில் அமைதியை பாதுகாப்பார். குதிரையை கவனிக்கும் அதிகாரி. மன்னன் புகழ் பாடும் துணை அதிகாரிகளான காட்கள் வெற்றிலையை எடுத்துக்கொண்டு செல்பவர்அல்லது மன்னரின் தனி அலுவலர். கால அட்டவணை தயாரிப்பவர். கல்வெட்டு வாசகங்களை தொகுப்பவர். பொறிப்பவர்ஆகியோர். அதிக பொருட் செலவுடன் தலைநகரில் பிரம்மாண்டமான அவையை அரசர்நிர்வகித்து வந்தார். அது பிரபுக்கள். பாதிரிகள். கல்விமான்கள் வானவியல் அறிஞர்கள். இசை மேதைகள் ஆகியோரால் கலந்து கொள்ளப்பட்டது. பண்டிகைகள் வெகு விமரிசையாக கொண்டாடப்பட்டன.

பிராந்திய நிர்வாகம்

பேரரசு. பிராந்தியம். கோட்டங்கள் (ஜில்லாக்கள்) கிராமங்கள் என பிரிக்கப்பட்டது. கிருஷ்ணதேவராயர் காலத்தில் 200 பிராந்தியங்களாக பிரிக்கப்பட்டது என சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் ஆறு பிராந்தியங்கள் மட்டும் நாய்க் என அழைக்கப்படும் கவர்னர் பிராந்தியத்தினுடைய நிர்வாகத்தின்

பொறுப்பாளராவார்அவர்கள் சிவில். இராணுவம். நீதி ஆகிய அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் பிராந்தியத்தின் வரவு செலவு கணக்குகளை மைய அரசுக்கு சமர்ப்பித்தனர். பிராந்தியம் பேரரசின் பிரதிபலிப்பாக இருந்தது. பிராந்திய கவர்னர்கள் முறையான இறைமை அதிகாரத்தோடு ஆட்சி புரிந்தனர்

.**கிராம நிர்வாகம்**

கிராமம் நிர்வாகத்தின் கடைசி அங்கமாகும். ஆயகர்கள் என அழைக்கப்படும் பரம்பரை அதிகாரிகள் அடங்கிய அவையைக் கொண்டிருந்தது. கிராம சபைகளின் பங்கு முக்கியமான தொன்றாகும். மக்களுக்கும் பேரரசிற்கும் பாலமாக இது இருந்தது. மஹாநாயகா சாரியா எனும் ஒரு அதிகாரியின் மூலமாக மைய அரசு கிராமத்தின் மீது கட்டுப்பாட்டை வைத்திருந்தது.

நீதி முறை

நீதியின் உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் அரசர்இருந்தார். முக்கியமான பிரச்சனைகளை தீர்மானித்தார். பிராந்தியங்களில் கவர்னர்கள் நீதி அதிகாரத்தை கவனித்தார்கள். கிராமங்களில் பிரச்சனைகளை கிராம சபைகள் தீர்மானித்தன. தண்டனைகள் கடுமையானதாக இருந்தது. சாதாரண குற்றங்களுக்கு அபராதம் தண்டனையாகத் தரப்பட்டது.

நிதி நிர்வாகம்

சிஸ்டு என்று சொல்லப்படும் நிலவரிவருவாயின் முக்கிய ஆதாரமாகும். அரசின் பங்கு நாலில் ஒரு பங்கு (1/4லிருந்து) மூன்றில் ஒரு பங்கு (1/3). ஆக இருந்தது. நிலவரிதவிர இதர வருவாய்கள் மேய்ச்சல் வரி. சுங்க வரி. பரத்தையாவரிஇன்னும் பிறவாகும். வரிசுமையாக இல்லை. மக்கள் நாட்டிற்கு செலுத்த வேண்டிய வரியை செலுத்தினர்.

ஆனால் சில சமயம் எதிரியை எதிர்க்க மனிதர்களையும் பணத்தையும் பெற. நாட்டின் பெருஞ்சுமையை சந்திக்க விஜய நகரப் பேரரசர்கள் பரம்பரையாக வசூலிக்கும் அளவான உற்பத்தியில் ஆறில் ஒரு பங்கினை கைவிட்டு விட்டு சற்று அதிகமான வரிவிதித்தனர்.

இராணுவ நிர்வாகம்

நாடு பெரிய திறமையான இராணுவத்தை நிர்வகித்தது. படை காலாட்படை குதிரைப்படை. யானைப்படையென உள்ளடங்கியிருந்தது. (ஆனால் அதன் எண்ணிக்கை ஒன்று போல் இல்லை) குதிரைப்படை மிகச் சிறப்பானதாக இல்லை. ஏனெனில் நல்ல குதிரைகள் கிடைக்காததால் மன்னரின் நிரந்தர படைக்கு தேவையான காலத்தில் பிரபுக்களின் பண்ணையாட்களின் துணைப்படைகள் உதவி புரிந்தன. சில மன்னர்கள் படை பலத்தைக் கூட்ட முஸ்லீம்களை படையில் சேர்த்தனர். ஆனால் அது தோல்வி கண்டது. தக்காணத்தின் முஸ்லீம் படைகளைக் காட்டிலும் கட்டுப்பாட்டிலும் சண்டையிடும் வலிமையிலும் விஜயநகரம் தாழ்ந்தே இருந்தது. மேலே சொல்லப்பட்டதுடன் விஜய நகரப்பேரரசு சில குறைபாடுகளை எதிர்நோக்கியது. முதலில் பிராந்திய கவர்னர்கள் அதிக சுதந்திரத்துடன் இயங்கினர். இது மைய அரசில் வலுவான அரசர்கள் இல்லாத போது மைய அதிகாரத்தை பலமிழக்கச் செய்தது. இரண்டாவதாக. பேரரசு பல்வேறு வசதிகள் பெற்றிருந்தும் பொருளாதார மேம்பாட்டை ஏற்படுத்துவதில் தவறியது.

விஜயநகரப் பேரரசின் சமூக வாழ்க்கை

விஜயநகரப் பேரரசின் மக்கள் வாழ்க்கை குறித்து உள்நாட்டு வெளிநாட்டு ஆதாரங்கள் உள்ளன. சமுதாயத்தில் மேட்டுக்குடியைச் சேர்ந்த பெண்கள்

உயர்ந்த இடத்தில் இருந்தனர். இலக்கியம். சமூகம். அரசியல் ஆகியவற்றில் அவர்கள் பங்கு இருந்தது. சண்ட செய்யவும் அவர்களுக்கு பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. நுனிஸ் குறிப்பிடுகிறார். "விஜயநகர அரசரிடம் போரிடத் தெரிந்த பெண்களும் மற்றும் ஜாதகம் கூறுபவர்கள். பின் வருவதை முன் அறிவிப்பவர்கள். நாட்டின் உள்ளும் வெளியும் ஆகும் செலவுகளை கணக்கெழுதும் பெண்கள். மற்றும் பிறர்அரசாங்க விஷயங்கள் பற்றி இவர்கள் எழுதுவதையும் பிறர்எழுதுவதையும் ஒப்பிட்டு எழுதுவர். இசைக்கு பெண்கள் இருந்தனர். அவர்கள் பாடவும் இசைக் கருவியைMவாசிக்கவும் செய்தனர்" . குழந்தைமணம் காணப்பட்டது. செல்வந்தர்களிடையே பலதாரமணம் நடைமுறையில் இருந்தது. வரதட்சனை முறையும் நடைமுறையில் இருந்தது. சமய திருவிழாக்களில் மிருகபலியிடுவது நடைமுறையில் இருந்தது. அரசரோ பிரபுவோ இறந்தால் அவர்களது அந்தப்புரப் பெண்களை சதி எனும் சடங்கில் பலவந்தமாக உட்படுத்தினர். மக்கள் பழங்கள். காய்கறிகள். எண்ணெய். எருது. பசு மாமிசத்தைத் தவிர பிற மாமிசங்கள் உபயோகித்தனர். உணவு விஷயத்தில் அதிக கட்டுப்பாடுகள் இல்லை.

விஜயநகரப் பேரரசின் பொருளாதார நிலை

விஜயநகரப் பேரரசின் வளத்தை உள்நாட்டு வெளிநாட்டு ஆதாரங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. நாடு சிறந்த நீர்பாசன கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்தியதால் விவசாயம் நாட்டில் செழித்தது. நெசவு உற்பத்தி. தாதுக்கள். உலோகங்கள் போன்ற தொழிற்சாலைகள் நன்கு செயல்பட்டன. கைவினைஞர்கள். வணிகர்கள் ஆகியோரின் சங்கங்கள் நாட்டின் பொருளாதார வாழ்க்கையில் முக்கிய பங்கு வகித்தன. உள்நாட்டு வெளிநாட்டு வாணிபம் செழித்தது மலேயாஆர்ச்பேலகோ. பர்மா. சீனா. அரேபியா. பாரசீகம். தென்

ஆப்ரிக்கா. அபிசீனியா. போர்ச்சுகல் ஆகிய நாடுகளுடன் வாணிப உறவு இருந்தது. முக்கியமான துறைமுகம் கள்ளிக்கோட்டை. விஜயநகரப் பேரரசில் 300 கடல் துறைமுகங்கள் இருந்தன என தனது நூலில் அப்துல்ரசாக் தெரிவித்துள்ளார். முக்கிய ஏற்றுமதிப் பொருட்கள் துணி. அரிசி. இரும்பு. ஜீனி. உப்பு. வாசனைப் பொருட்களாகும். குதிரைகள். யானைகள். முத்துக்கள். செம்பு. கோரல் மொகுரி. சைனா சில்க். வெல்வட் ஆகியன இறக்குமதி செய்யப்பட்டது. விஜயநகர அரசர்களால் தங்கத்திலும். வெள்ளியிலும் பல்வேறு நாணங்களை வெளியிட்டனர். அந்த நாணயங்களில் பல்வேறு கடவுள்களும். மிருகங்களும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அந்தந்த அரசிகளின் நம்பிக்கையைச் சார்ந்தும் அவை இருந்தன. பொருட்கள் விலை மலிவாக இருந்தது. மேல்குடி மக்கள் சிறந்த வாழ்க்கைத் தரத்தைப் பெற்றிருந்தனர் என்று வெளிநாட்டவர்களது குறிப்புகள் நமக்கு சொல்கின்றன. ஆனால் நாம் கல்வெட்டுகள் மூலம் அறிய வருவது. பேரரசர்கள் அவ்வப்பொழுது கட்டுப்படுத்தினாலும் உள்நாட்டு கவர்னர்கள் அதிக வரிவசூலித்ததால் பொது மக்கள் வரிச்சுமையில் துயருற்றனர். விஜயநகர அரசர்கள் போர்ச்சுகீசியரோடு வாணிபம் கொள்வதை ஊக்குவித்தனர். ஆனால் சில காலத்திற்குப் பின் அவர்களே பேரரசு நிலைப்பதற்கு பெரும் இடையூறாகவும் விளங்கினர்.

சமயம்

விஜயநகரப் பேரரசர்கள். பக்தியாளர்களாகவும் தர்மத்தின்பால் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாகவும் இருந்தனர்என்பதை கல்வெட்டுக்கள். இலக்கிய ஆதாரங்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. அவர்கள் சமய வெறியர்களல்லர். சிவன். விஷ்ணு கோயில்களைக் கட்டினார். அவர்கள் சைவம். வைஷ்ணவம். பௌத்தம். சமணம் ஆகிய கோட்பாடுகளிலும். அந்நிய கோட்பாடுகளான

கிருத்துவம். ஜூக்கள். மூரிஸ் ஆகியவற்றிலும் தாராளத்தன்மையுடன் நடந்து கொண்டனர். மக்கள் தங்கள் கடவுள்களை கும்பிட முழு சமய சுதந்திரத்தை அனுபவித்தனர். பார்போசா கூறுகிறார். “எந்தவிதமான சுதந்திரம் மன்னர் அனுமதிக்கிறார்என்றால் ஒவ்வொருவரும் வரலாம் போகலாம் அவரவர்சமயப்படி வாழலாம். பிறர்வசவு இன்றி விசாரணையின்றி அவர்கிருத்துவர். ஜூவா மூரிஸா ஹிந்துவா என்பது கூட பாராமல்” .

இலக்கியம்

விஜயநகர மன்னர்கள் காலத்தில் மொழி இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு சான்று பகர்ந்தன. 14ஆம் நூற்றாண்டில் விஜய நகரத்தின் கலாச்சாரம் இலக்கியத்தில் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. தமிழிலும். சமஸ்கிருதத்திலும் சிறந்த எழுத்தாளரான வேங்கடநாதா எனும் வேதாந்த தேசிகர்வைஷ்ணவத்தின் வடகலையை நிறுவினார். இவர்கிருஷ்ணரின் வாழ்க்கைப் பற்றிய மகாகாவியம். “யாதவ பின்தயம்” எனும் நூலை எழுதினார். சமண ஆசிரியரான மதுரா. புரானா. தர்மநாதா எனும் நூலை 1385ல் எழுதினார். பீமகவி ஒரு வீர சைவர்பசவ புராணம் எனும் நூலை 1369ல் படைத்தார். நச்சனா சோம போதனர். பீம வீரபத்ர. வினு கொண்ட வல்லப ஆகிய எழுத்தாளர்கள் இலக்கியத்திற்கு அரும்பணி செய்தனர். தெலுங்கில் கிருஷ்ணதேவராயர்ஆமுக்தமாலி யதாவை எழுதினார். இந்த நூல் சமயத்தைப் பற்றியது மட்டுமல்ல சிறந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம்வாய்ந்ததும் கூட.

கலை. கட்டிடக் கலை

விஜயநகர அரசர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் கலை கட்டிடக்கலை குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றத்தை அடைந்திருக்கிறது. கிருஷ்ண

தேவராயர்காலத்தில் கட்டிய "ஸரா கோவில் குறிப்பிடத்தக்கது. லாங்ஹர்ஸ்ட் என்பவர்ஹஸரா கோவிலைக் குறிப்பிடுகிறார். "ஹிந்து கோயில் கட்டிடக்கலையின்ஒரு பூர்ணத்துவம் பெற்ற எடுத்துக்காட்டு" . வித்தல சுவாமி கோவில் விஜயநகர பாணியின் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. வண்ண ஓவியம் உன்னத நிலையை அடைந்தது. கலையும் இசையும் நன்கு வளர்ந்தது. கிருஷ்ண தேவராயரும் ராமராயரும் இசையில் மேதையாக விளங்கினர். நாட்டிலுள்ள மக்களின் பொழுது போக்கிற்கு கலை அரங்குகள் அமைக்கப்பட்டன.

இந்தியாவில் போர்ச்சுகீசியர்

மலபார்கடற்கரையிலுள்ள முக்கிய நாடாகவும் துறைமுகமாகவும் இருந்த கள்ளிக்கோட்டையை கி.பி.1498ல் வாஸ்கோடகாமா வந்திறங்கியதும் போர்ச்சுக்கீசியரின் இந்தியாவிற்கு புதிய கடல்வழிப் பாதையை ஏற்படுத்தும் பேரவா பூர்த்தியாயிற்று. இந்திய அரசர்களையும். வியாபாரிகளையும் போர்ச்சுகீசியர்கள் தாங்கள் கொண்டு வந்த பொருள்களைக் கொண்டு திருப்தி ஏற்படுத்த முடியாததால் இந்திய பொருட்களை வலிய வாங்க வேண்டியது வந்தது. அவர்களது நோக்கம் கிழக்கத்திய கடலில் தங்கள் ஆதிக்கத்திற்கு உட்படுத்த வேண்டும். தங்கள் படைபலம் கொண்டு இந்திய துறைமுகங்களில் வணிகர்களை வெல்லவும் தயாராயிருந்தனர். இந்திய கடற்கரை பகுதியில் (மேற்கு கடற்கரை) நிலச் சுவான்தார்களிடம் காணப்பட்ட போட்டி மனப்பான்மை சாதகமாகக் கொண்டு போர்ச்சுகீசியர்கள் தங்கள் நிலையை வலுப்படுத்தினர். மண்ணின் மைந்தர்கள் போர்ச்சுகீசியர்களை எதிர்த்த போது அவர்கள் கடலிலிருந்து கடற்கரை கிராமங்கள் மீதும். துறைமுகங்கள் மீதும். கிராமங்கள் மீதும் வெடிமருந்தை பயன்படுத்தி தீக்கிறையாக்கினர்.

கப்பலிலிருந்து இறங்கி கொள்ளையடித்தனர். தீயிட்டனர். கொன்றனர். பனைமரங்களை வெட்டினர். யாவற்றையும் அழித்தனர். ஏதேனும் விட்டு வைத்தார்கள் என்றால் அவற்றை அவர்கள் பயன்படுத்திக்கொள்ள எடுத்துச்சென்றவை தான். வாஸ்கோடகாமா இந்தியாவின் முதல் வருகையின் போது இந்திய துறைமுகங்களை அழித்தார்.இதைத்தொடர்ந்து காபரால் (1500). வாஸ்கோட காமா 1502). டி அல்புகாக் (1510-1511). வருகையால்போர்ச்சுகீசியர்கோவாவில் முக்கிய இடங்களை கைப்பற்றினர். அதன்பின் அப்பகுதி

போன்று முயற்சிக்கவும் இல்லை. ஏனென்றால் அதன் வாணிப நலன்கள் கடற்கரை பகுதிகளிலேயே இருந்ததால்தான். இந்தியப் பகுதியில் போர்ச்சுகீசியரின் கொடூரம் அப்பகுதியினரை சுரண்டியது. போர்ச்சுகீசியரின் சமயப்பொறை இன்மை கோவாவில் காணப்பட்டது. ஹிந்து கோவில்கள் இடிக்கப்பட்டன. சமயத்தின் பெயரால் அவர்கள் சித்திரவதை செய்தனர். இதனால் உள்நாட்டு மக்கள் கோபமுற்றனர். “இந்த பகுதியில் போர்ச்சுகீசியர்வர்த்தக ரீதியாக தங்களின் மேலாண்மையை நிறுவினர். கிழக்கு நாடுகளுடன் வர்த்தகத் தொடர்பு அதனால் அதிகரித்தது. அதன் விளைவாக வெளியுகத்திலும் இந்தியாவின் பெருமளவிலான உறவு பாதிக்கப்பட்டு வளர்ச்சியும் பின்வாங்கியது” . அழிவை ஏற்படுத்தும் போர்கள், துறைமுக அழிவுகள் மலபார்கடற்கரையில் குறைந்த அளவில் இருந்த மக்கள் ஆகியவை வளர்ச்சியை பெரிதும் பாதித்தது. இந்த வளர்ச்சியினால் குஜராத்தில் போர்ச்சுகீசியரின் நலன்கள் நன்கு இருந்தன. போர்ச்சுகீசியருக்கும் இந்திய படைகளுக்கும் இருந்த

பகைமையில் போர்ச்சுகீசியர்தங்கள் படை ஆயுத பலத்தால் தங்கள் உடைமைகளை தக்கவைத்துக் கொண்டனர். இருப்பினும் இந்திய பொருங்கடலில் டச்சூ கப்பல்கள் வருகை போர்ச்சுகீசியரின் மேலான்மை குறைக்கப்பட்டது. இந்திய அரசர்கள் டச்சுக்காரர்களோடு கூட்டுச் சோந்து போர்ச்சுகீசியரை வெல்ல முனைந்தனர்.

பாமினி அரசும் (கி.பி.1347-1526) தக்காணசுல்தான்களும்

அறிமுகம்

இந்தப் பிரிவில் தென்னிந்தியாவில் தோன்றிய பாமினி அரசின் (கி.பி.1347 - கி.பி.1526) 12அரசர்களைப் பற்றியும் தக்காணத்தின் தோன்றிய ஐந்து சுல்தானிய அரசுகளைப் பற்றியும் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. நோக்கங்கள் இந்தப் பிரிவை மாணவர்படித்து முடித்த பிறகு பாமன் ஷா முதலாம் ஷா இரண்டாம் முகமது ஷா பிரோஸ் ஷா மற்றும் அகமது ஷா ஆகியோரின் காலத்தில் பாமினி அரசு கலை மற்றும் இலக்கியத்தில் உன்னத வளர்ச்சியடைந்தது என்றும் மூன்றாம் முகமது ஷாவின் காலத்தில் அவரது முதல் அமைச்சரான முகமது கவானின் செயல்களால் மிக உன்னத நிலை அடைந்தது. தக்கான அரசியலில் பிஜப்பூர், கோல்கொண்டா பெரார்பீடார் அகமது நகர்என்ற ஐந்து சுல்தானிய அரசுகள் முக்கியத்துவம் பெற்றன என்பதையும்
அறியலாம்.

முன்னுரை

சில காலம் தக்காணம் டில்லி சுல்தானத்தின் பகுதியாக இருந்தது. முகமது துக்ளக் ஆட்சியின் சிதைவிலிருந்து பாமினி அரசு தோன்றியது. கி.பி.1344ல் முகமது துக்ளக் ஆட்சியில் பல கலகங்கள் தோன்றின. தௌலதாபாத் தவிர அவர்தென்னிந்தியாவில் தமது உடைமைகளை இழந்தார்.

சுல்தான் தெற்கில் இல்லாத போது அவரது படைகள் சதிகாரர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டது. அவர்களில் ஒருவர்ஹசன் கங்கு. அவர்கி.பி.1347ல் தௌலதாபாத் அரியணையில் ஏறினார். அவர்அலாவுதீன் பாமன் ஷா என்ற பட்டத்தை வைத்துக் கொண்டார். இவர்நிறுவிய பாமினி மரபு 180 ஆண்டுகள் கி.பி.1526 வரை நீடித்திருந்தது. 1351ல் முகமது பின் துக்ளக் இறந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து பிரோஸ் ஷா சுல்தான் ஆனார். கலவரங்களை ஒடுக்குவதில் தீவிரமாக இருந்ததால் தக்காண விஷயங்களில் அவர்தலையிட இயலவில்லை.

ஆதாரங்கள்

பாமினி அரசின் முக்கிய முஸ்லீம் எழுத்தாளர்பெஷ்டா அவர்பாமினி அரசு பற்றி எழுதியுள்ளார். அதனேசியஸ் நிகிடின் என்ற ரஷ்யா வணிகர் 1470லிருந்து 1474 வரை தக்காணத்தில் பயணம் செய்தார். அவர்பாமினி அரசு பற்றி எழுதியுள்ளார்.

பாமினி அரசர்கள்

பர்மினி அரசை ஆட்சி செய்த மன்னர்கள் கீழ் வருமாறு:

1. அலாவுதீன் ஹசன் ஷா பாமன் (1347-1338)
2. முகமது ஷா ஐ (1358-1377)
3. முஜாஹித், தாவுத்கான் (1377-1378)
4. இரண்டாம் முகமது ஷா (1378-1397)
5. கயாஸ்தீன், சாம்ஸூதீன் பிரோஷ் ஷா (1397-1422)
6. அகமது ஷா (1422-1435)
7. இரண்டாம் அலாவுதீன் (1435-1457)

8. ஹுமாயூன் (1457-1461)

9. நிஜாம் ஷா (1461-1463)

10. இரண்டாம் முகமது ஷா (1463-1482)

11. முகமது (1482-1518)

12. பிற்கால பாமினி சுல்தான்கள் (1518-1526)

சில அரசர்கள் பெயரளவில் ஆட்சி செய்து தங்கள் வாழ்க்கையைக் கழித்தனர். சில அரசர்களால் பாமினி அரசின் எல்லை விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டது. அவர்கள் பாமன் ஷா, முதலாம் முகமது ஷா, இரண்டாம் முகமது ஷா பிரோஸ் ஷா, அகமது ஷா ஆகியோராவர். இவர்களுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் பாமினி அரசு கலை இலக்கியத்தில் மிகுந்த வளர்ச்சி பெற்றது. முகமது கவான் மந்திரியாக (1446-1481) இருந்த காலத்தில் பாமினி அரசு நல்ல (அந்தஸ்த்தை) நிலையை அடைந்திருந்தது.

முதலாம் அலாவுதீன் (1347-1358)

அலாவுதீன் ஹசன் அரியணை ஏறியவுடன் குல்பாகாவை அவரது தலைநகராக தேர்ந்தெடுத்தார் (தற்சமயம் ஆந்திராவில் உள்ளது). இவரது இராஜ்ஜியத்தை 4 பிராந்தியர்களாகப் பிரித்தார். குல்பாகா, தௌலதாபாத், பெரார், பிடார். இந்த பிராந்தியங்கள் கவர்னர்களின் அதிகாரத்தில் விடப்பட்டன. அவர்கள் அதிக அதிகாரம் உடையவர்களாக இருந்தனர். பாமன் ஷா அடிக்கடி பிராந்தியங்களை மேற்பார்வையிட்டார். கி.பி.1356ல் சுல்தான் தனது பதவியின் அங்கீகாரத்தை எகிப்திய காலிபினிடமிருந்து பெற்றார். இரண்டாம் அலெக்சாண்டர்என்ற பட்டம் இவரது நாணயத்தில் காணப்படுகிறது. இவர் 11 பிப்ரவரி 1358ல் மலேரியாவால் இறந்த பொழுது சிலரது இராஜ்யம் வடக்கே வெய்கங்கா

நதியிலிருந்து தெற்கே கிருஷ்ணா நதி வரை, தொளலதாபாத் மேற்கிலும் பாங்கிர்கிழக்கிலும் வியாபித்து இருந்தது.

முகமது ஷா (1358-1375)

முதலாம் முகமது ஷா, ஹசனின் மகன். ஹசன் இறப்பதற்கு முன் அவரால் நியமிக்கப்பட்டார். தந்தையைப் போன்று இவரும் வெற்றி கண்ட போர்வீரர். வாரங்கல் விஜயநகர ஹிந்து அரசர்கள் மீது போர்தொடுத்தார். வாரங்கல் அரசரிடம் அதிகமான கப்பம் தரும்படி கேட்பார். அவர்மறுத்ததால் முகமது ஷா வாரங்கல்லை தாக்கி பெரிய தொகையை பெற்றார். போர்இழப்பீடு தொகை பெற்ற பின் சிலர்சமாதான ஒப்பந்தம் செய்தார். கோல்கொண்டா கோட்டை பாமினி அரசுக்கு தரப்பட்டது. முதலாம் புக்கருக்கு எதிராக முதலாம் முகமது ஷா போரிட்டு அடோனியைப் பெற்றார். 1367 போரில் பல ஹிந்துக்களை தோற்கடித்தார். முகமது நிர்வாகத்திற்கு அதிக கவனம் தந்தவர். சாலை வழிப்பறியை ஒடுக்குவதற்கு கடுமையான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். பிராந்திய கவர்னர்கள் அதிக அதிகாரத்தோடு இருந்தனர். அவராலேயே நியமிக்கப்பட்ட படையை வைத்திருந்தார். எட்டு மந்திரிகள் கொண்ட ஆலோசனைக் குழு வைத்திருந்தார். இந்த அமைப்பு பாமினி அரசு வீழ்ச்சிக்குப் பின்னும் தொடர்ந்து செயல்பட்டது. 17ஆம் நூற்றாண்டில் சிவாஜிக்கு இது ஒரு முன் மாதிரிஅமைப்பாக உதவியது.

முஜாஹித் ஷா (1375-1378)

கி.பி.1375ஆம் ஆண்டு முதலாம் முகமது ஷா மகன் முஜாஹித் ஷா அரியணை ஏறினார். தாவுப்பில் ஹிந்து அரசர்சில கோட்டைகளை தன் வசம் வைத்துள்ளார்என்ற காரணத்திற்காக விஜயநகரமீது போர்தொடுத்தார். புக்கர்தோற்கடிக்கப்பட்டார். ஆனால் எதுவும் கைப்பற்ற முடியாத நிலையில்

தன் தலைநகர்திரும்பினார். மேலும் நாயரிடம் அமைதி ஏற்படுத்திக் கொண்டார். முஜாஹித் ஷாவின் உறவினர்தாவுத் ஷாவிற்கு இதை விரும்பவில்லை. எனவே சுல்தானைக் கொன்றார். பாமன்ஷாவின் பேரனில் ஒருவரான இரண்டாம் முகமது அரசராக அறிவிக்கப்பட்டார்.

இரண்டாம் முகமது ஷா

இரண்டாம் முகமது ஷா ஒரு அமைதி விரும்பியும் கலை இலக்கியங்களில் நாட்டம் கொண்டவர். இவரது ஆட்சி அந்நியப் படையெடுப்புகளால் தொந்தரவுக்குட்படுத்தப்படவில்லை. இவர்மசூதிகளைக் கட்டினார், பல இலவச கல்வி நிலையங்களை தோற்றுவித்தார். தமது அரண்மனைக்கு கற்றறிந்த கல்விமான்களை வரவழைத்தார். இவரைக் கண்டு வியந்தோர்சிலருக்கு இரண்டாம் அரிஸ்டாடில் என்ற பட்டம் வழங்கினர். இவரது கடைசிக் காலம் அரண்மனை சதிகளாய்

கசந்து போகச் செய்தது. கி.பி.1397ல் காய்ச்சலால் இவர்இறந்தார்.

பிரோஸ் ஷா (1397-1422)

பிரோஸ் ஷா ஒரு பெரிய வீரர்இரண்டாம்nஹரிஹரரின் மகன் புக்கரின் செயலால் பாமினி அரசுக்கும் விஜய நகருக்கும் இருந்த நீடித்த அமைதி ஒப்பந்தம் முறிந்தது. 1406ல் முதலாம் தேவராயர்மத்கல் பகுதியில் இருந்த ஒரு தங்க ஆசாரியின் அழகிய மகள் நிகாலாவை கடத்த முயற்சி செய்தார். நிகால் முதலாம் தேவராயரை விரும்பவில்லை மாறாக அவள் ஒரு முஸ்லீமையே மணக்கப் போவதாகக் கூறினாள். தேவராயர்அந்தப் பெண்ணைத் தேடி படையை அனுப்பினார். பிரோஸ் ஷா எதிர் கொள்ள தமது படைகளை அனுப்பினார். பிரோஸ் ஷா தேவராயரின் மகளை தனக்கு திருமணம் செய்து வைக்க பலவந்தப்படுத்தினார். போருக்குக் காரணமான

நிகாலுக்கு தனது மகனுக்கு திருமணம் முடித்து வைத்தார். கி.பி.1419ல் பிரோஸ் ஷா விஜயநகரபகுதியான பொங்கல்லை தாக்கினார். ஆனால் தோல்வி கண்டார். கி.பி.1422 மனமுடைந்தவராக இறந்தார்.

அகமது ஷா (1422-1435)

கி.பி.1422ல் வாரங்கல்லின் ஹிந்து அரசரை அகமது ஷா. தோற்கடித்தார். அப்பகுதியை தன் நாட்டோடு இணைந்தார். விஜயநகரப் பேரரசின் ஆட்சியாளார்இரண்டாம் தேவராயருக்கு எதிராக போர்தொடுத்து அவரை அமைதி நாடச் செய்தார். இவர்தமது தலைநகரை குல்பாகாவிலிருந்து பிடாருக்கு மாற்றினார். பாமன் நாமா எனும் நூலை தொடுக்கச் செய்தார்அது பாமினி வரலாறு பற்றியநூல். துரதிருஷ்டவசமாக அது தொலைக்கப்பட்டுவிட்டது.

மூன்றாம் முகமதுவும் முகமது கவானும்

மூன்றாம் முகமது ஷா (1463-1482) ஆட்சிகாலம் பாமினி ஆட்சியின் உச்சத்தையும் வெற்றியையும் கண்டது. இவருக்குப்பின் வீழ்ச்சி துவங்கியது. முகமது கவான் முதல் மந்திரியாக செயலாற்றி நாட்டிற்கு விசுவாசமாக உழைத்த அவர்ஒரு சதித்திட்டத்திற்கு இறையாகி கி.பி.1481ல் கொல்லப்பட்டார். அதன்பின் பாமினி அரசு சிதைந்து ஐந்து தனி முஸ்லீம் நாடுகளாக தோன்றின. ஆவைகள்

- பிஜப்பூர்
- கோல்கொண்டா
- பிடார்
- பெரார்
- அகமது நகர்.

முகமது கவான்

பாரசீகத்தில் கவான் எனும் இடத்தில் 1411ல் முகமது கவான் பிறந்தார். அவர்இரண்டாம் அலாவுதீனிடம் பணியில் சேர்ந்தார். இவரது சிறந்த திறமைகளை ஹூமாயுன் அங்கீகரித்தார்கவான். ஹூமாயுன் நிஜாம் ஷா மூன்றாம் முகமது ஷா ஆகியோர்களிடம் பணியாற்றியுள்ளார். முகமது கவான் எளிய வாழ்வை மேற்கொண்டார். ஒரு. நாளில் நான்கு ஷில்லிங்தான் செலவழித்தார். பாயில்படுத்து உறங்கினார். மட்பாண்டங்களைப் பயன்படுத்தினார். இவரது செல்வம்யாவும் பிடாரில் ஏற்படுத்திய முஸ்லீம் கல்லூரிக்கு செலவிட்டார். இவரது தூய உண்மையான சீர்திருத்தங்கள். இவரது திறமை போரில், வீரம் பொது வாழ்விலும், தனி வாழ்விலும் அவரிடம் இருந்த உண்மையாவும் ஒன்று திரட்டினால் அதற்கு இணை இல்லை, என்று மெடோஸ் டெய்லர்கூறுகிறார். அவர்ஒரு கல்விமான், கணித அறிவில் புலமை பெற்றிருந்தார். அவர்ஒரு கவிஞர். அவரது பெரும்பாலான வருவாயை தர்மத்திற்குப் பொது நலனிற்கும் செலவிட்டார்.

முகமது கவானின் நிர்வாகம்

மூன்றாம் முகமது ஷாவின் முதல் மந்திரிமுகமது கவான் பல சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்தி பாமினி அரசை வலுப்படுத்தினார். அதிக அளவிலான அதிகாரங்கள் அவர்பெற்றிருந்தும் ஒரு பொழுதும் அவருடைய அதிகாரத்தை தவறாக பயன்படுத்தியதில்லை. மாசுமருவற்ற விசுவாசம், திறமையான இராஜதந்திரம், வெற்றிகரமான இராணுவ நடவடிக்கைகள் ஆகியவற்றால் முகமது கவான் பாமினி அரசை இதற்கு முன் எந்த அரசராலும் அடையமுடியாத சாதனையை அடையச் செய்தார். இவர்நான்கு மாநிலங்களை ஒவ்வொன்றும் இரண்டு மாநிலங்கலாக்கி மொத்தம் 8

மாநிலங்களாக மாற்றினார். இதனால் அதிக அதிகாரம் பெற்றிருந்த கவர்னர்கள் கட்டுப்படுத்தபட்டனர். இவர்ஒரு பாரசீகராக இருந்தாலும் அவரது ஆட்களுக்கு என எந்த ஒரு முறையற்ற ஆதரவும் தரவில்லை. நிர்வாகத்தை தனது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருந்தார். விவசாயம் செழிக்க பல நீர்பாசன திட்டங்களை மேற்கொண்டார், வரிசலுகை செய்து விவசாயிகளின் சுமையை குறைத்தார். இராணுவ அமைப்பை முற்றிலும் மாற்றினார். பல வசதிகள் படைவீரர்களுக்குத் தரப்பட்டது. அவரது சம்பளம் உயர்த்தப்பட்டது. ஆனால் கடுமையான கட்டுப்பாடு அவர்கள் மீது விதிக்கப்பட்டது. நடப்பில் இருந்த ஜாகிர்தார்முறை சீர்திருத்தப்பட்டது. இராணுவ அதிகாரம் இதற்கு முன் ஜாகிர்தார்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. அதை அவர்களிடமிருந்து எடுத்துக் கொண்டார். அதிகாரம் மையப்படுத்தப்பட்டு சுல்தானின் அதிகாரம் அதிகரித்திருக்கும்படி செய்தார். இவ்விதம் படை திறமையானதாக இருந்தது. இவரது சீர்திருத்தங்கள் நிதி நீதி கல்வியாவற்றிலும் பரவியிருந்தது. உபயோகமற்ற செலவுகளைத் தவிர்த்து பொருளாதார சிக்கனத்தால் பெரியதொரு தொகையை நாட்டிற்கு சேர்த்து வைத்தார்.

கவானின் படைவெற்றிகள்

முகமது கவான் ஒரு பெரிய நிர்வாகி மட்டும் அல்ல தைரியமான வீரரும்கூட. வலிவற்ற அரசர்களுக்கு பதிலாக பாமினி அரசு முகமது கவானின் திறமையால் அதன் எல்லைகளின் விரிவாக்கம் கண்டது. விஜயநகர் கொங்கன் , ஒரிஸா ஆகியவற்றின் அரசர்களுக்கு எதிராக வெற்றிகரமான போர்நடத்தினார். அதனால் பல முக்கிய பகுதிகளைப் பெற்றார்.

இவரது பிற பணிகள்

இவர்கலை இலக்கியம் கல்வி ஆகியவற்றின் ஆதரவாளர். பள்ளிகளையும் கல்லூரியையும் ஆரம்பித்தார். பிடாரில் இவரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கல்லூரிஇவரது பெயரில் முகமது கவான் மதரஸா அழைக்கப்பட்டது.

முகமது கவான் கொலை செய்யப்படுதல்

எதிரியால் ஏற்படுத்திய சதிக்கு முகமது கவான் இறையானார். அதிகமாக குடித்த மன்னன் மனோநிலை தடுமாறிய நிலையில் முகமது கவானை கொல்வதற்கு ஆணையிட்டார். அவ்வாறே 5 ஏப்ரல் 1481ல் கவான் கொல்லப்பட்டார். பாமினி அரசு ஒரு திறமையான வழிகாட்டியை இழந்தது. சுல்தான் சீக்கிரமாகவே தன் தவறைஉணர்ந்தான். துயரத்தில் மூழ்கினான். இதன் பின் பல பிரபுக்கள் சுல்தானுக்கு ஆதாரித்து துணை புரியவில்லை. ஓராண்டிற்குள் சுல்தான் 22 மார்ச் 1482ல் இறந்தார்.

பாமினி அரசு பிரிதல்

தக்காணத்தில் ஐந்து சுல்தானியங்கள் ஒன்றின் பின் ஒன்றாக பாமினி அரசின் முறிவிலிருந்து எழுந்தது. அவைகள் அவற்றை தோற்றுவித்தவர்களின் பெயரால் அழைக்கப்பட்டன. அவைகள்

1. பெராரின் இமத் ஷாகி மரபு
2. அகமது நகரின் நிஜாம் ஷாகி மரபு
3. பிஜப்பூரின் அடில் ஷா மரபு
4. கோல்கொண்டாவின் குதுப் ஷாகி மரபு
5. பிடாரின் பரித் ஷாகி மரபு.

பெரார்

பத்ரிஎன்ற ஒரு நகர்அகமது நகர்தனது பகுதி என்று உரிமை கொண்டாடியதால் மராருக்கும் அகமது நகருக்கும் போர்ஏற்பட்டது. விஜயநகருக்கு எதிராக அகமது நகர்கூட்டுச் சேர்ந்தபோது பிரார்நடுநிலை வகித்தது. கலைக்கோட்டை (1365) போருக்குப் பின் முஸ்லீம் நாடுகள் பெராரை தண்டிக்க விரும்பின. இதற்கிடையே பெராரில் ஒரு கலகம் ஏற்பட்டது. அதில் அதன் சுல்தான் பாஹர்ன் இமாம் ஷாவை வீழ்த்தி விட்டு அவரது மந்திரிடாபல்கான் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார். அகமது நகர்கி.பி.1572ல் பெராரைக் கைப்பற்றியது. டாபல் கான் தோற்கடிக்கப்பட்டார். பெரார்அகமது நகருடன் கி.பி.1374ல் இணைக்கப்பட்டது.

அகமது நகர்

மாலிக் அகமது நிஜாம் ஷாகி மரபை ஏற்படுத்தினார் இவரது தந்ைத பாமினி அரசின் முதல் மந்திரியாவார். 1490ல் மாலிக் அகமது தன்னை சுதந்திர அரசராக அறிவித்து அகமது நகரைத் தலைநகராக்கினார். கி.பி.1499 இவர்தொளலதாபாத் கைப்பற்றி தனது நாட்டை ஒருங்கிணைத்தார். கி.பி.1508ல் இவர்இறந்தபின் முதலாம் பாகான் அரியணை ஏறினார். கி.பி.1565 ஹுசைன் நிஜாம் ஷா விஜய நகருக்கு எதிரான முஸ்லீம் கூட்டில் சேர்ந்தார். அப்பொழுது அகமது நகரில் குழப்பம் ஏற்பட்டது. அதனை சாதகமாக பயன்படுத்திக் கொண்டு முகலாய பேரரசர்ஷாஜஹான் படைகளை அனுப்பி அகமது நகரை தோற்கடித்து அதனை முகலாயப் பேரரசோடு இணைத்தார்.

பிஜப்பூர்

பிஜப்பூர்கவர்னர்யுசுப் அடில் கான் கி.பி. 1489ல் தன் பகுதியின் சுதந்திரத்தைப் பிரகடனப்படுத்தினார். ஆரம்பத்தில் இவர்ஜியார்ஜியன்

அடிமையாவார். முகமது கவர்னரால் விலைக்கு வாங்கப்பட்டவர். தனது திறமையால் முன்னுக்கு வந்தார். பாரசீகத்தில் சில காலம் இருந்ததால் ஷியா பிரிவை தேர்ந்தெடுத்தார். இவரைப் பின்பற்றி வந்த அரசர்களும் ஷியா மதத்தையே பின்பற்றினர். நில வருவாயில் சீர்திருத்தம் செய்தார். அலி அடில் ஷா அவர்பலஹிந்துக்களையும் மராத்தியர்களையும் பணியில் சோத்துக் கொண்டார். கிருத்துவ மிஷனரிகளுக்கு பாதுகாப்பளித்தார். 1626ஆம் ஆண்டு அவர்இறக்கும் வரை அலி அடில் ஷா தனது நாட்டில் சமயப் பொறையைக் கடைப்பிடித்தார். 1686ல் ஔரங்கசீப் பிஜப்பூரை தோற்கடித்து முகலாய சாம்ராஜ்யத்தோடு சேர்த்தார்.

கோல்கொண்டா

குதுப் உல் முல்க் 1512ல் குதுப் ஷாகி மரபை ஏற்படுத்தினார். கோல்கொண்டா தனி நாடாக ஆயிற்று. சுல்தானியங்களில் இரண்டாவது பெரிய நாடு கோல்கொண்டா. கிழக்கு கடற்கரை, கிருஷ்ணாவிற்கும் கோதாவரிக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியை நாடு உள்ளடக்கியிருந்தது. இப்ராஹிம் குதுப் ஷாகி காலத்தில் வாரங்கல்" கோல்கொண்டாவோடு இணைக்கப்பட்டது. முகமது குலி (1580-1612) கோல்கொண்டாவின் எல்லையை விரிவுப்படுத்தினார் . ஹைதராபாத்தை உருவாக்கினார். அப்துல்லா குதுப் ஷா கி.பி.1635ல் முகலாயரின் மேலான்மையை ஏற்றுக்கொண்டார். மிர்ஜூம்லாவால் தூண்டப்பட்டு ஔரங்கசீப் கோல்கொண்டாவைத் தாக்கி கோல்கொண்டா சுல்தான் அடில் ஹர்சனைத் தோற்கடித்து கோல்கொண்டாவை முகலாய பேரரசோடு இணைத்துக் கொண்டார்.

பிடார்

பிடாரில் பரித் ஷாகி பரித் ஷாகி மரபை தோற்றுவித்தார். 1619ல் பிஜப்பூர் எதிராக பிடார்பல போர்கள் புரிந்தன. பிஜப்பூரின் இரண்டாம் இப்ராஹிம் அடில் ஷா பிடாருக்கு எதிராக போரிட்டு அதன் ஆட்சியாளர்இரண்டாம் அலி பரித்தை தோற்கடித்தார். பிஜப்பூரோடு பிடார்இணைக்கப்பட்டது. கி.பி.1656ல் ஔரங்கசீப் பிடார்கோட்டையை முற்றுகையிட்டு முகலாய பேரரசோடு இணைத்துக் கொண்டார்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. குதுபுத்தீன் ஐபக்கிற்கு முன் உள்ள பிரச்சனைகளையும் அதற்கான தீர்வுகளை நோக்கி அவர் எடுத்த முயற்சிகளையும் விளக்கவும்.

…………………………………………………………………………….

2. கில்ஜியின் நிர்வாக அமைப்பை விளக்குக.

…………………………………………………………………………….

இயல் - III

முகலாய பேரரசின் அடித்தளம்: பாபரின் மத்திய ஆசிய அனுபவம் - பாபரின் படையெடுப்பிற்கு முன்னதாக இந்தியா - வட இந்தியாவில் பேரரசுக்கான போராட்டம் - ஆப்கானிய சர்வாதிகாரத்தின் முக்கியத்துவம் - ஷெர்ஷா சூரின் எழுச்சி; விரிவாக்கம் மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு- அக்பரின் அரசியல் கட்டம்; புதிய ஏகாதிபத்திய அமைப்பு மற்றும் நிர்வாகம்; முகலாய பிரபுக்கள், மன்சப்தாரி முறை- ஜாகிர்தாரி அமைப்பு- நூர்ஜஹான் ஜுண்டா - முகலாயர்கள் மற்றும் வடமேற்கு எல்லை - ஷாஜகான் மற்றும் அவரது பங்களிப்பு.

நோக்கங்கள்

- ✓ முகலாயப் பேரரசின் ஸ்தாபனம் மற்றும் பரிணாமத்தைப் புரிந்துகொள்வது.
- ✓ ஷெர்ஷா சூர் படையெடுப்பைப் புரிந்துகொள்வது
- ✓ அக்பரின் ஆட்சியைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்; புதிய ஏகாதிபத்திய அமைப்பு மற்றும் நிர்வாகம்.

முகலாயர்ஆட்சி நிறுவப்படுதல்

கி.பி.1526 முதல் கி.பி.1556 இடைப்பட்ட கால இந்திய வரலாறு என்பது முதன்மையாக முகலாயர்களுக்கும் ஆப்கானியர்களுக்கும் இந்த நிலத்தின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்த ஏற்பட்ட போட்டி என்றே கூறலாம். கடந்த காலத்தில் மங்கோலியர்கள்இந்தியாவின் மீது சில முறை படையெடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் இந்திய பிரதேசங்களை தங்கள் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வரவில்லை.

மேலும் அவர்களுக்கு அத்தகையதோர் முதன்மையான நோக்கம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் பொருள், செல்வம் மற்றும் பொன்னின் மீதுள்ள தங்களின் பேராசையை தனித்துக்கொள்ள இந்திய மாநகரங்கள் மற்றும் நகரங்களை, குறிப்பான வடமேற்கு இந்திய பகுதிகளை சூரையாடியும் கொள்ளையடித்தும் சென்றிருந்தனர். எதிர்பாராதவிதமாக, அவர்களின் ஓரிரு இந்திய படையெடுப்புகளின் போது, கணிசமான அளவில் சில மங்கோலியப் படைவீரர்கள் இந்தியாவிலேயே தங்கி, இசுலாமிய மதத்திற்கு மதம் மாறி அப்போதைய டில்லி சுல்தானிய அரசுக்கு கட்டுப்படுவதாக அறிவித்து குடியேறிவிட்டனர். பிற்காலத்தில் அவர்கள் "புது இசுலாமியராக" அழைக்கப்பட்டனர். இத்தகையோர்இந்திய மக்கள் அமைப்பில் சேர்ந்த ஒரு புது அங்கத்தினராகிவிட்டனர். சில நேரங்களில் இப்புது பிரிவினர், துருக்கிய ஆப்கானிய சுல்தான்களுக்கு பெரும் பிரச்சினையாகவும் இருந்தனர்.

டில்லி சுல்தானிய அரசின் வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள்

மங்கோலியர்களின் தொடர்ச்சியான மற்றும் இடைவிடாத போர்களும் ஒரு முக்கிய காரணமாகும். ஆனால், தைமூரின் படையெடுப்பும், அவர்கள் பஞ்சாபை வென்று தங்கள் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்த செயலும் கொண்டிருந்த டில்லி சுல்தானிய ஆட்சிக்கு சீக்கிரத்தில் முடிவைக் கொண்டு வந்தது எனலாம். தைமூரின் சந்ததியைச் சேர்ந்த பாபர்என்பவர்தொலைநோக்குடன்தனது

விடாமுயற்சியால் வடஇந்தியாவை வென்று பிற்காலத்தில் இந்தியாவின் பெரியதோர்முகலாய பேரரசை ஏற்படுத்த உள்ளார்என்பது இந்நிகழ்ச்சியில் தெரியவருகிறது. அந்த ஆட்சி, துருக்கிய வம்சத்தை சேர்ந்ததாக கருதப்படுகிறது. முகலாயர்கள் குறிப்பாக சாங்டை துருக்கிய இனத்தின் ஒரு பிரிவினைச் சேர்ந்தவர்களாவர். அவர்கள் செங்கிஸ்கான் என்கிற புகழ் வாய்ந்த மங்கோலிய தலைவனின் இரண்டாவது மகனான சாங்டையின் பேரால் அழைக்கப்படுகின்றனர். மத்திய ஆசியா மற்றும் துருக்கிஸ்தான் பகுதிகள் அப்போது செங்கிஸ்கானின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டிருந்தன. முகலாயர்இந்திய படையெடுப்பை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்து அறியலாம். முதல் பிரிவில் கி.பி.1526-கி.பி.1530-க்கான கால கட்டத்தில் பாபரின் படையெடுப்புகள் - குறிப்பான அந்த காலகட்டத்தில் அவரால் ஆப்கானியர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டது. ராணா சங்காவின் தலைமையிலான ராஜபுத்திரர்களும் வெல்லப்பட்டது ஆகும். கி.பி.1530-கி.பி.1540-க்கான கால கட்டம் ஹூமாயூனின் ஆட்சிக்காலம். இது இரண்டாவது பிரிவாகும். ஹூமாயூனின் போர்கள், கண்ட தோல்விகள் மற்றும் அவர்எங்ஙனம் ஷெஷாவில் இந்தியாவிலிருந்து துரத்தப்பட்டது போன்ற சங்கதிகள் இப்பிரிவில் அடங்கும். ஷெர்ஷா சூரின் வருகையால், மீண்டும் இந்தியாவில் ஆப்கானியரின் அதிகாரம் நிலைநிறுத்தப்படுகிறது. மூன்றாவது பிரிவுக்கான காலகட்டம் கி.பி.1545-கி.பி.1556 ஆகும். இக்காலத்தில் ஹூமாயூன் மீண்டும்

முகலாய பிரதேசங்களை வென்று ஆட்சி செய்கிறார். அவ்வாட்சி பின்னால், அக்பரால் நிலைநிறுத்தப்பட்டு விரிவாக்கம் செய்யப்படுகிறது.

பாபர் (கி.பி.1526-கி.பி.1530)

பாபர்சாக்டெய் துருக்கிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர். அவரது தகப்பனார்வரிசையில் அவர்தைமூர்இனத்தைச் சேர்ந்தவர். தாய் வரிசையில் செங்கிஸ்கான் வரிசையைச் சேர்ந்தவராவார். பாபர்கி.பி.1494-ம் ஆண்டில், அவர்பதினோறு வயது இளைஞராய் இருக்கும் போது பர்கானா என்கிற சிறு நகரத்தை ஆளும் உரிமையை தனதுதகப்பனாரிடமிருந்து பெற்றார். இப்போது அது சீன துருக்கிஸ்தான் மாகாணத்தில் உள்ளது. ஆரம்ப காலத்திலேயே அவருக்கு பல பிரச்சினைகள் தொல்லைகள் ஏற்பட்டன. ஆனால் அவையாவும் அவரை மிகுந்த துணிவுள்ளவராயும் உறுதியுள்ளவராயும் மாற்றின. தனது தந்தையாரிடமிருந்து பெற்ற பர்கானா பகுதியை எதிரிகளுக்கு இழந்த பாபர்மீண்டும் அதனைப் பெற மேற்கொண்ட முயற்சி தோல்வியில் முடிந்தது.

கி.பி.1497லும் கி.பி.1503லும் அவர்சாமர்கண்ட நகரைக் கைப்பற்ற எடுத்த முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிந்தன. ஏனெனில் அவரது சொந்த உறவினர்களே தைமூர்ஆண்ட அப்பகுதியை பாபர்அடைவதை விரும்பவில்லை. இத்துடன் அவரால், பர்கானாவை மீண்டும் வெல்ல எடுத்த முயற்சிகள் அவரது வலிமை வாய்ந்த பகைவரால் முறியடிக்கப்படவே அவரது பிரச்சினைகள் அதிகரிக்கத்தான் செய்தன.

அதனால் அவர், வீடில்லாத நாடோடியாக சுமார்ஒரு வருடம் தன்னுடைய நண்பர்களின் உதவியை நாடினார். ஆனால் அவர்துன்பகாலங்களிலும் தன்னம்பிக்கை இழக்காத துணிவாளராக இருந்தார். அவரது முன்னோரான தைமூரின் போர்வலிமைகள் அவருக்கு ஏதம் பூட்டின. இந்துஸ்தானத்தை வென்றெடுக்க பெரியதோர்திட்டத்தை தீட்டினார். மத்திய ஆசியாவில் காபூலில் ஏற்பட்ட குழப்பமான நிலையற்ற சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்தி கி.பி.1504-ல் அதனைக் கைப்பற்றினார். காபூலில் ஏற்பட்ட வெற்றிக்களிப்புடன், பாரசீக மன்னன் ஷா இஸ்மாயில் சஃபாவின் உதவியுடன் கி.பி.1511-12ம் ஆண்டுகளில் சாமர்கண்டை கைப்பற்ற முயற்சித்தார். ஆனால் அம்முயற்சியில் தோல்வியே கண்டார். தோல்வியால் துவண்டு போகாமல் இந்துஸ்தானத்தின் மீது போர்த்தொடுக்க ஆயத்தமானார். பாபாகி.பி.1512-ம் ஆண்டு முதல் அடிக்கடி, அவர்இந்திய நகரங்களை தாக்கியும்பொருள்களை கொள்ளையடித்தும் வந்தார். ஆனால் எப்பகுதியையும் அவர்கைப்பற்றவில்லை. கடைசியாக, சந்தர்ப்பங்கள் சாதகமாக வந்த தருவாயில் கி.பி.1526-ம் ஆண்டில், இந்துஸ்தானத்தின் மையப் பகுதியை நோக்கி, அதனை கைப்பற்றும் எண்ணத்துடன் படையெடுத்தார்.

பாபர்படையெடுப்பின் பொழுது இந்தியாவில் நிலை

அச்சமயத்தில் தில்லி சுல்தானிய அரசு வலிமை இழந்த நிலையில் பெயரளவுக்கு அரசாய் இருந்தது. அது அமைப்பு ரீதியை இழந்து ஒற்றுமையின்றி, யாரும் கவனிப்பாரற்று ஆப்கானிய சீமான்களிடையே சண்டை ஏற்பட்டு அழிந்தொழியும் நிலையில் இருந்தது. அத்தகைய ஆப்கானிய சீமான்களில் இருவர்இந்தியாவைத் தாக்க பாபருக்கு அழைப்பு விடுத்தனர். தில்லி சுல்தானிய அரசின் கடைசி அரசன் இப்ராகிம் லோடி, ஆப்கானிய சீமான்களை சந்தேகித்து, அவர்கள் தனது ஆட்சிக்கு எதிரானவர் என்று அவர்களுக்கு பல கொடுமைகளை இழைத்து வந்தான். லாகூரின் கவர்னராக இருந்த திலாவாகான் லோடியின் மகனான தொளலத்கான் லோடியை, இப்ராகிம் லோடி சிறுமைப்படுத்தியதால் பிரச்சினை அதிகமானது. மேலும் ஆலம்கான் லோடி என்கிற இப்ராகிம் லோடியின் நெருங்கிய உறவினர். அவனும் இப்ராகிம் லோடிக்கு எதிராக போர்க்கொடி தூக்கி தானே தில்லி சுல்தானிய அரசுக்கு சுல்தானாக விரும்பினான். இப்ராகிம் லோடியின் அரசு மீது பெறும் அதிருப்தி ஏற்பட்டவுடன் தௌளலத்கான் லோடியும் ஆலம்கான் லோடியும் இணைந்து கி.பி.1524-ம் ஆண்டில், தைமூர்இனத்தைச் சேர்ந்த காபூல் மன்னரான பாபரை இந்தியாவின் மீது போரிட அழைப்பு விடுத்தனர்.

வெற்றிகள்

மேவரின் மன்னனான ராணா சங்கா இப்ராகிம் லோடியுடன் ஒத்துப்போக முடியவில்லை இருவரும் பகைமை பாராட்டினர். அவர்களுக்கிடையே அரசியல் ரீதியாக போட்டியும் இருந்தது. டில்லி சுல்தானிய அரசை எப்படியும் கைப்பற்ற வேண்டும் என்கிற ஆசை இருந்தது. பாபர்ஒரு வலிமை வாய்ந்த படையுடன் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்து வரும் போது, அவரின் சாம்ராஜ்யத்தை அமைக்கும் நோக்கத்தை ராணா சங்கா அறிந்திருக்கவில்லை. இப்ராகிம் லோடியை டில்லி அரியாசனத்திலிருந்து எப்படியாவது அகற்றிவிட வேண்டும் என்பதற்காக, பாபருக்கு உதவுவதாக ராணா சங்கா வாக்களித்தார். இந்தியாவின் மீது இதற்கு முன்னால் படையெடுத்து வந்த அயல்நாட்டவர்போன்று பாபரும் இப்ராகிம் லோடியை தோற்கடித்து விட்டு, அவருக்கு தேவையான அளவுக்கு வென்ற பகுதிகளை கொள்ளையடித்துவிட்டு தன் நாட்டுக்கு திரும்பிய பிறகு, டில்லியை எளிதில் கைப்பற்றி ஆளலாம் என்கிற நப்பாசையுடன் ராணா சங்கா, பாபருக்கு உதவ முன்வந்தார். பாபர், இந்தியாவில் இருந்து வந்த அழைப்புக்களை ஏற்று,

கி.பி.1524-ம் ஆண்டில் பஞ்சாபில் நுழைந்து லாகூரைக் கைப்பற்றினார். ஆனால் விரைவிலேயே, பாபருக்கு ஒத்துழைப்பு அளித்தவர்களான தொளலத்கானும் ஆலம்கானும், பாபர் உண்மையிலேயே இந்தியாவை வென்று தம் அரசை ஏற்படுத்தும்

நோக்கத்துடன் இருக்கிறார்என்பதை உணர்ந்து கொண்டனர். தங்கள் தவறுக்கு வருந்தி, பாபருக்கு தாங்கள் அளித்து வந்த உதவியை விலக்கிக் கொண்டனர்.அவருக்கு எதிராக செயல்படலாயினர். இந்திய மண்ணில் அவருக்கு எதிர்ப்பு வலுப்பெறவே, பாபர்காபூலுக்கு திரும்பிச்சென்று பெரும்படையை திரட்டி, டில்லியை கைப்பற்ற முயன்றார். காபூலுக்குத் திரும்பிய ஒரு வருட காலத்திற்குள்

கி.பி.1525-ம் ஆண்டில் இந்தியாவுக்கு திரும்பி, பஞ்சாபை மீண்டும் கைப்பற்றினார். தௌலத்கான் லோடியை பணியவைத்தார். இவ்வெற்றி கிடைத்த ஐந்து மாதங்களுக்குப் பிறகு, ஏப்ரல் மாதம் கி.பி.1526-ம் ஆண்டில் பாபர்இப்ரகிம் லோடியை வரலாற்று சிறப்புமிக்க பானிபட் என்கிற போர்க்களத்தில் இப்ரகிம் லோடியை சந்தித்தார். பாபரின் படை 12000 போர்வீரர்களைக் கொண்டது. அவர்களுக்குத் துணையாக, ஒரு பெரிய துப்பாக்கிப்படையும் இருந்தது. அதுதான் பாபர்படையின் வலிமை வாய்ந்த ஆயுதமாய் இருந்தது. ஆனால் இப்ரகிம் லோடியின் படையோ மிகப்பெரியது. ஒரு இலட்சம் படைவீரர்களைக் கொண்டதாக இருக்கலாம் என்பதே பாபரின் கணிப்பு. ஆனால் பாபரின் படை வலிமையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், இப்ரகிம் லோடியின் படை திறமையும் ஏற்றுமையும் எந்தவித நோக்கமும் வேகமும் இல்லாத பெரும்படையாகவே இருந்தது. மேலும் இப்ரகிம் லோடி பாபரைப் போன்று ஒரு பெரும் திறமை வாய்ந்த படைத்தளபதி அல்ல. இத்தகைய பெரும் திறமை வாய்ந்த படை மற்றும் துப்பாக்கி படையின் உதவியுடன்

, சாதுர்யமான அணுகுமுறையுடன், பாபர்இப்ரகிம் லோடியை படைக்காலத்தில் தோற்கடித்தார்

பாபரின் படையை எதிர்த்தும், பாபரின் பெரும் வலிமையுடன் திகழ்ந்த துப்பாக்கி படைக்கு ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை. பாபரின் துப்பாக்கிப் படை இப்ரகிம் லோடியின் பெரும்படையை அழித்தது. இறுதியாக, இப்ரகிம் லோடி பெரும் படையுடன் தோல்வியுற்று மண்ணைக் கவ்வியது. இந்த வெற்றிக்குப் பிறகு பாபர்டில்லியையும் ஆக்ராவையும் எளிதில் கைப்பற்றினார். இப்ரகிம் லோடிக்கு எதிரான இம்மாபெரும் வெற்றியானது, பாபருக்கு பெரும் தெம்பையும் நம்பிக்கையையும் அளித்தது. மேலும் இந்தியாவின் சில முக்கிய பகுதிகளை வெல்லவும் அவர்துணிந்தார். டில்லியை வென்ற பிறகு, பாபருக்கு தனது கனவு சாம்ராஜ்யம் வெகு தொலைவில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இருப்பினும் அவர்இன்னும், வலிமை வாய்ந்த ஆப்கானிய படை வீரர்களையும், ராணா சங்காவின் தலைமையிலுள்ள ராஜ்புத்திரர்களையும் தோற்கடிக்க வேண்டியுள்ளது. டோப்பை பாபர்கைப்பற்றினார். இதைத் தொடர்ந்து டோப்புக்கு வடக்கு, தெற்கு மற்றும் கிழக்கிலிருந்து எதிர்ப்பு தொரிவித்த ஆப்கானிய சீமான்களும் அடக்கப்பட்டனர். ஆப்கானிய சீமான்களை அடக்கிய பிறகு, பாபர், ராஜபுத்திர தலைவரான ராணா சங்காவை வெல்ல பெரும்படை ஒன்றை தயார்செய்து கொண்டார். பாபர்இந்துஸ்தானத்தில் தனது அரசை ஏற்படுத்த முயற்சிப்பதாக ராணா சங்கா புரிந்து கொண்டார். அவரது

அரசை ஏற்படுத்தும் ஏகாதிபத்ய நோக்கத்தை முறியடிக்க ராணா சங்கா தீர்மானித்தார். அவர், பாபருக்கு எதிராக வீழ்த்தப்பட்ட ஆப்கானிய சீமான்களையும், லோடி அரசின் இசுலாமிய ஆதரவாளர்களையும் இணைத்து கூட்டு சேர்த்தார். ஆனால் ராணா சங்கா எதிர்பார்த்தபடி எல்லா அதிருப்தி ஆப்கானிய சீமான்களையும் அவரால் பாபருக்கு எதிராக ஒன்று சேர்க்க முடியவில்லை. ஏனெனில் அந்த ஆப்கானிய சீமான்களே ஒருவருக்கொருவர்சண்டையிட்டுக்கொண்டனர். த்தகைய குழப்பமான ஒற்றுமையின்மை பாபருக்கு சாதகமாக அமைந்தது.

ராஜபுத்திரர்களின் பெருந்தலைவனும் கடவுளுக்கு இணையாகக் கருதப்பட்டவனான ராணா சங்காபெருவீரன்பாபரின் படைக்கும் வலிமைக்கும் ஒரு சவாலானவன் தான். ராஜபுத்திரர்களின் தேசியத்துக்கு சின்னமாக இருந்த ராணா சங்காவை தோற்கடிப்பது எளிதல்ல. பெரும்படையை சேர்த்து போரிடும் திறமையும் அவருக்கு உண்டு. மார்வார், ஆம்பா, குவாலியா, அஜ்மீர் சந்தோரிமற்றும் ராணா சங்காவால் தில்லி சுல்தானாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட சுல்தான் முகமது லோடியின் இன்னொரு மகனான சுல்தான் சிக்கந்தாலோடி ஆகியோர் அளித்த பெரும்படையுடன், ராணா சங்கா கி.பி.1527-ம் ஆண்டில், மார்ச் மாதத்தில், ஆக்ராவில் உள்ள கான்வா என்கிற கிராமத்தில் பாபரின் படையை சந்தித்தார். இப்ரகிம் லோடியின் படையினர்போன்று இல்லாது, ராஜபுத்திர வீரர்கள், இறப்புக்கு அஞ்சாத தேசிய உணர்வுமிக்க தைரியமானவர். நாட்டுக்காக தங்கள் உயிரையும் பணயம் வைப்பதில்

பெருமை கொண்டவாகள். மேலெழுந்தவரியாக அலசிப் பார்க்கும் பொருட்டு பாபருடைய படை, ராணா சங்காவின் படைகளுக்கு எந்தவிதத்திலும் இணையானது அல்ல. ஆனால் பாபர்மனம் தளர்ந்து விடாமல், தன்னுடைய படைவீரர்களுக்கு அல்லாவின் மீதும் குரானின் மீதும் பற்று உண்டாகச் செய்து, அவர்களுக்கு நம்பிக்கை, வீரம் வரும் வழியில் பிரசாரம் செய்து உற்சாகப்படுத்தினார். அது அவர்களுக்கு ஊட்டச்சத்தாக அமைந்தது. இத்தகைய புதுமையான முறை பாபர் எதிர்ப்பார்த்த அளவுக்கு பயனை அளித்தது. பாபரின் படை வெற்றி கண்டது. ராஜபுத்திரர்களின் படைத்தோற்று சின்னா பின்னமானது. ராணா சங்கா படைக்களத்தினின்றும் தப்பிச் சென்றார். இந்த வெற்றிக்குப் பிறகு பாபர்யமுனா நதியைக் கடந்து ராஜபுத்திரர்களிடமிருந்து சந்தேரியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்.

கான்வா போரானது இந்திய வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான போராகும். பானிபட் போருடன் இதனை ஒப்பிடும்போது, இப்போரினால் ஏற்பட்ட முடிவுகளும் விளைவுகளும் மிக முக்கியமானதாய் கருதப்படுகின்றது. பானிபட் போரானது, வலிமையற்ற தில்லி சுல்தானின் அரசனான இப்ரகிம் லோடியை வீழ்த்தி, அவ்வரசை முடிவுக்கு கொண்டு வந்தது. ஆனால் கான்வா போரானது, பலம் பொருந்திய ராஜபுத்திர அரசை, தேசியத்துக்கு சின்னமாக விளங்கிய ராணா சங்காவை தோற்கடித்து, இந்திய மண்ணில் பாபர்ஆட்சியை நிலைநிறுத்த உதவியது. இந்த போருக்குப் பிறகு, பாபருடைய பணி எளிதாக்கப்பட்டு விட்டது. ரஷ்பூர்க்

வில்லியம்ஸ் என்கிற புகழ்பெற்ற வரலாற்று ஆசிரியரின் வார்த்தைகளில் கூற வேண்டுமானால் "கான்வா போருக்குப் பிறகு பாபர் , தன்னுடைய அதிகாரத்தை விரிவாக்கவும், எதிர்ப்பாளர்களை அடக்கவும், ஆட்சியை நிலைநிறுத்தவும் நேரத்தை செலவழித்தார்". மேலும் பாபருடைய அதிகார மையம் காபூலிருந்து டில்லிக்கு மாறியது. இருந்தபோதிலும், பாபருக்கு இன்னும் எதிர்ப்பு இருக்கத்தான் செய்தது. பீகார்மற்றும் வங்காளத்தைச் சேர்ந்த ஆப்கானிய தலைவர்கள், பாபர்டில்லியிலிருந்து ஆட்சி செய்ய எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். இந்த ஆப்கானிய தலைவர்முழுவதுமாக ஒழித்துக்கட்ட, ஒரு பெருந்திட்டத்துடன் பாபர், மே மாதத்தில், கி.பி.1529ஆம் ஆண்டில், கங்கை ஆற்றின் அருகில் உள்ள கோகரா நதிக்கரையில், பீகார்மற்றும் வங்காள தேசத்து

ஆப்கானியர்கூட்டுப் படையை சந்தித்து போரிட்டார்வெற்றி கண்டார். கி.பி.1526-ம் ஆண்டு முதல் 1529-ம் ஆண்டு முடிய இடைப்பட்ட காலத்தில் - வெற்றி கொண்ட மூன்று போர்களில், அக்ஸஸ் முதல் கோக்ரா வரையிலும், இமாலய மலைப்பகுதி தொடங்கி குவாலியாவரையிலுமான, ஓரிரு இடங்கள் நீங்களாக, இந்தியாவின் வடக்குப் பகுதி பாபரின் ஆளுகையின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது.

ஆனால், கடும் உழைப்பிற்கு பின், பல வெற்றிகளுக்குப்பின் ஏற்பட்ட பலன்களை பாபரால் நெடுநாட்கள் ஆண்டு அனுபவிக்க முடியவில்லை. அவர்ஆக்ராவில் 45 அல்லது 48-ம் வயதில் கி.பி.1530-ல்

காலமானார். தன்னுடைய மகனின் புணர்வாழ்வுக்காகவே பாபர்தன்னை பலியாடாக்கிக் கொண்டார் என்கிற கூற்றுஒரு புறம் இருக்க, அவர்நிச்சயமாக ஒரு கடுமையான நோயால் பாதிக்கப்பட்டு இறந்திருப்பார்என்று கருத முடிகிறது. இறந்த பாபரின் உடல் காபூலுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, அங்கே அவர்உடல் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

பாபர்நாமா (பாபரின் நினைவுகள்)

பாபர்அவர்கள், “துஜ்கி பாபரி” (பாரசீக மொழியில் “பாபர்நாமா”) என்கிற தனது சுயசரிதையை அவர்தனது தாய்மொழியான துருக்கியில் எழுதினார். அறிஞர்களால், பின்னர், அது பலமொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. இது பாபரின் வாழ்க்கையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை அறிய உதவும் மிகச் சிறந்த மூல ஆதாரம் ஆகும்.

ஹுமாயூன் (கி.பி.1530-1556)

பாபர்இறந்த மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு, ஹுமாயூன் தனது இருபத்தி மூன்றாம் வயதில் இந்துஸ்தானத்தின் அரசராக பதவி ஏற்றார். அவர்அரசராக பதவி ஏற்றதை, அவருடைய உறவினரும் சீமான்களும் எதிர்த்தனர். அவருடைய மூன்று சகோதரர்களான கம்ரான். ஹிண்டால் மற்றும் ஆஸ்காரிஆகியோர்பாபருக்குப் பிறகு தாங்களே இந்துஸ்தானத்தின் மன்னர்களாக வர விரும்பினர். அவருடைய ஒன்று விட்ட சகோதரர்களும் ஆட்சி ஆள விரும்பினர். அரச சபையில் உள்ள சில செல்வாக்கு வாய்ந்த சீமான்களும் ஆட்சியைக் கைப்பற்றி திட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். மேலும் பாபர்பிரச்சினையற்ற,

ஒற்றுமையான ஒரு அரசை ஹூமாயூனுக்கு விட்டுச் செல்லவில்லை. பாபர்போன்ற வலிமை வாய்ந்த ஒரு படையாளி, ராஜபுத்திரர்களையும், கலகம் விளைவித்த ஆப்கானிய தலைவர்களையும் வெல்ல முடிந்தது, அடக்க முடிந்தது. அத்தகைய வீரர்இல்லாத ஒரு வெற்றிடத்தில் வெல்லப்பட்டவர். யாவரும் மீண்டும் தம் இழந்த பகுதிகளையும் அதிகாரத்தையும் மீட்க முயற்சி மேற்கொள்வார்என்பதில் சந்தேகமில்லை. அவர்களும் ஹூமாயூனுக்கு பெரும் எதிர்ப்பாளர்களாக விளங்கினார்கள். குஜராத்தின் மன்னன், பகதூர்ஷா என்பவர்தன்னையே சுதந்திர மன்னனாக பிரகடனம் செய்து கொண்டு பெரும் அதிகாரமும் செல்வாக்கும் பெற்றவராய்த் திகழ்ந்தார். அவரும் ஹூமாயூனுக்கு ஒரு பெரும் தொல்லைக்காரராகவே விளங்கினார். “சிறந்த படைவீரராகவும் ஆட்சித்திறமை மற்றும் அரசியல் தந்திரம் மிக்கவராயும் இருக்கக்கூடிய ஒரு அரசர்தான் அப்போதைய தேவையாக இருந்தது. ஹூமாயூனுடன் இத்தகைய திறமைகள் எதுவும் இல்லை.
சொல்லப்போனால் அவரே அவருக்கு பகைவராய் இருந்தார்.”

ஹூமாயூன் செய்த முதல் தவறு என்னவென்றால், அரசியல் மற்றும் ஆட்சிக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நாட்டின் சில முக்கிய பகுதிகளை ஆள, தனது சகோதரர்களுக்கு பாகம் பிரித்துக்கொடுத்திருந்தார். அந்த சகோதரர்களை தனது முழுக்கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைக்க அவர்தவறிவிட்டார். சாம்பல் பகுதி ஆஸ்காரின் ஆளுமைக்கு விட்டிருந்தார்ஆள்வார்பகுதியை

ஹிண்டாலுக்கும், கம்ரானுக்கு காபூல் மற்றும் பஞ்சாப் பகுதிகளும் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டன. மற்ற சகோதரர்களுக்கு அளித்திருந்த பகுதிகளைக் காட்டிலும், கம்ரான் என்கிற அளித்திருந்த பகுதிகளான காபூலும், பஞ்சாபும் ஆட்சியின் ஸ்திரதன்மைக்கு முக்கிய பகுதிகளாகும் , அங்கு தான் முகலாயரின் படை பயிற்சி பெற சரியான இடம் ஆகும். டில்லி மற்றும் பஞ்சாபின் நெடுஞ்சாலையை இணைக்கும் முக்கிய பகுதியாகும். இந்த சூழ்நிலையில், ஹூமாயூனுக்கு எதிராக, அவரதுபகைவர்கள், நாட்டை சீர்க்குலைக்கும். விதத்தில், போர்த்தொடுக்க ஆயத்தமாயிருந்தனர்.

ஹூமாயூன் வெற்றிகள்

ஹூமாயூன், ஆரம்ப காலத்தில் தன்னால் மேற்கொள்ளப்பட்ட போர்களில், தனக்கு எதிராக இருந்த அரசர்களையும், ஆப்கானிய தலைவர்களையும் தோற்கடித்து அவர்களை பணியச்செய்தார். பண்டல் கண்ட் ராஜாவை கி.பி.1531ல் தோற்கடித்து, அவரிடமிருந்து ஒரு கணிசமான தொகையை பெற்றுக்கொண்டு, அங்கிருந்து கிழக்கு நோக்கி படையெடுத்தார்.

ஜான்பூரிலிருந்து சுல்தான் முதுமது லோடியை வெற்றிகரமாக விரட்டியடித்தார். கி.பி.1532ல் சுனாரின் ஆப்கானிய தலைவனான ஷெர்கானை தோற்கடித்தார். ஆனால் அவன் ஹூமாயூனுக்கு கட்டுப்படுவதாக வாக்களித்து சரணடைந்ததால் அவனையே சுனாருக்கு மீண்டும் தலைவனாக்கினார். அந்த ஷெர்கான் தான், பிற்காலத்தில்

தனக்கு எதிரியாக வந்து நடக்கப்போகும் போர்களில் தனது தலைவிதியை மாற்றப்போகும் ஆப்கானிய தலைவன் என்பதை உமாயூன் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை. பின்னர்தனது படைகளை குஜராத் பக்கம் திருப்பினார். ஹூமாயூன் குஜராத்தின் அரசன் பஹதூர்ஷா வேகமாக வளர்ந்து கொண்டிருந்தான். பஹதூர்ஷா, ஹூமாயூனின் கோபத்தை கிளரும்படி ஒரு காரியத்தை செய்திருந்தான் . ஹூமாயூனுக்கு எதிராக செயல்பட்ட பல ஆப்கானிய தலைவர்களுக்கு தன் அரசில் புகலிடம் கொடுத்திருந்தான்.

ராஜபுத்திரர்களின் வலிமையான எதிர்ப்பு இல்லாத காரணத்தால், மேவானரயும் மால்வாயையும் வென்று தனது அரச எல்லைக்குள் கொண்டு வரவேண்டும் என்கிற எண்ணம் பகதூர்ஷாவுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. பகதூர்ஷாவின் படை மேவரின் ராஜபுத்திரர்களை துன்புறுத்தியபோது, கி.பி.1534-ம் ஆண்டில் மேவரின் அரசி இராணி கானாவதி ஹூமாயூனின் உதவியை நாடினார். ஆனால் ஹூமாயூன் உதவிட முன்வரவில்லை. “இங்ஙனம், ஹூமாயூன் நல்லதோர்வாய்ப்பினை இழந்து ராஜபுத்திரர்களின் கோரிக்கையை உதாசீனப்படுத்தியதால், மிகப்பெரிய அரசியல் தவற்றினை செய்துவிட்டார்”. இதற்கிடையில், பகதூர்ஷாவின் படை, ஒரு துருக்கிய பொறியியலாளர்மற்றும் ஐரோப்பிய துப்பாக்கி வீரர்உதவியுடன் சித்தூர்கோட்டையை தகர்த்தெறிந்து ராஜபுத்திரர்களைத் தோற்கடித்தார். இருந்த போதிலும், அச்சமயத்தில்,கி.பி.1535ல் மாண்டசார்அருகில், ஒரு

போரில் பகதூர்ஷாவை தோற்கடித்து அவரை விரட்டியடித்தார். அவர்டையூ தீவுக்கு தப்பி ஓடி அங்கு அடைக்கலம் அடைந்தார். ஆனால் குஜராத்தின் மீதான ஹீமாயூனின் வெற்றி நெடுநாட்களுக்கு நிலைத்திடவில்லை. வெற்றிக்களிப்பில், இவ்வெற்றியை ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்வதற்காக, எம்முயற்சியும் எடுக்காமல், ஹூமாயூனும் அவரைச் சார்ந்தோறும் இந்த சூழ்நிலையை, பதவியிழந்த குஜராத் மன்னன், தனக்கு சாதகமாக பயன்படுத்திக் கொண்டு இழந்த பகுதிகளை முகலாயரிடமிருந்து மீட்டுக் கொண்டார். பிறகு ஹூமாயூனுக்கு குஜராத்தை மீட்டுக் கொள்ள நேரமில்லை கிழக்கிந்தியாவில் ஷெர்கான் தலைமையில் ஆப்கானியர்வெற்றிமேல் வெற்றி பெற்று வளர்வதை அடக்க முனைந்தார். ஹூமாயூன் பகதூர்ஷாவுடன் போரிட்டுக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், பீகாரில் ஷெர்கான் தன் நிலையை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார். வலிமை வாய்ந்தசுனார்கோட்டையை அவர்தம் வசப்படுத்திக்கொண்டார். ஆப்கானிய சீமான்கள் பலர்அவரது தலைமையை ஏற்று பின் தொடர்ந்தார்கள்.

கி.பி.1536-ஆம் ஆண்டில் வங்காளத்தை ஆண்டுவந்த திறமையற்ற மன்னனான முதுமது ஷாவை வென்று அவனிடமிருந்து போர்இழப்பாக பதிமூன்று லட்சம் தினார்களை ஷெர்கான் பெற்றார். மேலும் கி.பி.1537-ல் அவர்வங்காளத்தின் மீது போர்தொடுத்தார். இவையெல்லாம் கேட்டறிந்த பிறகு தான் கிழக்கிந்தியாவில் ஷெர்கானை

வளரவிடக்கூடாது என்ற திடமான எண்ணத்தில் ஷெர்கானை எதிர்த்து போரிட்டார். ஆறுமாத கால போருக்குப்பின் ஷெர்கானின் அதிகாரத்தில் இருந்த சுனாகார்கோட்டையை கைப்பற்றி, காசிக்கு புறப்பட்டார். சமரச திட்டத்துக்கு வழிவகுக்காத ஷெர்கானை எதிர்த்து, வங்காளத்தின்மீது படையெடுத்து அதனைக் கைப்பற்றி அங்கு தன் அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்தினார். ஆனால் அங்கு எட்டு மாத காலமாக எந்த வேலையும் செய்யாமல் தம் காலத்தைக் கழித்தார். இந்த இடைப்பட்ட காலத்தை தனக்கு சாதகமாக்கிக் கொண்ட ஷெர்கான் காரா, காசி, சாம்பல் போன்ற பகுதிகளை வென்றதுடன், சுனாகார்மற்றும் ஜான்பூரையும் கைப்பற்றினார். அங்கிருந்து ஹூமாயூன் ஆக்ராவுக்கு செல்லும் பாதையை அடைத்தார். ஷெர்கானின் வளரும் அதிகாரத்தால் பொறுமையிழந்த ஹூமாயூன் சௌஸாவில் ஷெர்கானை பெரும்படையுடன் கி.பி.1539-ம் ஆண்டில் தாக்கினார். அந்த சௌஸா என்கிற பகுதி பீகார்மற்றும் உத்திரப்பிரதேசத்தின் எல்லைப்பகுதியில் அமைந்துள்ளது. ஷெர்கான் ஒரு சிறந்த படைத்தளபதியும்

அரசியல் தந்திரம் தெரிந்தவரும் நல்ல மழையில் முகலாயர்படையைத் தாக்கி அழித்தார். ஹூமாயூனால் தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் அவர்படைக்களத்திலிருந்து தப்பி ஓடிவிட்டார். அதற்குப் பிறகு ஷெர்கான் தன்னை சுல்தானாக ஆக்கிக் கொண்டு ஷெர்ஷா என்ற பட்டத்தையும் சூட்டிக்கொண்டார். தோல்வியால் மனம் துவண்டு விடாமல், தன்னுடைய சகோதரர்களால் ஏற்பட்ட தொல்லைகளையும்

பொருட்படுத்தாமல், ஷெர்ஷாவை எப்படியும் எதிர்த்து வெல்ல வேண்டும் என்று துணிந்தார்ஹூமாயூன். ஷெர்ஷா தன் மகன் குதுப்கானின் தலைமையில் அனுப்பிய ஆப்கானியபடையை மால்வாவில் எதிர்த்து ஹூமாயூன் வெற்றி கண்டார். மேலும், கி.பி.1540-ம் ஆண்டில் ஷெர்ஷாவின் படையை கன்னோஜில் சந்தித்து போரிட்டார். இப்போரிலும், ஷெர்ஷா ஒரு சிறந்த போர்த்தந்திரத்தைக் கடைபிடித்து முகலாயர்படை எதிர்பாராத சூழ்நிலையில் ஹூமாயூன் போர்வீரர்கள் கடுமையாக சண்டையிட்டும், பயனில்லாமல், தோற்றுப்போகச் செய்தார். மீண்டும் ஹூமாயூன் படைக்களத்திலிருந்து தப்பி ஓடினார். ஹூமாயூனுக்கும் ஷெர்ஷாவுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட இந்தக் கன்னோஜ் போர்பல வழிகளில் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக உள்ளது. ஹூமாயூன், ஷெர்ஷாவால் இந்தியாவிலிருந்து துறத்தப்பட்டார். இந்தியாவை விட்டு வெளியேறி ஹூமாயூன், பாரசீக மன்னன் ஷாவின் அரச சபையில் தஞ்சம் புகுந்தார். இதற்கிடையில் ஷெர்ஷா தில்லியையும் ஆக்ராவையும் கைப்பற்றி, முகலாயர்களிடமிருந்து தில்லி அரசதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினார்.

ஹூமாயூன்ஷெர்ஷாவிடம் தோற்றதற்கான காரணங்கள் பல உள்ளன. ஒன்று அவருக்கு, அவருடைய சகோதரர்களால் கொடுக்கப்பட்ட தொல்லைகளும் பிரச்சினைகளும் இரண்டாவதாக அவரை எதிர்த்த பகைவர்கள், போர்த்திறமை வாய்ந்ததும் சக்தியுள்ளதுமான துப்பாக்கிகளை போர்க்களத்தில் உபயோகித்தும் தான்

. மூன்றாவதாக, அவரை எதிர்த்த பகைவர்களுள் ஷெர்ஷா மிகச் சிறந்த படைத்தளபதியும், போர்த்தந்திரம் தெரிந்தவரும் அதிகவேகம் கொண்ட மனோபாவம் உடையராயும் இருந்திருக்கிறார். ஹூமாயூன் இத்துறையில் அவருக்கு இணையானவராய் இருந்திருக்கவில்லை. நான்காவதாக ஹூமாயூனின் தனிப்பட்ட இயலாத தன்மையும், போரில் அவர்செய்த சில தவறுகளும் எதிரிகளுக்கு சாதகச் சூழ்நிலையை உருவாக்கின. ஆகையால் வரலாற்றாசிரியர்ஸ்டேன்லி லேன்பூல் கூறுகிறார்: ஹூமாயூன் வாழ்க்கை முழுவதும் சறுக்கி விழுந்தவராய் இருந்தார். கால் சறுக்கி தன் இறுதியை ஏற்படுத்திக்கொண்டார்.

ஹூமாயூனின் தலைமறைவான காலம்

கி.பி.1540 - முதல்1555-ம் ஆண்டு வரையில் ஹூமாயூன் தலைமறை வாழ்க்கையில் இருந்தார். அவர்ஆப்கானிஸ்தானத்தில் எப்படியாவது ஒரு நிரந்தர இடத்தைப்பிடித்து, அங்கிருந்து இந்தியாவின் மீது படையெடுக்க முயற்சித்தார். அந்த முயற்சியில் அவர்தன்னுடைய சகோதரர்கள் மற்றும் வடமேற்கு மாகாண மன்னர்களிடமிருந்து உதவி எதிர்பார்த்தார், கிடைக்கவில்லை. கி.பி.1544-ம ஆண்டில் பாரசீக மன்னன் ஷா தாமஸ் ஹூமாயூனின் நிலை உணர்ந்து வரவேற்று உதவி செய்வதாய் சொன்னார். அவருடைய போருக்கு, பாரசீக மன்னன் பணமும் படைவீரர்களும் ஹூமாயூனுக்கு கொடுப்பதாகவும், அதற்கு பதிலாக அவர்ஷியா மதப்பிரிவைச் சேரவேண்டுமென்றும் பின்னர் அவர்தம் மக்களிடையேயும் அம்மதப் பிரிவைப் பரப்ப வேண்டும்

என்றும் நிபந்தனை விதித்தார். மேலும் ஹூமாயூன் போரில் வெற்றி பெற்றால் காந்தகாரை பாரசீகத்திற்கு கொடுத்து விட வேண்டும் என்றும் நிபந்தனையிட்டார். வேறு வழியின்றி, தன் மனசாட்சிக்கு எதிராக, இத்தரக் குறைவான நிபந்தனைகளை ஹூமாயூன் ஏற்றுக்கொண்டு, பாரசீக மன்னர்அளித்த படை உதவியுடன் காந்தகார்பகுதியை வென்று, ஏற்கெனவே சொன்னபடி அப்பகுதியை பாரசீக மன்னனுக்கு அளித்துவிட்டார். விரைவிலேயே, ஹீமாயூன் தன்னை தனது சகோதரர்பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டார். கி.பி.1555-க்குள் ஆப்கானிஸ்தானத்தில் தனக்கென ஒரு இடம் பிடித்து தனது நிலையை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார். அங்கிருந்து அவர்இந்தியாவின் மீது படையெடுத்து இந்தியாவில் தான் இழந்த பகுதிகளை மீண்டும் பெற ஆவண செய்தார்.

அதிஷ்டவசமாக, ஹூமாயூனை இந்தியாவிலிருந்தே விரட்டிய ஷெர்ஷா கி.பி.1545-ல் இறந்தார். அவருக்கு அடுத்து இஸ்லாம் ஷா என்பவர்டில்லி சுல்தான் ஆனார். அவரும் ஷெர்ஷாவைப் போன்றே திறமையும் வலிமையும் உடையவராய் இருந்தார். அவரும் கி.பி.1553-ஆம் ஆண்டு காலமானார். இத்தகைய சூழ்நிலைகளால், இந்தியாவில் நல்ல வலிமை வாய்ந்த அரசன் இல்லாமல்,ஆப்கானியயர்ஆட்சி சிதறுண்டது. அங்கே சுல்தானிய குடும்பத்தாரிடையேயும் மற்றுமுள்ள ஆப்கானிய தலைவர்களிடையேயும் வாரிசு உரிமைப்போர்ஏற்பட்டு அவர்கள் நாட்டைக் கூறு போட்டுக் கொண்டார்கள். லாகூரிலும்

தில்லியிலும் சிக்கந்தாஷா ஆட்சி நடத்தலானார். பயானாவுக்கு இப்ரகிம் ஷா தலைவரானார். வங்காளத்தில் முகமது ஷா தனது சுதந்திர ஆட்சியை நிறுவினார். ஷெர்ஷாவால் சிரமப்பட்டு எழுப்பிய ஆப்கானிய அரசு பாரிதாபமாக சிதறுண்டு போனது. இத்தகைய தருணத்தில் தான் ஹுமாயூன் தான் ஷெர்ஷாவிடம் இழந்த இந்திய பகுதிகளைத் திரும்பப் பெற முயன்றார். கி.பி.1554-ம் ஆண்டில், ஹுமாயூன் பெஷாவரைக் கைப்பற்றினார். அடுத்த ஆண்டிலேயே லாகூர்வரை சென்று அப்பகுதியைக் கைப்பற்றினார். மே மாதம் கி.பி.1555-ல் ஹுமாயூன் சிக்கந்தர்ஷாவுடன், மச்சிவா மற்றும் சிர்ஹிந்த் பகுதிகளில் போரிட்டார். இந்த இரு போர்களிலும் முகலாயப் படைகள் வெற்றி கண்டன. சிக்கந்தர்ஷா, வடமேற்கு பஞ்சாபின் மலைப்பகுதிகளுக்கு தப்பி ஓடி விட்டார். பின்னர்ஹுமாயூன் ஜுலை மாதம் 1555-ம் ஆண்டில் டில்லியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். தொடர்ந்து ஆக்ரா, சாம்பால் மற்றும் புறநகாப் பகுதிகள்யாவும் முகலாய இருப்பினும், டில்லியைத் தன் வசப்படுத்திக் கொண்ட பிறகு, அவரால் ஆட்சிப்பீடத்தில் அதிக நாள் இருக்க முடியவில்லை. மாடிப்படிகளிலிருந்து தவறி விழுந்து படுகாயமுற்று ஜனவரிமாதத்தில் கி.பி.1556ம் ஆண்டில் ஹுமாயூன் காலமானார். ஆனால் அவர்இறப்பதற்கு முன் தன் மகன் அக்பரை தனது வாரிசாக நியமித்திருந்தார்ஹுமாயூன்.

சூர் இடைவெளி (1540 – 1555)

- **பாபரால் கைப்பற்றப்பட்ட ஆப்கானியப் பேரரசை** ஷெர்ஷா மீண்டும் நிறுவினார் . ஷேர் கான் என்றும் அழைக்கப்படும் ஷெர்ஷா சூரி, 1540 **முதல்** 1545 **வரை** இந்தியாவின் பேரரசராக இருந்தார் .
- முகலாயப் பேரரசரான **ஹுமாயூனை வீழ்த்தி சூர் வம்சத்தை நிறுவினார்** . டெல்லி சுல்தானகத்தின் தொடர்ச்சி மற்றும் உச்சகட்டமாக சுர் பேரரசு பல வழிகளில் கருதப்படலாம்.

ஷேர் ஷா சூரி

- **ஷேர் ஷா சூரி**, அதன் அசல் பெயர் ஃ**பரித்** சூரி வம்சத்தை நிறுவியவர்.
- அவர் தனது தந்தையின் ஜாகிரின் நிர்வாகியானார், அது அவரது முயற்சியால் செழித்தது. அவர் விரிவான நிர்வாக அனுபவத்தைக் கொண்டிருந்தார் மற்றும் அஞ்சத்தக்க போர்வீரராக இருந்தார்.
- ஷேர்கான் என்ற பட்டம் புலியை (ஷேர்) கொன்றதற்காக அல்லது செய்த சேவைகளுக்காக **அவரது புரவலரால் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது** .
- வாயில் வெள்ளிக் கரண்டியுடன் பிறக்காவிட்டாலும், **உண்மையான ராணுவ வீரராக**, **இந்துஸ்தானின் ஆட்சிப் பதவிக்கு ரோஜாவாக இருந்தார்**.

அரசியல்

- **பீகாரின் லோஹானி தலைவர்கள் மற்றும் வங்காளத்தின் முகமது ஷா ஆகியோரின் கூட்டுப் படைகளை ஷேர்ஷா சூரஜ்கரில்** தோற்கடித்தார். இந்த வெற்றியின் மூலம் **பீகார் முழுவதும் ஷேர்ஷாவின் கீழ் வந்தது** .
- அவர் வங்காளத்தையும் பலமுறை கொள்ளையடித்தார் மற்றும் வங்காளத்தின் தலைநகரான கவுரைக் கைப்பற்றியதன் மூலம், முகமது ஷாவை ஹுமாயூனிடம் அகதியாகத் தேடும்படி கட்டாயப்படுத்தினார்.

சந்திப்புகள்: ஹுமாயூன் மற்றும் ஷெர்ஷா

- **ஹுமாயூன் மற்றும் ஷேர்ஷா மூன்று முக்கிய சந்திப்புகளை சந்தித்தனர்**:
  - 1538 **இல் சுனார் கோட்டையின்** மீதான சந்திப்பு மற்றும் ஷெர்ஷாவின் இராஜதந்திர சரணடைதல்.
  - 1539 **இல் ஹுமாயூனுடன் சௌசா போர்** மற்றும் ஷெர்ஷாவின் வெற்றி.
  - 1540 **இல் கன்னோஜ் போர்** மற்றும் ஹுமாயூன் மீது ஷெர்ஷாவின் தீர்க்கமான வெற்றி.
- **கன்னோஜ் வெற்றியுடன்**, **ஷெர்ஷா டெல்லி**, **ஆக்ரா**, **சம்பல் மற்றும் குவாலியர் போன்றவற்றின்** ஆட்சியாளரானார் . இந்த வெற்றியின் மூலம் முகலாய வம்சத்தின் 15 **ஆண்டுகால ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது**.

- மேற்கில், அவர் மால்வாவையும் கிட்டத்தட்ட முழு ராஜஸ்தானையும் கைப்பற்றினார். இந்தியாவின் கணிசமான பகுதியை ஷேர்ஷா தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வர முடிந்தது. அவரது பேரரசின் எல்லைகள் ஒருபுறம் பஞ்சாபிலிருந்து மால்வா வரையிலும் மறுபுறம் வங்காளத்திலிருந்து சிந்து வரையிலும் விரிந்திருந்தது.
- பெரிய பகுதிகள் அவரது கட்டுப்பாட்டில் இருந்ததால், இந்தியாவின் நிர்வாக அமைப்பில் ஒருவித சீரான தன்மையை அவரால் வழங்க முடிந்தது.

நிர்வாகம்

- ஷெர்ஷா சூரி ஒரு **நல்ல மற்றும் வலுவான நிர்வாக அமைப்பை** நிறுவினார் . அவரது ஆட்சி ஐந்து ஆண்டுகள் மட்டுமே நீடித்தது, ஆனால் இந்த குறுகிய காலத்திற்குள், அவர் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களின் வருகை வரை கணிசமாக மாறாமல் இருந்த நிர்வாக முறையை உருவாக்கினார்.

▪ ஷேர்ஷா சூரிக்கு முக்கிய அமைச்சர்கள் உதவினார்கள் :

- **திவான்-இ- விசாரத்**, **வசீர்** என்றும் அழைக்கப்படுகிறார் - வருவாய் மற்றும் நிதிப் பொறுப்பாளர்.
- **திவான்-இ-அரிஸ்** - இராணுவத்தின் பொறுப்பு.
- **திவான்-இ-ரசலாத்** - வெளியுறவு அமைச்சர்.
- **திவான்-இ-இன்ஷா** - தகவல் தொடர்பு அமைச்சர்.

- **அக்பரின் ஆட்சி முறை அடிப்படையில் ஷெர்ஷாவின் ஆட்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டது**.
- **ஷேர்ஷாவின்** பேரரசு **நாற்பத்தேழு சர்க்கார்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது** . **ஒவ்வொரு சர்க்கார் பல பர்கானாக்களாக பிரிக்கப்பட்டது**. பல **சர்க்கார்கள்** மாகாணங்களாக இணைக்கப்பட்டன .
- தலைமை ஷிக்தார் (சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு) மற்றும் தலைமை முன்சிஃப் (நீதிபதி) ஆகியோர் ஒவ்வொரு சர்க்காரிலும் நிர்வாகத்திற்கு பொறுப்பான இரண்டு அதிகாரிகளாக இருந்தனர் .
- **ஷிக்தார்** (இராணுவ அதிகாரி), அமீன் (நில வருவாய்), **ஃபோட்டேதார்** (பொருளாளர்) **கர்குன்ஸ்** (**கணக்காளர்கள்**) **ஆகியோர் ஒவ்வொரு பர்கானாவின்** நிர்வாகத்திற்கும் பொறுப்பாக இருந்தனர் .
- பரகானா சட்டம் ஒழுங்கு மற்றும் பொது நிர்வாகத்தை பராமரிக்கும் **ஷிக்தாரின் பொறுப்பில் இருந்தார்**.
- முன்சிஃப் **அல்லது அமில் நில வருவாய் வசூலை கவனித்து வந்தார்** . பர்கானாவிற்கு மேலே **சிக்தர்-இ-ஷிக்தரன் மற்றும் ஒரு முன்சிஃப்-இ-முன்சிஃபானின் பொறுப்பின் கீழ் ஷிக் அல்லது சர்க்கார்** இருந்தது .
- அவர் தனது ராஜ்யத்தின் வருவாய் நிர்வாகத்தை ஒழுங்கமைப்பதில் சிறப்பு கவனம் செலுத்தினார். **ஒவ்வொரு**

நிலமும் தனித்தனியாக அளவிடப்பட்டு ஒரே மாதிரியான முறையில் நிலம் அளவிடப்பட்டது. நிலங்கள் நல்லவை, கெட்டவை, நடுவை என்று பிரிக்கப்பட்டன. மதிப்பீடு தாராளமாக இருந்தது, ஆனால் வசூல் கடுமையாக இருந்தது, **நிலத்தின் மொத்த உற்பத்தியில் மூன்றில் ஒரு பங்கு வருவாயாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது**. மக்கள் நேரடியாக வரிகளை **பொருளாகவோ அல்லது பணமாகவோ** செலுத்தலாம் .விவசாயிகளின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதில் சிறப்பு கவனம் செலுத்தினார். விவசாயிகளின் உரிமைகள் முறையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொருவரின் பொறுப்புகளும் அவரிடமிருந்து அரசு எடுத்த **காபூலியத்** (**ஒப்பந்தப் பத்திரம்**) மற்றும் அதற்குப் பதிலாக அவருக்குக் கொடுத்த **பட்டா** (**தலைப்பத்திரம்**) ஆகியவற்றில் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. இது குழப்பம் மற்றும் ஒடுக்குமுறைக்கான வாய்ப்பைக் குறைத்தது.

- இராணுவ நிர்வாகமும் திறமையாக மறுசீரமைக்கப்பட்டது மற்றும் **அலாவுதீன் கல்ஜியிடமிருந்து ஏகாதிபத்திய அடையாளங்களைக் கொண்ட குதிரைகளின் முத்திரை** (**டாக்**) **போன்ற பல யோசனைகளை ஷெர்ஷா கடன் வாங்கினார்**. ஒவ்வொரு சிப்பாயும் அவரது விளக்கமான ரோல் (செஹ்ரா) பதிவு செய்யப்பட்டார்.

- **மாலிக் முஹம்மது ஜெயசி** தனது ஆட்சியின் போது புகழ்பெற்ற இந்தி படைப்பான **பத்மாவத்தை எழுதினார்**.

மதம்

- முஸ்லீம் ஆட்சியாளர்களில் ஷேர்ஷா **முதன் முதலில்**, **இந்தியா இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லீம்களின் நிலம் என்ற உண்மையை அங்கீகரித்தார்**, **மேலும் அவர் முடிந்தவரை இரண்டு கூறுகளையும் சமரசம் செய்ய தன்னால் முடிந்தவரை முயற்சித்தார்** .
- அவர் கூறும் நம்பிக்கையைப் பொருட்படுத்தாமல் அவர் தனது குடிமக்களின் அனைத்துப் பிரிவினருக்கும் சமமாக நடத்தினார்.
- மிகவும் பொறுப்பான அதிகாரிகள், சிவில் மற்றும் இராணுவத்தினர், இந்துக்களில் இருந்து பணியமர்த்தப்பட்டனர். அவர் கடுமையான நடுநிலையுடன் நீதியை நிர்வகித்தார் மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரிகளின் நடத்தையில் பயனுள்ள விழிப்புணர்வை வைத்திருந்தார்.
- இருப்பினும், ஷெர்ஷா புதிய தாராளமயக் கொள்கைகள் எதையும் தொடங்கவில்லை. **ஜிஸ்யா இந்துக்களிடமிருந்து தொடர்ந்து சேகரிக்கப்பட்டது** , அதே நேரத்தில் அவரது பிரபுக்கள் கிட்டத்தட்ட ஆப்கானியர்களிடமிருந்து மட்டுமே பெறப்பட்டனர்.

பொருளாதாரம்

- **அவர் ஒரு சீர்திருத்த நாணய முறையை** அறிமுகப்படுத்தினார் மற்றும் கலப்பு உலோகங்களின் சிதைந்த நாணயங்களுக்குப் பதிலாக **ஒரே மாதிரியான தரமான தங்கம்**, **வெள்ளி மற்றும் செம்பு ஆகியவற்றின் சிறந்த நாணயங்களை அடித்தார்** . அவரது **வெள்ளி நாணயம் ரூபாயா என்றும்** , **செப்பு நாணயம் டாம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது**.
- அவருக்குப் பிறகு பல நூற்றாண்டுகளாக அவரது வெள்ளி ரூபாய் நிலையான நாணயமாக இருந்தது. **கஸ்டம் டூட்டியை அறிமுகப்படுத்திய** பெருமை அவருக்கு உண்டு . அவர் **தகவல்தொடர்பு வழிமுறைகளையும்** கணிசமாக மேம்படுத்தினார் .
- அவர் வங்காளத்திலிருந்து பஞ்சாப் வரை செல்லும் **புகழ்பெற்ற கிராண்ட் டிரங்க் சாலையை மீட்டெடுத்தார்** , மேலும் துருப்புக்களின் நகர்வை எளிதாக்குவதற்கும் வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத்திற்கு ஊக்கமளிப்பதற்கும் **மரங்களை நட்டு**, **ஓய்வெடுக்கும் இடங்களை** (**சராய்**) **நிறுவினார்** .
- வடகிழக்கு இந்தியாவில் வங்காள மாகாணத்தின் எல்லையில் உள்ள சிட்டகாங்கில் இருந்து நாட்டின் வடமேற்கே ஆப்கானிஸ்தானில் உள்ள காபூல் வரை **கிராண்ட் டிரங்க் சாலையை** விரிவுபடுத்தினார் .

- **ஷேர்ஷா நான்கு முக்கியமான நெடுஞ்சாலைகளை** அமைப்பதன் மூலம் தகவல்தொடர்புகளை மேம்படுத்தினார் :

1. சோனார்கான் முதல் சிந்து வரை
2. ஆக்ரா முதல் பர்ஹாம்பூர் வரை
3. ஜோத்பூர் முதல் சித்தூர் மற்றும்
4. லாகூர் முதல் முல்தான் வரை.

- அவர் **சித்தூர் போன்ற இடங்களை குஜராத்தின் துறைமுகங்களுடன் இணைத்தார்** .
- மேலும், அவர் வணிகர்களுக்கு தீங்கு விளைவிப்பதற்காக மிகவும் கடுமையான தண்டனையுடன் சட்டம் ஒழுங்கை உறுதிப்படுத்தினார் மற்றும் வணிகர்களையும் பயணிகளையும் எல்லா வகையிலும் நன்றாக நடத்துமாறு தனது ஆளுநர்களுக்கு உத்தரவிட்டார்.
- மேலும், ஷெர்ஷா **குதிரைகள் மூலம் சுமந்து செல்லும் குதிரைத் தூண்கள் அல்லது அஞ்சல் சேவை முறையை** அறிமுகப்படுத்தினார் மற்றும் விவசாயிகளின் நலனுக்காக மிகவும் பாடுபட்டார்.

கலை மற்றும் கட்டிடக்கலை

- அவர் பல **சத்திரங்கள்**, **மசூதிகளை கட்டினார் மற்றும் சாலைகளின் வலையமைப்பை அமைத்தார்**, அவற்றில் மிகவும்

பிரபலமானது கிராண்ட் டிரங்க் சாலை. **டெல்லிக்கு அருகில் யமுனைக் கரையில் ஒரு முழு நகரத்தையும்** கட்டினார் .

- கட்டிடக்கலையிலும் அவருக்கு செம்மையான ரசனை இருந்தது. அவர் கட்டிய **ரோஹ்தாஸ் கோட்டையில்** அது தெரிகிறது . **பாட்னாவில் உள்ள ஷெர்ஷா சூரி மஸ்ஜித் மற்றும் தில்லியின் புரானா கிலாவில் உள்ள கிலா-இ-குஹ்னா மசூதி** ஆகியவை அவரது மற்ற பெரிய பங்களிப்புகளாகும்.
- அவரது கல்லறை இந்தோ-இஸ்லாமிய கட்டிடக்கலையின் தலைசிறந்த படைப்பாகக் கருதப்படுகிறது மற்றும் **பீகாரில் உள்ள சசாரத்தில் அமைந்துள்ள ஷேர்ஷா சூரி கல்லறை** என்று புகழ் பெற்றது .

வம்சத்தின் முக்கியத்துவம்

- ஷேர்ஷா ஐந்து ஆண்டுகள் மட்டுமே ஆட்சி செய்தார், இந்த குறுகிய காலத்திற்குள் அவர் நிர்வாக திறமைகளின் தடயங்களை நிரந்தரமாக கவர்ந்தார். **அவர் நீண்ட காலம் வாழ்ந்திருந்தால்**, **அவர் ஒரு நிலையான ஆப்கானியப் பேரரசை நிறுவியிருப்பார்**, **மேலும் முகலாயர்களின் பேரரசு இந்தியாவில் தோன்றியிருக்காது** . இடைக்கால இந்தியாவின் அனைத்து ஆட்சியாளர்களிலும், அவர் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி மிகப்பெரியவர்.

- அவர் ஒரு திறமையான ஜெனரல், முழுமையான சிப்பாய் மற்றும் உறுதியான ஆட்சியாளர். அவரது சீர்திருத்தங்கள் மக்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காக நன்கு கணக்கிடப்பட்டன. அவரது ஆளுமை எவ்வளவு சிறப்பாக இருந்தது, அவரது மிகப்பெரிய எதிரியான ஹுமாயூன், அவரது மரணத்தின் போது அவரை '**உஸ்தாத்**-I-**பாட்ஷாஹான்**', **மன்னர்களின் ஆசிரியர்** என்று குறிப்பிட்டார் .
- அவரால் செய்யப்பட்ட மாற்றங்களை அக்பரும் அவரது வாரிசுகளும் தங்கள் அரசாங்கத்தின் அடிப்படையாக **ஏற்றுக்கொண்டனர்** . முகலாயர்களின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, ஆங்கிலேய கிழக்கிந்திய கம்பெனியும் அதே நிர்வாக இயந்திரத்தை அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ அப்படியே வைத்திருந்தது.
- ஷேர்ஷாவின் மேதை பல நூற்றாண்டுகளாக இந்தியாவின் தலைவிதியை தொடர்ந்து பாதித்தது என்பது தெளிவாகிறது.

சரிவுக்கான காரணங்கள்

- ஷேர் ஷா சூரியின் கடைசி **பிரச்சாரம் கலிஞ்சருக்கு எதிராக இருந்தது**, **அங்கு அவர் தற்செயலான துப்பாக்கி தூள் வெடிப்பின் போது காயமடைந்து இறந்தார்**.
- ஷெர்ஷாவின் அரசு அமைப்பு அவரது ஆளுமையைச் சுற்றியே இருந்தது, அது மிகவும் கனமானது. **நிர்வாகத்தின்**

நிறுவனமயமாக்கல் நிலை மிகவும் குறைவாக இருந்தது . இதன் விளைவாக, ஷேர்ஷா இறந்த 10 ஆண்டுகளுக்குள் சூர் பேரரசு சரிந்தது. அவருக்குப் **பிறகு அவரது இரண்டாவது மகன் இஸ்லாம் ஷா** 1553 **வரை ஆட்சி செய்தார்**.

- இஸ்லாம் ஷா ஒரு திறமையான ஆட்சியாளர் மற்றும் தளபதியாக இருந்தார், ஆனால் அவரது பெரும்பாலான ஆற்றல்கள் அவரது சகோதரர்களால் எழுப்பப்பட்ட கிளர்ச்சிகளாலும், ஆப்கானியர்களிடையே பழங்குடி சண்டைகளாலும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டன. இளம் வயதிலேயே அவரது மரணம் அவரது வாரிசுகளிடையே உள்நாட்டுப் போருக்கு வழிவகுத்தது.
- ஷெர்ஷாவின் வாரிசுகள் முற்றிலும் திறமையற்றவர்கள் மற்றும் அவரது புனரமைப்புப் பணியைத் தொடர தகுதியற்றவர்கள். சமூகத்தின் அனைத்துப் பிரிவுகளின் ஆதரவைப் பெறுவதற்குப் பதிலாக, அவர்கள் கருத்து வேறுபாடுகளையும் குழு-போட்டிகளையும் உருவாக்கினர். **ஆப்கானியர்களிடையே தேசிய ஒற்றுமை** இல்லை . போட்டிகளும் பொறாமைகளும் ஆப்கானியர்களை அழித்தன.
- ஷேர்ஷாவின் வாரிசுகள் **விவசாயிகளின் நிலையைப் புறக்கணித்தனர்** . **சரியான வருமானம்** வரவில்லை . ஷேர்ஷாவின் உதாரணங்கள் மறந்துவிட்டன. மேலும், மக்களுக்கு நீதி வழங்குவதில் அக்கறை காட்டவில்லை.

- **இது ஹுமாயூனுக்கு இந்தியாவில் தனது சாம்ராஜ்யத்தை மீட்டெடுப்பதற்கான வாய்ப்பை** வழங்கியது . 1555 இல் இரண்டு சூடான போர்களில், அவர் ஆப்கானியர்களை தோற்கடித்து டெல்லி மற்றும் ஆக்ராவை மீட்டெடுத்தார்.

அக்பர் வாழ்க்கை வரலாறு- வரலாறு, ஆட்சி மற்றும் மதக் கொள்கை

அபுல்-ஃபத் ஜலால்-உத்-தின் முஹம்மது அக்பர் என்றும் அழைக்கப்படும் அக்பர், முகலாயர் காலத்தில் மிகச் சிறந்த ஆட்சியாளர்களில் ஒருவர். அவர் தற்போது பாகிஸ்தானில் உள்ள உமர்கோட்டில் 1542 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 15 ஆம் தேதி பிறந்தார், மேலும் 1605 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 25 ஆம் தேதி ஆக்ராவில் இறந்தார். இந்திய துணைக்கண்டத்தின் பெரும்பகுதிக்கு அதிகாரத்தை விரிவுபடுத்துவதற்கு அவர் பொறுப்பேற்றார் மற்றும் 1556 முதல் 1605 வரை ஆட்சி செய்தார். இந்து மக்கள் மற்றும் பிற முஸ்லிம் அல்லாத மக்களின் விசுவாசத்தை வென்றெடுக்க அக்பரால் பல்வேறு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன.

அக்பர் யார்?

அக்பரின் முழுப் பெயர் அபுல்-ஃபத் ஜலால்-உத்-தின் முகமது அக்பர். அவர் 1542 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 15 ஆம் தேதி உமர்கோட்டில் பிறந்தார் மற்றும் 1605 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 25 ஆம் தேதி

இந்தியாவின் ஆக்ராவில் இறந்தார். முகலாயப் பேரரசின் வெற்றிகரமான ஆட்சியாளர்களில் ஒருவரான அவர், இந்திய துணைக் கண்டம் முழுவதும் பேரரசை விரிவுபடுத்தினார் மற்றும் 1556 முதல் 1605 வரை ஆட்சி செய்தார். அக்பர் தனது நிதி அமைப்பை மையப்படுத்துதல் மற்றும் வரி மறுசீரமைப்பு ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தினார் மற்றும் பல்வேறு மதங்களில் தீவிர ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். அக்பர் கல்வியறிவற்றவர் மற்றும் கலையை ஊக்குவித்தார், மேலும் பல்வேறு அறிஞர்கள், கவிஞர்கள் போன்றவர்களை அவர் முன் தங்கள் கலையைக் காட்ட ஊக்குவித்தார்.

அக்பரின் வரலாறு

அக்பர் முகலாயப் பேரரசின் மிகப் பெரிய மற்றும் வெற்றிகரமான மன்னர்களில் ஒருவர். அவர் ஹுமாயூன் மற்றும் ஹமிதா பானு பேகம் ஆகியோரின் மகன், கிபி 1542 இல் பிறந்தார். ஹுமாயூன் இறந்தபோது, அக்பர் பஞ்சாபின் கலனூரில் ஆப்கானிய கிளர்ச்சியாளர்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைக்கு தலைமை தாங்கினார். அவர் 1556 இல் களனானூரில் முடிசூட்டப்பட்டார்.

முதல் சில ஆண்டுகளில், அக்பரின் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்த பைராம் கான் அவருடைய ஆட்சியாளராக செயல்பட்டார். பைரம் கான் அக்பரின் நம்பிக்கைக்குரியவர் மற்றும் கான்-இ-கானன் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார்.

அக்பர் மனைவி

அக்பருக்கு 6 மனைவிகள் இருந்தனர் மற்றும் அவரது முதல் மனைவி இளவரசி ருக்கையா சுல்தான் பேகம், இரண்டாவது பீபி கியேரா, மூன்றாவது சலிமா சுல்தான் பேகம், மற்றவர்கள் பக்காரி பேகம், ஜோதா பாய் மற்றும் காசிமா பானு பேகம்.

அக்பர் மகன்

அக்பருக்கு வெவ்வேறு மனைவிகளில் 5 மகன்கள் இருந்தனர். அவரது முதல் இரண்டு மகன்கள் ஹசன் மற்றும் ஹுசைன் மற்றும் மற்றவர்கள் முராத் மிர்சா, டேனியல் மிர்சா மற்றும் ஜஹாங்கீர்.

பைராம் கானின் பாத்திரம்

1556 இல் நடந்த இரண்டாம் பானிபட் போரில், ஆப்கானியப் படைகளை வழிநடத்திய ஹேமு விக்ரமாதித்யாவுடன் அக்பரின் பிரதிநிதியாக பைரம் கான் இருந்தார். ஹேமு வெற்றிபெறும் தருவாயில் இருந்தார் ஆனால் ஒரு அம்பு அவரது கண்களைத் துளைத்தது மற்றும் அவர் மயக்கமடைந்தார் இது முகலாயர்களின் அதிர்ஷ்டமான வெற்றிக்கு வழிவகுத்தது.

பைரம் கானின் ஆட்சிக் காலத்தில், முகலாயப் பேரரசு காபூலில் இருந்து கிழக்கில் ஜான்பூர் மற்றும் மேற்கில் அஜ்மீர் வரை நீட்டிக்கப்பட்டது. அவர் மிகவும் சக்திவாய்ந்த பிரபுக்களில் ஒருவராக உருவெடுத்தார் மற்றும் பழையவற்றைப் புறக்கணித்து முக்கியமான பதவிகளுக்கு தனது சொந்த ஆதரவாளர்களை நியமித்தார்;

முதியவர்கள் மத்தியில் வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது. பைரம் கானின் பெருகிய திமிர் நிலைமையை மோசமாக்கியது; இதன் காரணமாக அக்பர் அவரை நீக்கி நீதிமன்றத்திலோ அல்லது வெளியில் எங்கும் பணியாற்றவோ அல்லது மக்காவிற்கு ஓய்வு பெறவோ வாய்ப்பளித்தார். பைராம் மக்காவைத் தேர்ந்தெடுத்தார் ஆனால் வழியில் அவர் ஆப்கானியர்களால் படானில் கொல்லப்பட்டார். அக்பர் தனது மனைவியை மணந்து, அப்துர் ரஹீம் கான்-இ-கானன் என்று அறியப்பட்ட பைராமின் மகனை வளர்த்தார்.

அக்பர் பிரபுக்களில் இருந்து பல குழுக்கள் மற்றும் தனிநபர்களிடமிருந்து கிளர்ச்சிகளை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது; அதில் அவரது வளர்ப்புத் தாய் மகாம் அனகா மற்றும் அவரது மகன் ஆதம் கான் ஆகியோர் அடங்குவர். 1561 இல், ஆதம் மால்வாவில் ஒரு வெற்றியைப் பெற்றார், மேலும் அதைத் தொடர்ந்து இராணுவத்தைப் பாதுகாத்து மொத்தப் படுகொலை செய்து கொள்ளையடித்ததில் ஒரு பகுதியை மட்டும் அக்பருக்கு அனுப்பினார். ஆதம் கட்டளையிலிருந்து நீக்கப்பட்டபோது, அவர் வாசிரிடம் உரிமை கோரினார், அது மறுக்கப்பட்டபோது, அவர் நடிப்பு வாசிரைக் குத்தினார்; இதனால் ஆத்திரமடைந்த அக்பரை ஆக்ரா கோட்டையில் இருந்து வீழ்த்தினார்.

உஸ்பெக்குகள் உத்தரபிரதேசம், பீகார் மற்றும் மால்வாவில் முக்கிய பதவிகளை வகித்தனர். 1561-1567 க்கு இடையில், அவர்கள் பல முறை கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர், மேலும் திமுரிட்களாக இருந்த மிர்சாஸின்

பக்கத்திலிருந்தும் கிளர்ச்சிகள் நடந்தன, மேலும் பேரரசருக்கு எதிராகவும் திரும்பினர். அக்பரின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரர் மிர்சா ஹக்கீமும் அக்பருக்கு எதிராகக் கலகம் செய்தார். முழு அர்ப்பணிப்புடன், அக்பர் இந்தக் கிளர்ச்சிகள் அனைத்தையும் முறியடித்தார், மேலும் மிர்சா காபூலுக்குத் தப்பிச் செல்ல வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது, மிர்சாஸின் கிளர்ச்சி நசுக்கப்பட்டது மற்றும் உஸ்பெக்ஸ் 1567 இல் முழுமையாக வீழ்த்தப்பட்டது.

அக்பரின் மதக் கொள்கை

அக்பர் தனது மதக் கொள்கைகளால் மரியாதையும் புகழும் பெற்றார். அவரது ஆசிரியர் அப்துல் லத்தீப்பின் தாக்கம் அக்பரில் அதிகம். 'உலகளாவிய சகோதரத்துவம்' என்று பொருள்படும் சூஃபி கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அவர் நிர்வாகத்தை மேற்கொண்டார். இது அவரது ஆசிரியரால் அவருக்கு கற்பிக்கப்பட்டது. அவர் 1562 இல் கட்டாய மத மாற்றங்களைத் தடை செய்தார். கிறிஸ்தவர்கள் மற்றும் இந்துக்கள் அந்தந்த தேவாலயங்கள் மற்றும் கோவில்களைக் கட்ட அனுமதித்தார். இந்துக்களைப் பொறுத்தமட்டில் பசுக்கொலையைத் தடைசெய்து அவர்களின் பண்டிகைகளைக் கொண்டாடினார்.

1575 இல், ஃபதேபூர் சிக்ரியில் வழிபாட்டு இல்லமான 'இபாதத் கானா' கட்ட உத்தரவிட்டார். அவர் உலமாக்கள், பிராமணர்கள், ஜேசுட் பாதிரியார்கள் மற்றும் ஜோராஸ்ட்ரியர்களுடன் மதக் கூட்டங்களை ஏற்பாடு செய்தார். பல்வேறு மதங்கள் மற்றும் சமூக பழக்கவழக்கங்கள்

பற்றி அறிந்து கொள்வதற்காக இந்த கூட்டங்களை நடத்தினார். பல்வேறு மதங்களைச் சேர்ந்தவர்களுடனான அவரது தொடர்பு, சடங்கு மற்றும் கோட்பாட்டை முதன்மைப்படுத்தும் மத அறிஞர்கள் பெரும்பாலும் மதவெறியர்கள் என்பதை அவருக்கு உணர்த்தியது. மதவெறியர்கள் மீது அதிருப்தி அடைந்த அவர், சுல்-இ-குல் என்ற கருத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். மக்கள் தங்கள் மதம் அல்லது அவர்களின் பிராந்தியத்தின் அடிப்படையில் பாகுபாடு காட்டக்கூடாது என்பதாகும். நேர்மை, அமைதி மற்றும் நீதி ஆகிய நெறிமுறைகளின் மீது அவர் கவனம் செலுத்தினார். இவ்வாறு ஆட்சிக் கொள்கையை ஜஹாங்கீர் மற்றும் ஷாஜகான் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

1582 இல் அவர் 'தௌஹித்-இ-இலாஹி' என்ற புதிய மதத்தை நிறுவினார், பின்னர் 'தின்-இ-ல்லாஹி' என்று பெயர் மாற்றினார். இது 12 கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தது. அவற்றில் முக்கியமானவை:

1. சூரியனையும் நெருப்பையும் வழிபடுதல்
2. ஞாயிற்றுக்கிழமை விடுமுறை தினமாக அனுசரிக்கப்படுகிறது
3. இறைச்சி சாப்பிடுவதை தவிர்க்கவும்
4. காமம், அகங்காரம், அவதூறு போன்ற பாவங்களிலிருந்து விலகி இருத்தல்.
5. பேரரசருக்காக உயிர், சொத்து, தங்கள் நம்பிக்கை மற்றும் மரியாதையை தியாகம் செய்தல்

6. இல்லாஹி சந்திக்கும் போது ஒருவருக்கொருவர் அல்லாஹு-அக்பர் என்று வாழ்த்துதல்.

அக்பர் ஆட்சி

அக்பரின் வெற்றி வட இந்தியாவிலிருந்து ஆக்ராவிலிருந்து குஜராத் வரையிலும், ஆக்ராவிலிருந்து வங்காளம் வரையிலும், வடமேற்கு எல்லையில் அவரது பிடியை வலுப்படுத்தி பின்னர் தக்காணத்திற்குச் சென்றது.

குவாலியர், மால்வா மற்றும் கோண்ட்வானாவை கைப்பற்றுதல்

மால்வாவை நோக்கிச் செல்வதற்கு முன் குவாலியரை (1559-60) கைப்பற்ற முதல் படையெடுப்பு அனுப்பப்பட்டது. ஆதம் கான் 1561 இல் மால்வாவின் ஆட்சியாளரான பாஸ் பகதூரைத் தோற்கடித்தார். அடுத்தடுத்த சண்டைகளுக்குப் பிறகு, பாஸ் பகதூர் ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குச் சென்று இறுதியாக அக்பரின் நீதிமன்றத்தில் சரணடைந்து முகலாய மன்சப்தாராக நியமிக்கப்பட்டார். அதைத் தொடர்ந்து, மால்வா முகலாய ஆட்சியின் கீழ் வந்தது. கர்-கடங்கா இராச்சியம் கோண்டுகள் மற்றும் ராஜபுத்திர சமஸ்தானங்களை உள்ளடக்கியது. 1564 இல், அலகாபாத்தின் முகலாய ஆளுநரான ஆசப் கான் கோண்ட்வானாவைத் தாக்கி அவரால் கைப்பற்றப்பட்டார். பின்னர் அக்பர் ராஜ்யத்தை சந்திர ஷாவிடம் மீட்டார்.

ராஜஸ்தானின் வெற்றி

ராஜபுத்திரர்களின் முக்கியத்துவம் அறியப்பட்டதால் அக்பர் அவர்களை கூட்டாளிகளாக விரும்பினார். அவர் அம்பரின் மகளிடமிருந்து ராஜா பரமாலை மணந்தார் மற்றும் ராஜபுத்திரர்களை முகலாய சேவைகளில் சேர்த்தார். பகவந்த் தாஸ் லாகூர் கவர்னராகவும், மான் சிங் பீகார் மற்றும் வங்காளத்தின் ஆளுநராகவும் நியமிக்கப்பட்டனர். ராஜஸ்தானை அவர் கைப்பற்றியது:

1. மெர்டா மற்றும் ஜோத்பூரின் ராஜபுத்திர ராஜ்ஜியங்கள் அதிக எதிர்ப்பின்றி கைப்பற்றப்பட்டன.
2. சித்தூர் முற்றுகை முக்கிய படியாக இருந்தது. 1568 ஆம் ஆண்டில், 6 மாத கால வலிப்புத்தாக்கத்திற்குப் பிறகு சித்தூர் வீழ்ந்தது.
3. மேவாரின் ராணாஸ் பல தோல்விகளை சந்தித்தாலும் தொடர்ந்து எதிர்த்தார். 1576 இல் மான் சிங் தலைமையிலான முகலாய இராணுவத்தால் ஹல்திகாட்டி போர், மேவார் ஆட்சியாளர் ராணா பிரதாப் சிங் கடுமையாக தோற்கடிக்கப்பட்டார்.
4. சித்தூர் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, ரந்தம்போர் மற்றும் கலிஞ்சர் ஆகியவையும் கைப்பற்றப்பட்டன. மேலும், வெற்றிகரமான வெற்றிகளின் காரணமாக, பிகானேர் மற்றும் ஜெய்சல்மரின் ராஜபுத்திர ராஜாக்கள் அக்பருக்கு அடிபணிந்தனர். 1570 வாக்கில், அக்பர் ராஜஸ்தானின் பெரும்பகுதியைக் கைப்பற்றினார்.

ராஜபுத்திரர்களுடனான அனைத்துப் போர்கள் இருந்தபோதிலும், யாத்ரீக வரி மற்றும் ஜிஸ்யா போன்றவற்றை அக்பரின் பரந்த மத சகிப்புத்தன்மை நடைமுறைகள் காரணமாக ராஜபுத்திரர்களுக்கும் முகலாயர்களுக்கும் இடையே விரோதம் இல்லை. ராஜபுத்திரர்களின் உறுதியான விசுவாசம் பேரரசின் ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் விரிவாக்கத்தில் ஒரு முக்கிய காரணியாக மாறியது.

குஜராத், பீகார் மற்றும் வங்காளத்தை கைப்பற்றுதல்

பகதூர் ஷாவின் மரணத்துடன், குஜராத் குழப்பமான நிலையில் இருந்தது, மிர்சாஸ் முகலாய ஆட்சிக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்து குஜராத்தில் தஞ்சம் புகுந்தார். 1572 இல், அக்பர் அகமதாபாத்தை நோக்கி முன்னேறி முசாபர் ஷாவை தோற்கடித்து, ஃபதேபூர் சிக்ரியில் புலந்த் தர்வாசாவைக் கட்டினார். அக்பர் குஜராத்தை ஒரு மாகாணமாக ஒருங்கிணைத்து அதை மிர்சா அஜிஸ் கோகாவின் கீழ் வைத்து தலைநகருக்குத் திரும்பினார்.

வங்காளம் மற்றும் பீகாரில் ஆப்கானியர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தி ஒரிசாவையும் கைப்பற்றினர். அக்பர் முதலில் பாட்னாவைக் கைப்பற்றினார், கான்-இ-கானன் முனைம் கானை பிரச்சாரத்தின் பொறுப்பாளராக விட்டுவிட்டார். முகலாயப் படைகள் வங்காளத்தின் மீது படையெடுத்தன, டவுத் கான் விரைவில் கிளர்ச்சி செய்து பீகாரில் கடுமையான போரில் 1576 இல் தவுத் தூக்கிலிடப்பட்டார். இது அக்பரின் முதல் கட்ட விரிவாக்கத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது.

அக்பரின் ராஜபுத்திரக் கொள்கை

அவர் ராஜா பர்மலின் மகளான ராஜபுத்திர இளவரசியை மணந்தார். முகலாயர்களின் வரலாற்றில் இது ஒரு முக்கிய விஷயம். அவர் தனது அரசவையில் ராஜபுத்திரர்களுக்கு முக்கிய பதவிகளை வழங்கினார். ராஜபுத்திரர்கள் நான்கு தலைமுறைகளாக முகலாயர்களுக்கு சேவை செய்தனர். அவர்களில் பலர் இராணுவ ஜெனரல் பதவிகளுக்கு உயர்ந்தனர். முக்கிய நிர்வாக பதவி ராஜா பகவான் தாஸ் மற்றும் ராஜா மான் சிங் ஆகியோருக்கு வழங்கப்பட்டது. 1564ல் ஜிஸ்யா வரியையும், 1563ல் இந்துக்கள் மீது விதிக்கப்பட்ட யாத்திரை வரியையும் ஒழித்தார். அவர் தனது ராஜபுத்திர மனைவிகளை அவர்களின் மதத்திற்கு மாறுமாறு வற்புறுத்தவில்லை, அவர்களுக்கு மத சுதந்திரம் அளித்தார். அக்பர் ராஜபுத்திரர்களை கண்ணியத்துடனும் மரியாதையுடனும் நடத்தினார்.

கிளர்ச்சி மற்றும் மேலும் விரிவாக்கம்

1580-1581 ஆம் ஆண்டில், அக்பர் பல கிளர்ச்சிகளை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது, பெரும்பாலும் வங்காளம், பீகார், குஜராத் மற்றும் வடமேற்கு. கிளர்ச்சிகளுக்கு முக்கிய காரணம் டாக் முறையை கடுமையாக அமல்படுத்தியது மற்றும் அவர்களின் வருமானத்தின் கடுமையான கணக்கீடு ஆகும். இது அக்பரின் தாராளவாத மதக் கொள்கைகளாலும், சில சமயங்களில் சட்டவிரோதமாகப் பெறப்பட்ட பெரும் வருவாய் இல்லாத நிலத்தை மீண்டும் தொடங்கும்

கொள்கையாலும் மோசமாகியது. கிளர்ச்சிகள் முகலாயர்களை 2 ஆண்டுகள் திசை திருப்பியது.

1590 இல், சிந்து வெற்றி பஞ்சாபிற்கு சிந்து நதியின் வர்த்தகத்தைத் திறந்தது. 1595 வாக்கில், வடமேற்கு பிராந்தியத்தில் முகலாய மேலாதிக்கம் நிறுவப்பட்டது. வடமேற்கை ஒருங்கிணைத்தல் மற்றும் எல்லையை நிர்ணயித்தல் ஆகியவை அக்பரின் இரண்டு முக்கிய பங்களிப்புகளாகும்.

வடமேற்குப் பகுதியின் ஒருங்கிணைப்புக்குப் பிறகு, அக்பர் தனது கவனத்தை கிழக்கு மற்றும் மேற்கு இந்தியா மற்றும் தக்காணத்தை நோக்கித் திருப்பினார். 1592 இல், வங்காளத்தின் முகலாய ஆளுநரான ராஜா மான் சிங் ஒரிசாவைக் கைப்பற்றினார். கூச்-பீகார் மற்றும் கிழக்கு வங்காளத்தின் சில பகுதிகளையும் கைப்பற்றியது. மிர்சா அஜிஸ் கோகா கத்தியவாரை முகலாயர்களின் கீழ் கொண்டு வந்தார். 1595 இல், முகலாயர்கள் அகமதுநகர் மீது படையெடுத்தனர் மற்றும் சந்த் பீபி தோற்கடிக்கப்பட்டார். முகலாயர்கள் அசிகர் மற்றும் அதை ஒட்டிய பகுதிகளையும் கைப்பற்றி மராட்டியர்களுடன் நேரடி மோதலுக்கு கொண்டு வந்தனர்.

அக்பரின் கீழ் நிர்வாக அமைப்பு

அரசு அமைப்பு

அமைப்பு மத்திய மற்றும் மாகாண அரசுகளாக பிரிக்கப்பட்டது. அவரது மத்திய அரசின் அமைப்பு டெல்லி சுல்தானகத்தின் கட்டமைப்பை

அடிப்படையாகக் கொண்டது, ஆனால் பல்வேறு துறைகளின் செயல்பாடுகள் கவனமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டன. பிரதேசங்கள் ஜாகிர், இனாம் மற்றும் கலிசா என வகைப்படுத்தப்பட்டன.

மத்திய நிர்வாகம்

பேரரசர்

பேரரசர் நிர்வாகத்தின் முக்கிய தலைவராக இருந்தார் மற்றும் அனைத்து இராணுவ மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரங்களையும் கட்டுப்படுத்தினார் மற்றும் அதிகாரிகளை நியமிக்க, பதவி உயர்வு மற்றும் நீக்குவதற்கான அதிகாரம் இருந்தது.

வசீர்

மத்திய ஆசிய மற்றும் தைமுரிட் மரபுகள் அனைத்தும் சக்திவாய்ந்த வாசிர் மற்றும் ஆட்சியாளருக்கும் நிர்வாகத்திற்கும் இடையிலான முக்கிய இணைப்பாக இருந்தன. அக்பர் வாசிரின் நிதி அதிகாரங்களை பறித்தார். வருவாய்த் துறையின் தலைவர் வசீராகத் தொடர்ந்தார், ஆனால் இனி ஆட்சியாளரின் முதன்மை ஆலோசகராக இல்லை. அனைத்து வருமானம் மற்றும் செலவுகளுக்கு பொறுப்பான திவான் என்ற பட்டம் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

மீர் பக்ஷி

மிர் பக்ஷி இராணுவத் துறையின் தலைவராகவும், பிரபுக்களின் தலைவராகவும் இருந்தார். மன்சப்தார்களை நியமனம் செய்வதற்கான

பரிந்துரைகளை அவர் பேரரசருக்கு வழங்கினார். அவர் பேரரசின் உளவுத்துறை மற்றும் தகவல் நிறுவனங்களின் தலைவராக இருந்தார்.

மீர் சமன்

கர்கானாஸ் என்று அழைக்கப்படும் அரச குடும்பம் மற்றும் அரச பட்டறைகளுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த ஒரு அதிகாரி. அனைத்து வகையான கொள்முதல், பல்வேறு வகையான பொருட்களை உற்பத்தி செய்தல் மற்றும் அரச குடும்பத்தில் சேமித்து வைப்பதற்கு அவர் பொறுப்பு.

தலைமை காஜி

தலைமை காசி நீதித்துறையின் தலைவராக இருந்தார், இது சில சமயங்களில் தொண்டு மற்றும் மத நன்கொடைகளுக்கு பொறுப்பான தலைமை சதாருடன் இணைக்கப்பட்டது.

முதாசிப்கள்

ஒழுக்க விதிகளை பொதுவாகக் கடைப்பிடிப்பதை உறுதி செய்வதற்காக அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர் மற்றும் எடைகள் மற்றும் அளவுகள் போன்றவற்றை ஆய்வு செய்தனர்.

மாகாண நிர்வாகம்

1580 இல், அக்பர் பேரரசை 12 துணை அல்லது மாகாணங்களாகப் பிரித்தார். இவை பரந்த அளவில் வங்காளம், பீகார், அலகாபாத், அவத், ஆக்ரா, டெல்லி, லாகூர், முல்தான், காபூல், அஜ்மீர், மால்வா மற்றும் குஜராத். பின்னர். பெரார், அகமதுநகர் மற்றும் கந்தேஷ் சேர்க்கப்பட்டன.

விரிவாக்கத்துடன், மாகாணங்களின் எண்ணிக்கை இருபதாக உயர்ந்தது.

1. **சுபா:** ஒவ்வொரு சுபாவும் ஒரு சுபேதாரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்தது, அவர் நேரடியாக பேரரசரால் நியமிக்கப்பட்டு சட்டம் ஒழுங்கை பராமரிக்கிறார். சுபாவில் வருவாய்த்துறை தலைவர் திவான். மற்ற அதிகாரிகள் மீர் பக்ஷி, சதர் மற்றும் தரோகா-இ-டாக்,
2. **சர்க்கார்:** சர்க்காரின் முக்கிய அதிகாரிகள் ஃபவுஜ்தார் மற்றும் அமல்குசார்; சட்டம் ஒழுங்கை பராமரிப்பதற்கும், நில வருவாயை முறையே மதிப்பீடு செய்வதற்கும் சேகரிப்பதற்கும் பொறுப்பானவர்.
3. **பர்கானா:** ஷிக்தர் பர்கானா மட்டத்தில் செயல் அதிகாரியாக இருந்தார். வருமானம் ஈட்டுவதில் அமிலுக்கு உதவினார். சட்டம் ஒழுங்கைப் பராமரிப்பதற்காக பர்கானா மற்றும் கோட்வால்களின் நிலப் பதிவுகளுக்கு குவானுங்கோ பொறுப்பாக இருந்தார்.
4. **கிராமம்:** கிராமத் தலைவர் முகத்தம் என்று அழைக்கப்படுகிறார் மற்றும் பட்வாரி வருவாய் பதிவேடுகளை கவனித்து வருகிறார்.

ஜஹாங்கீர் நீதிமன்றத்தில் நூர்ஜஹானின் செல்வாக்கு

ஜஹாங்கிரின் அரசவையில் நூர்ஜஹானுக்கு பெரும் செல்வாக்கு இருந்தது மற்றும் நாணயத்தில் தனது பெயரைப் பெற்ற ஒரே பேரரசிகளில் ஒருவர். பேரரசர் நீதிமன்றத்தை நடத்தும் போது அவளது இருப்பு இருந்தது, மன்னன் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தபோது

நீதிமன்றத்தை நடத்துவது வழக்கம். அவர் பாட்ஷா பேகம் பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்டார் மற்றும் அவரது உறவினர்களும் உயர் பதவிகளுக்கு உயர்த்தப்பட்டனர்.

நில வருவாய் அமைப்பு

அக்பரின் நில வருவாய் அமைப்பு ஐப்தி என்று அழைக்கப்பட்டது. இது சில மாற்றங்களுடன் ஷெர்ஷாவின் நில வருவாய் முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டது; ராஜா தோடர் மாலால் மேலும் மேம்படுத்தப்பட்டு தஹ்சாலா அமைப்பு என்று பெயரிடப்பட்டது. கடந்த 10 ஆண்டுகளின் அடிப்படையில் மதிப்பிடப்பட்ட நிலத்தின் சராசரி விளைச்சலின் அடிப்படையில் வருவாய் நிர்ணயிக்கப்பட்டது மற்றும் சராசரி விளைச்சலில் மூன்றில் ஒரு பங்கு மாநில பங்கு மற்றும் பணம் செலுத்தப்பட்டது. நிலம் 4 வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது: போலஜ், பாரௌட்டி, சாச்சார் மற்றும் பஞ்சார்.

மன்சப்தாரி அமைப்பு

அக்பர் தனது பிரபுக்களையும் இராணுவத்தையும் மன்சப்தாரி முறையின் மூலம் ஏற்பாடு செய்தார் . ஒவ்வொரு அதிகாரிக்கும் ஒரு ரேங்க் மன்சாப் நியமிக்கப்பட்டார். பிரபுக்களுக்கு மிக உயர்ந்த பதவி 5000 மற்றும் குறைந்த 10. தரவரிசைகள் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டன:

1. **Zat rank-** Zat என்பது தனிப்பட்டவர் என்று பொருள்படும், அது ஒரு நபரின் தனிப்பட்ட நிலை மற்றும் அவருக்கு செலுத்த வேண்டிய சம்பளத்தையும் நிர்ணயித்தது

2. **சவார் தரவரிசை-** இது ஒரு நபர் பராமரிக்க வேண்டிய குதிரைப்படை வீரர்களின் எண்ணிக்கையைக் குறிக்கிறது.

செஹ்ரா மற்றும் டாக் முறைகள் பின்பற்றப்பட்டன. பேரரசரால் எந்தவொரு பதவிக்கும் நபர்களை நியமிக்கும் முன், ஒவ்வொரு பிரபுவும் அவ்வப்போது ஆய்வுக்கு ஒரு குழுவைக் கொண்டு வர வேண்டும். பிரபுக்களின் குழு கலக்கப்பட வேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது, இதனால் அக்பர் பழங்குடி மற்றும் பார்ப்பனிய சக்திகளை பலவீனப்படுத்தினார்.

ஜாகிர்தாரி அமைப்பு

ஜாகிர்தாரி அமைப்பு ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தின் வருவாயை மாநிலத்திற்கான சேவைகளுக்காக பிரபுக்களுக்கு ஒதுக்கியது மற்றும் இது டெல்லி சுல்தானகத்தின் இக்தாவின் மாற்றியமைக்கப்பட்ட பதிப்பாகும் மற்றும் மன்சப்தாரி அமைப்பின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகும். ஜாகிர்களின் வகைப்பாடு பின்வருமாறு:

- டான்கா ஜாகிர்ஸ்
- வடன் ஜாகிர்ஸ்
- மஷ்ருத் ஜாகிர்ஸ்
- அல்தம்கா ஜாகிர்

ஜமீன்தார்களுக்கு நிலத்தின் விளைச்சலின் மீது பரம்பரை உரிமைகள் இருந்தன மற்றும் விவசாயிகளின் விளைச்சலில் 10-25 சதவிகிதம் நேரடி பங்கைக் கொண்டிருந்தன. அவர் வருவாய் சேகரிப்பில்

உதவினார் மற்றும் தேவைப்படும் நேரங்களில் இராணுவ சேவைகளையும் செய்தார்.

கட்டிடக்கலை

அக்பரின் ஆட்சியின் போது, பல உள்நாட்டு கலை பாணிகள் ஊக்குவிக்கப்பட்டன, இது மணற்கல்லின் பொதுவான பயன்பாட்டிற்கு வழிவகுத்தது. அக்பர் பல கோட்டைகளை கட்டினார், மிகவும் பிரபலமானது ஆக்ரா கோட்டை மற்றும் பிற கோட்டைகள் லாகூர் மற்றும் அலகாபாத்தில் உள்ளன. அவர் ஆக்ராவிற்கு அருகில் ஃபதேபூர் சிக்ரியைக் கட்டினார், மேலும் இந்த வளாகத்தில் குஜராத்தி மற்றும் பெங்காலி பாணியிலான பல கட்டிடங்கள் காணப்படுகின்றன.

அவர் சிக்கந்த்ராவில் தனது சொந்த கல்லறையை கட்டினார், இது ஜஹாங்கீரால் முடிக்கப்பட்டது. மேலும் விருந்தாவனத்தில் கோவிந்ததேவா கோயிலும் ஆக்ரா கோட்டையில் ஜஹாங்கீர் மஹாலும் கட்டப்பட்டது. அவர் பல இலக்கிய மற்றும் மத நூல்களின் விளக்கப்படங்களை நியமித்தார் மற்றும் பஸ்வான், மிஸ்கினா மற்றும் ஜஸ்வந்த் ஆகியோர் அவரது அரசவையில் பெரிய பதவிகளை அடைந்தனர். அக்பர்நாமா போன்ற வரலாற்றுப் படைப்புகளும் முகலாய ஓவியங்களின் முக்கிய கருப்பொருளாக இருந்தன மற்றும் பாரசீக மொழி இந்த நேரத்தில் பரவலாகியது.

அக்பரின் நவரத்தினம்

ஒன்பது அரண்மனைகள் அக்பரின் நவரத்தினங்கள் அல்லது ஒன்பது நகைகள் என்று அறியப்பட்டன. பின்வருபவை பெயர்கள்:

1. அபுல் ஃபஸ்ல்
2. ஃபைசி
3. தான்சென்
4. ராஜா பீர்பால்
5. ராஜா தோடர் மால்
6. ராஜா மான் சிங்
7. ஃபகிர் அஜியோ தின்
8. அப்துல் ரஹீம் கான்-இ-கானன்
9. மிர்சா அஜீஸ் கோக்கா

நூர் ஜஹான் - இடைக்கால இந்திய வரலாற்று குறிப்புகள்

நூர் ஜஹான், மெஹர்-உன்-நிசா (c. 1577 - 18 டிசம்பர் 1645) பிறந்தார், முகலாய பேரரசர் ஜஹாங்கீரின் தலைமை மனைவி மற்றும் சில வரலாற்றாசிரியர்களால் அவரது கணவரின் ஆட்சியின் பெரும்பகுதிக்கு சிம்மாசனத்தின் பின்னால் இருந்த உண்மையான சக்தியாக கருதப்படுகிறார். நூர்ஜஹான் மிகவும் பிரபலமான முகலாய பேரரசி ஆவார். அவள் தாழ்மையான தொடக்கத்திலிருந்து தன் சொந்த தகுதியால் முகலாயப் பேரரசின் உண்மையான ஆட்சியாளராக மாறினாள். கலை, இலக்கியம்

மற்றும் அக்கால **சமூக மற்றும் கலாச்சார நெறிமுறைகளுக்கான அவரது பங்களிப்புகள்** முகலாய சாம்ராஜ்யத்தை அதன் உச்சத்திற்கு உயர்த்தியது. ராஜாவை விட நிர்வாகத்தில் அதிக பங்கைக் கொண்டிருந்த **முதல் மற்றும் ஒரே முகலாய பேரரசி** இவள் . அவரது அற்புதமான வாழ்க்கை மற்றும் படைப்புகள் வரலாற்றாசிரியர்களின் ஆர்வத்தைத் தூண்டியுள்ளன.

நூர்ஜஹானின் ஆரம்பகால வாழ்க்கை

- **நூர் ஜஹான் (1575-1645), அதன் அசல் பெயர் மிஹ்ர்-உன்-நிசா, பெர்சியாவின் உன்னத குடும்பமான மிர்சா கியாஸ் பெக்கின்** மகள் .
- தீய நாட்கள் அவரை சந்தித்தன, அவர் தனது வீட்டை விட்டு வெளியேறி, அதிர்ஷ்டத்தைத் தேடி இந்தியாவுக்குச் செல்ல வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.
- அவர் கந்தஹாருக்கு வந்தபோது, அவரது மனைவி ஒரு மகளைப் பெற்றெடுத்தார், அவர் பேரரசர் ஜஹாங்கீரின் மிகவும் பிரியமான ராணியான நூர் ஜஹான் ஆனார்.
- அக்பரின் ஆட்சிக் காலத்தில் நண்பரின் உதவியால் அவருக்கு வேலை கிடைத்தது. அவர் தனது திறமையின் விளைவாக நீதிமன்றத்தில் பிரபலமடைந்தார்.

- மெஹர்-உன்-நிசா பாரசீக உயர்குடிமகன் மிர்சா கியாஸ் பேக் மற்றும் அவரது மனைவி அஸ்மத் பேகம் ஆகியோரின் இரண்டாவது மகள் மற்றும் நான்காவது குழந்தை.
- நூர்ஜஹானின் பெற்றோர் இருவரும் உன்னத குடும்பங்களில் இருந்து வந்தவர்கள் - முஹம்மது ஷெரீப்பின் கியாஸ் பேக் மற்றும் அகா முல்லா குலத்தைச் சேர்ந்த அஸ்மத் பேகம்.

ஜஹாங்கீருடன் திருமணம் மற்றும் நூர்ஜஹானின் எழுச்சி

- மெஹர்-உன்-நிசா 1611 இல் பேரரசர் ஜஹாங்கிரை மணந்தார், அதில் பலர் காதல் மற்றும் பாசத்தின் அடையாளமாக கருதினர்.
- பல வரலாற்றாசிரியர்கள் ஜஹாங்கீர் ஷேர் ஆப்கானுடனான திருமணத்திற்கு முன்பு அவளை திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பினார் என்று நம்புகிறார்கள், ஆனால் அக்பர் இந்த போட்டியை ஏற்கவில்லை மற்றும் அவரது முதல் கணவருடன் திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தார்.
- திருமணத்தின் போது **நூர் மஹால்** (அரண்மனையின் ஒளி) என்ற பட்டத்தையும், பின்னர் நூர்ஜஹான் (உலகின் ஒளி) என்ற பட்டத்தையும் அன்புடன் வழங்கிய புதுமணத் தம்பதியின் மீது ஜஹாங்கீர் அபரிமிதமான பாசம் கொண்டிருந்தார் .
- நூர்ஜஹான் தனது திருமணமான முதல் சில மாதங்களில் பேரரசின் கட்டுப்பாட்டை எளிதில் கைப்பற்றினார்.

- ஜஹாங்கீரின் குடிப்பழக்கம் மற்றும் ஓபியம் மற்றும் நிர்வாகத்தின் மீதான ஆர்வமின்மை காரணமாக, பேரரசி நிர்வாகம் மற்றும் ஆட்சிக்கு பொறுப்பேற்றார், நூர்ஜஹான் அதை தயக்கமின்றி செய்தார்.
- நிர்வாகத்தில் குடும்ப உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்த அவள் அரியணையின் அதிகாரத்திற்கு புதியவள் அல்ல, ஏகாதிபத்திய சாம்ராஜ்யத்தில் அவளுடைய திறமை அவளுடைய அதிகாரத்தின் தகுதியை நிரூபித்தது.
- அவரது ஆட்சி முகலாயப் பேரரசின் வரலாற்றில் அமைதி மற்றும் செழுமையின் புதிய சகாப்தத்தை நிறுவியது.

நிர்வாக மற்றும் இராணுவ முயற்சிகள்

- பேரரசியாக நூர்ஜஹானின் சாதனைகள் நன்கு ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. வரலாற்றில் தனது முத்திரையை பதிக்க அவர் ஒரு நனவான முடிவை எடுத்தார் என்பதும் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது.
- பேரரசரின் பெயருடன் அனுப்பப்பட்ட அனைத்து கடிதங்கள் மற்றும் மானியங்களிலும் அவரது பெயரை 'நூர் ஜஹான், ராணி பேகம்' என்று சேர்த்தது மற்றும் அவரது பெயர்களுடன் அச்சிடப்பட்ட நாணயங்களின் அறிமுகம் ஆகியவை சில எடுத்துக்காட்டுகளில் அடங்கும்.

- நூர்ஜஹான் தனது ராஜ்ஜியத்தில் பெண்களின், குறிப்பாக அனாதை பெண்களின் அவலநிலை குறித்து குறிப்பாக அக்கறை கொண்டிருந்தார்.
- அவர் முறைசாரா நீதிமன்றங்களை நடத்தினார், அங்கு அவர் பிரச்சினைகளைப் பற்றி விவாதித்தார் மற்றும் நீதிமன்ற பிரபுக்களின் மனுக்கள் மீது முடிவுகளை வழங்கினார்.
- அவர் தனது தந்தையையும் சகோதரரையும் நீதிமன்றப் பதவிகளுக்கு நியமித்தார் மற்றும் அவரது மகள் (லாட்லி) மற்றும் மருமகள் (பின்னர், மும்தாஜ் மஹால்) பேரரசின் அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்த ஜஹாங்கீரின் முந்தைய மனைவிகளின் மகன்களை திருமணம் செய்து வைத்தார்.
- அவள் தன் குடும்ப அதிகாரத்தைக் கொடுத்தாலும், முகலாயப் பேரரசின் வாரிசு தெரிந்தவர்களின் கைகளில் இருப்பதை உறுதி செய்தாலும், பேரரசின் புனிதத்தின் இழப்பில் அவள் அதைச் செய்யவில்லை.
- நூர்ஜஹான் ஐரோப்பிய வணிகர்களுடன் பழகி அவர்களிடமிருந்து வரிகளை வசூலித்தார். அவர் பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த மற்ற பெண்களுடன் சர்வதேச இராஜதந்திரத்தில் ஈடுபட்டார்.
- நூர்ஜஹான் பொதுவில் நின்றார்; அவள் எல்லா கட்டுப்பாடுகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் மீறி, தன் கணவன்

ஜஹாங்கீரின் பலவீனத்தை விட, தன் சொந்த முகவரியால் அதிகாரத்தைப் பெற்றாள்.

- நூர் ஜஹான் தனது வழக்கத்திற்கு மாறான ஆட்சி முறைகள் மற்றும் அவரது அதிகார வரம்புகளை அறிந்திருந்தார், மேலும் பேரரசின் ஒருமைப்பாடு ஒருபோதும் பாதிக்கப்படாமல் இருப்பதை உறுதி செய்தார்.
- பல கிளர்ச்சிக் கிளர்ச்சிகளை வெற்றிகரமாகச் சமாளிப்பதற்குப் பயன்படுத்திய அவரது புத்திசாலித்தனமான இராணுவ மனதுக்காகவும் அவர் அறியப்பட்டார்.
- பேரரசர் ஜஹாங்கீர் கிளர்ச்சித் தலைவர் மஹாபத் கானால் கடத்தப்பட்டபோது, நூர்ஜஹான் அவரைக் காப்பாற்ற இராணுவத்தை வழிநடத்தினார்.
- அவள் பிடிபட்டதும், அவள் தப்பிக்க திறமையாக திட்டமிட்டு, சிறைபிடிக்கப்பட்டவரின் கண்களுக்கு முன்பாக ஒரு இராணுவத்தை எழுப்பினாள்.

மஹாபத் கானுடன் மோதல்

மஹாபத் கானுடன் மோதல்

- 1626 இல் காஷ்மீர் செல்லும் வழியில், பேரரசர் ஜஹாங்கீர் கிளர்ச்சியாளர்களால் கடத்தப்பட்டார். கிளர்ச்சித் தலைவரான **மஹாபத் கான் , ஜஹாங்கீருக்கு எதிராக ஒரு சதியை நடத்துவார் என்று நம்பினார்.**

- ஒரு போர் யானையின் மீது போரில் சவாரி செய்த நூர்ஜஹான் தன் கணவனை விடுவிக்க தலையிட்டார்.
- சக்கரவர்த்தியை மீட்பதற்காக எதிரி மீது ஒரு தாக்குதலை ஏற்பாடு செய்யும்படி அமைச்சர்களுக்கு அவள் கட்டளையிட்டாள்.
- போரின் போது, நூர்ஜஹானின் மலை தாக்கப்பட்டது, ஏகாதிபத்திய இராணுவ வீரர்கள் அவள் காலில் விழுந்தனர்.
- நூர்ஜஹான் தனது திட்டம் தோல்வியடைந்ததை உணர்ந்து மஹாபத் கானிடம் சரணடைந்தார் மற்றும் அவரது கணவருடன் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்.
- துரதிர்ஷ்டவசமாக கிளர்ச்சியாளர்களுக்கு, மஹாபத் கான் நூர்ஜஹானின் படைப்பாற்றல் மற்றும் புத்திசாலித்தனத்தை அடையாளம் காணத் தவறிவிட்டார், ஏனெனில் அவர் விரைவாக தப்பிக்க ஏற்பாடு செய்து, அவரது மூக்கின் கீழ் ஒரு இராணுவத்தை எழுப்பினார்.
- ஜஹாங்கீர் 1627 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 28 ஆம் தேதி மீட்கப்பட்ட சிறிது நேரத்திலேயே இறந்தார்.

ஜுண்டாவின் உருவாக்கம்

ஜுண்டாவின் உருவாக்கம்

- சில நவீன வரலாற்றாசிரியர்கள், அவரது தந்தை மற்றும் சகோதரருடன் சேர்ந்து, குர்ராமுடன்

இணைந்து, **நூர்ஜஹான்** ஜஹாங்கீரை நிர்வகிக்கும் குழு அல்லது 'ஜுண்டா'வை உருவாக்கினார்.

- அதன் ஆதரவு மற்றும் ஆதரவு இல்லாமல் யாரும் அவரது வாழ்க்கையில் முன்னேற முடியாது என்பதற்காக இது செய்யப்பட்டது, இதன் விளைவாக நீதிமன்றம் இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது-நூர் ஜஹான் 'ஜுண்டா' மற்றும் அதன் எதிரிகள்.
- நூர்ஜஹான் தனது குடும்ப உறுப்பினர்களின் குழுவை **'ஜுண்டா' என்று அழைக்கிறார்.** இந்த குழுவில் **நூர்ஜஹான், அவரது தந்தை மிர்சா கயாஸ் பெய், அவரது சகோதரர் ஆசஃப் கான் மற்றும் இளவரசர் குர்ராம் ஆகியோர் அடங்குவர்.** ஜஹாங்கீரின் அனைத்து அதிகாரங்களையும் நிர்வாகத்தையும் ஜுண்டா கட்டுப்படுத்தியது.
- நூர்ஜஹானின் அரசியல் அபிலாஷைகள் அவளுக்கும் ஷாஜஹானுக்கும் இடையே பிளவை ஏற்படுத்தியது, இது ஷாஜஹானை 1622 இல் தனது தந்தைக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்ய தூண்டியது, ஜஹாங்கீர் முற்றிலும் நூர்ஜஹானின் செல்வாக்கின் கீழ் இருப்பதாக நம்பினார்.
- இந்த காலகட்டத்தில் நூர்ஜஹானின் துல்லியமான அரசியல் பங்கு தெரியவில்லை. அவள் பெயரைக் கொண்ட நாணயங்கள்

வெளியிடப்பட்டன, அவளுக்கு **பாட்ஷா பேகம்** என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது .

- முக்கிய பிரபுக்கள் அவளை வரவழைத்து நிகழ்வுகளைப் பற்றி அவளுக்குத் தெரிவிக்கவும், பேரரசருடன் அவள் தலையீட்டைப் பாதுகாக்கவும்.
- அவர் அரச குடும்பத்தை ஆட்சி செய்தார் மற்றும் பாரசீக மரபுகளின் அடிப்படையில் புதிய பேஷன் போக்குகளை நிறுவினார். அவரது நிலைப்பாட்டின் விளைவாக பாரசீக கலை மற்றும் கலாச்சாரம் நீதிமன்றத்தில் பெரும் மதிப்பைப் பெற்றது.
- நூர் ஜஹான் ஜஹாங்கீரின் நிலையான துணையாக இருந்தார், மேலும் அவள் ஒரு நல்ல சவாரி மற்றும் உறுதியான ஷாட் என்பதால் அவனது வேட்டைப் பயணங்களில் அவனுடன் சேர்ந்துகொண்டாள்.
- இதன் விளைவாக, அவள் ஜஹாங்கீர் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தினாள், மேலும் பலர் ராஜாவிடம் தங்கள் சார்பாக பரிந்துரை செய்ய அவளை அணுகினர்.

கலை மற்றும் இலக்கியத்தில் பங்களிப்பு

கலை மற்றும் இலக்கியத்தில் பங்களிப்பு

- நூர் ஜஹான் தனது வலுவான இராணுவ ஆளுமைக்கு கூடுதலாக அழகியல் மதிப்புகளால் குறிக்கப்பட்ட ஒரு பக்கத்தைக் கொண்டிருந்தார். அக்கால கலைகள், இலக்கியம் மற்றும்

ஆடைகளை சீர்திருத்துவதற்கும் மேம்படுத்துவதற்கும் அவர் கருவியாக இருந்தார்.

- அவர் தனது தந்தையின் கல்லறையை ஆக்ராவில் கட்டினார், இது தாஜ்மஹாலுக்கு முந்தைய ஒரு நேர்த்தியான பளிங்கு கட்டிடமாகும்.
- லாகூரில் ஜஹாங்கீரின் கல்லறை, அவர் தனது வாழ்நாளில் கட்டத் தொடங்கினார், பேரரசர் இறந்த பிறகு நூர்ஜஹானால் முடிக்கப்பட்டது.
- அவர் தனது கணவரின் கல்லறையைச் சுற்றியுள்ள லாகூர் ஷா தாரா (ராயல் த்ரெஷோல்ட்) உட்பட பல மசூதிகளையும் தோட்டங்களையும் கட்டினார்.
- அவரது ஆர்வங்களும் திறன்களும் இலக்கியம் மற்றும் ஓவியம் வரை நீட்டிக்கப்பட்டன. அவர் அரபு மொழியில் சரளமாக இருந்தார் மற்றும் **மக்ஃபி** (மறைக்கப்பட்டவர்) என்ற புனைப்பெயரில் எழுதினார் .

இறப்பு மற்றும் மரபு

- ஜஹாங்கீர் 1627 இல் அரியணைக்கு தனது வாரிசு பெயரைக் குறிப்பிடாமல் இறந்தார், அவரது மகன்களான **இளவரசர் குர்ராம் (பின்னர் ஷாஜஹான் என்று அழைக்கப்பட்டார்) மற்றும்** நூர்ஜஹானின் மருமகன் இளவரசர் ஷஹ்ரியார் ஆகியோருக்கு இடையே வாரிசுப் போரைத் தூண்டியது.

- இளவரசர் குர்ராமின் ஆரம்பகால வாழ்க்கையில் அவர் மிகவும் விரும்பினாலும், அவர் இளவரசர் ஷஹ்ரியாரின் பக்கம் நின்றார், ஆனால் அவரது தோல்விக்கு உதவிய அவரது சகோதரர் ஆசஃப் கானால் (இவரும் இளவரசர் குர்ராமின் மாமனார்) காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டார்.
- 1628 இல், இளவரசர் குர்ராம் ஷாஜஹானாக அரியணை ஏறினார் மற்றும் நூர்ஜஹானுக்காக ஒரு கண்ணியமான நாடுகடத்தலைத் தேர்ந்தெடுத்தார்.
- அவர் தனது வாழ்நாள் முழுவதையும் லாகூரில் தனது கணவரின் கல்லறைக்கு அருகில் தனது மகளுடன் கழித்தார். அவர் 1645 இல் இறந்தார் மற்றும் அவரே வடிவமைத்த கல்லறையில் அடக்கம் செய்யப்பட்டார்.

முடிவுரை

முகலாய ஆட்சியில் இதற்கு முன் எந்தப் பெண்ணும் இவ்வளவு உயர்ந்த பதவி வகித்ததில்லை. இருப்பினும், ஜஹாங்கீர் 'ஜுண்டா' அல்லது நூர்ஜஹானைச் சார்ந்து இருக்கவில்லை, 'ஜுண்டா'விற்குப் பிடிக்காத பிரபுக்கள் தங்களின் சாதாரண பதவி உயர்வுகளைப் பெற்றதற்கு சான்றாகும். ஷாஜஹானின் உயர்வுக்கு நூர்ஜஹானின் ஆதரவைக் காட்டிலும் அவரது தனிப்பட்ட குணங்கள் மற்றும் சாதனைகள் காரணம். ஷாஜகானுக்கு தனது சொந்த லட்சியங்கள் இருப்பதை ஜஹாங்கீர் நன்கு அறிந்திருந்தார். எவ்வாறாயினும், ஒரு பிரபு அல்லது இளவரசன் தனது

அதிகாரத்தை சவால் செய்யாதபடி, எந்த ஆட்சியாளரும் மிகவும் சக்திவாய்ந்தவராக வளர அனுமதிக்க முடியாது. இதுவே ஜஹாங்கீருக்கும் ஷாஜகானுக்கும் இடையேயான பகையின் வேர்.

ஷாஜகான் (1627-1658)

ஷாஜகான் ஆக்ராவில் அரியணை ஏறியபோது அவருடைய நிலை பாது காப்பானதாகவும் சவால்களற்றதாகவும் இருந்தது. இருந்தபோதிலும் பே ரரசின் நடப்பு நிகழ்வுகள் கவனத்தைக் கோரின. தெற்குப் பிராந்தியங்களி ன் ஆளுநராக இருந்த கான்ஜகான் எனும் பட்டப் பெயர் கொண்ட ஆப்கா னாகிய பிர்லோடி பகைமை பாராட்டினார். தக்காண அரசிலிருந்து அவ ரை இடமாற்றம் செய்து ஷாஜகான் ஆணை பிறப்பித்திருந்தும் அவர் அ கமதுநகர் சுல்தானான இரண்டாம் மூர்தசா நிஜாம்ஷாவுடன் இணைந்து ஷாஜகானுக்கு எதிராகச் சதிகளில் ஈடுபட்டார். நிலைமை தீவிரமடைந்த தைத் தொடர்ந்து ஷாஜகான் தானே நேரடியாகத் தக்காணத்திற்கு வி ரைந்தார். புதிதாகப் பதவியில் அமர்த்தப்பட்டத் தக்காண ஆளுநர் ஆசம் கான் எனும் பட்டத்தைப் பெற்ற இராதத்கான் பேரரசின் படைகளுக்குத் த லைமையேற்று பால்காட் பகுதியைத் தாக்கினார். பேரரசின் படைகளால் ஏற்பட்ட அழிவுகளைக் கண்ட மூர்தசா கான்ஜகானுடான தனது போக் கை மாற்றிக் கொண்டார். இதனால் கான்ஜகான் தௌலதாபாத்திலிருந்து தப்பி மாளவம் சென்றார். ஆனால் முடிவில் கைது செய்யப்பட்டுக் கொ ல்லப்பட்டார். தக்காணத்தில் அமைதி திரும்பியது. ஷாஜகான் தக்காணத் தை விட்டுச் செல்லும் முன்பாக அப்பகுதியைத் தௌலதாபாத் உள்ளிட்

ட அகமதுநகர், காண்டேஷ், பெரார், தெலுங்கானா என நான்கு மாநிலங்க ளாகப் பிரித்தார். அந்நான்கு மாநிலங்களுக்கும் ஆளுநராகப் பதினெட்டே வயது நிரம்பிய தனது மகன் ஔரங்கசீப்பை நியமித்தார்.

தக்காணம் இவ்வாறாக ஷாஜகான் காலத்தில் முகலாயப் பேரரசின் ஆற்றல் மிக்க கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது முகலாயருக்கு வலுவான போட்டியாளராகத் திகழ்ந்த அகமதுநகர் மாலிக் ஆம்பரின் கடுமையான எதிர்ப்பையும் மீறி பேரரசோடு இணைக்கப்பட்டது 1636இல் ஷாஜகான் மகபத்கானின் உதவியோடு அகமது நகரின் நிஜாம் ஷாஹி அரசர்களைப் பணியச் செய்தார் ஷியா பிரிவைச் சேர்ந்த கோல்கொண்டாவின் சுல்தான் தன் அமைச்சர் மீர்ஜூம்லாவைச் சிறையில் அடைத்ததைக் காரணம் காட்டி ஔரங்கசீப் கோல்கொண்டாவின் மீது படையெடுத்தார். உடன்படிக்கையொன்றும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதன்படி குதுப்ஷாகி அரசர் முகலாயப் பேரரசுக்குக் கட்டுப்பட்ட சிற்றரசரானார்.

முகலாயர் காலத்து ஐரோப்பியக் குடியேற்றங்கள்:

போர்த்துகீசியர்:

1510இல் அல்புகர்க் பீஜப்பூர் சுல்தானிடமிருந்து கோவாவைக் கைப்பற்றி அதைக் கீழ்த்திசை போர்த்துகீசியப் பேரரசின் தலைநகராக்கினார். தொடர்ந்து மேற்குக் கடற்கரையில் டாமன், சால்செட், பம்பாய் ஆகிய இடங்களிலும், கிழக்குக் கடற்கரையில் சென்னைக்கு அருகே சாந்தோம், வங்கா

ளத்தில் ஹூக்ளி ஆகிய இடங்களிலும் போர்த்துகீசியர் குடியேற்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

டச்சுக்காரர்: டச்சுக்காரர்கள் மசூலிப்பட்டினம் (1605), புலிக்காட் (பழவேற்காடு 1610), சூரத் (1616), பிமிலிபட்டினம் (1641), காரைக்கால் (1645), சின்சுரா (1653) காசிம்பஜார், பாராநகர், பாட்னா , பாலசோர், நாகப்பட்டினம் (அனைத்தும் 1658), கொச்சி (1663) ஆகிய இடங்களில் தங்களது வணிகநிலையங்களை ஏற்படுத்தினர்.

டேனியர்: டென்மார்க் நாட்டினரும் இந்தியாவில் வணிகக் குடியிருப்புகளை ஏற்படுத்தினர். தமிழ்நாட்டில் தரங்கம்பாடியில் 1620இல் குடியேற்றத்தை நிறுவினர். வங்காளத்தில் செராம்பூர் அவர்களின் தலைமையிடமாக இருந்தது.

பிரெஞ்சுக்காரர்: சூரத் (1668), மசூலிப்பட்டினம் (1669), அப்போது சிறுகிராமமாக இருந்த புதுச்சேரி (1673), வங்காளத்தின் சந்தன்நகர் (1690) ஆகியவை பிரெஞ்சுக்காரரின் தொடக்ககாலக் குடியேற்றங்களாகும். பின்னர் மலபாரில் உள்ள மாஹி, சோழமண்டலக் கடற்கரையில் ஏனாம் (இரண்டும் 1725இல்), காரைக்கால் (1739) ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றினர்.

ஆங்கிலேயர்: முதலில் கம்பெனி சூரத்தில் ஒரு வணிகச்சாவடியை நிறுவியது (1612இல் அங்கு ஒரு வணிக நிறுவனம் / பண்டகசாலை அமைக்கப்பட்டது). பின்னர் சென்னை (1639), பம்பாய் (1668), கல்கத்தா (1690) ஆகியவற்றைப் பெற்றது. கம்பெனி பல வணிகக் குடியேற்றங்களைப் பெற்றிருந்தாலும் கல்கத்தா வில்லியம் கோட்டையும், சென்னை புனித ஜார்

ஜ் கோட்டையும், பம்பாயிலுள்ள மாளிகையும் ஆங்கிலேயரின் மிக முக்கியமான வணிகக் குடியேற்றங்களாகும்.

பிரான்ஸ் அரசன் XIV லூயியின் சமகாலத்து அரசனான ஷாஜகான் முப்பது ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தார். இவருடைய காலத்தில்தான் அரசருக்காகப் புகழ்பெற்ற மயிலாசனம் செய்யப்பட்டது. பெர்னியர் (பிரெஞ்சு மருத்துவர், பயணி), தாவர்னியர் (பிரெஞ்சு வைர வியாபாரி, பயணி), மான்டெல்சோ (ஜெர்மன் பயணி மற்றும் துணிச்சல் வீரர்), பீட்டர் முன்டி, (இங்கிலாந்து வணிகர்), மனுச்சி (இத்தாலிய எழுத்தாளர் மற்றும் பயணி) ஆகிய ஐரோப்பியர்கள் ஷாஜகானின் ஆட்சிக் காலத்தில் இந்தியாவிற்கு வந்தனர். இந்தியா குறித்த விரிவான விவரங்களை எழுதிச் சென்றனர். ஷாஜகானின் இறுதி நாட்களில் அவரது நான்கு மகன்களிடையே அரியணைக்கான போட்டி ஏற்பட்டது. மூத்த மகன் தாராஷூகோ அரசனாவதை ஷாஜகான் விரும்பினார். தாராஷூகோ பட்டத்து இளவரசனாக அறிவிக்கப்பட்டதால் மற்ற சகோதரர்கள் வெறுப்புக் கொண்டனர். மூன்றாவது மகனான ஔரங்கசீப், மனிதர்களையும் சூழ்நிலைகளையும் சரியாக எடை போடுபவராகவும் சிறந்த திட்டமிடல் கொண்டவராகவும் இரக்கமற்றவராகவும் இருந்தார். தாராஷூகோ சன்னி இஸ்லாமியப் பிரிவைச் சேர்ந்தவராயினும் சூபி தத்துவங்களின் மேல் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். ஷாஜகானின் நான்கு மகன்களிடையே நடைபெற்ற வாரிசுரிமைப் போரில் மூன்றாவது மகன் ஔரங்கசீப் வெற்றி பெற்றார்.

ஷாஜகானைச் வீட்டுச் சிறையிலடைத்த ஔரங்கசீப் முகலாயப் பேரரச ராக முடிசூட்டிக் கொண்டார். மனம் உடைந்துபோன ஷாஜகான் ஒரு அர ண்மனைக் கைதியாகவே 1666 ஜனவரி மாதம் மரணமடைந்தார். தாஜ்ம ஹாலில் அவரது மனைவியின் அருகே நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டார்.

தில்லி அரியணைக்கான வாரிசுரிமைப் போரில் ஔரங்கசீப்பிடம் தோற் றுப்போன தாராஷூகோ தத்துவஞான இளவரசர் என அறியப்பட்டார். ப ல்வேறு பண்பாடுகளை உரையாடலுக்கு உட்படுத்திய அவர் இந்து மதத் திற்கும் இஸ்லாத்துக்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்புகள் இருப்பதைக் கண்டறிந்தார். சமஸ்கிருத மொழியிலமைந்த உபநிடதங்களைப் பாரசீக மொழியில் மொழி பெயர்த்தார்.

தாஜ்மஹால் : தாஜ்மஹால் முகலாயக் கட்டடக் கலையின் சிறப்புமி க்க வடிவமாகும். அது இந்தியப்பாரசீக இஸ்லாமியக் கட்டடக் கலைக ளின் கூட்டுக் கலவையாகும்.

1612இல் திருமணமானதில் தொடங்கி1631இல் குழந்தைப்பேறின் போ து மரணமடையும் வரை இணைபிரியாமல் உற்ற துணையாய் இருந்த தனது மனைவி மும்தாஜுக்கு அழியாப் புகழை அளிப்பதற்காக ஷாஜ கான் தாஜ்மஹாலைக் கட்டினார். பாரசீக வம்சாவளியைச் சேர்ந்த இந் தியராகிய உஸ்தத் அகமத் லஹாவ்ரி என்பவர் தலைமைக் கட்டடக்க லை நிபுணராக இருந்தாலும் இவ்வளாகத்திற்கான வரைபடத்தைத் த யாரித்த பெருமை இக்காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த கட்டடக்கலை நிபுணர் களைச் சாரும். இவ்வளாகம் தலைவாயில், தோட்டம், மசூதி, கல்லறை

மாடம் (மினார் என்றழைக்கப்படும் நான்கு கோபுரங்கள்) ஆகிய அனை த்தும் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டுத் தனித்தன்மை வாய்ந்ததாக வடிவமைக் கப்பட்டது.

1632இல் கட்டிட வேலைகள் தொடங்கின இந்தியா, பாரசீகம், உதுமானி யப் பேரரசு, ஐரோப்பா ஆகியவற்றிலிருந்து இருபதாயிரத்திற்கும் மேற் பட்ட தொழிலாளர்கள் கல்லறை மாடப்பணியை1638-39இல் முடிப்பதற்காகப் பணியமர்த்தப்பட்டனர். அருகிலுள்ள ஏனைய கட்டடங்கள் 1643இல் முடிவடைந்தன. அலங்கார வேலைகள் குறைந்த பட்சம் 1647 வரை தொடர்ந்தது.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. குதுபுத்தீன் ஐபக்கிற்கு முன் உள்ள பிரச்சனைகளையும் அதற்கான தீர்வுகளை நோக்கி அவர் எடுத்த முயற்சிகளையும் விளக்கவும்.

………………………………………………………………………….

2. கில்ஜியின் நிர்வாக அமைப்பை விளக்குக.

………………………………………………………………………….

இயல் - 1V

முகலாய இந்தியாவில் சித்தாந்தம் மற்றும் அரசு: அக்பரின் ஏகாதிபத்திய நிகழ்ச்சி நிரல் - சுஹ்ல்-இ-குல் - அக்பரின் மதம் - தின் இலாஹி; மதக் குழுக்கள் மற்றும் நிறுவனங்களுடனான ஔரங்கசீப்பின் உறவு.; முகலாய-ராஜ்புத் உறவுகள் – முகலாய நிர்வாகம்-: ஔரங்கசீப் - ஏகாதிபத்திய உயரடுக்கு- தக்காணப் போர்கள்- சிவாஜியின் கீழ் மராட்டியர்களின் எழுச்சி- முகலாயப் பேரரசுக்குள் மக்கள் கிளர்ச்சிகள் - முகலாயப் பேரரசின் சரிவு.

நோக்கங்கள்

- ✓ அக்பரின் ஏகாதிபத்திய நிகழ்ச்சி நிரலையும் முகலாய இந்தியாவில் சுஹ்ல்-இ-குல் கருத்தையும் புரிந்து கொள்ளுங்கள்.
- ✓ முகலாயப் பேரரசுக்குள் மக்கள் கிளர்ச்சிகள் மற்றும் பொருளாதார, சமூக மற்றும் அரசியல் காரணிகள் உட்பட அவற்றின் காரணங்களை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.

ஔரங்கசீப் (1658-1707)

முகலாய வம்சத்தின் கடைசி புகழ்பெற்ற அரசர் ஔரங்கசீப் ஆவார். இவர் 1618 அக்டோபர் 24-ல் ஷாஜஹானுக்கும் மும்தாஜுக்கும் மூன்றாவது மகனாகப் பிறந்தார். இளமையிலேயே அறிவும், ஆற்றலும் உடையவராகத் திகழ்ந்தார். இவரது ஆசிரியர் முகமது காஸிம் ஆவார். தனது பதினைந்தாம் வயதில் ஒரு மத யானையை அடக்கியதால் 'பகதூர்' என்று அழைக்கப்பட்டார். நல்ல போர்ப் பயிற்சி பெற்று சிறந்த வீரராகத் திகழ்ந்தார். 1636-ல் தனது 18-ம்

வயதில் தக்காணத்தின் கவர்னராக நியமிக் கப்பட்டார். 1644 வரை அப்பதவியிலிருந்தார். பின்னர் குஜராத், பால்க், மூல்தான் ஆகிய பகுதிகளின் கவர்னராக பதவி வகித்தார். 1652-ல் மீண்டும் தக்காண கவர்னராக நியமிக்கப்பட்டார். 1657 செப்டம்பர் மாதம் ஷாஜஹான் கடுமையான நோய்வாய்ப்படவே. அவரது நான்கு மகன்களான தாரா, ஷுஜா, ஔரங்கசீப், மூரத் ஆகியோர்க்கிடையே வாரிசு உரிமைப்போர் ஏற்பட்டது. இதில் வெற்றியடைந்த ஔரங்கசீப் 1658 ஜூலை 31-ல் 'ஆலம்கீர்' (உலகத்தை வென்றவர்) என்ற புனைப்பெயருடன் முகலாயப் பேரரசராகப் பதவி ஏற்றார்.இவரது பட்டமேற்பு விழா 1659, ஜூலை 25-ல் நடைபெற்றது. 'ஔரங்கசீப்பின் வரலாறு உண்மையில் இந்தியாவின் ஐம்பது ஆண்டு கால வரலாறு ஆகும்' என்று கூறுகிறார் J.N. சர்க்கார்.

ஔரங்கசீப்பின் வெற்றிகள்

1. அஸ்ஸாம் கூச்பீஹார் கைப்பற்றப்படுதல்:

முகலாயப் பேரரசின் கிழக்கு எல்லையில் இயற்கை அரண்க ளோடு அமைந்திருந்தவை அஸ்ஸாம், கூச்பீஹார் ஆகிய நாடுகள். பிறப் பால் மங்கோலிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆகோம் (Ahom) என்பவர்கள். அவர்கள் 13-ம் நூற்றாண்டில் இப்பகுதிகளில் குடியேறி காலப்போக்கில் இந்துக்களோடு இணைந்து இந்துக்களாகி விட்டனர். இந்த ஆகோம்கள் அடிக்கடி வங்காளத்தின் மீது தாக்குதல் தொடுத்து கொள்ளையடித்தார்கள். ஷாஜஹானின் பிள்ளைகளுக்குள் ஏற்பட்ட வாரிசுரிமைப்போரைப் பயன் படுத்திக் கொண்டு காமரூபத்தின் சில பகுதிகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்ட னர். இதைக் கேள்விப்பட்ட ஔரங்கசீப் வங்காளத்தின் கவர்னராகப் பணி யாற்றி வந்த மீர்ஜும்லாவை, இழந்து போன முகலாயப் பகுதிகளை உடன் டியாகப்

பெறும்படி கேட்டுக் கொண்டார். 1661-ல் முப்பதாயிரம் காலாட்படையினர், பன்னிரெண்டாயிரம் குதிரை வீரர்களுடன் புறப்பட்டார் மீர்ஜும்லா. கூச்பீகார் அரசர் பிரேம் நாராயணன் ஓடிவிட்டார். ஆகோமிய மன்னர் ஜெயத்துவாஜரும் தலை நகரை விட்டு ஓடிப்போய்விட்டார். ஆனால் மீர்ஜூம்லாவின் வெற்றி நிலைத்து நிற்கவில்லை. கடுமையான மழைக்காலம் தொடங்கியதால் முகலாயப் போர் வீரர்கள் பல்வேறு இன்னல்களுக்கு ஆளானார்கள். மழைக்காலம் முடிந்து தொடர்ந்து போரிட்டனர். தொடர்ந்து போரிட்டு பயனில்லை என்பதை உணர்ந்து ஜெயத்துவாஜர், முகலாயர்களுடன் சமாதானம் செய்து கொண்டு ஆண்டுதோறும் கப்பம் கட்ட சம்மதித்தார்.

2. சிட்டகாங் சந்த்வீப் வெல்லப்படுதல்:

வங்காளத்தின் கவர்னர் மீர்ஜும்லா 1663-ல் உயிர்நீத்தார். சிறந்த தளபதியை இழந்த ஔரங்கசீப் கவலை அடைந்தார். நம்பிக்கையும், நேர்மையும் மன உறுதியும் கொண்ட தனது தாய்மாமனான செமிஸ்ட கானை வங்காளத்தின் ஆளுநராக நியமித்தார். முகலாயர்களிடம் வலிமை யான கப்பற்படை இல்லாததை தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, போர்ச்சுக்கீசியரும், அரக்கானைச் (Arakan) சேர்ந்த கடற் கொள்ளையரும் வங்காளத்தின் டாக்கா வரைக்கும் உள்ள பகுதிகளில் சூறையாடி நாசம் விளைவித்தனர். இதையறிந்த செயிஸ்டகான் பெரும் படையுடன் சென்று அரக்கான் நாட்டு மன்னரைத்தாக்கி அடிபணியச் செய்தார். கொள்ளையரின் குடியேற்றமான சிட்டகாங்கும், வங்கக்கடற் பகுதியிலிருந்த சந்த்வீப் என்ற தீவையும் செயிஸ்டகான் கைப் பற்றினார்.

3.வடமேற்குப் பகுதியில் உள்ள கொள்ளையரை அடக்குதல்:

இந்தியாவின் வடமேற்கு எல்லைப்பகுதி இந்தியாவில் ஆட்சி புரிந்து வந்த எல்லா மன்னர்கட்கும் தலைவலியாகவே இருந்து வந்தது. பட்டானிய இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவகை முரட்டு ஜாதியினர் பல்வேறு பிரிவுகளாகப் பிரிந்து வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் பெருவழிக் கொள்ளைக் கூட்டத்தினராகவே தொழில் புரிந்தனர். இக்கொள்ளைக் கூட்டத்தினரை அடக்குவது சிரமமாக இருந்தது.எனவே ஔரங்கசீப் தானே தலைமை தாங்கி இப்பரம்பரை பகைவர் கூட்டத்தை ஒழிக்க முடிவு செய்தார். 1667-லிருந்து 1675-ம் ஆண்டுவரை தனது கவனத்தைச் செலுத்தி தொடர்ந்து போர் புரிந்து அக்கூட்டத்தினரை அழித்து அவர்கள் பகுதிகளைக் கைப் பற்றினார். காபூலில் நிரந்தரமாக அமீர்காள் என்பவரை கவர்னராக நியமித்தார்.

4. மார்வார் வெற்றி

முகலாயப் பேரரசரான ஔரங்கசீப் தீவிர இஸ்லாமியப் பற்றுடையவர். எனவே இந்துக்களையும் இராஜபுத்திரர்களையும் வெறுத்தார். மார்வார் என்ற இரஜபுத்திர நாடு ராஜா ஜஸ்வந்த்சிங் என்பவரால் ஆளப் பட்டு வந்தது. அவர் மிகத்திறமை வாய்ந்த தளகர்த்தர். வாரிசுரிமைப்போர் ஏற்பட்டபோது ஔரங்கசீப்பிற்கு எதிராகப் போரிட்டு தர்மாட் என்ற இடத்தில் அவர் படையை சிதறடித்த பெருமை இவருக்கு உண்டு. வஞ்சக மாக அவரைக்கொல்ல நினைத்த ஔரங்கசீப், அவரோடு நட்பு கொண்டு தனக்கு ஆதரவாக இந்தியாவின் வடமேற்கு எல்லையிலுள்ள கைபர் கணவாயின் பாதுகாப்பிற்காக அவர்தலைமையில் ஒரு பெரிய அனுப்பினார். அங்கு சென்ற ஜஸ்வந்த்சிங் 1678 டிசம்பர் 20-ம் தேதி இறந்து விட்டார். உடனே ஔரங்கசீப் மார்வாருக்குச் சென்று அதனைக் கைப் பற்றினார். ஆனால் ஜஸ்வந்த்சிங்கின் ஆதரவாளர்கள் முகலாயரின் ஆதிக் கத்தை ஒழிக்க வீருகொண்டு எழுந்தனர்.

ஜஸ்வந்த்சிங்கின் பிள்ளையான அஜித்சிங்கை அரச வாரிசாக ஏற்க மறுத்துவிட்டார் ஔரங்கசீப். இராஜ புந்திரத் தலைவர்களான சம்பத்ராய், சத்ராசல் ஆகியோர் தலைமையில் ஜபுத்திரர்கள் முகலாயர்களை எதிர்த்து கிளர்ச்சியிலீடுபட்டனர்.

5. மேவார் வெற்றி

மார்வார் நாட்டை ஔரங்கசீப் கைப்பற்றிக் கொண்டதால் மேவார் காட்டு ரஜபுத்திரர்கள் விழிப்படைந்தனர். மேவார் நாட்டு மன்னர் ராணா ராஜ்சிங் தனது நாட்டைக் காப்பாற்ற நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். ரஜபுத்திரர்களின் போர் தங்கள் விடுதலையைக் காப்பதற்காக நடந்த தேசிய எழுச்சியாகத் தோற்றமளித்தது. இதனால் ஔரங்கசீப் மேவார் மீது படை யெடுத்தார். முகலாயப் படைகளைக் கண்ட ராஜ்சிங் மேவாரை விட்டு ஓடி விட்டார். இதனால் முகலாயப்படையினர் மேவாரின் தலைநகரான உதய்ப் பூரையும், புகழ்மிக்ககசித்தூர் கோட்டையையும் கைப்பற்றிக்கொண்டனர். ஆனால் ரஜபுத்திரர்கள் மலைகளில் ஒளிந்து கொண்டு கொரிலாப்போர் முறைகளைக் கையாண்டு முகலாயக் காவல் தளங்களைத் தாக்கினர். மார் வார் நாட்டு ரஜபுத்திரர்களும் இதே முறையில் முகலாயப்படைகளைத் தாக்கினர். இவ்வாறு ஔரங்கசீப்பின் தவறான இரஜபுத்திரக் கொள்கை யால் முகலாயப் பேரரசு பலவீனமடைந்தது. முகலாயப் பேரரசின் தூண்க ளாக விளங்கிய ரஜபுத்திரர்களை பகைத்துக் கொண்டதால், பல கலகங்கள் ஏற்பட்டு அதன் விளைவாக முகலாயப் பேரரசு வீழ்ச்சியடையக் காரண மானது.

6. ஔரங்கசீப்பின் தக்காணக் கொள்கை:

ஔரங்கசீப் தனது மூதாதையர்களான அக்பர், ஜஹாங்கீர், ஷாஜ ஹான் ஆகியோர் பின்பற்றிய தக்காணக் கொள்கையையே தானும் பின்பற் றினார்.

ஆனால் அவர்கள் மற்ற பிரச்சனைகளையும் கவனித்தால் முழு அளவில் தக்காணத்தில் கவனம் செலுத்தவில்லை. ஆனால் ஔரங்க சீப்போ 1682 முதல் 1797 வரை சுமார் 26 ஆண்டுகள் தக்காணத்திலேயே தங்கிவிட்டார். இதற்கு முக்கிய காரணம், பீஜப்பூர், கோல்கொண்டா ஆகிய ஷியா நாடுகளை இணைப்பது, மராட்டியர்கள் வளர்ச்சியைத் தடுப்பது, மராட்டியர்களின் ஆதரவுடன் கலகம் செய்யும் தனது மகன் அக்பரைப் பிடிப்பது, தனது பேரரசின் எல்லைகளை விரிவுபடுத்துவது ஆகியவை யாகும். பீஜப்பூர் கைப்பற்றப்படல் (1686) : பீஜப்பூரை சிக்கந்தர்ஷா என்ற சுல்தான் ஆண்டுவந்தார். அவருக்கும் ஔரங்கசீப்பிற்கும், ஔரங்கசீப் தக்காண கவர்னராக இருக்கும்போதே பகைமை ஏற்பட்டிருந்தது. பீஜப் பூரைக் கைப்பற்ற எண்ணிய பேரரசர் சிக்கந்தர்ஷாவிற்கு செய்தி அனுப்பி னார். "சுல்தான் முகலாயப் படையின் ஒரு பகுதிக்கான ஆகாரச் செலவைக் கொடுக்க வேண்டும். தக்காணத்தில் தமது பகைவர்களுக்கு விரோதமாகப் போரிட 6000 குதிரை வீரர்களை அனுப்ப வேண்டும்; மராட்டியர்களைத் தாக்க செல்லும் முகலாயப்படை பீஜப்பூர் எல்லைகளின் வழியாக கடந்து செல்ல அனுமதி வேண்டும்" என்று ஔரங்கசீப் கேட்டுக் கொண்டார். இச்செய்தியைக் கேட்ட சுல்தான் சிக்கந்தர்ஷா தைரியமாக பேரரச ரின் வேண்டுகோளை நிராகரித்தார். எனவே ஒரு படையுடன் தானே சென்று பீஜப்பூரை முற்றுகையிட்டார். 1686 செப். 22-ல் பீஜப்பூர் வீழ்ந்தது. முகலாயப் பேரரசுடன் அது இணைக்கப்பட்டது. தக்காண வெற்றிகளால் பேரரசின் எல்லை பெருமளவு விரிவடைந்து விட்டது. இதனால் மைய அரசு தனது கட்டுப்பாட்டை இழந்து விட்டது. இவ்வாறு ஸ்மித் கூற்றுப்படி `தக்காணம் ஔரங்கசீப்பின் புகழுக்கும், அவர் உடம்பிற்கும் கல்லறையானது".

"ஔரங்கசீப்பின் மதக்கொள்கை"

ஔரங்கசீப் பழமையான கொள்கைகளையுடைய சன்னிப் பிரிவைச் சேர்ந்த இஸ்லாமியர் தீவிர மதப்பற்றுடைய ஔரங்கசீப் முகமது நபியையும்,குர்ஆனையும் தலைமேற்கொண்டு தனது வாழ்க்கையில் இவைகளே வழிகாட்டிகளாக அமையவேண்டும்ஏ அமையவேண்டும் என்ற மனதுடைய ஏராள மான மக்களைக் கொண்ட ஓர் புதிய இந்தியாவை உருவாக்க வேண்டு மென்று எண்ணினார். பழமைக் கொள்கைகளுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும் என்று விரும்பியவர். இஸ்லாமிய மதத்தை இந்திய நாட்டின் மதமாக்கவே கடவுள் தன்னை அரசராக்கி இருப்பதாக எண்ணினார். இதனால் மதக் கோட்பாடுகளில் பல சீர்திருத்தங்களை தீவிரமாகச் செய்தார்.

1. ஔரங்கசீப்பின் சமய சீர்திருத்தங்கள்:

பேரரசர் வெளியிடும் நாணயங்களில் 'கலிமா' என்ற இஸ்லாமிய விசுவாசப் பிரமாணத்தின் பகுதி பொறிக்கப்படுவதைத் தடுத்து நிறுத்தி னார். காரணம் முஸ்லீம்கள் அல்லாதவர் அந்த வாசகத்தை தொடக்கூடாது என்பதேயாகும். இந்துக்கள் பாரசீக ஆண்டு பிறப்பு தினத்தைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுவது தனது மதக் கோட்பாட்டிற்கு விரோதமானது என்று சொல்லி அதை நிறுத்தினார்.

- முகத்சீப் (Muhatjib) என்ற சமூக கண்காணிப்பாளர்களை நியமித்து குரானில் குறிக்கப்பட்டுள்ள கோட்பாடுகளுக்கு இசைந்து மக்கள் வாழுகின்றனரா என்று கவனிக்கும்படி செய்தார். மயக்கம் தரும் மதுவகை கள் அருந்துதல், சூதாட்டம் ஆகியவை தடை செய்யப்பட்டது. முஸ்லீம் கள் நாள் ஒன்றிற்கு ஐந்து முறைகள் தொழுகை புரிகின்றனரா

என்றும், ரம்சான் பண்டிகை சமயத்தில் குறிப்பிட்ட விரதங்களை தவறாமல் பின் பற்றுகின்றனரா என்றும் கண்காணிக்கும்படி செய்தார்.

- பேரரசருடைய பிறந்த தினத்தன்று அவர்கள் தராசில் நிறுக்கப் பட்டு அதற்குச் சமமான விலையுயர்ந்த உலோகங்களைப் பெறும் வழக்கத்தை நீக்கினார். தினந்தோறும் சூரிய உதய நேரத்தில் 'அரசர் தரிசனம்' கொடுக்கும் பழக்கத்தையும் நிறுத்தினார். அது தனிமனித வழி பாட்டுக்கு வழிவகுப்பதாக எண்ணினார்.
- இந்திய முறைப்படி அரசாங்க அலுவலர்கள் ஒருவரை ஒருவர் காலையில் கண்டு வணங்கும் பழக்கத்தை ஒழித்து இஸ்லாமிய முறைப்படி 'சலாம்-அலேகும்' (Salam Alekum. Peace lie with you) என்று தங்கள் காலை வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ள கட்டாயப்படுத்தினார்.
- அரசாங்கத்தில் வேலை செய்து வந்த யிலிருந்து நீக்கினார். பெண்கள் தெய்வ ஜோஸ்யர்களை அப்பதவி வழிபாட்டுத்தலங்கட்கும் புனிதர்கள் வாழும் இடங்களுக்கும் செல்வதைத் தடுத்தார். விபசாரம் புனிதர்கள் வாழும் பட்டது. அதில் ஈடுபட்டிருந்த பெண்கள் மவும் புரின்ை கொள்ளும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர். அதற்கு ஒப்புக்கொள் ளாதவர்கள் நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர்.

இந்துக்களுக்கு விரோதமாக ஔரங்கசீப் எடுத்துக் கொண்ட நடவடிக்கைகள்:

இந்து சமயத்திற்கு எதிராக ஔரங்கசீப் செய்த சூழ்ச்சிகள் கொடூர மும் பயங்கரமும் ஆனவை. அவைகளில் சிலவற்றை மட்டும் காண்போம்.

- தீபாவளி, முகரம், ஹோலி முதலிய இந்துப்பண்டிகைகளை தடுத்து 1699-ல் சட்டம் இயற்றினார். இறந்து போனவர்களின் கல்லறை களில் விளக்கேற்றும் பழக்கத்திற்கு தடைவிதித்தார். சங்கீதக் கலைஞர் களையும், நாட்டிய நங்கைகளையும் அரண்மனையை விட்டு துரத்தியடித் தார். நாட்டியம் சமூகக்கேடுகளுக்கு வழி நடத்தும் என்றார். இந்துக்களில் இறந்தவர்களின் சடலங்களை சில குறிப்பிட்ட நதிக்கரையில் வைத்து எரிக்கக் கூடாது என்று சட்டம் இயற்றினார். இந்துக்கள் இஸ்லாமியர் போன்று நடை உடை பாவனைகளில் தோற்றம் அளித்தல் கூடாது. இஸ்லா மியர் அணிய வேண்டிய கால் சட்டைகளின் உயரமும் தாடிகளின் நீளமும் வரையறுக்கப்பட்டது. குதிரைகளிலோ, யானைகளிலோ, பல்லக்குக ளிலோ இந்துக்கள் சவாரி செய்தல் கூடாது. ஆனால் இந்த விதிகளிலிருந்து ரஜபுத்திரர்கட்கும் மராட்டியர்கட்கும் விதி விலக்கு அளிக்கப்பட்டது. புதிதாக இஸ்லாம் மதத்தில் சேர்ந்தவர்கட்கு அரசின் எல்லா சலுகைகளும் கிடைத்தது.
- இந்துக் கோவில்களை அழித்தல்: ஆரம்ப காலத்தில் இந்துக் கோவில்களைக் கட்டவோ, பழுதுபார்க்கவோ கூடாது என்று கூறிய ஔரங்கசீப் பல ஆண்டுகளில் இந்துக் கோவில்களை இடிக்கும்படியாக கட்டளையிட்டார். மதுராவில் கேசராய் ஆலயமும், காசியில் விசுவநாதர் ஆலயமும், கத்தியவாரில் சோமநாதர் ஆலயமும் தரைமட்டமாக்கப் பட்டன. மேவாரில் 240 கோயில்கள் தரைமட்டமாயின.
- ஜஸியாவரி (Jizya): வரி மீண்டும் விதிக்கப்பட்டது. பேரரசர் அக்பரால் நீக்கப்பட்ட ஜஸியாவரியை ஔரங்கசீப் 1679, ஏப்ரல் 12ல் திரும்பவும்

விதித்தார். அரசின் வருவாயை அதிகரிக்கவும் இந்துக்களை இஸ்லாமியர் ஆக்கவும் அது துணைபுரிந்தது. பேரரசின் எல்லைக்குள் இருந்த முகமதியரல்லாத எல்லோரும் அந்த வரியைக் கட்டாயம் கட்ட வேண்டியதாயிற்று. வரி செலுத்துபவர்கள் நேரடியாகச் சென்று, தேவையான மரியாதைகளைச் செய்து வரி செலுத்த வேண்டும். வேறு யார் மூலமா வது வரி செலுத்தக்கூடாது. அந்த வரி செலுத்தப்போகும் இந்துக்கள் கேவ லமாக நடத்தப்பட்டனர்.

- வர்த்தக வரி: நாட்டின் பொருளாதாரத்தை விருத்தி செய்ய விரும்பிய ஔரங்கசீப் வியாபாரப் பொருட்களுக்கு வரிவிதித்ததில் வியப்பில்லை. ஆனால் அந்த வரி இஸ்லாமியர்கட்கு 2.5 சதவீதமாகவும் இந்துக்களுக்கு 5.5 சதவீதமாகவும் விதிக்கப்பட்டது. இது தவிர அந்த வரி வசூலிப்பதிலும் இஸ்லாமியர்கட்கு சலுகைகள் வழங்கப்பட்டது. இவை தவிர இந்துக்களுக்கென்று 'யாத்ரீ கர்கள் வரி' விதிக்கப்பட்டது. தகனம் செய்த இறந்த மனிதர்களின் தகனச் சாம்பலையும், எலும்புகளையும் கங்கை போன்ற புண்ணிய நதிகளில் கரைப்பதற்கும் வரி வசூலிக்கப் பட்டது.
- இந்துக்களும் அரசாங்க அலுவலர்களும்: அரசாங்கத்தில் வேலை பார்த்து வந்த அனேக இந்துக்களை விலக்கினார். சிறிது காலத்திற்குப்பின் இந்துக்களே அரசாங்க அலுவல்களைப்பெற முடியாத படி செய்யப் பட்டது.உயர்ந்த அரசு பதவிகளில் எல்லாம் வந்த இந்துக்கள் இஸ்லாமியப் பணியாட்களை வேலைக்கு வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. வேலை பார்க் கும் இந்து அலுவலர்களின் மதமாற்றம் பெரும் விழாவாகக் கொண்டாடப் பட்டது.

ஔரங்கசீப்பின் மதக்கொள்கைக்கு எதிர்ப்பு:

ஔரங்கசீப்பின் சமயக் கொள்கைகளின் விளைவு பயங்கரமா னவை. அவைகள் முகலாயப் பேரரசின் அழிவுக்கு அடிகோலின என்றால் அது மிகையாகாது. இந்துக்கள் திரண்டெழுந்து ஔரங்கசீப்பின் ஆட்சியை எதிர்க்க முன்வந்தனர். ஜாத்துக்கள், சத்ரமீஸ், பந்தேலர்கள், ரஜபுத்திரர்கள், மராட்டியர்கள் ஆகிய எல்லா இந்திய மக்களும் பேரரசின் முக்கிய எதிரிகள் ஆயினர்.

- ஜாத்துக்கள்: ஜாத்துக்கள் என்ற பிரிவினர் மதுரா மாவட்டத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர். அந்த மாவட்டத்தில் அப்துல்நபி என்ற ஓர் இஸ்லாமிய அலுவலர் பணிபுரிந்து வந்தார். அவர் சிறந்த இஸ்லாமிய பக்தர். பேரரசின் கட்டளைகளை உடனடியாகச் செயல்படுத்துவதில் வல்லவர். எனவே பேரரசரின் கட்டளைப்படி மதுரா நகரிலிருந்த இந்துக் கோவில்களைத் தகர்த்தெறிந்து அவற்றிலிருந்து கைப்பற்றிய பொருட்களைக் கொண்டே அந்நகரின் மத்தியில் ஓர் அழகிய மசூதியைக் கட்டிமுடித்தார். இக்கொடிய செயலைக் கண்ட மதுரா நகர ஜாத்துக்கள் கோகல் (Gokal) என்ற தலைவரின் கீழ் 1649-ல் புரட்சி செய்தனர். புரட்சியின் ஆரம்பத்தில் அப்துல் நபி கொல்லப் பட்டார். எனவே பேரரசர் தனது படை வலிமை கொண்டுதர்மராஜ் ஜாத்துக்களை அடக்க முற்பட்டார். ஆனால் முடியவில்லை, ராஜசராம் என்பவர் தலைமையில் மீண்டும் கிளர்ச்சி செய்தனர். ஔரங்கசீப்பின் இறுதிக் காலம் வரை புரட்சி செய்தனர். இறுதியில் தங்களுக்கென ஓர் புதிய இராஜ்யத்தை அமைத்துக் கொண்டனர்.

- சத்தலீஸ்: சத்தமீஸ் என்பதற்கு கடவுளின் நல்ல நாமத்தில் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் என்று பொருள். இவர்கள் கடவுளின் கீழ் ஒற்றுமையுண்டு என்பதை நம்பி சமாதானத்துறையில் இயங்கி வந்த ஓர் சகோதர அமைப்பின் அங்கத்தினர்களாக நார்நல், ஸ்வாட் (Narnol, Swat) ஆகிய மாவட்டங்களில் வாழ்ந்து வந்தனர். பயிரிடுதலையே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் ஔரங்கசீப்பின் மதக்கொள்கையை வெறுத்த இவர்கள் அவருக்கு விரோதமாக1672-ல் புரட்சி செய்தனர்.ஆனால் ஆயிரக்கணக்கான சத்நமியர்களை ஔரங்கசிப் கொன்று குவித்தார். புரட்சி அடக்கப்பட்டது என்றாலும் சத்நமீஸ் மக்களின் கோபத்தை ஔரங்கசீப்பால் தணிக்க முடியவில்லை.
- பந்தேலர்கள்: இவர்கள் இரஜபுத்திரர்களில் ஓர் பிரிவினர் மாளவத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் வாழ்ந்து வந்தனர். கொரிலாப் போர் முறையில் இவர்கள் கைதேர்ந்தவர்கள். மத்திய இந்தியாவிலுள்ள அடர்ந்து காடுகளிலும், உயர்ந்த குன்றுகளிலும் வாழ்ந்து வந்தனர். நல்ல உடற்கட்டு உடையவர்கள். இவர்கள் சம்பட்ராய் (ChampatRai) என்பவரின் ஔரங்கசீப்பின் மதக் கொள்கைகளை எதிர்த்துப் போரிட்டனர். ஷத்திரிய இந்துக்களின் மதிப்பைப் பாதுகாத்து வெற்றி யடைந்தனர். மாளவத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் ஒரு சுதந்திர இராஜ்யத்தை அமைத்துக் கொண்டார்கள்.
- சீக்கியர்கள்:சீக்கியர்கள் இந்தியாவிலுள்ள இந்துக்களும் முஸ்லீம்களும் இணைந்து வாழ்வதற்கான சமுதாய முறையை அடிப்படை யாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டதாகும். ஆனால் இந்துக்களுக்கு விரோத மாக ஔரங்கசீப் செய்து வந்த கொடுமைகள் சீக்கியர்களையும் முகலாயர்

களுக்கு விரோதமாக்கியது. சீக்கிய குருவான 'குருதேஷ்பகதூர் காஷ்மீரந்தி லிருந்து முஸ்லீம் கவர்னர் ஷெராப்கானின் கொடுமைகள் தாங்காமல் தப்பி வந்த ஏழு குடும்பத்தினரைக் கண்டு பரிதவித்து. தான் முகலாய பேராதிக்க திற்குப் பெரிய எதிரி என்று விளம்பரப்படுத்தினார். ஔரங்கசீப் ம கொள்கையைக் குறை கூறி, இந்துக்களையும் இந்து மதத்தை ஆதரிக்கும் தலைவராக தான் விளங்கப் போவதாக வெளிப்படையாக அறிவித்தார் இதனால் கோபம் கொண்ட ஔரங்கசீப் 1675-ல் குருதேஷ்பகதை கொலை செய்தார். எனவே சீக்கிய மக்கள் முகலாயப் பேரரசை பழிவாங்க எண்ணினர். குருதேஷ்பகதூரின் மகனான குருகோவிந்த்சிங் அவருக்குட பின் சீக்கியர்களின் தலைவராகி கால்சா (Khalsa) என்ற குழுவினன உருவாக்கினார். சீக்கியர்கள் தனி நாடு ஒன்றை ஆரம்பிக்கத் தூண்டினர் இக்குழுவினர் முகலாயப் பேரரசை எதிர்த்து கிளர்ச்சி செய்து வந்தனர்.

- ரஜபுத்திரர்கள்: ரஜபுத்திரர்களுக்கு எதிராக ஔரங்கசீப் செய்த காரியங்கள் அரச பக்தி கொண்ட அவர்களை பேரரசிற்குப் பகைவர்களாக் இயது. ரஜபுத்திர நாடுகளான மேவார், மார்வார் ஆகிய நாடுகளை ஔரங்கசீப் இணைத்துக் கொண்டதால், ரஜபுத்திரர்கள் எதிர்ப்பு ஓர் எழுச்சிப் போராக மாறியது. பேரரசுக்கு விரோதமாக கடுமையான போர் புரிந்தனர். மேலும் ஔரங்கசீப் மதக்கொள்கைகளால் வெறுப்படைந்த ரஜபுத்திரர்கள் முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு பெரிதும் காரண மானார்கள்.

மராட்டியர்கள்:

இந்துக்களுக்கு விரோதமாக ஔரங்கசீப் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் மராட்டியர்களின் மதப்பற்றை கிளறி விட்டு கிளர்ச்சிக்கு வழி நடத்தியது. தென்

இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதியில் வாழ்ந்த மராட்டியர்கள் இந்து மதத்தைக் காப்பதற்கென்று வீரிட்டெழுந்து முகலாயப் பேரரசை அழித்துவிட்டு ஓர் தேசிய அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்த முனைந்தனர். சிவாஜி மராட்டியர்களின் தலைவராகப் பொறுப்பேற்று 1663 முதல் 1680 வரை முகலாய அரசுடன் போரிட்டு வந்தார். இந்த மராட்டியப் போர்கள் ஔரங்கசீப்பின் ஆட்சிக்குசாவு மணி அடித்து முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமானது.

ஔரங்கசீப்பின் மதக்கொள்கை-ஓர் மதிப்பீடு:

இந்துக்களையும் இஸ்லாமியர்களையும் ஐக்கியப்படுத்தி ஒரு பெரிய முகலாயப் பேரரசை அமைக்க அக்பர் பாடுபட்டார். அவர் மதத்தை அரசியலில் இருந்து பிரித்து தனியே இயங்கும்படி செய்தார். ஆனால் ஔரங்க சீப் அரசியலையும் மதத்தையும் பிரித்து ஆட்சி செய்யாமல். இஸ்லாமியப் போதனைகளைப் பின்பற்றுகிற ஓர் அரசாங்கத்தை கட்டாயத்தின் மூலம் ஏற்படுத்த முயற்சித்தார். இதனால்தான் இவர் மத சகிப்புத்தன்மையை ஆதரிக்கவில்லை. இவரது இந்துமதத் துவேஷ கொள்கையால் இந்தியா வில் வாழ்ந்த முஸ்லீம்கள் அல்லாத எல்லா வகுப்பினராலும் இவர் பகைக்கப்பட்டார். இவ்வாறு தனது மதக்கொள்கையால் இந்திய மக்களின் அரச பக்தியையும் ஒத்துழைப்பையும் இழந்த ஔரங்கசீப் முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பெரிதும் காரணமானார்.

"முகலாயப் பேரரசின் ஔரங்கசீப்பின் பங்கு"

1526-ல் நடைபெற்ற முதல் பானிபட் போரில் அடைந்த வெற்றி யால் இந்தியாவில் முகலாயப் பேரரசிற்கு வித்திட்டார் பாபர். பேரரசர் அக்பர் தனது வெற்றிகள் மூலமாகவும், சமரசக் கொள்கைகள் மூலமாகவும் பேரரசைப் பலப்படுத்தி புகழ் பெற்றார். நூர்ஜஹானின் உதவியால் நாட்டின் ஆட்சி

முறையை ஓரளவு கண்காணித்து நடத்தி வந்தார் ஜஹாங் கீர். பேரரசர் ஷாஜஹான் கலை இலக்கிய வளர்ச்சியில் நாட்டம் கொண் டார். அவரது காலம் 'முகலாய அரசின் பொற்காலம்' என்று போற்றப் படுகிறது. ஆனால் தீவிர மதவாதியான ஔரங்கசீப் முகலாயப் பேரரசிற்குத் தீமை செய்தார். இவரது காலத்தில்தான் முகலாயப் பேரரசின் எல்லைமிக அதிகமாக விரிவடைந்திருந்தது என்றாலும் அவருடைய காலத்தில்தான் முகலாயப் பேரரசு வீழ்ச்சியடைய ஆரம்பித்தது என்பதை மறுக்க முடியாது.

ஆனாலும் ஔரங்கசீப் ஒருவரே முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குக் 'காரணமானவர் என்று கூறமுடியாது. ஏனெனில் முகலாய அரசு முழுவது மாக வீழ்ச்சியடைந்தது 1761-ல் நடைபெற்ற மூன்றாம் பானிபட் யுத்தத்தின் முடிவில் ஆகும். பல பேரரசர்களும், அனேக நிகழ்ச்சிகளும் பேரரசின் அழிவுக்கு காரணமாக இருந்தன. ஆனால் ஔரங்கசீப்பின் நடவடிக்கை களே பேரரசின் அழிவில் பெரும் பங்கு கொண்டுள்ளன என்பதை ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு ஔரங்கசீப் அந்த அளவுக்குக் காரணமாவார் என்பதை இனி காணலாம்.

பேரரசின் பரப்பு :

ஔரங்கசீப்பின் வெற்றிகள் முகலாயப் பேரரசின் எல்லைகளை விரித்துக் கொண்டே போயின. தக்காணத்தில் அவர் அடைந்த வெற்றி களால் முகலாயப் பேரரசு மிகவும் பெரியதாக காடசியளித்தது. துரித போக்குவரத்து இல்லாத அக்காலத்தில் இவ்வளவு பரந்த பெரிய நாட்டை தலைநகர் டில்லியிலிருந்து ஆட்சி புரிவது மிகக் கடினமானது. இதனால் ஆங்காங்கே உள்ள கவர்னர்கள் கிளர்ச்சி செய்து பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு வழி வகுத்தனர்.

ஔரங்கசீப்பின் மைய ஆட்சி முறை

ஔரங்கசீப்பின் காலம் எதேச்சதிகாரிகளின் காலமாகும். ஐரோப்பிய எதேச்சை அரசர்களைப் போலவே ஔரங்கசீப்பும் தெய்வீக உரிமைக் கொள்கையில் ஊறினவராகக் காணப்பட்டார். நாட்டின் எல்லா அதிகாரங்களையும் தனது நேரடிக் கண்காணிப்பின் கீழ் வைத்துக் கொண்டார். தனது அதிகாரிகளுடன் கலந்து ஆலோசிக்கவில்லை. இவ் வகை மைய ஆட்சிமுறை அவர் திடகாத்திரமாக இருக்கும்போது ஒழுங் காக நடைபெற்றது. ஆனால் தனது ஆட்சியின் பிற்காலத்தில் நாடு முழுவ தும் சுற்றித்திரிய சக்தியற்றுப்போனதால் ஆட்சி முறையில் அவரது பிடி தளர்ந்தது. அதிகாரிகளும், கவர்னர்களும் தன்னிச்சைப்படி செயல்பட ஆரம்பித்து விட்டனர்.

பேரரசரின் அதிக அறிவினால் ஏற்பட்ட குறைபாடுகள்:

ஔரங்கசீப் சிறந்த கல்விமான். நல்ல அறிவும் விவேகமும் இருந்த போதிலும் தம்முடைய ஆட்சியில் ஏற்பட்ட பல பிரச்சனைகளை அறிந்து கொள்ள இயலாதவராகவே இருந்தார். மனித வாழ்க்கையைப் பற்றிய குறுகிய நோக்கங்களைக் கொண்ட அவர், வாழ்வில் ஏற்படும் பிரச்சனை களை துருவி ஆராய்ந்து அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கு நிரந்தரமான முடிவுகளை எடுக்க இயலாதவராகவே இருந்துவந்தார். அரசியலில் ஏற்படும் எந்த பிரச் சனையும் சமய கண்ணோட்டத்துடனேயே பார்க்கப் பட்டது. எனவேதான் அவருடைய தியாகம், வீரம், நீதியான தீர்ப்பு இவை எல்லாவற்றின் மத்தியிலும் அவர் தீட்டிய திட்டங்கள் சீக்கிரத்தில் நிறைவேற்றப்படாமல் போயின. அவருடைய திட்டங்களின் நோக்கமும் நிறைவேறாமல் போனது.

ஔரங்கசீப்பின் மத துவேஷம்

ஔரங்கசீப் ஓர் இஸ்லாமிய மதத்தலைவராக நாட்டை ஆட்சி புரிய விரும்பி இஸ்லாமியச் சட்டதிட்டங்களையே அமுல் நடத்த எண்ணினார். இஸ்லாமியர்கள் அல்லாத இந்தியர்கள் அனைவரையும் இழிவாக கருதி னார். அவர்கள் இஸ்லாம் மதத்தில் சேரும்படியாக கட்டாயப்படுத்தப் பட்டனர். மேலும் ஷியா மதத்தவரையும் வெறுத்ததால் அவர்களும் பேரரசின் மீது வெறுப்புக் கொண்டனர். சுமார் 80% இந்துக்களால் நிறைந்த இந்தியாவை இஸ்லாமிய மயமாக்குவது முடியாத காரியம் என்பதை ஔரங்கசீப் மறந்தது பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு பெரிதும் காரணமானது.

ஔரங்கசீப் தனது குமாரர்களை ஆட்சிமுறையில் பழக்கத் தவறியது:

'தான் கள்ளன் பிறத்தியானை நம்பாள்' என்ற முதுமொழிப்படி, ஔரங்கசீப் தான் தன் தகப்பன் ஷாஜஹானுக்குச் செய்த கொடுமைகள் தன் பிள்ளைகளும் செய்துவிடுவார்களோ என்று பயந்து தனது பிள்ளைகளும் நம்பவில்லை. அவர்களை ஆட்சி முறையில் பழக்குவித்து தமது பரந்த பேரரசின் நிர்வாகப் பொறுப்பில் பங்குகொள்ளச் செய்ய வில்லை. கூடுமானவரை அவர்களை தலை நகரத்தை விட்டு தூர இடங் களில் வாழும்படி செய்தார். கலகம் செய்த தனது மகன் அக்பரை நாடு கடத் தினார். மகன் மௌசாம் (Mauzzam), மகள் 'செப் உன்னிஷா' (Zeb-un-Nissa) ஆகியோரை சிறையிலடைத்தார். எனவேதான் ஔரங்கசீப் இறந்த பின்னர் பட்டத்திற்கு வந்த மகன் பகதூர்ஷா ‘வயது முதிர்ந்தவராக இருந்தாலும் அனுபவத்தில் இளைஞராகவே' காணப்பட்டார். இவ்வாறு ஔரங்கசிப் பிற்குப் பின் நாட்டின் நிர்வாகத்தை நடத்த அனுபவம் பெற்ற ஓர் இளவரசர் இல்லாததால் நாளடைவில் முகலாயப் பேரரசு அழிய ஆரம்பித்தது.

ஔரங்கசீப்பின் நிர்வாகச் சீர்கேடு:

ஔரங்கசீப் நிர்வாகத் திறமை படைத்த ஓர் அரசர். அவருடைய அனுபவமும் திறமையும், அவரது கையின்கீழ் பணி புரிந்த அமைச்சர்களும் அதிகாரிகளும் திறமையற்றவர்கள் என்ற ஓர் உணர்ச்சியை அவருக்கு உண்டாக்கியது. எனவே அவர்களை மிகக் குறைவாக மதிப்பிட்டு சாதாரண எழுத்தர்களாகக் கருதினார். எனவே அந்த அதிகாரிகள் சுயமாக எந்தக் கொள்கையையும் உருவாக்க இயலாதவர்கள் ஆனார்கள். அவசர காலங்களில் கூட தேவையான நடவடிக்கைகளை உடனடியாக எடுக்க திகைத்தனர். மொத்தத்தில் அரசர் இல்லையென்றால் அலுவலர்கள் தனித் தியங்க முடியாதவர்களாயினர். இதனால்தான் ஔரங்கசீப்பிற்கு பின்னால் அரசர்கட்கு வழிகாட்டிகளாக அமைய அமைச்சர்களும் இல்லை. அதிகாரி களும் இல்லை.

நாட்டின் பொருளாதார நலனைக் கவனியாமை:

ஔரங்கசீப் நாட்டில் அமைதியை நிலைநாட்டுவதும், நாட்டின் பொருளாதாரத்தை வளர்ப்பதும் தனது கடமை என்றுணராது, நாட்டின் எல்லையை வரிவடையச் செய்வதும் அதற்கென போர் புரிவதும், பிற நாட்டுப் படையெடுப்பிலிருந்து தன் நாட்டைக் காப்பது மட்டுமே தனது கடமை என்று எண்ணினார். எனவே நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியை பற்றிக் கண்டுகொள்ளவே இல்லை. இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஐரோப்பிய வியாபாரிகளும் பாரசீக வணிகர்களும் இந்திய பொருட்களை வாங்கிவிற்று கொள்ளை லாபம் சம்பாதித்தனர். இஸ்லா மிய வியாபாரிகட்கு சிறப்பு சலுகைகள் வழங்கப்பட்டன. இவ்விதப் பொருளர்தாரச் சீர்கேடுகளால் முகலாயப் பேரரசின் சிதைவிற்கு ஔரங்கசீப் வழிவகுத்தார்.

இந்தியக்கலை, கட்டிடக்கலை ஆகியவற்றை ஆதரிக்கத் தவறியது:

தீவிர மதப்பற்றுடைய பேரரசர் சாதாரண எளிய வாழ்க்கையையே மேற்கொண்டார். மது அருந்துவதை நிறுத்தினார். அழகுக்கும், ஆடம்பர வாழ்க்கைக்கும் அவர் விரோதியாகவே காணப்பட்டார். கட்டிடங்கள் கட்டுவதில் ஆர்வமில்லை. சங்கீதம், நடனம், வர்ணம் தீட்டுதல் போன்ற கலைகளை ஒழித்துக் கட்டினார். எனவே இவர் காலத்தில் கலை வளர்ச் சியே இல்லை. நிர்வாகம் ஓர் சாவு ஊர்வலம் போலவே காணப்பட்டது. ஆனால் குடிப்பது, நடனம் ஆடுவது, பாடுவது போன்ற களியாட்டங்களில் ஊறித்திளைத்த முகலாய பிரபுக்கள் ஔரங்கசீப்பின் இக்கொள்கைகளை எதிர்த்தனர். தங்கள் சந்தோஷங்களுக்கு எதிராக இருந்த ஔரங்கசீப்பை விரும்பவில்லை, மேலும் வேலை இழந்த கலை வல்லுநர்கள், தொழிலா ளர்களின் ஆதரவும் முகலாயப் பேரரசுக்கு கிடைக்கவில்லை.

நாட்டில் சட்டம் ஒழுங்கைப் பாதுகாக்கத் தவறியது:

சிறந்த நிர்வாகத் தலைவரான ஔரங்கசீப் தனது ஆட்சிக்காலத்தின் பிற்பகுதியில் நாட்டில் அமைதியை நிலைநாட்டி சட்டத்தை அமுல்படுத்தி யதில் தோல்வியடைந்தார். இதனால் புரட்சிகளும் குழப்பங்களும் நாட் டில் மலிந்தன. கொலைக் குற்றங்கள் சாதாரண காரியங்களாயின. இஸ்லா மியர் அல்லாத மக்கள் நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளில் எதிர்ப்புணர்ச்சி யோடு புரட்சி செய்தனர். இதனால் நாட்டில் சீர்கேடுகள் நிறைந்தன. இது முகலாய ஆட்சியின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமானது.

அடிக்கடிப் போரிடல்

போர் என்பது பேரரசர்களுக்கு பெரும் விருப்பத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதே என்றாலும் அது 'தேவையான தீமை' (necessary evil) என்பதை ஔரங்கசீப் மறந்துவிட்டார். நான்கு திசைகளிலும் போர் செய்ததால் லட்சக்கணக்கான போர் வீரர்கள் இறந்தனர். அரச கருவூலம் காலியானது. போர்ச்செலவு அதிகமானதால் மக்களின் நல்வாழ்வுக்கான திட்டங்களை செயல்படுத்த வழியில்லாமல் போய்விட்டது. யுத்தத்தின்மீது மோகம் கொண்ட முகலாயப் பேரரசின் ஆட்சியை சமாதான நோக்கம் கொண்ட இந்திய மக்கள் வெறுத்தனர். ஔரங்கசீப் அடிக்கடி போரிட்டதால் முகலாயப் பேரரசு வீழ்ச்சியடைய ஆரம்பித்தது.

முடிவுரை

இதுவரை சொல்லப்பட்ட காரணங்களிலிருந்து முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சி ஔரங்கசீப்பின் ஆட்சிக்காலத்திலிருந்தே ஆரம்பமாயிற்று என்பது தெரியவருகிறது. அவரது ஞானமற்ற மதக்கொள்கை களால் பல இடங்களில் புரட்சி ஏற்பட்டன. கவர்னர்களும் அதிகாரிகளும் பேரரசரின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிய மறுத்தனர். பல பகுதிகளில் சுதந்திர நாடுகள் அமைக்கப்பட்டன. ஔரங்கசீப் தனது ஆட்சி முறையில் பெரிய வீழ்ச்சியடைந்தார். அந்த வீழ்ச்சி முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு அடிகோலியது!

ஔரங்கசீப்பைப் பற்றிய மதிப்பீடு:

ஔரங்கசீப்பின் சொந்த வாழ்க்கை போற்றுதலுக்குரியது. இளமைக்காலம் தொட்டே அறிவுக் கூர்மையுள்ளவராகவும் வீரமிக்கவராசு வும் திகழ்ந்தார். தனது ஆற்றலை வெளிப்படுத்த கிடைத்த வாய்ப்புகளை அவர் பயன்படுத்தாமல் நழுவவிட்டதேயில்லை. இவரது வாழ்க்கை எளிமையும், பக்தியும், புலனடக்கமும் நிறைந்தது. அவர் எப்பொழுதும் உணர்ச்சிகளுக்கு

அடிமைப்பட்டதில்லை. விலக்கப்பட்ட உணவையும், பணத்தையும், எடையையும் விலக்கினார். ஔரங்கசீப் இஸ்லாமிய சமயத்து இறையியலின் ஆர்வமிக்கக மாணவராகத் திகழ்ந்தார். இவரது கையெழுத்து மிக அழகாக இருக்கும். ஆனால் இவர்கலையையும் இலக்கி யத்தையும் ஆதரிக்காதது பெருங்குறையாகும். இவருடைய ஆதரவுடன் எழுதப்பட்ட ஒரே நூல் பதாவா-இ-ஆலம்கீர் (Fatawa-I-Alamgirl என்பதாகும்.

ஔரங்கசீப்ஒருபக்தியுள்ளமுஸ்லீம். குர்ரானி விதிமுறைகட்கேற்ப வாழ்ந்தார். ஆனால் தனது சமயக்கொள்கையில் அளவுக்கு மீறிய பிடிவாதத் தோடு நடந்து கொண்டது அவரை ஓர் சமய வெறியராக்கி விட்டது. இவர் பல்வேறு சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டிருந்தாலும் இந்தியாவின் ஆட்சியாளர் என்ற முறையில் பெருந்தோல்வியே அடைந்தார். ஒரு பேரரசின் பெருமை யும், புகழும் மக்களின் ஒத்துழைப்பினாலே கிடைக்கின்றன என்பதை அவர் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்துக்கள் நிறைந்த இந்திய நாட்டை ஆட்சி செய்கின்ற அரசருக்கு சமயத்துறையில் பரந்த நோக்கம் இன்றியமையாதது என்பதையும் அவர் உணர்ந்திருக்க வில்லை. எல்லாத் துறைகளிலும் தோல்வியடைந்து முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு வித் திட்ட ஔரங்கசீப் 1707-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி 20-ம் தேதி அகமது நகரில் காலமானார். அவரது உடல் தௌலதா பாத்தில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது..

சிவாஜி

தக்காணத்தில் பல பெரிய அரசுகள் தோன்றி மறைந்துள்ளன. அவற்றுள் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தோன்றிய மராட்டிய அரசு மிகச்சிறந்ததொன்றாகும். இந்தியாவின் தென்பகுதியில் இஸ்லாமிய மதம்,

அதிகமாகப் பரவவிடாமல் தடுத்தவர்கள் மராட்டியர்கள். முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு காரணமானவர்களும் இவர்களே. இவர்களின் சிறந்த தலைவராக விளங்கியவர் சிவாஜி ஆவார். மராட்டியர்களின் எழுச்சிக்கு சிவாஜிதான் காரணமாவார் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. இந்த மராட்டி யர்களின் எழுச்சி இந்திய வரலாற்றில் முக்கியத் திருப்பத்தை உண்டாக்கியது.

மராட்டியர்களின் எழுச்சிக்கான காரணங்கள்:

நிலவியல் அமைப்பு

நிலவியல் அமைப்பு மராட்டியர்களின் எழுச்சிக்குக் காரணமாகும். மராட்டிய நாடு வடக்கிலிருந்து தெற்காக சயாத்திரி (Savadri) மலைத் தொடராலும், கிழக்கிலிருந்து மேற்காக விந்திய சாத்பூரா மலைத் தொடர் களாலும் சூழப்பட்டிருந்தது. மேலும் கணக்கிலடங்கா மலைக் கோட்டை கள் இருந்தன. இம்மலைகளும் கோட்டைகளும் நாட்டைப் பகைவர் களிடமிருந்து காத்துக்கொள்ள இயற்கையான பாதுகாப்பு அரண்களாக விளங்கின.

மக்களின் தன்மை

இந்த நாட்டில் மழை குறைவு என்பதாலும், கற்கள் நிறைந்த வளமற்ற நிலமாக இருந்ததாலும் மக்களின் வாழ்க்கை மிகக்கடினமாக இருந்தது. தங்கள் அன்றாட உணவிற்கே கடுமையாக உழைக்க வேண்டிய திருந்தது. இதன் காரணமாக மராட்டியர்கள் தன்னம்பிக்கை,வீரம், விடாமுயற்சி,மனஉறுதி போன்ற நல்ல தன்னம்பிக்கைகளைக் கொண்டி குந்தார்கள். நேர்மையும், சமுதாய சமத்துவ உணர்ச்சியும் அவர்களிடம் காணப்பட்டது.

மதப்பற்று

மராட்டிய மக்களிடையே துக்காராம். ஏக்நாத், வாமன்பண்டிட் குகுராம்தாஸ் போன்ற சமயப் பெரியோர்கள் தோன்றி மக்களிடம்

பக்தியையும், சமத்துவத்தையும் போதித்தார்கள். ஜாதி, மதம், தொழிலின் சிறப்பு, சமூகத்திலுள்ள மதிப்பு இவற்றால் பயனில்லை என்று போதித்தார்கள். பல பக்தி இலக்கியங்களைப் படைத்தார்கள். பல பாடல்கள், இலக்கியங்கள் படைத்தார்கள். அவைகளில் 'தசபோதம்' என்ற நூல் குறிப்பிடத்தக்கது. இவை மக்களிடம் இனப்பற்றையும், ஒற்றுமை உணர்வையும் ஏற்படுத்தி யது. மக்களின் வாழ்க்கை, மொழி கொள்கைய ஆகியவற்றில் ஐக்கியம் வளர்ந்தது.

போர்துறை அனுபவம்:

மராட்டியர்கள் தென்னிந்திய சுல்தானியங்களின் அரசுகளின் பல பதவிகளை வகித்தார்கள். இதனால் அரசியல் மற்றும் படைத்துறை ஆகிய ' வற்றில் அனுபவமிக்கவர்களாக இருந்தனர். சிவாஜியின் தந்தை ஷாஜி பான்ஸ்லே அக்மத்நகர் சுல்தான் படையில் பணியாற்றியவரே! முராரிராவ், நமதன்பண்டிதர், தர்சோகலே, யேசுபண்டிதர் போன்ற மராட்டிய தலைவர் கள், அமைச்சர்கள், திவான்கள் போன்ற பதவிகளை பல சுல்தானியங்களில் வகித்தார்கள். இந்த அனுபவங்கள் அவர்களின் எழுச்சிக்கு காரணமானது

அரசியல் விழிப்புணர்வு

இந்தியாவின் அரசியல் நிலை மராட்டியர்களின் எழுச்சிக்கு மிகவும் உதவியது. தக்காண சுல்தான்கள் தங்களுக்குள் அடிக்கடி போரிட்டுக் கொண்டு வலிமையிழந்து காணப்பட்டார்கள். அவர்கள் மராட்டியர்களின் எழுச்சிக்கு எந்த இடையூறும் செய்ய வலியற்றிருந்தார் கள். அதேநேரம் இந்துக்களுக்கு எதிராக ஔரங்கசீப் பின்பற்றிய அடக்குமுறைக் கொள்கையும் போரும் ஒரு சுதந்திர மராட்டிய நாட்டை அமைக்க வேண்டும் என்ற அரசியல் விழிப்புணர்வை மக்களிடம் ஏற்படுத் தியது. எனவே பல பிரிவுகளாக இருந்த மராட்டியத் தலைவர்கள், தங்களின் வேறுபாடுகளை மறந்து ஒன்றுபட்டார்கள்.

சிவாஜியின் தலைமை

மராட்டியர்களின் எழுச்சிக்கு சிவாஜியின் தலைமை முக்கியக் காரணமாகும். சிவாஜிக்கு முன்னர் சுதந்திர தீபத்தை ஏற்றி வைக்க தகுந்த தலைவர்கள் தனது தலைமையில் ஒன்றுபடுத்தினார். தக்காண சுல்தான்கள் மற்றும் முகலாயருடன் போரிட்டு ஒரு சுதந்திர நாட்டை அமைக்க காரண மானார். இவரது தேசப்பற்றும், திறமையும், தலைமைத்தன்மையும் மராட்டியர்களின் எழுச்சிக்கு காரணமானது என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

சிவாஜியின் வாழ்க்கைக் குறிப்பு:

மராட்டிய வீரரான சிவாஜி பூனா மாவட்டத்தில் பல கிராமங்களில் தலைவர்களாக விளங்கிய 'பான்ஸ்லே ' என்ற வம்சத்தில் ஷாஜி பான்ஸ்லே என்பவரின் மகனாக 1627 ஏப்ரல் 4-ம் தேதி ஷிவனேரி (Shivaneri) என்ற கிராமத்தில் பிறந்தார். தாயின்பெயர் ஜீஜாபாய், ஷாஜிபான்ஸ்லே தனது இரண்டாவது மனைவியான துக்காபாய் மீது அதிகப் பற்றுக் கொண்டு, சிவாஜியை தம் தாயுடன் தாதாஜி கொண்ட தேவ் என்ற பிராமணரின் பராமரிப்பில் விட்டுவிட்டு, பீஜப்பூர் சுல்தானிடம் பணியாற்ற சென்று விட்டார். கணவரால் புறக்கணிக்கப்பட்ட ஜீஜாபாய் அறிவும், பண்பும், நல்லொழுக்கமும் மிக்கவர். தனது மகன் சிவாஜிக்கு வீரத்தையும், பக்தியையும் ஊட்டினார். சிறந்த பண்புள்ளவராக உருவாக்கினார். குருராம்தாசும், துக்காராமும் சிவாஜியின் சிறந்த மதகுருக்கள். மராட்டியர்களை ஒன்றுபடுத்தவும், இந்து சமயத்தைப் பாதுகாக்கவும் அவர்கள் போதித்தனர். "தாயும் தாய்நாடும் சொர்க்கத்தைவிடச் சிறந்தவை. கடவுள் பெயரில் நம்பிக்கையில்லாமல் வாழ்வதைவிட சாவதே சிறந்தது. மதத்தைப் பாதுகாக்காமல் வாழ்வதில் பயனில்லை" என்று கூறினார் ராம்தாஸ்.- இதனால் சிவாஜியின்

நாட்டுப்பற்றும் மதப்பற்றும் வளர்ந்தது. தாதாஜி கொண்டதேவ் சிவாஜிக்கு போர் பயிற்சி குதிரையேற்றம் ஆகிய கலைகளைக் கற்றுக் கொடுத்தார். வலிமையான படையை அமைத்தல், கோட்டைகளை எதிரிகளிடமிருந்து காத்தல், கொரில்லாப் போர் போன்ற வற்றையும் சிவாஜி அவரிடம் கற்றுக்கொண்டார்.

சிவாஜி தனது இளமைக் காலத்தில் மேற்கு கடற்கரையிலுள்ள மாவல் நாட்டு மலைஇன மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகினார். மாவாலி மக்கள் முரட்டுத்தனம் வாய்ந்த சிறந்த வீரர்கள், சலியாது உழைப்பவர்கள். அவர்களுடன் மலைப்பகுதிகளிலெல்லாம் சிவாஜி சுற்றித் திரிந்ததால் மராட்டிய நாட்டின் மலைவழிகள் பள்ளத்தாக்குகளை நன்கு அறிந்தி ருந்தார். எனவேதான் பின்னர் சிறந்த 'மலையெலி' என்ற பட்டத்துடன் வீரராகத் திகழ்ந்தார்.

சிவாஜியின் வெற்றிகள்:

சிவாஜி தனது பன்னிரெண்டாவது வயது முதலே தந்தையின் ஜாஹீரின் நிர்வாக முறைகளை கவனித்து வந்ததால் நல்ல நிர்வாக அனுபவம் கிடைத்தது. தனது 19-ம் வயதில் போரில் இறங்கினார். அத்தியர்களின் ஆதிக்கத்தி லிருந்து மராட்டிய மக்களை விடுதலையாக்கற் அவர்களுக்கென்று ஒரு தனி ராஜ்யத்தை ஏற்படுத்தப் போரில் இறங்கினார்.

தோர்னா கோட்டையைக் கைப்பற்றுதல்

பீஜப்பூர் சுல்தானின் சீர்கேடான ஆட்சி முறையில் அப்பகுதியில் உள்ள மராட்டிய மக்கள் கடுந்துன்பமடைந்தனர். 1646-ல் சுல்தான் நோய் வாய்ப்படவே நாட்டில் கலகங்களும் புரட்சியும் ஏற்பட்டன. இச்சூழ் நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பூனாவிற்கு தென்மேற்கிலிருந்த தோர்னா

கோட்டையைத் தனது 19-ம் வயதில் கைப்பற்றினார் சிவாஜி. அதன் பலனாக சுமார் இரண்டு லட்ச ரூபாய் கிடைத்தது. அதைக் கொண்டு தனது படையைப் பலப்படுத்திக் கொண்டார். அதேயாண்டில் ரெய்க்கார் கோட்டையைக் கைப்பற்றினாலும் அதை சிறிது காலத்தில் இழக்க வேண்டியதாயிற்று.

ஷாஜிபான்ஸ்லே கைது செய்யப்படல்:

இவ்வாறு சிவாஜியின் அதிகாரம் வளர்வதைக் கண்டு கோபமடைந்த சுல்தான் சிவாஜியின் தந்தை ஷாஜியைக் கைது செய்து சிறையிலடைத்தார். அவரது ஜாஹிர் பறிமுதல் செய்யப்பட்டது. இதனால் சிவாஜி திகைத்தார். சுல்தானுக்கெதிராக சிவாஜி தனது நடவடிக்கைகளைத் தொடரக்கூடாது என்ற நிபந்தனையின் பேரில், ஷாஜி விடுதலை செய்யப்பட்டார். சிவாஜியும் 1649-'55 வரை தனது செயல்பாடுகளை நிறுத்தி வைத்தார். இக்காலத்தில் தனது படைக்கு நல்ல பயிற்சி அளித்தார் சிவாஜி.

ஜாவ்லி கோட்டையைக் கைப்பற்றுதல்:

சர்தார் சுந்தர்ராவ் என்ற மராட்டியத் தலைவர் ஒருவர் பீஜப்பூர் சுல்தானிடமிருந்து 16-ம் நூற்றாண்டிலேயே ஒரு ஜாகீரைப் பெற்று மராட்டியப் பகுதியின் வடமேற்கில் ஜாவ்லி கோட்டையை அமைத்திருந் தார். அவர் அடில்ஷா என்ற கவர்னருடன் சேர்ந்து கொண்டு சிவாஜிக்கு எதிராகப் பல சதித்திட்டங்களை வகுத்தார். இதை அறிந்த சிவாஜி போர்க் கருவிகளை வாடகைக்கு வாங்கி போரிட்டு 1656-ல் ஜாவ்லி கோட்டையைக் கைப் பற்றினார். இதனால் சிவாஜியின் பெயரும் புகழும் மராட்டியர் மத்தியில் உயர்ந்தன. அதிகமானபேர் இவரது படையில் சேர முன்வந்தனர்.

ரெய்கார் கோட்டையைக் கைப்பற்றுதல்:

ஜாவ்லி கோட்டையைக் கைப்பற்றிய சிவாஜி தொடர்ந்து தன் ராஜ்யத்தைப் பெரிதாக்க நினைத்தார். எனவே ரெய்கார் கோட்டையைத் திரும்பவும் தாக்கி கைப்பற்றினார். அதைத் தொடர்ந்து பூனாவிற்கு அருங் லுள்ள 'சுபா' கோட்டையைப் பிடித்தார். சுபா, பாரமதி, இந்துபூர் ஆகிய இடங்கள் பூனா மாவட்டத்தின் தென்கிழக்குப் பகுதியில் சிவாஜிக்குப் பாதுகாப்பாக விளங்கின. புரந்தர், ரெய்க்கார், கோண்டு வானா, தோர்வா, கல்யாண் ஆகிய கோட்டைகள் வொஜி ராஜ்யத்தில் சிறந்த மலைக் கோட்டைகளாக விளங்கின.

பீஜப்பூர் சுல்தானோடு போர் (1657-62):

இதுவரை முகலாயப் படையெடுப்பிலிருந்து நாட்டைப் பாது காத்துக் கொண்டிருந்த பீஜப்பூர் சுல்தான் ஔரங்கசீப் மகுடப் போட்டியில் ஈடுபடுவதற்காக தக்காணத்தை விட்டு சென்றதால் பயமில்லாமல் வாழ்ந்தார். எனவே சிவாஜியின்மீது சீற்றம் கொண்டு அவரைத் தண்டிக்க நினைத்தார். தனது தலைமைத் தளபதியான அப்சல்கானை (Afzal Khan ஒரு வார காலத்தில் சிவாஜியைக் கைதுசெய்தோ அல்லது பிணமாகவோ பீஜப்பூர் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டார். வீராவேசத்துடன் சென்ற அப்சல்கான் மராட்டிய எல்லைக்குள் கால் வைத்தவுடன் மக்களைக் கொள் றும், பயிர்களை அழித்தும் சேதப்படுத்தினார். பல இடங்களில் இந்துக் கோவில்களை அழித்தார். ஆனால் சிவாஜி தனது பிரதாப்கார் கோட் டையை விட்டு வெளியே வரவில்லை.

ஆனால் சிவாஜி தங்கியிருந்த மலைப்பகுதியை அடைய முடியாது என்பதைப் புரிந்துகொண்ட அப்சல்கான், தான் தங்கியிருந்த இடத்திற்கு சிவாஜியை பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதாக அழைத்து வஞ்சகமாக கொல்ல நினைத்தார். எனவே கிருஷ்ணாஜி பாஸ்கர் என்ற மராட்டிய பிராமணர் மூலம்

சிவாஜிக்கு தன்னை வந்து சந்திக்கும்படி சொல்லி அனுப்பினார். அப்சல்கான் அதற்கு சம்மதித்த சிவாஜி முன்னெச்சரிக்கையாக உள்கவசம் அணிந்து சென்றார். சிவாஜியை வரவேற்பதுபோல பெரிய உருவம் கொண்ட அப்சல்கான் தனது இருகைகளாலும் அவரைத் தழுவிக்கொண்டு தான் மறைத்து வைத்திருந்த கத்தியால் குத்த முயன்றார். உடனே சிவாஜி தான் மறைத்து வைத்திருந்த பாக்நக் (Bagh Nagh) என்ற புலிநகம் போன்ற எஃகு ஆயுதத்தால் அப்சல்கானைத் தனது பிரதாப் கோட்டையில் வைத்து கொன்றார்.தலைவரைஇழந்தபீஜப்பூர்படையும்சின்னாபின்னமாக்கப்பட்டது.

பீஜப்பூர் சுல்தானுக்குச் சொந்த மான கொங்கணம் கோல்காப்பூர் மாவட்டங்களைக் கைப்பற்றினார் சிவாஜி. 1661-ல் சிவாஜியுடன் பீஜப்பூர் சுல்தான் சமாதானம் செய்து கொண்டு அதுவரை சிவாஜி வென்ற பகுதிகளின் தலைவராக அவரை அங்கீகரித்தார்.

முகலாயர்களுடன் தொடர்பு:

பீஜப்பூர் சுல்தானின் நாடுகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டிருந்த சிவாஜி அச்சமயம் தக்காணத்தின் கவர்னராக இருந்த ஔரங்கசீப்பிடம் தட்பு கொண்டிருந்தார். சில சமயங்களில் மராட்டியப்படை ஔரங்கசீப் பிற்கு ஆதரவாக பீஜப்பூர் சுல்தானை எதிர்த்துப் போரிட்டது. ஆனால் மகுடப் போட்டியில் ஔரங்கசீப் தீவிரமாக ஈடுபட்டதைக் கண்ட சிவாஜி தக்காணத்திலிருந்த சில முகலாயப் பகுதிகளைத் தாக்கிப் பிடித்தார். முகலாயப் பேரரசராக வந்த ஔரங்கசீப் சிவாஜியின் தந்திரத்தையும், அப்சல்கானுக்கு அவர் செய்த தீங்கினையும் கேள்விப்பட்டு சிவாஜியை அடக்குமாறு தக்காணத்தில் முகலாயக் கவர்னராகப் பதவியேற்றிருந்த தனது மாமனான செயிஸ்டகானுக்கு கட்டளையிட்டார்.

சிவாஜியும் செயிஸ்டகானும்

பேரரசரின் கட்டளையை ஏற்ற செயிஸ்டகான் வீராவேசத்துடன் சென்று மராட்டியப் பகுதிகளைத் தாக்கினார். பூனாவிற்கு சென்று சாகன் (Chahan) கோட்டையைக் கைப்பற்றினார். அதோடு நில்லாமல் கல்யாண் மாவட்டத்திலுள்ள மராட்டியரை விரட்டியடித்தார். அச்சமயத் தில் சிவாஜி தனது தகப்பனாரின் உதவியால் பீஜப்பூர் சுல்தானுடன் சமாதானம் செய்து கொண்டு முகலாயப் படையை எதிர்த்து கடுமையாகப் போர் புரிந்தார். போர் இரண்டு ஆண்டு காலம் நீடித்தது. திடீரென சிவாஜி பூனாவிலிருந்த செயிஸ்டகானின் பாசறையை நாநூறு போர் வீரர்களுடன் சென்று 1663, ஏப்ரல் 14-ம் தேதி இரவு நேரத்தில் தாக்கினார். அவரது படுக்கை அறையிலேயே கொல்ல முயற் சித்தார். ஆனால் தனது மூன்று கை விரல்களை இழந்து தப்பி ஓடிவிட்டார். ஆனால் அவரது மகள், தளபதி. நாற்பது துணிகரச் செயல் அவர் புகழை மேலும் உயர்த்தியது.

சிவாஜி சூரத்தைக் கைப்பற்றுதல்:

செயிஸ்டகானைத் தோற்கடித்து பூனாவைக் கைப்பற்றியதால் மராட்டிய வீரர்கள் ஊக்கம் கொண்டனர். சிவாஜியின் தீரச்செயல்கள் யாவராலும் பாராட்டப்பட்டது. இதனால் சிவாஜியின் ஆசையும் அதிக மானது. 1664 ஜனவரியில் திடீரென்று மேற்கு கடற்கரையில் வாணிபத்தில் சிறந்த செல்வச் செழிப்புடன் இருந்த சூரத் நகரைத் தாக்கினார். சிவாஜியின் 4000 படைவீரர்களைக் கண்ட முகலாய கவர்னர் சூரத்திலிருந்து ஓடிவிட் டார். சூரத்தைத் தாக்கி சுமார் ஒருகோடி ரூபாய் பெறுமான கொள்ளைப் பொருட்களுடன் அங்கிருந்து திரும்பினார். இதுவும் சிவாஜியின் மற்றொரு

துணிகரச் செயலாகும். 1670 அக்டோபர் மாதம் இரண்டாம் முறையாக சூரத்தைத் தாக்கினார்.

சிவாஜியும், ராஜா ஜெய்சிங்கும்:

முகலாய அரசின் மதிப்பையும், புகழையும் பாதிக்கக்கூடிய படை யெடுப்புகளில் ஈடுபட்ட சிவாஜியின் செயல்களைக் கண்ட ஔரங்கரிப் அவருடைய கொட்டத்தை அடக்கும்படியாக ஆம்பர்நாட்டு அரசன் மிர்சா ராஜா ஜெய்சிங்கையும், இலர்கான் என்ற படைத்தலைவனையும், 1655-ல் தக்காணத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார். போர் அனுபவமும் திறமையும் மிகுந்த ஜெய்சிங் மராட்டியத் தளபதிகளும், அவர்களின் குடும்பத்தினரும் தங்கியிருந்த புரந்தர் கோட்டையைத் தாக்கினார். இதில் ஏராளமான சிவாஜியின் வீரர்கள் கொல்லப்பட்டனர். இதன் பிறகு முகலாயப்படை சிவாஜியின் தலைநகரான ரொய்க்கார் கோட்டையையும் தாக்கியது. எனவே சிவாஜி 1665 ஜூன் 22-ம் தேதி ஜெய்சிங்குடன் புரந்தர் என்னுமிடத் தில் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்.

புரந்தர் உடன்படிக்கையின் ஷரத்துக்கள்:

சிவாஜி தனது முப்பத்தைந்து கோட்டைகளில் இருபத்தி மூன்றை முகலாயப் பேரரசுக்குக் கொடுத்துவிட்டு பன்னிரெண்டு கோட்டைகளை மட்டும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். தக்காணத்தில் முகலாயப் படைகளுடன் சேர்ந்து போர் புரிய 5000 குதிரைகள் அடங்கிய படையை சிவாஜி கொடுக்கவேண்டும். சிவாஜியின் இழப்பீட்டிற்கு ஈடாக பீஜப்பூர் ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த சில மாவட்டங்களில் சௌத், சர்தேஷ்முகி முதலியன வரிகளை வசூலிக் கும் உரிமை கொடுக்கப்பட்டது.

ஆக்ராவில் சிவாஜி:

புரந்தரில் உடன்படிக்கை செய்துகொண்ட பின்னர் ராஜா ஜெய்சிங் கும் சிவாஜியும் சேர்ந்துகொண்டு பீஜப்பூரைத் தாக்கினர். ஆனால் அப் படையெடுப்பு தோல்வியில் முடிந்தது. இதனால் சிவாஜி பீஜப்பூர் சுல்தானோடு சேர்ந்து விடுவாரோ என்று சந்தேகித்த ஜெய்சிங் சிவாஜியை முகலாயப் பேரரசின் அரசவைக்கு வருமாறு வேண்டிக் கொண்டார். வேண்டிய மரியாதையும், நல்ல வரவேற்பும் கிடைக்கும் என்றும் உயிருக்கு ஆபத்தில்லை என்றும் ஜெய்சிங் உறுதி கூறினார். அதன்படி தனது மகன் சாம்பாஜியுடன் 1666-மே மாதம் ஆக்ராவுக்குச் சென்றார். அரசவையில் அவருக்குரிய மரியாதை கொடுக்கப்படவில்லை. மூன்றாம் நிலை பிரபுக்களின் வரிசையில் நிற்கும்படி சிவாஜி கேட்டுக் கொள்ளப் பட்டார். இதனால் அவமானம் அடைந்த சிவாஜி கோபம் கொண்டு அரச வையில் வைத்தே ஔரங்கசீப்பைத் தாக்கிப் பேசிவிட்டார். எனவே சிவாஜியும் அவர் மகனும் கைது செய்யப்பட்டு ஆக்ரா சிறையில் அடைக் கப்பட்டார்கள். சுமார் மூன்று மாத காலமாகத் தன்னை விடுதலை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்ட பிறகும் எந்த பயனும் ஏற்பட வில்லை, சிறிது காலத்தில் சிவாஜியைக் கொல்ல ஔரங்கசீப் திட்டமிட்டி ருந்தார். ஆனால் சிவாஜியோ தந்திரமாக பழக்கூடை மூலம் தனது மகனுடன் சிறையிலிருந்து தப்பித்து 1666 செப்டம்பர் 22-ல் தன் நாட்டிற்குக் திரும்பி வந்தார். அவர் தப்பி வந்தது கடவுள் செயல் என்று மக்கள் அவரை வரவேற்றனர்.

முகலாயப் பேரரசுடன் மறுபடியும் போர்:

ஆக்ராவிலிருந்து தப்பிவந்த சிவாஜியை அடக்க எந்த முயற்சியும் எடுக்க இயலாதபடி ஔரங்கசீப் வடமேற்கு எல்லைப் போர்களில் ஈடு பட்டிருந்தார். சிவாஜியும் 1667 முதல் 1669 வரை தனது முழுக் கவனத்தை யும் ஆட்சி

முறையில் செலுத்தினார். நாட்டில் சிறந்த ஆட்சி முறையை நிறுவினார். 1667-ல் தக்காண கவர்னராக நியமிக்கப்பட்டிருந்த தன்வந்த்சிங் குடன் நட்புறவு கொண்டிருந்தார். தன்வந்த்சிங் பேரரசர் ஔரங்கசீப்பிடம், சிவாஜியுடன் சமாதானம் செய்து கொள்ளும்படி கூறினார். எனவே சமாதான உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளப்பட்டது. அதன்படி சிவாஜிக்கு 'மராட்டியமன்னர்' என்ற பட்டமும், ஷாம்பாஜிக்கு 5000 மன்சப்தார் பதவி யும் அளிக்கப்பட்டது. ஆனால் பேரரசருக்குக் கீழ்ப்படிந்த சிற்றரசராக சிவாஜி இருக்க விரும்பவில்லை. எனவே 1670-ல் தான் புரந்தர் உடன்படிக்கைப்படி விட்டுக் கொடுத்த கோட்டைகளையெல்லாம் கைப்பற்றிக் கொள்ள படையெடுத் தார். இரண்டாம் முறையாக சூரத்தைத் தாக்கி மிகுதியான செல்வத்தைக் கொள்ளையடித்தார். 1672-ல் முகலாயர்களை சால்கர் (Salher) என்ற போர்க்களத்தில் தோற்கடித்தார். 1670-74-க்குள் முகலாயர்களிடமிருந்து எல்லாக் கோட்டைகளையும் மீட்டார். அதே நேரம் பீஜப்பூருக்குச் சொந்தமான ஹுப்ளி, கர்வர், அங்கோலா ஆகிய பகுதிகளைக் கைப்பற்றினார். முகலா யர்களிடமிருந்தும், பீஜப்பூரிடமிருந்தும் தாம் கைப்பற்றிய பகுதிகளில் சௌத் என்னும் வரியை வசூலித்தார்.

சிவாஜி மகுடம் சூட்டிக் கொள்ளல்:

தனது புகழின் உச்சியிலிருந்த சிவாஜி, 1674-ம் ஆண்டு ஜூன் 6ல் 'சத்ரபதி' (The Lord of the Umbrella) என்ற பட்டமேற்று தனது தலைநகர் ரெய்காரில் கோலாகலமாக முடிசூட்டிக் கொண்டார். ஒரு தனி இந்து ராஜ்யம் தக்காணத்தில் தோன்றியது. ஔரங்கசீப்பிற்கு பெரும் மனக் குழப்பத்தைக் கொடுத்தது. மராட்டிய மக்களும் மற்ற இந்துக்களும் புதிதாக ஓர் விஜயநகர ராஜ்யம் தோன்றியுள்ளதாக நினைத்து மகிழ்ந்தனர்.

சிவாஜியின் ராஜ்ய பரப்பு:

முகலாயப் பேரரசின் பல பகுதிகளை வென்ற சிவாஜி 1677-ல் கோல்கொண்டா சுல்தானுடன் ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு தெற்கு முகமாகப் படையெடுத்தார். ஓராண்டு காலத்திற்குள், செஞ்சிக்கோட்டை, வேலூர், தஞ்சாவூர், திருவண்ணாமலை, ஆரணி மற்றும் கர்நாடகத்தின் ஒரு சிறு பகுதியையும் கைப்பற்றினார். இவ்வாறு தென்னிந்தியாவில் முஸ்லீம் களின் ஆதிக்கத்திற்கு முடிவுகட்டினார். மொத்தத்தில் இவரது ஆட்சியின் கீழ் சுமார் அறுபது லட்சரூபாய் வருட வருமானமுள்ள சுமார் நூறு கோட்டைகள் இருந்தன. மேற்கு கடற்கரை ஓரமான பகுதிகளும், மைசூர் ராஜ்யத்தின் பெரும் பகுதியும், துங்கபத்திரை மாவட்டத்திலுள்ள பெல்லாரியும் மராட்டிய ராஜ்யத்திற்குள் அமைந்திருந்தன. வடக்கே கோல் காப்பூர் வரை சிவாஜி ராஜ்யம் பரவியிருந்தது. இவ்வாறு மாவீரன் சிவாஜி சமயக் கொள்கையாலும் சமூகக் கோட் பாடுகளாலும் தூண்டப்பட்டு ஒரு பெரிய இந்து ராஜ்யத்தை அமைத்து புகழ் பெற்றார். அவருடைய போர் முறையும் அரசின் தந்திரங்களும் பகைவர்களாலும் பாராட்டப்பட்டது. 'மலைஎலி' என்று சிவாஜியை அழைத்த ஔரங்கசீப் 'எலி கடித்தாலும் மரணம் ஏற்படலாம்' என்றார். சிறந்த போர் வீரராக இருந்ததுடன் மட்டுமல்லாமல், தனது ராஜ்யத்தில் சிறப்பான ஆட்சிமுறையை அமைத்து பெரும் புகழ்பெற்றார் சிவாஜி. 1680-ம் ஆண்டு தனது 53-ம் வயதில் காலமானார் சிவாஜி.

சிவாஜியின் ஆட்சி முறை :

வரலாற்றில் தோன்றிய நெப்போலியன் போன்ற சிறந்த வீரர்களில் ஒருவராகத் திகழ்பவர் சிவாஜி. போர்வீரராக மட்டுமல்லாமல் திறமையாக ஆட்சி செய்பவராகவும் இருந்தார். பிறப்பிலேயே தலைமைத் தன்மை

வாய்ந்தவராகக் காணப்பட்டார். நாட்டின் படைக்கும் அலுவல்களுக்கும் ஆட்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் அவரது திறமைவெளியாயிற்று. எப்போ தும் சிரித்தமுகம்படைத்தவர். மக்களின் குணநலன்களை நிதானித்துக் கண்டுபிடிக்கும் திறமையுடையவர். அவருடைய நிர்வாகமும், நாட்டின் ஆட்சி முறையும் இணையற்ற திறனுடன் விளங்கின. 1. மைய ஆட்சி முறை (அரசர்): சிவாஜியின் அரசு முகலாய அரசைப்போன்றே முடியரசாகும். எல்லா அதிகாரங்களும் சத்ரபதியிடமே குவிந்திருந்தன. ஆட்சிமுறைத் தலைவராக விளங்கியவர் அரசே! மத்திய காலத்தில் ஐரோப்பாவில் ஆட்சி புரிந்த எதேட்சதிகாரிகளை போலவே விளங்கினார். ஆனால் சிவாஜி மக்களின் வின் நலனை மனதிற்கொண்டு செயலாற்றிய ஒளியூட்டும் வல்லரசராக விளங்கினார். அவர் நினைத்ததெல்லாம் சட்டமாகியது. எல்லா நிர்வாகத் துறைகளையும் தாமே தேரில் கண்காணித்தார். நாடு முழுவதும் செயல்பட்ட வேண்டிய அரசியல் கொள்கைகளை அவரே வகுத்தார்.

அஸ்டபிரதான்:

நாட்டின் ஆட்சி முறையை செவ்வனே நடத்துவதற்காக எட்டு அமைச்சர்களைக் கொண்ட அஸ்டபிரதானம் (Ashta Pradhan) என்ற சபை சிவாஜிக்கு உதவியது.இது இப்போது இருக்கும் கேபினட் போன்று அதிகாரமுடையதாக இல்லை. அரசருக்கு அறிவுரை கூறுவதாகவே காணப் பட்டது. எட்டு அமைச்சர்கட்கும் தனித்தனியாக இவாக்காக்கள் கொடுக்கப் பட்டு அவைகளின் செயல்பாடுகள் பற்றி அரசருக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. அஸ்டபிரதான அமைச்சர்களின் பணிகள் பின்வருமாறு:

முதலமைச்சர் பீஷ்வா

இவருக்கு முக்கிய பிரதானி என்று பெயர். இதர அமைச்சர்களின் அலுவல்களை மேற்பார்வையிடுவதாகவும், அரசர் தலைநகரில் இல்லாத காலங்களில் நிர்வாகத்தை நடத்துவதும் இவரது முக்கிய அலுவல்கள். அரசருடைய முத்திரைக்குக் கீழாக, இவரது பெயர் முத்திரையை வைத்தே அரசர் தலைநகரில் இல்லாத காலங்களில் தபால்கள் அனுப்பப்பட்டது. இவை தவிர நாட்டின் பொதுநலன்களையும் அவற்றின் முன்னேற்றத்தி குரிய வழிகளையும் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நிதியமைச்சர்: அமாத்தியர்

நாட்டின் வரவு செலவு கணக்குகளைச் சரிபார்த்து கையொப்பம் இடவேண்டியது அமர்த்தியரின் பணியாகும்.

மந்திரி

அரசரின் அன்றாட நடவடிக்கைகளையும், அலுவல்களையும் குறித்து வைத்து அப்புத்தகங்களைப் பாதுகாப்பவர் இவரே. அரச சபை நிகழ்ச்சிகளையும் குறித்து வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அரசர் நடத்தும் விருந்துகளுக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து குறிப்பிட்ட நபர்களை அழைத் தனுப்ப வேண்டும். ஏதேனும் சதித்திட்டங்கள் நடந்தாலும் கண்டுபிடித்து அரசரைக் காப்பாற்ற வேண்டியது மந்திரியின் கடமையாகும்.

கண்காணிப்பாளர் சச்சீவா:

இவர் உள்நாட்டு காரியதரிசி என்று அழைக்கப்படுவர். அரசரின் தபால் போக்குவரத்துகளை இவர் கவனித்து வந்தார். தபால் எழுதுவதும் அதில் அரசரின் முத்திரையிடுவதும் இவரது முக்கியப் பணியாகும்.

அயல்நாட்டுச் செயலாளர்: சுமந்த்

அயல்நாட்டுக் காரியங்களிலும் போர், சமாதான உடன்படிக்கை கள் செய்வதிலும் அரசுக்கு ஆலோசனை கூறுவதும் இவரது பன்படிக்கை நாட்டுத் தூதுவர்களை வரவேற்பதும் அவர்களை உபசரிப்பதும் அத பலம் வாய்ந்த செயல்களை அறிந்து அவற்றிற்குத் தகுந்த நடவதும் அதிக எடுப்பதும் இவருடைய வேலை.

தலைமைத் தளபதி : சேனாபதி

படைக்கு ஆள் எடுத்தல், படையைப் பல பிரிவுகளாக அமைத்தல், படை ஒழுக்கத்தையும் பயிற்சியையும் கண்காணித்தல், யுத்த காலங்களில் படையை போர் முனைக்கு அனுப்புதல் ஆகியவை இவரது பணியாகும்.

பண்டிட்ராவ் தானாதியக்ஷா:

இவர்கள் சமயத்துறை தலைவர்களாக விளங்கினார்கள். மத சம்பந்தமான விழாக்களுக்கு நாட்குறித்தல், மன்னர் கொடுக்கும் தர்மத்தை பிராமணர்கட்கு பகிர்ந்துகொடுத்தல், மக்களின் சன்மார்க்க வாழ்க்கை யைப் பரிசீலித்தல், சமய சன்மார்க்கக் கொள்கைகளை மீறியவர்களுக்குத் தண்டனைகொடுத்தல்ஆகிய அலுவல்களைச் செய்தனர். மத நிறுவனங்கள், படித்த அலுவலர்களின் சொத்துக்கள் ஆகியவற்றைக் கண்காணிப்பது இவர்களது சுடமையாகும். மதக்கொள்கை அடிப்படையில் உண்டாகும் வழக்குகளையும் இவர்களே தீர்க்க வேண்டும்.

தலைமை நீதிபதி நியாயதீட்சா

சிவில் கிரிமினல் வழக்குகளையும், சொத்து தகராறுகளையும் விசாரித்துத் தீர்ப்புக் கூறுவது இவரது கடமையாகும்.

இவர்களைத் தவிர வேறுசில பதவிகளிலும் சில அமைச்சர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறு இலாக் காவிற்குப் பொறுப்புள்ளவராக இருந்தனர். இந்த அஸ்டபிரதானம் சிவாஜி முடிசூட்டிக் கொண்டபோது திடீரென அமைக்கப்பட்டதல்ல. மராட்டிய அதிகாரம் வளரவளர ஆரம்ப முதலே படிப்படியாக பல பதவிகள் ஏற்படுத் தப்பட்டு வளர்ந்து வந்தன. நியாய தீட்சாகவும் பண்டிட்ராவும் தவிர இதர எல்லா அமைச்சர்கட்கும் படையை நடத்தி போருக்குச் செல்லவேண்டிய பொறுப்பும் இருந்தது.

மாகாண அமைப்பு:

சிவாஜி தனது ராஜ்யத்தை மூன்று மாகாணமாகப் பிரித்து ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒரு அரச பிரதிநிதியையும் நியமித்தார். மாநிலங்களை பர்கானாக்களாகப் பிரித்து ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒரு அரச பிரதிநிதியை நியமித்தார். மாநிலங்களைப் பர்கானாக்களாகப் பிரித்து ஒவ்வொன்றையும் கலெக்டரின் ஆதிக்கத்தின்கீழ் வைத்தார். அவருடைய பொறுப்பில் ஒரு படையும் இருந்தது. ஒவ்வொரு பர்கானாவும் பல டார்பு(Tarbiகளாகப் 3. சிக்கப்பட்டிருந்தன. இராமம்தான் ஆட்ணாவும் யின் சிறிய பிரிவு ஆகும்

உழவுத் தொழில் வளர்ச்சி:

பெரும்பாலும் மலைப்பாங்கான நாட்டில் உழவர்களை ஊக்கு விப்பதற்காக சிவாஜி பல திட்டங்களைத் தீட்டினார். பயிரிடப்படும் நிலங் கள் முழுவதிலும் பயிரிடுமாறு செய்தார். நிலச்சுவான்தார்கட்கு கால்நடை கள் வாங்கவும், விதைகள் வாங்கவும் அரச கருவூலத்திலிருந்து கடனாகப் பணம் கொடுக்கப்பட்டு பின் பல தவணைகளில் அது வசூலிக்கப்பட்டது. இதனால் விவசாயம் விருத்தியடைந்தது.

நிலவரி வசூல் முறை:

விவசாயிகளிடமிருந்து நேரடியாக அதிகாரிகள் மூலமாக வ வசூலிக்கும் ரயத்துவாரி முறை பின்பற்றப்பட்டது. நிலங்கள் கவனமாக அளக்கப்பட்ட பின்னரே வரியின் அளவு நிர்ணயிக்கப்பட்டது.உத்தேச விளைச்சலில் முப்பது சதவீதம் அரசாங்க வரியாக வசூலிக்கப்பட்டது. இந்த வரிவிகிதம் பின்னர் 40 சதவீதமாக உயர்ந்தது. வரியைப் பணமாகவோ இ தானியமாகவோ கொடுக்கலாம்.

இதர வரிகள்:

மராட்டிய நாடு மலைப்பாங்கான நாடு. எனவே நிலவரியின் மூலம் நாட்டிற்குக் கிடைத்த வருவாய் மொத்த வருமானத்தில் பத்து சதவீதம்தான். எனவே சௌத், சர்தேஷ்முகி என்ற இரண்டு வரிகளை சிவாஜி வசூலித்தார். சௌத் என்ற வரி சிவாஜியினால் வெல்லப்பட்டு அவருக்கு அடங்கியிருந்த பகுதிகளின் நிலவகுமானத்தில் நான்கில் ஒரு பகுதியாக வசூலிக்கப்பட்ட வரியே ஆகும். வெல்லப்பட்ட பகுதிகளிலிருந்து வசூலிக்கப்பட்ட கப்பம் போன்றது இது. Dr. சென் என்பவர் 'இது நெருக்கடி காலத்தில் படைத்தலைவரால் வசூலிக்கப்படும் வரி' என்கிறார். அதாவது ஒரு திருடன் தன்னைத் தாக்காதபடி அவனுக்கு விலை கொடுத்தது போலாகும் இந்த வரி, இந்த வரி அரசு படைத்துறைக்குப் போய் சேர்ந்தது. சர்தேஷ்முகி என்பது 'பரம்பரையாக வந்த மராட்டியர்களின் முக்கியத் தலைவர் (சர்தேஷ்முக்) என்ற முறையில் சிவாஜியின் ஆட்சி முறைக்கு உட்பட்ட பகுதியில் மேலும் பத்து சதவீத வரி வசூலிக்கப்படும் வரியாகும்இந்த வரிகளால் மராட்டியர்கள் தங்கள் ஆட்சிக்கு அப்பாற்ப்பட்டபகுதிகளிலும் உட்பட்ட பகுதிகளிலும் தங்கள்

செல்வாக்கை நிலைப்படுத்தி நாளடைவில் அப்பாற்ப்பட்ட பகுதிகளை தங்கள் ராஜ்யத்துடன் இணைத்துக்கொள்ள வசதி ஏற்பட்டது.

படை அமைப்பு:

சிறந்த போர் வீரரான சிவாஜியின் படையமைப்பு போற்றக்கூடிய - ஒன்றாகும். படைமுறையில் பல புதிய சீர்திருத்தங்களைப் புகுத்தி ஒரு நிலையான வலிமைமிக்க படையை ஏற்படுத்தினார். தனது படையை - கட்டுப்பாட்டுடன் தடத்தி சிறந்த ஒழுக்கம் உள்ளனவாகத் திகழச்செய்தார். இந்துக்களுக்கும் இஸ்லாமியர்களும் யாதொரு பாகுபாடும் இல்லாமல் சிவாஜியின் நேரடிப் பார்வையிலேயே சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். சம்பளம் ரொக்கப் பணமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. வீரநீரச் செயல்கள் புரிந்த படை வீரர்களுக்கு சன்மானம் வழங்கப்பட்டது. சம்பளத்திற்கு பதிலாக போர்வீரர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட வருவாய் மானியத்திற்கு 'சரஞ்சமி முறை (Saranjami System) என்று பெயர். கொள்ளைப் பொருட் களில் வீரர்கட்கும் பங்கு கொடுக்கப்பட்டது. பெண்களோ, அடிமைகளோ, நடனமாதுக்களோ படையுடன் செல்லக்கூடாது. ஒரு படைவீரன் இக்கட்டளையை மீறினால் அவனுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டது. போரில் பசுக்களையும், பெண்டிர்களையும், பிராமணர்களையும் கவர்ந்து வரக்கூடாது. பாக்கிரி, முல்க்கிரி (Bargigiri, Mulkgini) போன்ற கொரில்லாப் போர் முறைகள் படையினரால் கையாளப்பட்டன. சிவாஜியின் படையில் கீழ்க்கண்ட ஐந்து பிரிவுகள் இருந்தன.

காலாட்படை:

இதில் அதிகாரிகள் தரவாரியாக நியமிக்கப் பட்டிருந்தார்கள். நாயக் (Nayak) என்பவர் பத்து காலாட்படை வீரர்களின் தலைவர் ஆவார். ஐந்து நாயக்குகளுக்கு ஒரு ஹவில்தாரும் (Havildar) இரண்டு அல்லது மூன்று

ஹவில்தார்களுக்கு ஒரு ஜுமல்தாரும், பத்து ஜுமல்தார்களுக்கு ஒரு ஹசாரி (Hasarilயும் தலைவர்களாக நியமிக்கப் பட்டனர். ஏழு ஹசாரிகள் ஒரு 'சர்இநாபத்' (Sar-i-Nahati என்பவர் தலைமையில் செயல்பட்டனர். மொத்தத்தில் ஒரு லட்சம்பேர் கொண்ட காலாட்படை இருந்தது.

குதிரைப்படை:

குதிரைப் படையில் 25 குதிரை வீரர்களைக் கொண்ட பகுதியே குறைந்த அளவு ஆகும். அதற்கு தலைவராக ஒரு ஹவில்தாரும், ஐந்து ஹவில்தாருக்கு மேலாக ஒரு ஜுமல்தாரும், பத்து ஜுமல்தாருக்கு ஒரு ஹசாரியும் இருந்தனர். சுமார் 1,50,000 குதிரைப்படை வீரர்கள் இருந்தனர்.

கடற்படை:

மராட்டிய நாடு கடற்கரைப் பகுதியில், ததால், கப்பற்படையின் முக்கியத்துவத்தை சிவாஜி நன்கு உணர்ந்திருந் தார். கொலாபா (Colaba) என்ற இடத்தில் 200 கப்பல்களைக் பெருங்கப்பற்படையை அமைத்தார். இப்படை முதலில் முகலாய கடற்படை கப்பல்களை கொள்ளையிட பயன்பட்டது. இந்த கப்பற்படை வளர்ந்து நாளடைவில் ஐரோப்பியப் படைகளுடன் போர் புரிய பயன் பட்டது. அமைந்திருந் கொண்ட யானைப்படை, ஒட்டகப்படை: சிவாஜியின் படையில் 120 யானைகளைக் கொண்ட ஓர் படையும், 1500 ஓட்டகங்கள் கொண்ட படையும் இருந்தன. ஆனால் இவை சுமை தூக்குவதற்கு மட்டுமே பயன் படுத்தப்பட்டன. மலைப்பிரதேசங்களில் யானைப்படை அதிகமாகப் பயன்பட்டது.

பீரங்கிப்படை:

சிவாஜியின் பீரங்கிப்படையும் பலம் வாய்ந்த தாக இருந்தது. அப்படைக்கான ஆயுதங்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளிடமிருந்து கிடைத்தன.

"சிவாஜி எண்பது பீரங்கிகளையும், பொருத்துப் பூட்டுகளுக்கு வேண்டிய காரீயத்தையும், சூரத்திலிருந்த பிரெஞ்சு டைரக்டரிடம் வாங்கினார்" என்று ஓர்ம் (Orme) என்ற ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

கோட்டைகளின் முக்கியத்துவம்:

சிவாஜியின் காலத்தில் மலைக்கோட்டைகள் நாட்டின் பாதுகாப் பில் முக்கிய பங்கு வகித்தன. சிவாஜியின் கோட்டைகள் மிகச்சிறந்த முறையில் பயிற்றுவிக்கப்பட்ட படைகளால் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தன. சிவாஜி 240 கோட்டைகளை வைத்திருந்தார் அவற்றின் ராய்கார் கோட்டை மிகச்சிறப்பு வாய்ந்தது. ஒவ்வொரு கோட்டையிலும் போதுமான நீர்வசதி, உணவு வசதி, படைப்பொருட்கள் இருந்தன. ஒவ்வொரு கோட்டையும் ஹல்தார், சப்னி, சரினாபாத் என்ற சம மதிப்புள்ள மூன்று அதிகாரிகளின் கண்காணிப்பில் வைக்கப்பட்டன. கோட்டையிலுள்ள படையினரிடம் சதித்திட்டங்கள் ஏற்பட்டுவிடாதபடி ஒவ்வொரு கோட்டைப்படியிலும் பல ஜாதிப்பிரிவினரும் இருக்க சிவாஜி வழி செய்திருந்தார்.

நீதி வழங்குதல்:

சிவாஜியின் ராஜ்யத்தில் பண்டைக்கால முறையிலேயே பஞ்சாயத் துக்கள் மூலம் நீதி வழங்கப்பட்டது. குற்றவாளிகளை வதைத்து வழக்கு களின் உண்மையை அறிந்தனர். கிரிமினல் வழக்குகள் பட்டேல் (Patell என்ற அதிகாரியினால் விசாரிக்கப்பட்டது. இவர் தற்போதைய தாசில்தார் அந்தஸ்து உடையவர். தலைமை நீதிபதி அப்பில் வழக்குகளை விசாரித்து தீர்ப்பு அளித்தார். ஹஜீர்மஜ்ஸில் (Hazir Majjis) என்ற சபைதான் நீதி வழங்கு வதில் எல்லா அதிகாரமும் கொண்ட மன்றமாகும்.

சிவாஜியின் சமயக் கொள்கை:

சிவாஜி புராதனக் கொள்கையைக் கொண்ட ஓர் தீவிர இந்துவாக இருந்த போதிலும் மத சகிப்புத் தன்மையுடையவராகவே விளங்கினார். இஸ்லாமியர்கள் விரும்பியபடி கடவுளை வணங்க அனுமதித்தார். மசூதி சட்கு மானியம் அளித்தார். எவ்விதப்பாகுபாடும் இன்றி படைகளிலும் அரசாங்க உயர் பதவிகளிலும் முஸ்லீம்கள் சேர்க்கப்பட்டனர். "அந்தக் காலத்தில் உபத்திரவமடைந்த இந்துக்களுக்கு ஓர்நம்பிக்கையூட்டும் நட்சத் திரமாகவும், அவர்கள் நெற்றியிலிட்ட திலகத்தின் பாதுகாவலராகவும். பிராமணருடைய பாதுகாவலராகவும் சிவாஜி விளங்கினார்' என்று J.N.சர்க்கார் என்ற ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

சிவாஜியைப் பற்றிய மதிப்பீடு:

சிவாஜி ஒரு சிறந்த வீரராகவும் தளபதியாகவும் திகழ்ந்தார். கொரிலாப்போர் முறையிலும், மலைக்கோட்டைகளைக் கட்டுவதிலும் நல்ல திறமை பெற்றிருந்தார். ஔரங்கசீப்பின் பிற்போக்குக் கொள்கையை எதிர்த்தே மராட்டியர்களின் நாட்டை உருவாக்கினார். மராட்டிய நாட்டை உருவாக்குகின்றபொழுது குறுக்கிட்ட தடைகளையெல்லாம் உடைத் தெறிந்தார். இந்து சமயத்தின் மீது அவர் கொண்டிருந்த பற்று அவரை சமய வெறியராக மாற்றவில்லை. சிவாஜியின் சொந்த வாழ்க்கை மிகவும் தூய்மையானது. அக்கால அரசர்களிடம் காணப்பட்ட ஒழுக்கக்கேட்டை சிவாஜியிடம் பார்க்க முடியாது. கற்றோரை ஆதரிக்கும் பண்பு மிகுதியாக இருந்தது. சிவாஜி தன் மக்களின் நன்மைக்காக கடினமாக உழைத்தார். சிவாஜி திறமை மிக்க பரந்த மனப்பான்மையுள்ள நல்ல நிர்வாகி. சுக்ராச்சாரியார், கௌடில்யர் போன்றவர்களின் வடமொழி நிர்வாக நூல்களில் காணப்பட்ட

கொள்கைகளின்படி அரசாண்டார். ஆனால் போர்களினால் காணப்பட்ட கொள்கைகளின்படி வென்று தமது நாட்டின் எல்லையைப் பெரிதாக்கி னாரே தவிர நிலையான மராட்டிய ராஜ்யத்தை ஏற்படுத்தினார் என்று கூறிவிடமுடியாது. இவருடைய காலத்தில் போரினால் மக்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தனர். தனது 3வது வயதில் வியாதிப்பட்டு 1680 ஏப்ரல் 4-ம் தேதி தனது பிறந்தநாள் அன்றே இறந்தார்.

சிவாஜிக்குப் பிறகு மராட்டிய பேரரசு

சாம்பூஜி -1680-1689

சிவாஜிக்கு ஷாம்பூஜி, ராஜாராம் என்ற இரு புதல்வர்கள் இருந்தார்கள். சிவாஜி இறந்த பின்பு அவரது இரண்டாவது மகனான ராஜாராமுக்கு அவரது தாய் சோய்ராபாய் (Soyrabail 1680 ஏப்ரனில் பட்டம் சூட்டினார். ஆனால் இந்த சதியை உடைத்து, சோய்ராய்பாய் மற்றும் ராஜாராமை சிறையில் அடைத்து 1681 ஜனவரி 20 ல் பட்டம் சூட்டிக் கொண்டார் சாம்பூஜி.

சாம்பூஜி மிகப்பெரிய வீரர் ஆவார். ஆனால் களியாட்டங்களில் மிகவும் விருப்பமுடையவராக இருந்தார். இவர் கன்னோசியைச் சேர்ந்த கவிகுலஷ் (Kavikutash) என்ற பிராமணரை தனது முக்கிய ஆலோசகராக வைத்துக் கொண்டார். கவிகுலஷின் ஆலோசனையின்படி நடந்து வந்த ஷாம்பூஜி மராட்டிய பேரரசை திறமையுடன் சுட்டிக்காக்கின்ற அக்கரை சிறிதும் இல்லாமல் இருந்தார். இச்சமயத்தில் ஒளரங்காப்பின் நான்காவது மகனான இளவரசர் அக்பர், ஒளரங்கசீப்பிற்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து மராட்டிய பேரரசில் வந்து தஞ்சமடைந்தார். 1681 ஜூன் 11-ல் ராய்கார் அருகே பாலி என்ற இடத்தில் தங்கவைக்கப்பட்டார். அவரைக் கவனித்துக் கொள்வதற்கு நேதாஜி பால்கர் என்பவரை சாம்பூஜி நியமித்தார். நவம்பர் 23-ல் அக்பரைச் சந்தித்தார்

சாம்பூஜி. ஆனால் ஔரங்கசீப்பிற்கு எதிராக எந்த கூட்டும் செய்து கொள்ளவில்லை. இதற்கிடையில் அக்பரைப் பிடிப்பதற்காக ஷாகேப் உத்தீன்கான் என்பவர் தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்பினார். சாம்பூஜியின் உதவி கிடைக்காத அக்பர் 1687-ல் ராஜாப்பூரிலிருந்து ஒரு ஆங்கில வணிகக் கப்பலில் ஏறி ஈரானுக்கு தப்பித்து ஓடிவிட்டார்.

1684-ம் ஆண்டிலிருந்தே சாம்பூஜியைப் பிடிப்பதற்காக ஔரங்கசீப் ஒரு படையை அனுப்பிவைத்தார். அப்படையினர் தந்திரமாக சாம்பூஜி தங்கியிருந்த இடத்தைத் தெரிந்து கொண்டனர். சங்கமேஸ்வரம் என்ற இடத்தில் களியாட்டத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது ஷாம்பூஜியும், கவிகுலாஷும் முக்காரப்கான் (Mukarrabkhani என்ற முகலாயதளபதியால் 1689, பிப்ரவரியில் கைது செய்யப்பட்டனர். ஷாம்பூஜி குருடாக்கப்பட்டார். கவிகுலாஷ் நாக்கு வெட்டப்பட்டது. மேலும் பல சித்திரவதைகளுக்குள்ளாக்கப்பட்டு 1689, மார்ச் 21-ல் இருவரும் கொல்லப்பட்டனர். ஒன்பது ஆண்டு காலமே ஆட்சி புரிந்த சாம்பூஜி பெரிய போர் வீரராக இருந்தாலும் சிறந்த நிர்வாகி இல்லை.திறமையான அதிகாரிகளுக்கு மதிப்பு கொடுக்கவில்லை. தனது தந்தை காலத்தில் இருந்த மந்திரிகளுடன் அடிக்கடி சச்சரில் ஈடுபட்டார். இளவரசர் அக்பர் ஔரங்கசீப்பிற்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்த போது அதனை தனக்கு சாதகமாக பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தெரியவில்லை. ஆனால் அவர் கைது செய்யப்பட்டபின் சித்திரவதை செய்யப்பட்டு கொல்லப்பட்டதால் மராட்டியர்களிடையே புதிய வேகமும், வீரமும் எழுந்தது முகலாய பேரரசுக்கு எதிராக போராட ஒன்று பட்டனர்.

ராஜாராம் : 1689-1700

சாம்பூஜி கொல்லப்பட்டவுடன் அவரது சகோதரர் ராஜாராம் சாம்பூஜியின் மகனான ஷாஹீதான் பிரதிநிதியாக ஆட்சி புரியத் தொடங்கினார். 1689 அக்டோபர் மாதம் முகலாயப் படைத்தளபதி கர்பிகர்கான் ராய்க்கார் கோட்டையைக் கைப்பற்றினார். சாம்பூஜியின் மனைவி ஏசுபாய், மகன் ஷாஹி ஆகியோரைக் கைது செய்து டில்லி கொண்டு செல்லப்பட்டனர். ராஜாராம் தப்பித்து செஞ்சிக்கு ஓடிவிட்டார். இதன்பின் முகலாயர்கள் மராட்டியக் கோட்டைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கைப்பற்றினர். மராட்டியப் பேரரசு வீழ்ந்துவிடும் நிலையை அடைந்தது. ஆனால் சிவாஜி ஆட்டிய வீர உணர்வு மராட்டியர்களிடம் அவ்வளவு விரைவாக மறைந்துவிட வில்லை. மராட்டியர்களின் தேசிய உணர்வை இராமச்சந்திர பந்த், சங்கரஜி மால்ஹர், பரசுராம்திரிம்பக் போன்ற தலைவர்கள் தட்டி எழுப்பினர். முகலாயர்களுக் கெதிரான போர் இப்போது மக்கள் போராக மாறியது. மராட்டியர்களை எதிர்த்து கடுமையாகப் போர் புரிந்தனர். மராட்டியத் தளபதிகளான சாந்தாஜி கோர்படே, தானாஜிஜாதவ் ஆகியோர் முகலாயப் பாசறைகளைத் தாக்கி குறையாடினர். சாம்பாஜி தங்கியிருந்த செஞ்சிக் கோட்டையை சுல்பிகர்கான் முற்றுகையிட்டார். ஆனால் சாம்பாஜி தப்பி மராட்டியத்திலுள்ள சதாராவுக்கு ஓடிவிட்டார். பின்னர் தானே மராட்டியப் படைகளுக்குத் தலைமை தாங்கி முகலாயப்படைகளை எதிர்த்து தாக்குதல் நிகழ்த்தினார். ஆனால் திடீரென நோய்வாய்ப்பட்டு 1700 மார்ச் மாதம் 12-ம் தேதி சிமகார் (Simhagarh) என்ற இடத்தில் காலமானார்.

தாராபாய்:1700-1707

ராஜாராம் காலமானபிறகு அவரது மனைவி தாராபாய் தனது நான்குவயது மகனுக்கு இரண்டாம் சிவாஜி என்று பட்டம் சூட்டி அவரது பிரதிநிதியாக நாட்டை ஆட்சி புரியலானார். இவரது தலைமையின் கீழ் மராட்டியப்படை வீருகொண்டெழுந்தது. முகலாயப் பகுதிகள் மீது தாக்குதல்கள் தொடுத்தது. மீண்டும் மராட்டியர் வலிமை பெற்றனர். பர்கான்பூர், சூரத், புரேச் போன்ற பகுதிகள் தாக்கப்பட்டன. இதற்கிடையில் 1707-ல் ஔரங்கசீப் இறந்தபிறகு பட்டத்திற்கு வந்த ஆசம்ஷா (முதலாம் பகதூர்ஷா) ஷாஹிவை விடுதலை செய்தார். ஷாகு சதாராவைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு 1708-ல் முடிசூட்டிக் கொண்டார். தாராபாய் கோலாப்பூரில் குடியேறி அங்கு ஒரு போட்டி அரசை அமைத்தார். தொடர்ந்து மராட்டியர்களிடையே உள்நாட்டுப் போர் நடைபெற்றது. 1712-ம் ஆண்டிலிருந்து மராட்டிய அரசியலில் பீஷ்வாக்கள் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கினர்

முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள்:

பேரரசர் ஔரங்கசீப் இறந்த பின்னர் வாரிசுரிமைப் போர் ஏற்பட்டது. அவரது மூத்த மகனான ஷா ஆலம் ஏற்கனவே மகுடப்போட் டிக்கென படைகளை ஆயத்தப்படுத்தி வைத்திருந்ததால் போட்டியில் வெற்றி பெற்று பகதூர்ஷா என்ற பெயரில் பட்டம் சூட்டிக்கெண்டார். இவர் அனுபவமற்றவர். இவரது ஆட்சி சிறிது காலமே நீடித்தது. 1712-ல் பகதூர்ஷா உயிர்நீத்தார். இவருக்குப் பின் வந்த எல்லாம் முகலாய அரசர் களும் போட்டியிட்டே பட்டம் பெற முடிந்தது. அனைவரும் குறுகிய காலங்களே ஆட்சி புரிந்தனர். மகுடப்போட்டி, உள்நாட்டுப்புரட்சி, வெளி நாட்டுப் படையெடுப்பு இவற்றால் அவர்களது ஆட்சி பாதிக்கப்பட்டது. இதனால் முகலாயப் பேரரசு படிப்படியாக

வீழ்ச்சியடைந்து முதலாவது மராட்டியப் பேரரசு ஏற்படுத்தப்படுவதற்கும் பின்னர் ஆங்கிலப் பேரரசு நிறுவப்படுவதற்கும் உதவியது. முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு கீழ்க் கண்ட காரணங்களைக் கூறலாம்.

முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சியில் ஔரங்கசீப்பின் பங்கு

முகலாயர்கள் அந்நியர் என்ற உணர்ச்சி:

இஸ்லாமிய மதத்தில் தீவிர பற்றுக் கொண்ட முகலாயர்கள் நீண்ட காலம் இந்தியாவில் வாழ்ந்த போதிலும் தாங்கள் இந்தியர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ள முன்வரவில்லை. பேரரசர்களும், பிரபுக்களும் இந்திய பழக்கவழக்கங்களையும், மொழிகளையும், கலாச்சாரங்களையும் ஒப்புக் கொள்ள மனமற்று திகைத்தனர். மாறாக பாரசீகத்திலிருந்தும் கெய்ரோவி லிருந்தும் இறக்குமதி செய்தனர். இதனால் இந்தியர்கள் மனதில் 'இஸ் லாமியர்கள் வெளிநாட்டினரே' என்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. உள்ளான மனதுடன் இந்தியர்கள் முகலாயப் பேரரசுக்கு ஆதரவளிக்க மனமற்றவர் களாயினர்.

திறமையற்ற அரசர்கள்:

ஔரங்கசீப்பிற்கு பின்வந்த அரசர்கள் திறமையற்றவர்கள். பகதூர் ஷா ஓர் வயது முதிர்ந்த கிழவர். அனுபவமற்றவர். நாட்டை திறமையாக ஆளும் கலை அவருக்குப் புதிது. அவருக்குப் பின் வந்த ஜகந்தர்ஷா ஒரு முட்டாளாகவே காட்சியளித்தார். ஓர் ஆண்டுகாலமே ஆட்சி செய்தார். அவருக்குப் பின்வந்த பருக்ஷயர் எல்லா முகலாய அரசர்களையும் விட கோழையாக காணப்பட்டார். இவர்கள் ஆடம்பரமான வாழ்க்கை வாழ்ந்து சுயநலம் பிடித்த மந்திரிகள் பிரபுக்களின் ஒரு பொம்மையாகவே இருந்தனர். இதனால் நாட்டின் நிர்வாகம் சீர்குலைந்து முகலாயப் பேரரசு வீழ்ந்தது.

முகலாய பிரபுக்களின் கெட்ட பண்பு:

பைராம்கான் ஆசப்கான் மகபத்கான் அப்துர்ரகீம் மீர்ஜும்வா சாதுல்லாகான் போன்ற முகலாய பிரபுக்கள் அரசியல் ஞானம் கொண்டவர் களாகவும் நேர்மை உள்ளவர்களாகவும். அரசனிடம் விசுவாசம் கொண்ட வர்களாகவும் விளங்கினர். பேரரசின் தூண்களாகக் காணப்பட்டனர். ஆனால் ஔரங்கசீப்பிற்குப் பின்வந்த காலத்தில் முகலாயப் பிரபுக்கள் இழி குணம் படைத்தவர்களாக விளங்கினர். குடியிலும், ஆடம்பர வாழ்க்கை யிலும் மூழ்கினர். அவர்களுடைய வீடுகள் வேசிப்பெண்களால் நிறைந்தி ருந்தது. எனவேதான் திறமையற்ற பேரரசுக்கெதிராக தோன்றிய கிளர்ச்சி களை அடக்க முடியவில்லை. அவர்களுக்குள்ளேயே 'இந்திய சந்ததியினர், அந்நிய சந்ததியினர்' என்ற இரு பிரிவு ஏற்பட்டு, வலிமையிழந்து பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாயினர்.

முகலாயப் படையின் திறமையின்மை:

முகலாயப்படையின் அமைப்பு பலவீனமுமாய் இருந்தது. ஆப்கானியர்கள், துருக்கியர்கள், பாரசீகர்கள், இந்தியர்கள் ஆகிய பல்வேறு இனத்தவர் இருந்தனர். அவர்கள் வெறும் கூலிப்போர் வீரர்களாயிருந்தனர். அவர்களிடம் நாட்டுப்பற்று காணப்படவில்லை. ரஜபுத்திரர்களை ஔரங்கசீப் பகைத்துக் கொண்டதால் வீரத்தோடு போர்புரியும் சமரச பக்தி கொண்ட ரஜபுத்திரர்கள் முகலாயப்படையில் சேர முன்வரவில்லை. படைத்தலைவர்கள் அரசருக்கு நம்பிக்கை உரியவர்களாகத் திகழவில்லை. இது தவிர படைவீரர்கள் பழைய போர் முறையைப் பின்பற்றினர். புதிய போர் முறைகளில் அவர்கள் பயிற்சி பெறவில்லை.

மன்சப்தார் முறையின் குறைபாடுகள்:

முகலாயப் பேரரசின் படையமைப்பு மான்சப்தாரி முறையில் அடிப்படையிலே அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இம்முறையின்படி பிரபுக்களும் உயர் அதிகாரிகளும் குறிப்பிட்ட அளவு டவீரர்களையும் குதிரைகளையும் வைத்து பராமரிக்க வேண்டும். அதற்கு ஆகும் செலவை அரசிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். போர்க்காலங்களில் இக்குதிரைவீரர்களை பேரரசருக்கு உதவியாக அனுப்ப வேண்டும். ஆனால் பிரபுக்களும் உயர் அதிகாரிகளும் தங்கள் சுயநலனைக் கருதினவர்களா கவே வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் குதிரை வீரர்களின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்கிக் கொண்டு செல்வச் செருக்குடன் பேரரசர்கட்கு விரோதமாகவே வாழ்ந்து வந்தனர். சில சமயங்களில் மான்சப்தாரி தலைவர்கள் ஒன்று சேர்த்து கொண்டு பேரரசருக்கு விரோதமாக புரட்சி செய்தனர். எனவே பேரரசு அழிவுற்றது.

பொருளாதாரச் சீர்கேடு:

ராஜா தோடர்மால் என்ற சிறந்த ரஜபுத்திர நிதியமைச்சரின் உதவி யைக் கொண்டு அக்பர் நல்லதொரு பொருளாதார நிலையை அமைத்து வைத்திருந்தார். அவருக்குப் பின்வந்த அரசர்கள் காலத்தில் நிலவரி 1.5 மடங்கு உயர்த்தப்பட்டது. இதனால் விவசாயம் பெரிதும் பாதிக்கப் பட்டது. ஜஹாங்கீர் நூர்ஜஹானின் ஆடம்பர வாழ்வுக்கு அடிபணிந்து நாட்டின் செல்வத்தை விரயம் செய்தார். ஷாஜஹானின் அழகிய கட்டிடங் கள் அரசு கருவூலத்தை காலியாக்கியது. ஔரங்கசீப்பின் இடைவிடாத போர்கள் அதை வறட்சியாக்கியது. இவ்வாறு பொருளாதாரநிலை சீர்கேட டைந்தது. அரச கருவூலம் திவாலாவானது, பணவலிமையில்லாத முகலாயப் பேரரசு மிக விரைவில் வீழ்ச்சியடைந்தது.

லஞ்ச ஊழலும் ஒழுங்கீனமும்:

முகலாயர் ஆட்சிக் காலத்தில் லஞ்சமும் ஊழலும் பெருத்துவிட் டது. சட்டத்திற்குப் புறம்பாக நன்மைகள் செய்ய அனேக அதிகாரிகள் லஞ்சம் வாங்கினார்கள். பேரரசர்கள் கூட லஞ்சம் வாங்கியதாகச் சொல்லப் படுகிறது. தக்காணத்தில் பணிபுரிந்து வரும் படைத்தலைவரை டில்லிக்கு மாற்றுவதற்கு ஒரு லட்ச ரூபாய் லஞ்சம் கொடுக்கப்பட்டது. குபில்கான் என்ற முகலாய அரசவை அங்கத்தினர் ஒருவர் தமது 2.5 ஆண்டு பதவி காலத்தில் பணமாக மாத்திரம் 12 லட்சம் ரூபாய் சம்பாதித்தார். இந்த லஞ்ச ஊழலால் பொதுமக்கள் பாதிக்கப்பட்டனர். அதிகாரிகள் தங்கள் சுயநல வைக் கருதி பேரரசின் நலனுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் நீங்கிழைத்தனர். லஞ்ச மும், ஊழலும் நாட்டை ஆளும் தலைவரிடமும், மந்திரிகளிடமும். அரசாங்க அதிகாரிகளிடமும் காணப்படும் எந்த ஆட்சியும் வீழ்வது நிச்சயம்

துரிதமான போக்குவரத்து இல்லாமை:

துரிதமாக போக்குவரத்து இல்லாத அக்காலத்தில் பரந்த முகலாயப் பெரரசை ஒரு குடையின் கீழ் ஆட்சிசெய்வது அரிது. கிளர்ச்சிகள் வர்களின் பொது அச்செய்திகள்தலைநகர் சென்றடைய தாமதமானது. பகைவர்களின் படையெடுப்பைப் பற்றிய செய்திகள் கூட பேரரசருக்குத் தாமதமாகக் கிடைத்தது. படைகளை குறிப்பிட்ட இடங்களுக்கு வேகமாகக் கொண்டு செல்ல இயலவில்லை, கிளர்ச்சி செய்யும் மாகாண கவர்னர்கள், பேரரசின் படைகள் வருவதற்குள்ளாக தங்கள் நாட்டை சுதந்திர நாடாக அறிவித்தனர். இது வீழ்ச்சிக்கு வித்திட்டது.

கப்பற்படையை கவனியாமை

முகலாயப் பேரரசர்கள் ஓர் சிறந்த கப்பற்படையை அமைத்து அதை வளர்ப்பதில் அக்கறை செலுத்தவில்லை. மூன்று பக்கங்களிலும் கடலால் சூழப்பட்ட இந்தியாவிற்கு கடற்படை தீராத அவசியமானது என்பதை அவர்கள் மறந்து விட்டார்கள். இதனால் கடல் வலிமை வாய்ந்த ஐரோப்பிய நாடுகள் மிக எளிதில் தங்கள் ஆதிக்கத்தை இந்தியாவில் ஏற்படுத்த முடிந்தது. இதனால் இங்கிலாந்து வியாபாரத்திலும் அரசியலிலும் தன் நிலையை உயர்த்தி முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது.

நாதிர்ஷாவின் படையெடுப்பு:

பாரசீக அரசரான நாதிர்ஷா 1738-ல் இந்தியாவின் மீது படையெ டுத்து டில்லியைக் கைப்பற்றி இரண்டு ஆண்டுகள் ஆட்சிசெய்தார். தன் நாடு திரும்பும்போது எழுபது கோடி மதிப்புள்ள கொள்ளைப் பொருட்க ளைக் கொண்டு சென்றார். மேலும் உலகப் புகழ் வாய்ந்த 'கோஹினூர்' வைரத்தையும், ஷாஜஹானின் அழகுமிக்க மயிலாசனத்தையும் எடுத்து சென்றுவிட்டார். அவருடைய படையெடுப்பினால் ரத்தக்களரி ஏற்பட் டது. முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சியை இது துரிதப்படுத்தியது.

அகமதுஷா அப்தாலியின் படையெடுப்பு:

ஆப்கானிய அரசரான அகமதுஷா அப்தாலி, நாதிர்ஷா இறந்த பின்னர், 1748 1750 ஆகிய வருடங்களில் டில்லி மீது படையெடுத்தார். ஆனால் பஞ்சாபிலிருந்த சீக்கியர்கள் இவர் டில்லியை நோக்கிச் செல்வ தற்கு இடையூறாக இருந்தனர். இவருக்கு முகலாய படைத்தலைவர்கள் சிலர் மறைமுக உதவி புரிந்தனர். எனவே பலமுறை வந்து கொள்ளை யடித்துச்

சென்றார். இந்த இருவருடைய படையெடுப்பால் முகலாயப் பேரரசு நிலை குலைந்தது. அது பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு காரணமானது.

பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தின் வளர்ச்சி:

ஐரோப்பிய நாடுகளின் வருகை முகலாய பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு முக்கியக் காரணமாகும். 1600-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆங்கில கிழக்கிந்திய வியாபாரக் கம்பெனி தனது ஆதிக்கத்தை இந்தியாவில் நிலை நாட்டியது முகலாயப் பேரரார்களிடமிருந்து பல சலுகைகளைப் பெற்றது. தனக்குப் போட்டியாக இருந்தபிற ஐரோப்பிய கம்பெனிகளை தோற்கடித்து விரட்டி யது. இவ்வாறு அரசியலிலும், வியாபாரத்திலும் பிரிட்டன் வேகமாக இந்தியாவில் வளர்ந்தது. 1757-பிளாசிப் போரிலும், 1764-ல் பக்சார் போரி லும் வென்று வங்காளத்தில் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலை நாட்டினர். பின்னர் பீகார், ஒரிசா ஆகிய மாநிலங்களில் அவர்கள் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டது. கடலா திக்கம் கொண்ட ஆங்கிலேயர். புதிய போர் ஆயுதங்களைக் கையாண்டு. புதிய போர் முறைகளைப் பின்பற்றி தங்கள் ஆதிக்கத்தை விரிவுபடுத்தினர். இதனால் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தின் வளர்ச்சியின் முன்னே முகலாயப் பேரரசு மங்கி மறையலானது.

முடிவுரை:

இவ்வாறு பாபரால் 1526-ல் அமைக்கப்பட்ட முகலாயப் பேரரசு அக்பரால் நிலைநிறுத்தப்பட்டு, ஷாஜஹான் காலத்தில் புகழடைந்தது. சுமார் 181 ஆண்டுகள் சிறப்புடன் விளங்கி வந்தது. ஆனால் ஔரங்கசீப்பின் மறைவுக்குப்பின் முகலாயப் பேரரசு மேற்கண்ட பல காரணங்களால் நிலைகுலைந்தது. பேரரசின் வீழ்ச்சி தவிர்க்க இயலாதது ஆகிவிட்டது. 1761-ல் நடந்த மூன்றாம் பானிபட்போர் இந்தியாவில் முகலாயப் பேரர சுக்கு

முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. கடைசி முகலாயப் பேரரசர் இரண்டாம் பகதூர்ஷா ஆவார்.

முகலாயரின் ஆட்சி முறை:

ஒருசிறந்த ஆட்சிமுறையை இந்தியாவில் நிறுவியதற்கான பெருமை அக்பருக்கே உரியதாகும். பாபருக்கு உள்நாட்டு ஆட்சி முறை யை பலப்படுத்த கால அவகாசம் இல்லை. ஹுமாயூனுக்கு அதைச்செய் வதற்கு திறமையில்லை. மிக உயர்ந்த அரசியல் மேதையான அக்பர் முகலாய ஆட்சி முறையை ஒழுங்குபடுத்தினார். அவரது ஆட்சிமுறை இந்தியப் பின்னணியில் அமைந்த பாரசீசு அராபிய முறையாகும். எனவே முகலாய ஆட்சிமுறை என்பது அக்பரின் ஆட்சிமுறையே ஆகும். முகலா யர்களின் ஆட்சி முறையைப் பற்றி அறிவதற்கு அபுல்பாசல் எழுதிய 'அயினி அக்பரி முதாமத்கான் எழுதிய 'இக்பால் நாமா ஜஹாங்கிரி', நிஜாம் உதின் எழுதிய 'துசுக்கி ஜஹாங்கிரி' ஆகிய நூல்களும், வெளிநாட்டினர்களான சர்தாமஸ்ரோ, பெர்னியர், ஹாக்கின்ஸ். மானுக்கி, டெர்ரி ஆகியோரின் பயணக் கட்டுரைகளும் முகலாய ஆட்சி முறையைப்பற்றி அறிந்துகொள்ள உதவுகின்றன. முகலாயரின் ஆட்சிமுறையின் முக்கிய அம்சங்கள் விரிவாக கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

அரசர்

முகலாய ஆட்சி முறையில் அரசரே அரசியல், சமயம் ஆகியவற்றின் தலைவராக இருந்தார். எல்லா அதிகாரங்களும் அவரிடத்தில் குவிக்கப்பட்டிருந்தது. அரசரின் அதிகாரம் அளவில்லாதது. சட்டம் பெரும்பாலும் அவர் வாய்ச்சொல்லேயாகும். அவருடைய விருப்பத்தை எவரும் மறுத்துக் கூற முடியாது. அவரே கடவுளின் கலி்ஃபா. இஸ்லாமிய

மரபுகளையும் இஸ்லாமிய வேத நூல்களையும் அனுசரித்து அவற்றின் விதிகளுக்கு அவர் உடன்பட்டு நடக்க வேண்டும். (அக்பர் இதற்கு விதிவிலக்கு) அமைச்சர் களின் ஆலோசனையை ஏற்றுக்கொள்வதோ அல்லது தட்டிக்கழிப்பதோ எல்லாம் அரசனின் விருப்பத்தைப் பொறுத்தது. தினமும் மக்களுக்கும் அரசர் தரிசனம் கொடுப்பார். அதற்கு 'ஜரோகாதரிசனம்" (Jharokho-I-Darshan) என்று பெயர். இந்தியாவில் முதல் ஆறு முகலாய அரசர்கள் நல்ல பொது அறிவும் ஆற்றலும் படைத்திருந்தனர். அரசர் எங்காவது பயணம் மேற்கொண்டால் அதனைப் பிரகடனப் படுத்தும் பொருட்டு 'நகரா' (Naggera) என்ற முரசுகளை முழங்குவர். முகலாயப் பேரரசர்கள் சரியான வாரிசுரிமைக் கொள்கையைப் பின்பற்ற வில்லை. எனவே பல வாரிசுரிமைப் போர்கள் ஏற்பட்டது. முகலாய அரசர்கள் தங்கள் பேரரசின் அடித்தளமாக படை பலத்தையே வைத்துக் கொண்டதால் அவர்கள் ஆட்சி வல்லாட்சியாகவே விளங்கியது.

மத்திய அரசு நிர்வாகம்:

நிர்வாகம் நடைபெறுவதற்காக மத்திய ஆட்சி முறை பல்வேறு துறைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இத்துறைகளைக் கவனிப்பதற்காக பல அதிகாரிகளை பேரரசர் நியமித்தார்.

- **திவான் அல்லது வாசிர்** இவர்தான் அரசாங்கத்தின் மிக உயர்ந்த அதிகாரியாவார். அரசருக்கும், அதிகாரிகட்கு மிடையே ஓர் இணைப்பு பாலமாகச் செயல்பட்டார். நிதித்துறை இவர் பொறுப்பில் வைக்கப்பட்டிருந்தது.
- **மீர் பகஷி** இவர் பல வேலைகளைக் கவனித்து வந்தார். முக்கியமாக அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு சம்பளம் கொடுக்கும் பொறுப்பு இவருடையது

ஆகும். படைக்கு ஆள் திரட்டுதல், உயர் அதிகாரி களின் பெயர்பட்டியல் தயாரித்தல், போர் நடைபெறும் முன்பு படை துக்கள் முழுப் பெயர்ப்பட்டியல் தயாரித்தல் போன்ற பணிகளைச் படை வந்தார்.

- **தலைமைக்காஸி** மன்னருக்கு அடுத்த படியாக நித்துறையின் தலைமை நீதிபதியாக பொறுப்பு ஏற்றிருந்தார்.
- **கானிசாமன்** (Khan-I Saman): இவர் அரச குடும்பத்தின் தேவை களைக் கவனித்து வந்தார். அதாவது அரண்மனைத் துறைத் தலைவர் ஆவர்.
- **முஹ்தசீப்** (Muhtasib): இவரது தலைமையில் பொது ஒழுக்கக் கட்டுப்பாட்டுத்துறை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. பொது மக்களின் ஒழுக்கத் தைக் கண்காணிப்பதே இவர் வேலை. நபிகள் நாயகத்தின் ஒழுக்க விதி களை நாட்டு மக்கள் பின்பற்றுமாறு கவனித்துக் கொண்டார்
- **தலைமை சதர்** (Chief Sadr): இவர் சமயம் மற்றும் அறநிலைய அமைச்சர் ஆவார். இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகளின் பாதுகாவலர் இவரே!
- **தரோகாதாக் சௌகி** (Duroga Dag chaukil: இவர் தபால் போக்குவரத்து மற்றும் உளவுத்துறை தலைவராவார். இவர்கள் தவிர நாணயசாலை தலைவர், தணிக்கைத்துறை அதிகாரி, அரசாங்க தொழிற்சாலை கண்காணிப்பாளர், செய்தி கொண்டு வந்து தரும் செயலர் ஆகிய பல அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

மாநில அரசு நிர்வாகம்:

முகலாயப் பேரரசு பரந்ததாக இருந்ததனால் அது பல மாநிலங் களாகப் (Sulas) பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அக்பர் தனது பேரரசை பள்ளிரெண்டு மாநிலங்களாகப் பிரித்திருந்தார். ஔரங்கசீப் காலத்தில் இது 21 ஆக உயர்ந்தது. மாநில ஆட்சி முறை மைய அரசின் மாதிரியாகவே இருந்தது. இந்த

மாநிலங்கள் சுபா என்றழைக்கப் பட்டது. ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் சுபேதார் எனப்பட்ட மாநில ஆளுநர் நியமிக்கப்பட்டார். சட்டம், அமைதி. நீதி, பாதுகாப்பு ஆகியவற்றின் பொறுப்பை ஏற்றிருந்தார். போர்க்காலங்களில் பேரரசருக்குத் துணையாக செல்ல வேண்டியது இவரது கடமையாகும். இவர் கீழ் இருந்த திவான் ஊரியல் மற்றும் வருவாய்த்துறையின் தலைவராவார். இவர் மைய அரசுக்கு மட்டுமே பொறுப்பானவர். 'பக்ஷி' என்பவர் மாநில அளவில் படை வீரர்களைச் சேர்த்தல், பயிற்சி அளித்தல் ஆகிய பணிகளை மேற் கொண்டார். கொத்தவால் என்பவர் முக்கிய நகரங்களில் சட்டம் ஒழுங்கை நிலை நாட்டினார். சமூக விரோத சக்திகளை அழிப்பது இவரது கடமையாகும். இவர்கள் தவிர சதர், அமில், பிதிக்ஸி, போட்தார் போன்ற அதிகாரிகளும் இருந்தனர். மாவட்டங்கள் சர்க்கார்கள் என்றழைக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு மாவட்டங்களும் பர்கானாக்கள் என்ற வட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டி ருந்தன. நிர்வாக அமைப்பின் கீழ்நிலையான ஊர்களின் நிர்வாகத்தை ஊராட்சி மன்றங்கள் கவனித்து வந்தன.

சட்டமும் நீதியும்:

முகலாயர் காலத்தில் சட்டமென்பது ஒன்று இருக்கவில்லை. எழுதி வைக்கப்பட்ட சட்டமுறைகளும் கிடையாது. சமயம் சார்ந்த சட்டங் களே நீதித்துறையின் அடிப்படையாக அமைந்தன. ஜஹாங்கீர் காலத்தில் 12 கட்டளைகள் பிறப்பிக்கப்பட்டன. ஔரங்கசீப்பின் காலத்தில் முஸ்லீம் சட்டத்தின் சாரமான ஃபாத்வா-இ-ஆலம்கிரி (Fatva-I-Alamgiri} ஒன்று தயாரிக்கப்பட்டது. நீதிபதிகள் குர்ரானின் கட்டளைகள், பாத்வாக்கள் அல்லது மிகச்சிறந்த ஜூரிகளினால் மதச்சட்டத்திற்கு கொடுக்கப்பட்ட விளக்கங்கள், கானுக்கள் அல்லது பேரரர்களின் ஆணைகள் ஆகியவற்றின்

அடிப்படையில்தான் தீர்ப்புகளைக் கூறினர். முகலாய அரசர்கள் விரைவாக நீதி வழங்குவதை தங்கள் முக்கிய கடமையாகக் கருதினார். அரசரே முக்கிய வழக்குகளைத் தீர்மானித்தார். நீதி வழுவாதவர் எனப் புகழ்பெற்றவர் ஜஹாங்கீர். மக்கள் நீதிவேண்டி மன்னரை அணுக காலத்தடை ஏற்படாதிருக்க யமுனை நதிக்கரையில் எழுப்பப்பட்ட ஓர் கற்றூணுக்கும் ஆக்ரா கோட்டைக்குமிடையே 'நீதிச் சங்கிலி' ஒன்றைக் கட்டிவைத்தார். சங்கிலி இழுக்கப்பட்டம் எழும் மணியோசையைக் கொண்டு நீதிநாடி வருவோரின் நிலையைப் புரிந்து கொள்ளும் மன்னர் உடனடியாக நீதி கிடைக்க ஏற்பாடு செய்வார். பொது வாக நீதி வழங்குவதில் மன்னர்கள் நடுநிலையுடன் செயல்பட்டனர். மீர் அர்ஸ் (Mir-Arz) என்ற நீதிபதிகள் பொதுமக்களின் வழக்குகளைப் பெற்று அரசரிடம் சமர்ப்பிப்பர்.

மன்னருக்கு அடுத்தபடியாக தலைமை நீதிபதியாக இருந்தவர் **காஸி உல் காசாத்** ஆவார். அனைத்து முறையீட்டு வழக்குகளையும் இவர் விசாரிப்பார். மாகாண தலைநகரங்களில் நீதிபதி யாக இருந்தவர் காஸி, காஸிகள் நேர்மையாகவும் நீதியாகவும், ஒரு சார்பின்றியும் இருக்கவேண்டும் என்றும், பொது மக்களின் விருந்து மற்றும் விழாக்களில் கலந்து கொள்ளக்கூடாது என்றும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. மு∴ப்திகள் (Muftis) முஸ்லீம் சட்டங்களுக்கு விளக்கம் அளித்தனர். நகர, மாநில நீதிமன்றங்களுக்கும் முகலாயப் பேரரசரே தலைவ ராக இருந்தார். பேரரசரே நீதியின் ஊற்றாகவும், கடைசி முறையீட்டு மன்றமாகவும் விளங்கினார்.

நில வருவாய்த்துறை அமைப்பு:

முகலாயர்கள் காலத்தில் விவசாயம் அரசாங்கத்தின் முக்கிய வருவாயாக இருந்தது. எனவே விவசாயத்தில் பல சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்

பட்டன. நிலச்சீர்திருத்தங்களில் ஷெர்ஷா பல முக்கிய மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தார். மூன்று நோக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நில வரியில் மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தார். அவை, விளைபொருட்களின் உற்பத்தியைப் பெருக்குவது, உழுபவர்களின் வாழ்க்கைத் திறனை உயர்த் துவது, அரசின் நிலவருவாயைப் பெருக்குவது என்பதாகும். அவர் விவசா யத்திற்குத் தேவையான நிலங்களை பொதுவான அளவு முறையைக் கொண்டு அளந்து அவைகளை உயர்ந்தது. நடுத்தரமானது, மோசமானது என மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்தார். ஒவ்வொரு வகை நிலத்தின் ஆண்டு உற்பத்தி தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதில் 1/3 பங்கு நிலவரியாக நிர்ணயிக்கப் பட்டது. வரியினை விவசாயிகள் பொருளாகவோ, பணமாகவோ செலுத்த அனுமதிக்கப்பட்டனர். இதன் மூலம் விவசாயிகள் இடைத்தரகர்கள் இன்றி அரசுடன் நேரடியாகத் தொடர்புகொண்டனர். இதன் மூலம் ஷெர்ஷா மக்களின் அன்பைப் பெற்றார்.

ஆண்டுதோறும் நிலவரி கணக்கிடுவதில் உள்ள கஷ்டங்களையும் அசௌகர்யங்களையும் நீக்கி புதிய நிலச்சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்ள அக்பர் ராஜாதோடர்மாலை 1582 திவானாக (Diwan+Ashraf) நியமித்தார். அவர் பல நில வருவாய் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டார். தோடர்மால் பத்து ஆண்டு நிலவருவாய் ஒப்பந்தம்' என்ற முறையினைக் கொண்டு வந்தார். இதன்படி அக்பர் ஆட்சியின் 15-வது ஆண்டு முதல் 24-வது ஆண்டுகளுக்கு இடையே உள்ள பத்து ஆண்டுகளின் சராசரி வருவாயைச் கணக்கில் கொண்டு ஆண்டு களுக்கு தொடர்ந்து ஆண்டுதோறும் செலுத்த வேண்டிய நிலவரி நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இத்திட்டம் முதலில் அலகாபாத், ஆக்ரா, ஆஜ்மீர்,

மாளவம், டெல்லி, லாகூர் மற்றும் மூல்தான் ஆகிய எட்டு மாநிலங்களில் செயல் படுத்தப்பட்டது.

இத்திட்டத்தின்கீழ் விவசாயத்திற்குத் தகுதியான நிலங்கள் நான்கு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டன. அவை:

- ஆண்டுதோறும் பயிரிடக்கூடிய நிலம் (போலாஜ்
- விளைச்சல் சக்தியை மீண்டும் பெறுவதற்காக உழுது விதைக்காமல் சிறிதுகாலம் விட்டு வைக்கப்படும் நிலம், (பரௌதி-
- மூன்று அல்லது நான்கு ஆண்டுகள் உழுது விதைக்கப்படாமல் விட்டுவிடும் நிலம் (சச்சர்- Chachar)
- ஐந்தாண்டுள் அல்லது, அவற்றிற்கு மேலும் பயிரிடப்படாத நிலம், (பாஞ்சார்-Banjar) ஆகியவையாகும்.

பல வகையான பயிர்கள், அதன் பல வகையான நிலப்பிரிவுகள் ஆகியவையின் சராசரி வருமானத்தில் 1/3 பகுதி நிலவரியாகத் தீர்மானிக்க பட்டது. விவசாயிகள் வரியை விளைபொருளாக செலுத்த அனுமதிக்கப்பட்டனர். வரிகளைப் போதுமான கவனத்துடனும், எச்சரிக்கையுடனும் வசூலிக்க வேண்டுமென்றும் விளைச்சலில்லாத காலத்தில் அதட்டிக் கேட்கக்கூடாது என்றும் அரசர்கள் வரிவசூல் அதிகாரிகளுக்கு உத்தரவிட்டி ருந்தனர். வறட்சி மற்றும் பஞ்சகாலங்களில் நிலவரி தள்ளுபடி செய்யப் பட்டது.விவசாயிகட்கு 'தக்காலி' கடன் வழங்கப்பட்டு அவர்கள் துயரங் கள் நீக்கப்பட்டன. விளைநிலங்கள், மற்றும் தரிசு நிலங்களில் அதிக உற் பத்தி செய்யும் விவசாயிகட்கு ஊக்கத்தொகை வழங்கப்பட்டது. இவ்வாறு வருவாய்துறை அமைப்பு முகலாயர் காலத்தில் பல சிறப்பு அம்சங்க ளைக் கொண்டு நல்ல முறையில் இயங்கி வந்தது.

படை அமைப்பு: (மான்சப்தாரி முறை):

முகலாயப் பேரரசு படை வலிமை என்ற அடித்தளத்தில் அமைக் கப்பட்டது என்பதால் பேரரசர்கள் படை அமைப்பிற்கு அதிக முக்கியத் துவம் கொடுத்தனர். அக்பர் இராணுவத்தினைச் சீர்திருத்தம் செய்வதை தனது முதல் பணியாக மேற்கொண்டார். 1570-ல் அவர் 'மன்சப்தாரி' திட்டத் தினை வெளியிட்டார். அனைத்து இராணுவ அமைப்புகளும் மன்சப்தார் திட்டத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டன. 'மன்சப்' என்ற சொல் அரேபிய மொழியிலிருந்து வந்ததாகும். இது பதவி, கௌரவம் ஆகியவற்றைக் குறிப்பது ஆகும். எனவே 'மன்சப்தார்' என்பது அரசின் ஒரு பதவியினை யோ அல்லது அதிகாரத்தினையோ குறிப்பதாகும். மன்சப்தார்களை நிய மிக்கும் அதிகாரம் அரசரிடமே இருந்தது.

முகலாயப் பேரரசில் 66 வகையான மான்சப்தார் பதவிநிலைகள் இருந்தாலும் 33 முறைகள் தான் செயல் முறையில் காணப்பட்டன. 10 முதல் இருபது வீரர்களைக் கொண்ட கீழ்நிலை மான்சப்தாரிலிருந்து 5000 வீரர்க ளைக் கொண்ட மன்சப்தார் வரை நிலைகள் உயர்ந்து இருந்தன. 5000 வீரர்க ளுக்கு மேற்பட்ட 'மான்சப்' பதவிகள் அரசால் கௌரவம் அளிக்கப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கும் இளவரசர்களுக்கும் வழங்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு மான்சப்தாரும் ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையில் குதிரைகள், யானைகள் மற்றும் வீரர்களை தங்கள் தரத்திற்கு ஏற்ப வைத்திருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. மான்சப் பிரபுக்கள் தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட அளவு ஆட்களை படையில் சேர்த்திருக்க வேண்டும் என்பதற்காக,

ஒருவருக்கொருவர் ஆட்களை கடன்கொடுத்து வந்தனர். தெருவில் சுற்றித்திரியும் சோம்பேறி களையும் சேர்த்தனர். எனவே அக்பர் காலத்தில் மான்சப்தார் படைவீரர் பற்றிய விளக்கப்பட்டியல் தயாரிக்கப்பட்டது. இந்த மான்சப்தாரிகள் தவிர தாக்கிலிஸ், அகாடிஸ் (Dalchilis, Ahadis) வேறு இருவகையான பிரிவுகளும் இருந்தன. தாக்கிலிஸ் என்பது மான்சப்தார்கள் அதிகாரத்தின் கீழ் வைக்கப் பட்டு அரசாங்கத்தால் சம்பளம் கொடுக்கப்பட்ட துணைத் துருப்புகள் ஆகும். அகாடிஸ் என்பது அக்பர் தனது பேரரசில் நேரிடையாக தனது மெய்க்காப்பாளர்களாக தேர்வு செய்யப்பட்ட ஓர் தனிப் பிரிவு ஆகும். இந்த அகாடிஸ் வீரர்கள் சாதாரண வீரர்களைவிட நல்ல ஊதியம் பெற்றார்கள்."

முகலாயப்படை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவை குதிரைப்படை, காலாட்படை, பீராங்கிப்படை, கடற்படை ஆகிய வையாகும். வலிமை மிக்க கடற்படை ஒன்றை முகலாயர்கள் அமைக்க வில்லை. முகலாயப்படை சக்தி வாய்ந்ததாக இருப்பினும் அதில் பல குறைகள் இருந்தன. முகலாயப்படை ஒரு தேசியப்படையாக இருக்க வில்லை. காரணம் மான்சப்தார்களுக்கு தனது விருப்பம் போல் போர் வீரர்களை தேர்வு செய்ய உரிமை வழங்கப்பட்டதால், தங்கள் பகுதி, தங்கள் இனம், தங்கள் மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களையே இராணுவத்திற்குத் தேர்வு செய்தனர். எனவே முகலாய ராணுவம், ஒரே மாதிரியான அமைப்பாக இல்லை. போர் வீரர்கள் தங்களது மான்சப்தார்களையே பேரரசராகக் கருதினார்கள். பேரரசர்களைவிட தங்கள் படைத்தலைவரிடமே அதிக விசுவாசம் காண்பித்தார்கள். போர் வீரர்களுக்கான ஊதியத்தை அரசாங்கம் மன்சப்தார் மூலமே வழங்கியதால் மான்சப்தார்கள் போலியான வருகைக் கணக்கை காண்பித்து அரசை ஏமாற்றினர்.

இவ்வாறு மான்சப்தாரி திட்டம் வெற்றியடையவில்லை. எனவே முகலாயப்படை அதிக எண்ணிக்கை கொண்டதும், நல்ல பயிற்சி இல்லாத தும், நவீன போர்க்கருவிகள் இல்லாததுமாகவே காணப்பட்டது. முகலா யக் குதிரைப் படையில் தாக்கோ மஹல்லி (Dag-o-Mahalli) அல்லது 'தாக்' என அழைக்கப்படும் குதிரைகளுக்கு குறியிடும் வழக்கம் மீண்டும் கொண்டு வரப்பட்டது.

முகலாயர் காலத்தில் சமுதாய பொருளாதார நிலை பண்பாட்டியல்புகள்:

முகலாயர் காலத்தில் சமுதாய பொருளாதார நிலை பற்றி நாம் அறிந்து கொள்வதற்கு அக்காலத்து வரலாற்று நூல்கள் பெரிதும் உதவு கின்றன. அபுல்பாசல் எழுதிய 'அயினி அக்பர்' அக்பர்நாமா, வெளிநாட்டி னரான பெல்சார்ட் என்பவர் எழுதிய 'ரெமான்ஸ்டிரேட்டி', டி.லேட்ஸ் என்பவர் எழுதிய இந்தியாவின் வர்ணனை, டெவர்னியரின் செய்திகள், மற்றும் சர்தாமஸ்ரோவின் குறிப்புகள் ஆகியவை மூலம் நாம் முகலாய சமுதாய பொருளாதார நிலை பற்றி அறிந்து கொள்ளலாம்.

சமுதாயத்தின் பல்வேறு நிலைகள்:

மன்னர்:

முகலாயர் கால சமுதாயம் நிலமானிய அடிப்படையில் அமைக்கப் பட்டிருந்தது. அரசர் இந்த அமைப்பின் உயர் நிலையில் இருந்தார். அரசரின் 'அரசவை' செல்வம் மற்றும் பண்பாட்டின் மையமாக விளங்கியது. அரச வையில் வேலை பார்ப்பது சமுதாயத்தில் உயர்ந்த அந்தஸ்தாகக் கருதப்பட் டது, ஒவ்வொரு திறமையான இளைஞனும் அரசரவைப் பணியை விரும்பினான். அரசர்கள் தடையில்லா அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந் தனர். அவரிடம் பதவியும் சலுகைகளையும் பெற விழைந்தோர், அரசரைப் போற்றி

புகழ்ந்தனர். மிக உயர்ந்த அன்பளிப்புகள் அளித்தனர். ஔரங்கசீப் தவிர பிற முகலாய அரசர்கள் குடிப்பழக்கத்தில் ஈடுபட்டனர். எல்லா அரசர்களும் 'அந்தப்புரம்' (Harem) வைத்திருந்தனர். அக்பர் அந்தப்புரத்தில் ஐந்தாயிரம் அழகிய பெண்கள் இருந்தனர். அரச விருந்துகள் விலை உயர்ந்த உணவு வகைகளைக் கொண்டிருந்தது. அரசர் கள் விலை உயர்ந்த உடைகள் அணிந்தனர். உல்லாச வாழ்வு, ஆடல், பாடல், விழாக்கள், வேட்டையாடல் அனைத்தும் அரசர்களின் சிறப்புரிமையானது.

பிரபுக்கள்:

அரசருக்கு அடுத்த நிலையில் பிரபுக்களும், மான்சப்தார்களும் இருந்தார்கள். இவர்கள் சிறப்பு பதவிகளும், உரிமைகளும் பெற்று மின்புற்றனர். செல்வத்திலும் சுகபோலிகளும், உரிமைகளும் பெற்று மது, மாது இவற்றில் அளவுக்கு மீறிய ஈடுபாடு கொண்டார்கள். அரசாங்கத்தில் உயர் பதவிகளைப் பெற்ற இந்த பிரபுக்கள் சமுதாயத்தில் தோன்றிய பல சீர்கேடு களுக்குக் காரணமானார்கள். தங்கள் இறப்பிற்குப் பிறகு தங்கள் சொத்துக்கள் 'எஸ்சீட்' (Escheat) என்ற சட்டப்படி அரசால் எடுத்துக் கொள்ளப்படுவதால், சம்பாதித்த செல்வம் அனைத்தையும் ஏகபோக வாழ்வில் ஈடுபட்டு செலவு செய்தனர். இந்த ஒழுக்கங்கெட்ட பிரபுக்களின் போட்டிகளும், சதிகளும், தீயபழக்கங்களும் சமுதாய வாழ்க்கையில் பல தீங்குகளை ஏற்படுத்தின.

நடுத்தர வகுப்பினர்:

இவர்கள் பிரபுக்களுக்கு அடுத்த நிலையில் இருந்தனர். வணிகர் கள், தொழில் வல்லுநர்கள், சிறிய மன்சப்தார்கள் போன்றோர் நடுத்தர வகுப்பினராக இருந்தனர். இவர்கள் தங்கள் தொழில்களுக்கும், வருமானத் திற்கும் தகுந்தவாறு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் வளமாக

இல்லை. வாழ்க்கை கடினமாக இருந்தது. வியாபாரிகள் எங்கே தங்கள் செல்வம் வெளிப்படையாகத் தெரிந்து கவர்னர்களால் கைப்பற்றப் பட்டுவிடுமோ என்று பயந்து மிக எளிய வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். தங்கள் செல்வத்தை மறைத்து வைத்தனர்.

கீழ்மட்ட மக்கள்:

விவசாயிகள், கைவினைஞர்கள், சிறு வணிகர்கள், பணியாட்கள், " அடிமைகள் ஆகியோர் சமுதாயத்தின் கீழ்மட்டத்தில் உழன்றனர். அவர்கள் வாழ்க்கை மிகக்கடினமாக இருந்தது. அவர்கள் உடுப்பதற்கு உடையில்லா மலும், குளிர் காலங்களில் கம்பளி, செருப்பு இல்லாமலும் அவதியுற்றனர். - அவர்களின் தேவைகள் மிகக் குறைந்தவையாக இருந்ததினால் சாதாரண உணவுக்கு அவ்வளவாகக் கஷ்டப்படவில்லை. ஆனால் பஞ்சம், பற்றாகக் குறை ஏற்பட்ட காலங்களில் கடுந்துன்பமடைந்தனர். அவர்கள் வீடுகள் மண்ணால் கட்டப்பட்டு மேல்பகுதி கீற்றினால் வேயப்பட்டிருந்தது. தொழிலாளிகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்ததால் கூலி குறைவா கவே கிடைத்தது. அப்பாவித் தொழிலாளிகள் முதலாளிகளால் நசுக்கப்பட்டனர். சில சமுதாயப் பழக்கவழக்கங்களும் நடைமுறைகளும்: சமுதாயத்தில் உடன்கட்டை ஏறுதல், பாலியவிவாகம், வரதட் சணை போன்ற சீர்கேடுகள் காணப்பட்டன. புனிதத்தலங்களில் வழிபடு வது புண்ணியத்தைக் கொடுக்கும் என்று நம்பினர். கங்கையில் குளித்தால் அதன் புண்ணியத் தன்மையால் பாவங்கள் தீரும் என்று நம்பினர். மெக்கா பயணம் முஸ்லீம்களின் புனிதப் பயணமானது. ஆண்டுதோறும் ஆயிரக் கணக்கானோர் அப்பயணத்தை மேற்கொண்டனர். பிறப்பு மட்டுமே சாதி யின் நிலையை நிர்ணயித்தது. கலப்புமணம் தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. இந்துக்கள் ஹோலி, வசந்தபஞ்சமி,

தீபாவளி, சிவராத்திரி. சங்கராந்தி போன்ற விழாக்களை கோலாகலமாகக் கொண்டாடினர். முஸ்லீம்கள், முகரம், மிலாடிநபி, ரம்ஜான், இதுல்சுகா போன்ற விழாக் களை விரும்பி கொண்டாடினர். முஸ்லீம்களில் ஷியா பிரிவினருக்கும். சன்னி பிரிவினருக்கும் வெறுப்புத் தன்மை நிலவியது. வேட்டையாடுதல், நீச்சலடித்தல் முகலாய அரசர்களின் விளை யாட்டுகளாக இருந்தன. விலங்குப் போர் ஓர் வீர விளையாட்டாக கருதப் பட்டது. எருமைகள், யானைகள், பறவைகள் சண்டைகள் நாட்டில் பரவ லாகக் காணப்பட்டது. மற்போர், போலோ விளையாட்டு, புறாக்களை பறக்கவிடுதல் ஆகிய பொழுதுபோக்கு விளையாட்டுகள் காணப்பட்டன. அரச குடும்பத்தினரும், பிரபுக்களும் ஆடம்பர ஆடைகளையே V அணிந்தனர். பெரிய அங்கிகள், இறுக்கமான கால்ச்சட்டைகள், தலைப் பாகை, குல்லா ஆகியவைகள் அணிந்தனர். எளிய மக்கள் வேஷ்டி மட்டுமே அணிந்தனர். ஏழைப் பெண்கள் எளிய சேலைகள் அணிந்தனர். முஸ்லீம்கள் பைஜாமாவும், குர்தாவும் அணிந்தனர். தங்கம் மற்றும் உலோகத்தினால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்கள் இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லீம்களினால் அணியப்பட்டன. பிச்சை எடுப்பது பரவலாகக் காணப்பட்டது.

பொருளாதார நிலை

நகரங்கள்:

மாபெரும் முகலாய அரசர்களின் காலத்தில் இந்தியாவின் முக்கிய நகரங்களில் சியவை செழிப்பும் கொழித்திருந்தன. ஆக்ரா, ஃபதேபூர் மிகப்பெரிய நகரங்களாகும். மிக அதிகமான ஜனநெருக்கம் கொண்டவை. .இந்த இரண்டு நகரங்களுக்குமிடையே வழிநெடுககடைகள் இருந்தன. பஞ்சாப் மிகப்பெரிய மாகாணம், லாகூர் அதன் தலைநகர். இந்த மாயைம். பொருள்

தாரத்தி மும், மேலும் சாந்தேஷிலிருந்தாபணிபத்திலும் சால்வை மந்த அகமதாபாத், கிழக்கு இந்தியாவிலிருந்த ராஜ்மகால், பந்தலிருந்த வாரனாசி, பாட்னா, ஹுக்ளி, டாக்கா, சிட்டகாங் ஆகிய நகரங்கள் செல்வச் செழிப்புடன் விளங்கியது.

போக்குவரத்து சாதனங்கள்:

முகலாய அரசில் போக்குவரத்து சாதனங்கள் விஞ்ஞான ரீதியில் அமைக்கப்படவில்லை. ஒருசில நெடுஞ்சாலைகள் தவிர மற்ற பாதைகள் அனைத்தும் கப்பியிடப்படாதவையாக இருந்தன. எனினும் உள்நாட்டுப் பயணத்தின் முக்கிய வழிகள் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டிருந்தன. நெடுஞ்சாலைகளின் நெடுகவே மரங்கள் நட்டப்பட்டிருந்தது. பயணிகள் * இளைப்பாறுவதற்காக 'சாராய்கள்' கட்டிவிடப்பட்டிருந்தன. ஒருசில ஆறு களில் போக்குவரத்து நடைபெற்றது. ஷெர்ஷா பல பெரிய சாலைகளையும் செய்திப் போக்குவரத்தையும் ஏற்படுத்தினார். முகலாயர் காலத்தில் பல பாலங்கள், நீர்த்தேக்கங்கள் கட்டப்பட்டன. இவைகளால் மக்களுக்கு அளவில்லா நன்மை ஏற்பட்டது.

விவசாயம்:

மக்களின் முக்கியத் தொழில் விவசாயமே. தற்காலத்தைப் போல் அக்காலத்திலும் குறிப்பிட்ட நிலங்களில் குறிப்பிட்ட பயிர்களை விளைவிக்கும் முறை கையாளப்பட்டு வந்தது. உணவு உற்பத்தியில் சிறந்த அறிவும், தேர்ச்சியும் பெற்றவர்களையும், தொழில் நுணுக்கம் தெரிந்தவர் களையும், அக்பர் பல்வேறு இடங்களுக்கு அனுப்பி வேளாண்மையை யும், மற்ற தொழில்களையும் வளப்படுத்தினார். அரிசி, கோதுமை, பார்லி ஆகியவை முக்கிய விளைபொருட்கள். நாட்டின் சில பகுதிகளில் பருத்தியும், கரும்பும்

பயிரிடப்பட்டன. உழவுக் கருவிகள் பயன்படுத்தப் பட்டன. ஆனாலும் செயற்கை நீர்ப்பாசன முறைகள் இருக்கவில்லை. நாட்டில் தக்க பருவங்களில் அடிக்கடி மழை பெய்யவில்லையாதலால் குடியானவர்கள் பெருந்துன்பமடைந்தனர்.

தொழில்கள்:

அக்காலத்தில் மக்கள் பலதரப்பட்ட தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந் தனர். பருத்தித்துணி உற்பத்தி மிக முக்கியமான தொழிலாக இருந்தது. மிக உயர்ந்த ரகப்பருத்தி பாட்னா, குஜரத், ஜான்பூர், வாரணாசி, பீகார், வங்கா ளம் ஆகிய இடங்களில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. டாக்கா மாவட்டத்தில் மிக நுட்பமான மஸ்லீன் துணி நெய்யப்பட்டது. பட்டு நெசவுத்தொழில் லாகூர், ஆக்ரா, பதேபூர் சிக்ரி ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்றது. சால்வை, கம்பளம் இவற்றை செய்யும் தொழில்களுக்கு அக்பர் பெரும் ஆதரவு அளித்தார். சாயத் தொழிலும் செழித்தோங்கி வளர்ந்தது. பல்வேறு வகை யான அழகிய வண்ணமும் உருவமும் அமைந்த பூக்கள் அல்லது வடிவங் கள் துணிகளில் அச்சடிக்கப்பட்டன. கப்பல் கட்டும் தொழிலும் ஓரளவு மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இவை தவிர முகலாயர் காலத்தில் பல்வேறு கைத்தொழில்களும் இருந்தன. பல வியப்பான பெட்டிகள், இரும்புப் பெட்டிகள், பேனா உறைகள் அலங்கரிக்கப்பட்ட தட்டுகள், பலவகையான எழுதும் பொருட் கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. அவை மிகவும் அழகு வாய்ந்தனவையாக இருந்தன. பொருட்களின் விலை பொதுவாக குறைவாகவே இருந்தது. குறிப்பாக எல்லோராலும் பயன்படுத்தப்படும் பொதுப் பொருள்களான அரிசி, காய்கறிகள், வாசனைப் பொருட்கள், இறைச்சி, பால் போன்ற பொருட்களின் விலை குறைவாக இருந்ததாக அபுல்பாசல் குறிப்பிடுகிறார்.

பஞ்சம்:

முகலாயர் காலத்தில் பஞ்சம் பல முறை ஏற்பட்டது. பஞ்சத்தினா லும் பஞ்சத்தையொட்டி ஏற்பட்ட கொள்ளை நோய்களினாலும் பலர் உயிர் துறந்தனர். 1556-57-ல் ஆக்ராவுக்கும் பியானாவுக்கும் அருகே பஞ்சம் ஏற்பட்டது. இந்தியாவில் வளம்வாய்ந்த பகுதியான குஜரத்தில் 1573-74-ல் பஞ்சமும் கொள்ளை நோயும் தோன்றின. வீதிகளிலும், பாதைகளிலும் இறந்தவர்களின் பிணங்கள் கிடந்தன. 1630-32-ல் இதேமாதிரியான பஞ்சம் தக்காணத்தில் ஏற்பட்டது. ஷாஜஹான் அளித்த நிவாரண உதவி பட்டினி கிடந்து சாகும் மக்களின் துன்பத்தைக் குறைக்கப் போதுமானதாக இல்லை. மேலும் முகலாயர்கள் காலத்தில் அரசு பஞ்ச நிவாரணத்திட்டங்களும் ஒழுங்கான, நீண்டகால முயற்சிகளும் செய்யவில்லை.

வர்த்தகமும் வாணிகமும் (வெளிநாட்டு வாணிபம்):

முகலாயர் காலத்தில் பெரும்பகுதியில் இந்திய நாடு ஆசியா மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் தீவிரமான அயல்நாட்டு வாணிபத்தில் ஈடுபட்டு வந்தது. சுங்கவரி அதிகம் இன்மையால் வெளிநாடுகளிலிருந்து பொருட்கள் எளிதாக இந்தியாவிற்கு வந்து குவித்தன. தங்கத்தகடுகள் பவனம், பங்காகி பாத்தன், வெல்வெட்டுக குவிந்தன. தங்கத்தகடுகள். மருந்து, பீங்கான் பாத்திரங்கள் ஆகியவை முக்கிய இறக்குமதி செகள் பட்ட பொருட்களாகும். பல்வேறு நெசவுத் துணிகள், மிளகு, அவுரி, ஆட்டு உரோமம், அபினி ஆகியவற்றை இந்தியா ஏற்றுமதி செய்தது. சூரத் புரோச் காம்பே, பஸ்ஸீன், கோவா, காவா, கள்ளிக்கோட்டை, கொச்சி, நாகப் பட்டினம் ஆகியவை இந்தியாவின் முக்கியத் துறைமுகங்களாகும்.

இந்திய வாணிபத்தில் ஆங்கிலேயர்களும் டச்சுக்காரர்களும் மிகத் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு வர்த்தகம் அரசாங்க கஜானாவை நிரப்பியது. ஆனால் ஔரங்கசீப் காலத்திற்குப் பிறகு இந்தியாவின் பொருளாதாரமும், வாணிபமும் சீர்குலையத் தொடங்கியது.

முகலாயர் கால பண்பாட்டியல்புகள்

கல்வி

தற்காலத்தில் நிலவும் கல்விமுறை போல முகலாயர் காலத்தில் கல்வித்திட்டம் அமையவில்லை. இருந்தாலும் ஆரம்பக் கல்விக்கும். உயர் நிலைக்கல்விக்கும் ஓரளவு கவனம் செலுத்தப்பட்டது. முகலாய அரசர்கள் மகுதிகளுக்கும் மடங்களுக்கும் நிலம் அளித்ததோடு பணமும் கொடுத்து கல்விக்கு பெரும் ஊக்கம் அளித்தனர். முகலாயர்கள் காலத்தில் மசூதிகள் கல்வி நிலையங்களாகப் (மக்தப்புகள்) பணியாற்றின. அங்கே அப்பகுதி யைச் சேர்ந்த சிறுவர் சிறுமியர் ஆரம்பக் கல்வி கற்றனர். நகரங்களிலும் கிராமப்புறங்களிலும் இருக்கும் மாணவர்கட்கு இந்து, சமஸ்கிருத, இந்திய மொழிப் பள்ளிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. முகலாய அரசர் பலர் கல்விக்கு பெரும் ஆதரவு தந்தனர். ஹுமாயூன் கல்வியில் பெரும் விருப்பம் கொண்டிருந்தார். பூகோளமும் வானசாஸ்திரமும் அவரது விருப்பமான பாடங்கள் ஆகும். டெல்லியில் ஒரு கல்விக்கூடம் (மதராசா) கட்ட ஏற்பாடு செய்தார். ஷெர்ஷா புராணா ஹில் லாவில்தான் கட்டிய இன்ப மாளிகை ஒன்றை நூலகமாக மாற்றினார். அக்பர் காலத்தில் கல்வி வளர்ச்சியில் ஒரு புதிய சகாப்தமே ஆரம்பித்தது. பதேபூர் சிக்ரி, ஆக்ரா ஆகிய இடங்களில் கல்லூரிகளைக் கட்டினார். முஸ்லீம் கல்வி முறையில் அபிவிருத்தி செய்வதற்காக பாடத்திட்டத்தில் மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. ஜஹாங்கீர்

கல்வியில் ஓரளவு ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். துருக்கி மொழியில் நல்ல அறிவு பெற்றிருந்தார். பாழடைந்த மதராசாக்கள் இவருடைய காலத்தில் பழுதுபார்க்கப்பட்டு மாணவர்களையும், பேராசிரி யர்களையும் அமரச் செய்தார். ஷாஜஹான் காலத்தில் மாணவர்களுக்கு உதவித்தொகையும், பரிசுகளும் கொடுத்து கல்விக்கு ஊக்கமளிக்கப் பட்டது. டில்லியில் ஒரு கல்லூரி நிறுவப்பட்டது.

பல ஆண்டுகளாக பாழடைந்து கிடந்த தாருல்பகா (Darul Baga) என்றழைக்கப்பட்ட கல்லூர் யைப் பழுது பார்த்தார். ஷாஜஹானின் மகன் தாராஷிக்கோ (Darahuko) மிகப்பெரிய அறிஞர் ஆவார். அராபிய மொழி, பாரசீக மொழி, வடமொழி ஆகியவற்றில் புலமை பெற்றிருந்தார். பல புத்தகங்கள் எழுதியதுடன் உபநிடதங்கள், பகவத்கீதை, வசிஷ்ட ராமாயணம் ஆகியவற்றை மொழி பெயர்த்துள்ளார். அவர் முஸ்லீம் மகான்களின் வரலாற்றைத் தொகுத்த தோடு சுஃபி தத்துவத்தைக் குறித்தும் பல நூல்கள் எழுதியுள்ளார். முகலாயர் காலத்தில் பெண் கல்விக்கு கவனம் செலுத்தப்பட்டது. அரச குடும்பத்தைச் சார்ந்த பெண்களும், பெரும் செல்வந்தர்களின் பெண்களும் தங்கள் வீடுகளிலே கல்வி கற்றனர். அக்காலத்தில் பள்ளிக் கூடங்களில் ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்தே பயின்றனர். அக்காலத்தில் பல பெண்கள் புனித நூல்களிலும், இலக்கியங்களும் ஆழ்ந்த அறிவு படைத்திருந்தனர். பாபரின் மகள் குல்தன் பேசும் 'ஹுமாயூன் நாமா' என்ற நூலை எழுதினார். நூர்ஜஹான், மும்தாஜ்மஹால், ஜஹானாராபேகம், ஜெபுன்னிசா ஆகியோர் பாரசீக அரபு இலக்கியங்களில் ஆழ்ந்த புலமை பெற்றிருந்தனர். ஔரங்கசீப்பின் மகள் ஜெபுன்னிசா (Jeb-un-Nisa) கையெ ழுத்துக் கலையில் வல்லவராக இருந்தார். அவரிடம் ஒரு நல்ல நூல் நிலையம் இருந்தது.

இலக்கியம்

முகலாயர்காலம் இந்திய இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான காலம் என்று கூறலாம். முகலாயர் கால நீண்ட ஆட்சியில் இலக்கியங்கள் மகத்தான வளர்ச்சியடைந்தன. பாரசீக, இந்திய மொழி இலக்கியங்கள் கற்பனை உலகை வளப்படுத்தின. இந்தி, உருது, பாரசீகம், துருக்கி போன்ற மொழிகளின் வல்லுநர்கள் மற்றும் முகலாயப் பேரரசர்கள் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் உதவினர். அவைகளை விரிவாகக் காணலாம். முகலாயப் பேரரசை, ஏற்படுத்திய பாபர் பல மொழிகளில் திறமை படைத்த ஒரு எழுத்தாளரும் ஆவார். அராபிய, பாரசீக, துருக்கிய மொழி களில் புலமை பெற்றிருந்தார். துருக்கிய மொழியில் அவர் எழுதிய 'நினை வுக் குறிப்புகள்' (Memoirs) மிகச்சிறந்த இலக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது. ஆசியாவின் ஒரே ஒரு உண்மையான வரலாறு' என்று இந்த நூலைப்பற்றி எல்பின்ஸ்டன் புகழ்கிறார். ஹுமாயூன் காலத்தில் குதமீர், அடுல்லத்தீப், சேக்ஹசன் போன்ற இலக்கிய அறிஞர்கள் இருந்தனர். மன்னரின் சகோதரி குல்பதன்பேகம் 'ஹுமாயூன் நாமா' என்ற நூலை இயற்றினார். ஜாஹர் (Jauhar) என்பவர் 'தஸ்கிரத்-உல்-வாகியத்' என்ற நூலை எழுதினார். இந்து முஸ்லீம் கலை இலக்கியத்திற்கு அக்பரின் காலத்தை பொற் காலம் என்று கூறலனது. அவரது காலம் இங்கில அதிபரின் காலத்தை பொற்று + காலத்திற்கு ஒப்பானது. எலிசபெத் காலம் ஆங்கில மொழியின் எழுத்தாளர் களும், கவிஞர்களும் புகழ் சேர்த்த மறுமலர்ச்சிக் காலமாகும். எது போலவே அக்பரின் காலமும் இந்து முஸ்லீம் இலக்கிய வல்லுநர்களால் பல அரிய நூல்கள் எழுதப்பட்டகாலமாகும். இவர்கால பாரசீக இலக்கியத் தொகுப்புகளை மூன்று பிரிவாகப் பிரித்து படிக்கலாம்:

வரலாற்று நூல்கள் மொழி பெயர்ப்புகள்

- வரலாற்று நூல்கள்: அக்பரின் காலத்தில் அபுல்பாசல் (Abul Fazal) என்பவர் சிறந்த இலக்கிய மேதையாகத் திகழ்ந்தார். திறந்த மொழி அறிவு டைத்தவர். வரலாற்றில் ஆராய்ச்சி மிக்கவர். இவரது முக்கிய நூல்களான யினி அக்பரி, அக்பர் நாமா (Ain-I, Akbari, Akbarnamal அக்பரின் ஆட்சி முறையைப் பற்றியும் சமுதாய பொருளாதார நிலை பற்றியும் அக்பரின் அ வெற்றிகள் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றன. இவரது சகோதரரான அபுல் பெய்சி (Abul Faizi) அராபிய இலக்கியத்தில் சிறந்த அறிஞர் ஆவார். இவர் 101 புத்தகங்கள் எழுதியிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. பல சமஸ்கிருத புத்தகங்களைப் பெர்சிய மொழியில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். ராமாய ணம், மகாபாரதம், கீதை ஆகியவற்றை மொழி பெயர்த்தவரும் இவரே. மேலும் இவர் எழுதியவைகளில் முக்கியமானது 'மாஸ்நாவி "தாலா ஓ-டாமன்' ஆகியவையாகும். இவரது கவிதைகள் கவர்ச்சியும் இனிமை யும் கொண்டவை.

- நிஸாம்-உத்-தீன் என்பவர் எழுதிய தபாகாத்-இ-அக்பரி (Tabakat- Akbari), முல்லா தாவூத் எழுதிய தாரிகி அல்ஃபி (Tark-I-Alfi), பெய்சி சர்ஹிந்த் எழுதிய அக்பர் நாமா, அப்துல்பாகி எழுதிய 'மா-ஆசீர்-இரகமி ஆகியவை அக்பர் காலத்தில் எழுதப்பட்ட சிறந்த வரலாற்று நூல்களாகும்.
- மொழி பெயர்ப்புகள்: பேரரசரின் உத்தரவின்படி பல நூல்கள் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. மகாபாரதம் பல - அறிஞர்களால் பாரசீகத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, தொகுக்கப்பட்டு 'ரஜ்ம் நாமா' என்று பெயரிடப்பட்டது. பதௌனி ராமாயணத்தை மொழி

பெயர்த்தார். ஹாஜி இப்ராஹிம் சர்ஹிந்தி என்பவர் அதர்வண வேதத்தை பாரசீகத்தில் மொழி பெயர்த்தார். அபுல்பெய்சி கணக்கு நூலான லீலா விதியை மொழி பெயர்த்தார். முகமல்கான் தஜக் (Tazak) என்ற வான இயல் நூலை பாரசீகத்தில் மொழி பெயர்த்தார். அப்துர்ரஹீம்கானிகான் வாகியாத் 4 இ- பாபரி என்ற நூலை மொழி பெயர்த்தார். ஒரு சில கிரேக்க அராபிய நூல்களும் பாரசீகத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன.

- கவிதைகள்: அக்பரின் ஆதரவு பெற்று பல கவிஞர்கள் இனிமை பான செய்யுள்களை இயற்றினர். அவர்களில் மிகப் புகழ் பெற்றவர்கள் கிசலி (Ghizali), அபுல்பெய்சி ஆகியோர் ஆவர். மிகவும் மதிப்பு மிக்க சுஸல்களை (Ghazals) நிஷாப்பூரைச் சேர்ந்த முகமதுஹூசேன் நசிலி இயற்றினார். அதே போல ஷிராஸ் நகரைச் சேர்ந்த கசிதாக்களை (Qasidan) இயற்றினார். இவ்வாறு அக்பர் காலம் இலக்கியத்தில் மறுமலர்ச்சி காலமாகும். பேரரசர்ஜஹாங்கீரும் கல்வியறிஞர்களுக்கு பெரும் ஆதரவு அளித் தார். அவர் எழுதிய சுயசரிதை பாபரின் நினைவுக் குறிப்புகளுக்கு அடுத்த படியாக அழகும் இனிமையும் உடையதாக விளங்குகிறது. இவரது அரச சபையில் கியாஸ்பெக், நகிப்கான், நியமதுல்லா போன்ற பல அறிஞர்கள் இருந்தனர். ஜஹாங்கீரின் ஆட்சிக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட வரலாற்று நூல்களுள் மிகச் சிறந்தவை 'மாசிரி ஜஹாங்கிரி', 'இக்பால் நாமா-இ- ஜஹாங்கீரி', 'ஜீபித்-உத்-தவாரிக்' ஆகியவையாகும்.
- ஷாஜஹான் காலத்தில் அப்துல் ஹமீது லகோரி, இனாயத்காள், முகமதுசாலி,அமீன்கஸ்வினி ஆகிய மேதைகள் இருந்தார்கள். லகோரியின் பாதுஷாநாமாவும், அதே தலைப்பில் அமீன்கஸ்வினி எழுதிய நூலும், முகமதுஷாலி எழுதிய ஷாஜஹான் நாமா 'அமல்ஷாயி'

என்ற நூலும் குறிப்பிடத்தக்கவை. பேரரசர் ஔரங்கசீப் தனது ஆட்சி வரலாறுகள் எழுதப்படுவதை எதிர்த்தார் என்றாலும் மறைமுகமாக பல நூல்கள் எழுதப் பட்டன.

இந்தி இலக்கிய வளர்ச்சி:

இந்தி மொழி இலக்கியங்களும் வளர்ச்சியடைந்தன. இந்தி இலக் கியத்தின் பொற்காலம் என்று போற்றப்படும் அளவுக்கு அக்காலத்தில் பல நூல்கள் இந்தியில் எழுதப்பட்டன. 1540-ல் மாலிக் முகமது ஷயாஜி என்பவர் 'பத்மாவதி' என்ற புகழ் வாய்ந்த தத்துவக் காப்பியத்தை எழுதி னார். இந்த நூல் மேவார் ராணி பத்மினியின் கதையை விளக்குகின்றது. அக்பர் அவையிலிருந்த இராஜா தோடர்மால். ராஜா பகவன்தாஸ், பீர்பால் போன்றவர்கள் இந்தியில் கவிதைகள் எழுதியுள்ளனர். ரஹீக்கான் எழுதிய தோகாஸ் என்ற இருவரிக் கவிதைகள் மனிதரின் அறிவையும், அனுபவத் தையும் விளக்கின.

அக்பருடைய காலத்தில் எழுதப்பட்ட கவிதைகள் பெரும்பாலும் மதசார்புள்ளதாகவே இருந்தது. குறிப்பாக அவை இராமர், கிருஷ்ணர் இவர்களைப் பற்றிய அடிப்படையைக் கொண்டதாக இருந்தது. அவை களில் புகழ்பெற்றது வல்லப சாரியாரின் சீடரான சூர்தாஸ் (Surdos) என்பவர் எழுதிய 'சூர்சாகர்' என்பவை நூறு பாடல்களைக் கொண்ட செய்யுள் ஆகும். அதில் கிருஷ்ணனின் இளமை வாழ்க்கையின் லீலைகள் விளக்கப் பட்டுள்ளது.இராம வழிபாட்டைப் பற்றி எழுதிய ஆசிரியர் களுள் மிகச்சிறந்தவர் துளசிதாஸ் ஆவார்.

இவர் எழுதியவற்றுள் "இராம சரிதமானஸ்" புகழ்பெற்ற நூலாகும். நபாஜி என்ற புலவர் "பக்தமாலா" என்பதை எழுதினார்.கேசவதாஸ் என்பவர் 'கவிப்பிரியா என்ற அழகிய கவிதையை எழுதினார். ஔரங்கசீப் காலத்தில்

இந்திக் கவிதைகள் வளர்ச்சி குறைய ஆரம்பித்தன. முகலாயர்கள் காலத்தில் மிக அற்புதமான வைணவ இலக்கியங் வங்காளத்தில் தோன்றின. இந்த இலக்கியங்கள் மக்களின் உள்ளங் களில் பக்தி, பரந்த மனப்பான்மை ஆகிய உணர்ச்சிகளை ஊட்டியதுடன். அக்காலத்தில் அம்மாகாணத்தின் சமுதாய நிலையை படம்பிடித்துக் காட் டின. பல வைணவ நூலாசிரியர்கள் சிறந்த இலக்கியங்களைப் படைத்த னர். பிருந்தாவன்தாஸ் என்பவர் 'சைதன்ய பாகவதம்' என்ற நூலையும், ஜயானந்தர் 'சைதன்யமங்கள்' என்ற நூலையும், நகாரி சக்கரவர்த்தி என்ப வர் 'பக்தி ரத்னாகர்' என்ற நூலையும் எழுதினர். பல எண்ணிலடங்காத மொழி பெயர்ப்பு இலக்கியங்களும் உருவாக்கப்பட்டன. பிற்கால முகலா யர் ஆட்சியில் தொல்லைகள் மிகுந்திருந்த போதிலும் இலக்கியப்பணி தொடர்ந்து கவனிக்கப்பட்டே வந்தது.

இசை

முகலாயர் இசைக்கலையை வளர்த்தனர். பாபர் பாடல்களை இயற்றுவதிலும் இசைகேட்டு இன்புறுவதிலும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். இசை, நாட்டியம் ஆகிய கேளிக்கைகளிலேயே ஹுமாயூன் தன் வாழ் நாளைக் கழித்தார். அரசவையில் அடிக்கடி இசை நிகழ்ச்சி நடத்தப்பட்டது. பச்சு (Bachu) என்ற புகழ்பெற்ற பாடகரை தனது அரசவையில் வைத்திருந்தார் ஹுமாயூன். அக்பர் பல்வேறு நாட்டையும் மொழியையும், இனத்தையும் சேர்ந்த இசை வல்லுநர்களை தனது எஅரசவையில் வைத்துப் போற்றினார். அக்பர் அவை யில் இருந்த இந்து மதத்தைச் சேர்ந்த குவாலியர் நாட்டின் 'மியான் டான்சன்' (Tansen) என்பவர் ா குறிப்பிடத்தக்கவர்., இவர் பல புதிய ராகங்களைக் கண்டுபிடித்தார். இந்து முஸ்லீம் இசைக் கலைஞர் கள் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொண்டு இந்துஸ்தானி இசை வளர்ச்சிக்கு பெருமை ஊட்டினர்.

அக்பரின் வஊழியத்தில் அமர்த்தப்பட்டிருந்த மாளவத் தின் பாஸ்பகதூர் 'இசை து இந்திப்பாட்டு இவற்றின் விஞ்ஞானத்தில் அக்காலத்தில் மிகுந்த பாண்டித்தியம் பெற்றவர்' என்று வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கிறார்.

ஜஹாங்கீர் அவையிலும் நூற்றுக்கணக்கான பாடகர்களும் ஆடல் அணங்குகளும் இருந்தனர். அவர்கள் இடைவிடாமல் அல்லும் பகலும் பல இசை நிகழ்ச்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஜஹாங்கீர் காலத்தில் ஜகன் னாத், ஜனார்தன்பட் முதலியோர் சிறந்த பாடகர்களாக இருந்தனர். ராம் தாஸ், மசுபத்ரா போன்ற பாடகர்களும் அவரிடத்தில் ஆதரவு பெற்றனர். ஷாஜஹான் காலத்தில் பாடகர்கட்கு எடைக்கு எடை தங்கமும், வெள்ளி யும், வைரமும் வெகுமதி கிடைத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. ஔரங்கசீப் காலத்தில் இசைக்கு கடுமையான தடைவிதிக்கப்பட்டிருந்தது.

கட்டிடக்கலை

1526-ல் முகலாயப் பேரரசு நிறுவப்பட்டதிலிருந்து இந்தியாவில் கட்டிடக்கலையில் ஒரு புதிய சகாப்தம் ஆரம்பித்தது என்று கூறலாம். இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு அந்நிய கலாச்சாரத்தை தன்னகத்தே ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப்பாங்கு இருந்தது. இந்தியப் பண்பாடு வளர்வதற்கு முகலாயர் பேருதவி புரிந்தனர். முகலாயக் கட்டிடக்கலை இந்து, முஸ்லீம் கூறுகளையும், மரபுகளையும் இணைத்திருந்த ஒரு கலையாகவே இருந்தது. பேரரசர் பாபர் இந்தியாவில் கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்காக கான்ஸ் டான்டிநோபிளிலிருந்து புகழ்பெற்ற அல்பேனியக் கட்டிடக் கலைஞரான சீனான் (Sinan) என்பவரின் மாணவர்களை வரவழைத்தார். அவர் கட்டிய கட்டிடங்களில் பானிபட்டிலுள்ள 'காபூல்பாக்' மசூதியும், சம்பலில் உள்ள ஜும்மா மசூதியும் நல்ல நிலமையில் காணப்படுகின்றன. பின்னர் வந்த ஹுமாயூன் காலத்தில் கட்டப்பட்ட இரண்டு

கட்டிட அமைப்புகள் தற் போது பாழடைந்து கிடக்கின்றன. அவை, ஆக்ராவிலுள்ள மசூதி, பஞ்சாபி லுள்ள பாத்பாட் என்ற இடத்திலுள்ள மசூதி ஆகியவையாகும். இவர் தீன்பனா என்ற புபழ்பெற்ற அரண்மனையும் கட்டினார்.

ஷெர்ஷா மிகக்குறுகிய காலமே ஆட்சிசெய்தாலும், அவருடைய ஆட்சி இந்தியக் கட்டிடக்கலை வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனையை உருவாக்கியது. இவர் கட்டிய புரானாஹில்லா (Purana Qila) என்ற நகரக் கோட்டை 'கலைத்திறனும், அலங்காரமும்' நிறைந்த கட்டிடப்பணிக்குஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். 1545-ல் கட்டப்பட்ட இலா-இ-குஹ்னா மசூதி அதன் அதி அற்புதமான கட்டிடக்கலைப் பண்புகளுக்காக வட இந்தியக் கட்டிடங் களில் சிறப்பு இடத்தைப் பெறுகிறது. பீஹாரில் ஷாஹாபாத் மாவட்டத்தில் சசாரம் என்ற இடத்தின் ஓர் ஏரியில் நடுவேயுள்ள உயர்ந்த ஒரு சதுரப் பீடத்தின் மீது கட்டப்பட்ட ஷெர்ஷாவின் கல்லறை அதன் அமைப்பு கம்பீரம் ஆகிய இரண்டு கண்ணோட்டங்களிலும் இந்து முஸ்லீம் கட்டிடக் கலையின் ஓர் அற்புதமாக விளங்குகிறது.

அக்பர் ஆட்சியிலும் கட்டிடக்கலை குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சி யடைந்தது. இவருடைய காலத்தில் கட்டப்பட்ட ஆக்ராகோட்டை, பதேபூர்சிக்ரியிலுள்ள கட்டிடங்கள் ஆகியவற்றில் இந்து சிற்பிகளின் செல் வாக்கைக் காணலாம். ஆக்ரா கோட்டையில் உள்ள ஜஹாங்கிரி மகால் இவர் கட்டியதே ஆகும். இவர் ஹுமாயூனின் கல்லறையை சலவைக் கற்களால் கட்டி முடித்தார். இது பெர்சியக் கலையின் செல்வாக்கைப் பிரதிபலிக்கிறது என்றாலும் முறையிலேயே இக்கல்லறையின் அடிப்பகுதியின் திட்டம் இந்திய காணப்படுகின்றன. இது தாஜ்மகாலின் முந்தய வடிவம்(prototype) போன்று

உள்ளது. ஜமா மசூதி, புலந்தர்வாசா கதவு) ஆகிய கட்டிட அமைப்புகளையும் சுட்டினார். இவரது பொர் கோட்டை மிக அழகு வாய்ந்ததாக இருந்தது. இக்கோட்டைச் சுவரின் உச்சியில் உள்ள யானை, சிங்கம், மயில் ஆகிய உருவங்களில் இந்து சிற்பிகளின் செல்வாக்கு வெளிப்படுகிறது. இவர் காலத்தில் கட்டடப்பட்ட காபாத்திலுள்ளநாற்பதுதூ குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ண்கள்உள்ளஅரண்மனை

ஜஹாங்கீரின் ஆட்சிக்காலத்தில் குறிப்பிடத்தக்க கட்டிடங்களில் ஒன்று சிசுந்தராவிலுள்ள அக்பரின் கல்லறையொகும். மற்றது நூர்ஜஹானால் ஆக்ராவில் கட்டடப்பட்ட அவரது தந்தையின் இதிமத் தௌலாவின் கல்லறையாகும். இது முற்றிலும் வெள்ளைச் சலவைக்கல்லால் கட்டி, விலை உயர்ந்த கற்களால் இழைக்கப் பட்ட அலங்கார வேலைப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது.

ஷாஜஹான் காலத்தில் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சி:

முகலாயக் கட்டிடக்கலையின் வளர்ச்சி ஷாஜஹான் காலத்தில் உச்சநிலையை அடைந்தது. அவர் பல கட்டிடங்களைக் கட்டியுள்ளார். அவை ஷாஜஹானின் பெயரையும், பெருமையையும், அழியாமல் செய்து விட்டன. ஷாஜஹானின் கட்டிடங்கள் ஆடம்பர வண்ணப்பகட்டிலும் வளமான திறமையான அலங்கரிப்பிலும் மிக உயர்ந்தவையாகத் திகழ் கின்றன. அவருடைய கட்டிடங்களை வரிசைப்படுத்திக் காணலாம்.

- **தாஜ்மஹால்:** 1530-ம் ஆண்டு காலமான மும்தாஜ்மகஹால் என்றழைக்கப்பட்ட தனது மனைவியின் நினைவாக ஷாஜஹான் ஆக்ரா வில் கட்டிய தாஜ்மஹால் அவர் காலத்து கட்டிடக் கலைக்கு சிகரம் வைத் தாற்போல் உள்ளது. அழகும் கம்பீரமும் நிறைந்த தாஜ்மஹால்

உலகத்தின் அற்புதக்காட்சிகளில் ஒன்றாக விளங்குகிறது. இதனைக் கட்டுவதற்கு பாரசீகம், அராபியா, துருக்கி, இத்தாலி ஆகிய நாடுகளிலிருந்து புகழ்பெற்ற கட்டிடக் கலைஞர்கள் வரவழைக்கப்பட்டனர். இதைக்கட்டும் பொறுப்பு உஸ்தாத் இசா (Ustad Isa) துருக்கிய என்ற சிறந்த கட்டிடக் கலைஞரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. ராஜஸ்தானிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டமிக உயர்ந்த ரக வெள்ளைப்பளிங்கு கற்களினால் இது கட்டப்பட்டது. இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலிருந்தும், இலங்கை, பாரசீகம், ஓமன் ஆகிய நாடுகளிலிருந்தும் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட விலை உயர்ந்த கற்கள் சென்வே ப்பட்டன. இருபது ஆயிரம் பேர் தொயித்து இருர்த்த ஆண்டுகள் வேலை செய்தனர். இது சாதுல்லாகான் மேற்பார்வையில் கட்டப்பட்டது. 'ஈடு இணை யற்ற அறிவியல் நுட்பத்திற்கும், சாகாவரம் பெற்ற காதலுக்கும், இல்லற அன்பு வாழ்க்கைக்கும் என்றும் நிலைபெற்று விளங்கக்கூடிய வகையில் அது நினைவுச் சின்னமாகத் திகழும், கட்டிட நிபுணத்துவத்திற்கு ஒரு மகுடமாக தாஜ்மஹால் நீடித்திருக்கும்

- **மோதி மசூதி** இது தனது மகள் ஜகனாரா (jahanara) நினைவாகக் கட்டப்பட்டது ஆகும்..ஓர் உயர்ந்த கலையின் வடிவ மாகும். ஆக்ராவில் கட்டப்பட்ட மோதி மசூதி வெள்ளைப் பளிங்குக் கல்லால் கட்டப்பட்டது. தூய்மையும், செயல் திறனுமுடைய கலைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். இந்தியாவில் உள்ள மிகப்பெரிய மசூதி ஆகும். இது ஆக்ரா கோட்டையினுள் உள்ளது
- **ஜமா மசூதி**: இது மிகப்பெரிய மசூதியாகும்.35 படிக்கட்டுகள் ஏறிய பின்பே இதனை அடைய முடியும். இதைக் கட்டுவ தற்கு பத்து

ஆண்டுகள் ஆனது. காண்பவர்கள் அதிசயித்து நிற்கக்கூடிய அழகு கொண்டது. இதற்கு மஸ்ஜித்-இ-ஜஹான் நாமா" என்ற பெயரும் உண்டு.

- **மூஸம்மான்பர்ஜ்** : இது வெள்ளைப் பளிங்குக் கற்களால் கட்டப்பட்டது. விலை உயர்ந்த கற்கள் பதிக்கப்பட்டுள்ளன. தாஜ்மஹாலிலிருந்து இதனை எளிதில் பார்க்கலாம். இதில் தான் ஷாஜஹான் கைதியாக 1666-ல் இறந்தார்.
- **செங்கோட்டை :** இருப்பிடமாளிகையாகும். ஜமுனா நதிக்கரையில் சிகப்பு கற்களினால் 1648-ல் கட்டப்பட்டது. இது பல கட்டிடங்களைக் கொண்டது. செங்கோட்டையிலுள்ள ஷீஷ் மஹால்,ரங்மஹால், மோதிமஹால், திவானி ஆம், திவானிகாஸ் ஆகியவை அதிக பொருட்செலவில் சுட்டப்பட்டன. ஷாஜஹான் கட்டிய கட்டிடங்களிலே மிகவும் எழில் வாய்ந்தது 'திவானிகாஸ்' ஆகும். இதனூடே பளிங்கு கல்லி னாலான நீரோடை செல்லும் அழகே அழகு. விலைமதிப்பில்லா கற்கள் பதிக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் எழிலைப் பற்றிப்பாடிய பாரசீகக் கவிஞரின் கவிதை ஒன்று இதன் சுவர் ஒன்றில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. "மண்ணுலகில் சுவர்க்கத்தைக் காணமுடியும் என்றால் அது இதுதான், அது இதுதான், அது இதுதான்"'.
- **ஜஹாங்கிரின் கல்லறை:** செங்கோட்டையில் கட்டப்பட்ட ஐம்பது அரண்மனைகளில் தற்போது இருபது மட்டுமே எஞ்சி உள்ளது. கட்டப்பட்ட இந்த கல்லறை ஷாஜகான் காலத்தில் நூர்ஜஹானால் மிகவும் அழகுபடுத்தப்பட்டது. இது லாகூரிலுள்ள சதாராவில் கட்டப் பட்டுள்ளது அழகான சிறந்த கலைக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது. இதுவும் பளிங்குக் கற்களாலேயே கட்டப்பட்டுள்ளது.

- **மயிலாசனம்:** ஷாஜஹான் ஆட்சிக் காலத்தில் மற்றொரு புகழ் பெற்ற கலைப் பொருள் மயிலாசனம் ஆகும். 1628-ல் முறையாக முடிசூட்டப்பட்டபின் ஷாஜஹான் மற்ற அரசர்களின் அரி பணையை விட மதிப்பிலும், கலைச்சிறப்பிலும் மிகச்சிறந்த சிம்மாசனம் செய்ய விரும்பினார். 1628 முதல் 1635 வரை சுமார் ஏழு ஆண்டுகாலமாக பே-பேத்தல்-கான் என்பவரின் மேற்பார்வையில் அமைக்கப்பட்டது. அச்சிம்மாசனம் தங்கக் கால்களையுடைய ஓர் கட்டிலின் வடிவைப் பெற்றி குந்தது. எனாமலால் செய்யப்பட்ட விரிப்பு பன்னிரெண்டு மரகதத் தூண் களால் தாங்கப்பட்டிருந்தது. அத்தூண்கள் ஒவ்வொன்றையும் மணிக்கற்கள் பதிக்கப்பட்ட இரு மயில்கள் தாங்கிக் கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு ஜதை மயிலின் நடுவிலும் வைரம், மரகதம், நீலம், முத்து இவற்றால் நிரம்பிய ஒரு மரம் இருந்தது. 1739-ல் நாதிர்ஷா இதை பாரசீகத்திற்கு எடுத்துச் சென்று விட்டார். இப்போது எங்குள்ளது என்று தெரியவில்லை.
- ஔரங்கசீப் கட்டிடக்கலைக்கு ஆதரவளிக்கவில்லை. அவருடைய * ஆட்சியில் எழுந்த சில கட்டிட அமைப்புகளும் பழைய பாணிகளின் பலவீனமான பிரதியாகவே இருந்தன.

ஓவியக் கலை

முகலாயர்கள் காலத்தில் கட்டிடக் கலையைப் போலவே ஓவியக் கலையும் செழித்தோங்கி வளர்ந்தது. பாபர் காலத்திய ஒளியர்கள் அரசவைக் காட்சிகளை அழகாக சித்தரித்தனர். ஆறுகள், ஏரிகள், வளமான மலைகள், பூங்காக்கள் போன்ற இயற்கைக் காட்சிகளை கைத்திறமை மிக்க ஓவியர் களை வரவழைத்து வரைந்தார்.

- அக்பர் ஓவியக்கலையில் அதிக அக்கரை காட்டினார். அப்துஸ் ஸமத் என்பவரை ஓவியக்கலை துறை தலைவராக நியமித்தார். இந்தியாவிலும் அயல் நாடுகளிலும் வாழ்ந்த ஓவியர்களை வரவழைத்து அவர்களுக்கு பெரும் ஆதரவளித்தார். சிறப்பாக வரைந்தவர்களுக்கு அதிக சன்மாளம் வழங்கினார். அவர்களுக்கு விருதுவழங்கி கௌரவித்தார். ஃபருக்பேக், தாராசந்த்ஜகனாத், சன்வால்தாஸ் முதலியவர்கள் அக்காலத்தில் வாழ்ந்த தலைசிறந்த ஓவியக்கலைஞர்கள் ஆவர்.
- ஜஹாங்கீரும் ஒரு சிறந்த கலையார்வம் கொண்ட பேரரசர். தனது கலையுணர்வுச் சுவையை திருப்திப்படுத்தும் எந்த ஓவியத்தையும் என்ன விலை கொடுத்தும் வாங்கிவிடுவார். இவருடைய அரசவையில், முகமது நாதிர், முகமதுமூராத், உஸ்தாத் மன்சூர் ஆகியோர் மிகச்சிறப்பு பெற்ற ஓவியக் கலைஞர்களாக இருந்தனர். ஜஹாங்கீர் காலத்துடன் ஓவியக்கலை சீர்குலைந்தது.
- ஷாஜஹான் காலத்தல் ஓவியம் வளர்ச்சியடைந்தது. அவரது மந்திரி ஆசப்கானும் அவரது மகன் தாராவும் ஓவியப் பிரியர்கள். முகமது நாதர் சாமர்கண்ட் என்பவர் ஷாஜஹான் காலத்திய முக்கியமான ஒவியர் ஆவார். ஔரங்கசீப்பின் காலத்திலிருந்து ஓவியக்கலை திட்டவட்டமான வீழ்ச்சி அடைந்தது. பல ஓவியங்களை ஔரங்கசீப் நாசமாக்கினார் என்றும் கூறப்படுகிறது. அவர் இறந்த பின்னர் பேரரசிலிருந்த பல ஓவியர் கள் ஹைதராபாத், மைசூர், வங்காளம் ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்று குடியேறினர்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்.

1. டின்-இ-இலாஹியின் உருவாக்கம் உட்பட, மதம் தொடர்பான அக்பரின் அணுகுமுறையை மதிப்பிடுங்கள்.

……………………………………………………………………………………

2. தக்காணத்தில் ஔரங்கசீப்பின் இராணுவப் பிரச்சாரங்கள் மற்றும் முகலாயப் பேரரசின் மீதான அவற்றின் தாக்கம் பற்றி விவாதிக்கவும்,

…………………………………………………………………………………….

3. சிவாஜியின் கீழ் மராட்டியர்களின் எழுச்சி மற்றும் தக்காணப் பகுதியில் முகலாய அதிகாரத்தை சவால் செய்வதில் அதன் முக்கியத்துவத்தை மதிப்பிடுங்கள்.

……………………………………………………………………………………

இயல் - V

இடைக்கால இந்தியாவில் பொருளாதார மற்றும் சமூக-கலாச்சார வாழ்க்கை: பொருளாதாரம்: விவசாய உற்பத்தி, கிராம சமூகம் மற்றும் வருவாய் அமைப்பு - வர்த்தகம்-- ஐரோப்பியர்கள்-சமூகம்- ஆளும் வர்க்கங்கள், வணிகர்கள், கைவினைஞர்கள் மற்றும் அடிமைகள் - ஜாதி, பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் பெண்கள் - மதக் கருத்துக்கள் மற்றும் நம்பிக்கைகள்- சூஃபி இயக்கம்- வட இந்தியாவில் பக்தி இயக்கம் - கலாச்சாரம் - கட்டிடக்கலை - இலக்கியம் - நுண்கலைகள் - இசை.

Nehf;fq;fs.

- ✓ *இடைக்கால இந்தியாவில் பொருளாதார மற்றும் சமூக-கலாச்சார வாழ்க்கையைப் பற்றி விவாதிக்கவும்*
- ✓ *மத்திய கால இந்தியாவில் புதிய மொழிகளின் எழுச்சி மற்றும் இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றி விவாதிக்கவும்.*
- ✓ *இந்தியாவில் உள்ள பக்தி துறவிகளின் பல்வேறு வரிசைகளின் தத்துவம் மற்றும் நடைமுறைகளைப் பற்றி விவாதிக்கவும்.*

வேளாண்மை

இந்திய மக்களின் முக்கிய தொழிலாக விவசாயம் இருந்தது. நாட்டில் முகலாயர்கள் ஏற்படுத்திய அமைதியை விவசாயிகள் முழுமையாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். முக்கியமான பயிர்கள் நெல். கோதுமை. பார்லி. பருத்தி. இண்டிகோ. கரும்பு. கசகசா. எள். ஆளி விதை. பலாத்காரம். தினை. பருப்பு வகைகள் போன்றவை. தற்போதுள்ள சாகுபடி முறை அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ இருந்தது. 1604-1605 இல் முகலாயர்களால் இந்தியாவிற்கு புகையிலை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. விவசாயம் அல்லாத உற்பத்தியின் முக்கிய பொருட்கள் மீன்வளம். கனிமங்கள். உப்பு. சர்க்கரை

அபின். இண்டிகோ மற்றும் மதுபானம். குமாயுன் மலைகள். பஞ்சாப் ஆகிய இடங்களில் தங்கம். நாட்டின் பல பகுதிகளில் இரும்பு. ராஜஸ்தான் மற்றும் மத்திய இந்தியாவில் தாமிரம். ஃபதேபூர்-சிக்ரியில் சிவப்பு கல். தட்டாவில் மஞ்சள் கல். ஜெய்ப்பூரில் மார்பிள். கோல்குந்தா மற்றும் சோட்டா நாக்பூரில் வைரங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. சாம்பார் ஏரி மற்றும் பஞ்சாப் மலைகளில் இருந்து உப்பு வந்தது. இது குஜராத் மற்றும் சிந்துவில் உள்ள கடல் மற்றும் ஏரி நீரிலிருந்தும் தயாரிக்கப்பட்டது. மால்வா மற்றும் பீகாரில் ஓபியம் பரவலாக பயிரிடப்பட்டது மற்றும் மதுபானம் கிட்டத்தட்ட எல்லா இடங்களிலும் தயாரிக்கப்பட்டது. சால்ட்பெட்ரேவும் தயாரிக்கப்பட்டது மற்றும் வெடிமருந்துகளுக்கு அதிக தேவை இருந்தது.

தொழில்

இந்த காலகட்டத்தில் இந்தியா பருத்தி துணி உற்பத்தியாக இருந்தது. ஆக்ரா. மால்வா. டெக்கான் மற்றும் குஜராத்தில் முன்னணி பருத்தி துணித் தொழில்கள் காணப்பட்டன. டாக்கா மாவட்டத்தில் உள்ள சோனார்கானில் முஸ்லீம் துணி வகைகளை உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. பருத்தி கம்பளங்கள். விரிப்புகள். கயிறுகள். படுக்கை நாடாக்கள் போன்ற இதர பொருட்கள் எல்லா இடங்களிலும் தயாரிக்கப்பட்டன. மோர்லேண்ட் கூறுகிறார். "பருத்தி பொருட்களின் மொத்த உற்பத்தி 1600 ஆம் ஆண்டின் தொழில்துறை உலகின் மிகப்பெரிய உண்மைகளில் ஒன்றாகும். நாட்டில் அதிக அளவு பருத்தி உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. இந்திய மக்களுக்கு ஆடை அணிந்த பிறகு. அது ஆப்பிரிக்கா. அரேபியாவிற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. . எகிப்து. பர்மா. மலாக்கா. ஜலசந்தி மற்றும் பிற ஆசிய சந்தைகள்". மற்ற தொழில்துறை மையங்கள் பனாரஸ். ஆக்ரா. பர்ஹாம்பூர். முல்தான் மற்றும் லாகூர். பட்டு இறப்பதும். நெய்வதும்

நடைமுறையில் இருந்த போதிலும் பட்டுக்கு தேவை அதிகமாக இல்லை. முக்கியமான பட்டு நெசவு மையங்கள் லாகூர். ஆக்ரா மற்றும் ஃபதேபூர்-சிக்ரி ஆகிய இடங்களில் அமைக்கப்பட்டன. சால்வை கம்பளம் மற்றும் பட்டு நெசவுத் தொழில்களும் அக்பரால் ஆதரிக்கப்பட்டன. முகலாயர்களின் கைவினைத் தொழிலில் மரப்பெட்டிகள் தவிர. மலம் மற்றும் பெட்டிகள் ஒரு தனித்துவமான இடத்தைப் பிடித்தன. தோல் பொருட்கள் சிறிய அளவில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. காகிதம். மட்பாண்டங்கள் மற்றும் செங்கற்கள் அதிக அளவில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. எட்வர்ட் டெர்ரி விவரிக்கிறார். "பல ஆர்வமுள்ள பெட்டிகள். டிரங்குகள். பேனா பெட்டிகள். தரைவிரிப்புகள் போன்றவை முகலாயர்களின் ஆதிக்கத்தில் வாங்கக்கூடியவை". முகலாயர் காலத்தில் உலோக வேலைகளும் கணிசமாக வளர்ந்தன. இந்திய வாள்கள் மற்றும் கத்திகள் பெரும் புகழ் பெற்றன. தங்கம் மற்றும் வெள்ளி 312 ஆபரணங்களுக்கு பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்தக் காலகட்டத்தில் கட்டிடத் தொழில்களும் வளர்ந்தன. விலைமதிப்பற்ற கற்கள் பெரிய அளவில் வெட்டப்பட்டு வெவ்வேறு வடிவங்களில் வெட்டப்பட்டன.

வர்த்தகம்

ஆசியா மற்றும் ஐரோப்பாவின் பல நாடுகளுடன் விறுவிறுப்பான வர்த்தகம் இருந்தது. சிலோன். பர்மா. சீனா. ஜப்பான். கிழக்கிந்திய தீவுகள். நேபாளம். பெர்சியா. மத்திய ஆசியா. அரேபியா மற்றும் செங்கடல் துறைமுகங்கள் மற்றும் கிழக்கு ஆப்பிரிக்கா ஆகியவை முகலாயர்களின் காலத்தில் இந்தியாவுடன் வணிக ரீதியாக இணைக்கப்பட்டன. அக்பரும் ஜஹாங்கீரும் வெளிநாட்டு கடல்வழி வர்த்தகத்தில் அதிக ஆர்வம் காட்டினர். பம்பாய். சூரத். வங்காளம் (குறிப்பாக சோனார்கான்). கோரமண்டல் கடற்கரை.

மலபார் கடற்கரை மற்றும் சிந்து ஆகிய துறைமுகங்கள் வெளிநாட்டு கடல்வழி வர்த்தகத்திற்கான முக்கியமான கடைகளாகும். முக்கிய ஏற்றுமதிகள் ஜவுளி. மிளகு. இண்டிகோ. அபின் மற்றும் பிற மருந்துகள் மற்றும் இதர பொருட்கள். வெளிநாடுகளில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட முக்கிய பொருட்கள் குதிரைகள். தந்தம். பவளம். அம்பர். பட்டு. வெல்வெட். ப்ரோகேட். வாசனை திரவியங்கள். பொன். உலோகங்கள். விலையுயர்ந்த கற்கள் மற்றும் ஐரோப்பிய மது மற்றும் ஆப்பிரிக்க அடிமைகள் உட்பட. அரசு குறைந்த சுங்க வரிகளை வசூலித்தது. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இந்தியாவின் மொத்த வெளிநாட்டு வர்த்தகம் பெரிதாக இல்லை. ஐரோப்பிய பொருட்களின் விலை உயர்வால் இந்திய மக்களிடையே ஐரோப்பிய பொருட்களுக்கு சந்தை இல்லை. இந்தியாவில் இருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்படும் பொருட்களுக்கு தங்கம் அல்லது வெள்ளியில் பணம் செலுத்த வேண்டும் என்று இந்திய வர்த்தகர்கள் கோரினர். இந்திய வணிகர்கள் தங்கள் வெளிநாட்டு சகாக்களைப் போலவே புத்திசாலிகள். 1619 மற்றும் 1670 க்கு இடையில் ஆங்கில வணிகர்களின் பரிவர்த்தனைக்கு நிதியளித்த விர்ஜி வோரா மற்றும் சூரத்தின் முழு வர்த்தகத்தையும் நடைமுறையில் கட்டுப்படுத்தினார்.

விலைகள்

கட்டுரைகளின் விலைகள். குறிப்பாக அரிசி. காய்கறிகள். மசாலாப் பொருட்கள். இறைச்சி. கால்நடைகள் மற்றும் பால் போன்ற ஏராளமான மக்களின் பொதுவான நுகர்வு விலைகள் மிகக் குறைவாக இருந்ததை அபுல் ஃபஸ்ல் போன்ற சமகால எழுத்தாளர்களிடமிருந்தும் வேறு சில எழுத்தாளர்களிடமிருந்தும் நாம் அறிந்துகொள்கிறோம். ஆனால் மக்களின்

சராசரி வருமானம் குறைவாகவோ அல்லது குறைவாகவோ இருக்கலாம். இருப்பினும். மக்கள் முழுமையான வறுமையால் பாதிக்கப்படவில்லை. ஏனெனில் அவர்களின் தேவைகள் குறைவாகவே இருந்தன.

இடைக்கால வயது-இந்திய வணிகர்கள் எதிராக ஐரோப்பிய வர்த்தகர்கள்:

பாரசீக வளைகுடாவிலிருந்து அருகிலுள்ள கிழக்கு வரையிலான பகுதியின் மீது துருக்கிய கட்டுப்பாட்டின் காரணமாக. செங்கடல் பகுதியுடன் இந்தியா கடல்வழித் தொடர்பைப் பேணி வந்த பாதை பாதுகாப்பற்றதாக இருந்தது. செங்கடல் பாதையும் எகிப்திய அரசாங்கத்தால் குறுக்கிடப்பட்டது. பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில். ஏடன் அதன் "கொடூரமான மற்றும் துரோக" துருக்கிய ஆளுநரின் கீழ் ஒரு காரிஸனாக இருந்தது. ஏடன் மற்றும் மோக்-இரண்டு முன்னணி கடல் துறைமுகங்கள்- தங்கம் மற்றும் வெள்ளிக்கு ஈடாக கிழக்குப் பொருட்களை வாங்கும் யாத்ரீகர்கள் மற்றும் வணிகர்களின் வருகையின் காரணமாக முக்கியமான வணிக மையங்களாக இருந்தன. இந்த துறைமுகங்கள் குஜராத். காம்பே மற்றும் டையூ வர்த்தகர்களின் கடல் நடவடிக்கைகளின் முக்கிய கடைகளாக இருந்தன. இதே துறைமுகங்களுக்கு சிந்துவில் உள்ள லஹரி பந்தர் துறைமுகம். சூரத்தின் முகலாய துறைமுகம். தபோல் பீஜப்பூர் துறைமுகம் மற்றும் கன்னனூர் மற்றும் கொச்சின் விஜயநகர் துறைமுகங்களில் இருந்து யாத்ரீகர்கள் மற்றும் வணிகர்கள் அடிக்கடி வந்தனர். கேப் ஆஃப் குட் ஹோப் மற்றும் மடகாஸ்கரில் இருந்து கிழக்கிந்திய தீவுகள் மற்றும் தூர கிழக்கு வரையிலான கடல் கடற்கரைக்கு இந்திய மாநிலங்களின் கப்பல்கள் துருக்கியர்களுக்கு பெரும் செல்வத்தையும் வளங்களையும் கொண்டு வந்தன. துருக்கிய அதிகாரிகள் ஆங்கிலேய வணிகர்கள் மீது கடுமையாக இறங்கியபோது. இந்திய கப்பல்களின்

எஜமானர்கள் பெரும்பாலும் இடைத்தரகர்களின் மத்தியஸ்தர்களின் பாத்திரத்தை வகித்தனர்; இந்திய கப்பல்கள் மூலம் மேற்கொள்ளப்பட்ட வர்த்தகத்தில் இருந்து துருக்கியர்கள் கணிசமான லாபத்தைப் பெற்றனர்.

மோச்சாவில் ஒரு இந்திய காலனி இருந்தது. இந்தியர்கள் தங்களுக்கென "சிறிய அறைகள் கொண்ட ஒரு குட்டி நகரத்தை" கட்டினார்கள். பெரிய கப்பல்களின் நகுடாவின் கப்பல்களின் எஜமானர்களில் சிலர் மோச்சாவில் தங்கள் சொந்த வீடுகளைக் கொண்டிருந்தனர். இத்தகைய வீடுகள் எப்போதாவது இந்திய நகுதாஸ் மற்றும் துருக்கிய அதிகாரிகளுக்கு இடையே கலந்துரையாடல் இடங்களாக இருந்தன. அஹ்மத்நகரின் புகழ்பெற்ற மாலிக் அம்பாரின் முப்பது வயதான மாலிக் அம்பர். "பெரிய கப்பலின் நகுதா. பீஜாப்பூர் துறைமுகமான தாபுலின் கேப்டன்" என்று தன்னைப் பாங்கில் வைத்துக் கொண்டார். இந்த பெரிய கப்பல் 4.000 காண்டிகள் (ஒரு கண்டி = 20 மவுண்ட்ஸ்) பொருட்களை எடுத்துச் செல்லும் திறன் கொண்டது. மஹோமத். அதாவது கண்ணனூரைச் சேர்ந்த முகமது. கிழக்கிந்திய கம்பெனி ஆவணங்களில் விஜயநகரைச் சேர்ந்த மற்றொரு செல்வாக்குமிக்க நகுதா என்று குறிப்பிடப்படுகிறார். ஆங்கிலேய வணிகர்களுக்கும். துருக்கிய அதிகாரிகளுக்கும் இடையே தொடர்ந்து உரசல்கள் இருந்தபோதிலும். ஆங்கிலேயர்களுக்கும் இந்தியக் கப்பல்களுக்கும் இடையிலான உறவு சகிக்கத்தக்க வகையில் நன்றாகவே இருந்தது. வில்லியம் ஹாக்கின்ஸ். ஜோர்டெய்ன் மற்றும் ஷார்பீக் போன்ற அவர்களின் முன்னோடிகளான சூரத் மற்றும் கேம்பேயில் வர்த்தகத்தின் வளர்ச்சியில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றம் பற்றிய தகவல்களை இந்திய வணிகர்களிடமிருந்து ஆங்கில வணிகர்கள்

பெற்றனர். மோச்சாவில் துருக்கியர்களால் சிறைபிடிக்கப்பட்ட ஆங்கிலேயர்களை விடுவிப்பதில் இந்திய நகுதாஸ் முக்கிய பங்கு வகித்தார். இந்தியாவை நோக்கிய ஆங்கிலேய கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் 6வது பயணத்தின் ஜெனரல் சர் ஹென்றி மிடில்டன். அவரும் அவரது ஆட்களும் துருக்கிய அதிகாரிகளால் மோச்சாவில் சிறையில் அடைக்கப்பட்டபோது இந்திய நகுதாஸிடமிருந்து பெரும் உதவியைப் பெற்றவர். செப்டம்பர் 26. 1611 அன்று சூரத்தை அடைந்தார். மறுக்கப்பட்டது. போர்த்துகீசியர்களின் எதிர்ப்பின் காரணமாக முகலாயப் பேரரசரின் வர்த்தகச் சலுகையைப் பெற்ற மிடில்டன் பிப்ரவரி 11. 1612 அன்று சூரத்திலிருந்து கப்பலேறினார். செங்கடலுக்குத் திரும்பி துருக்கியர்கள். முகலாயர்கள் மற்றும் போர்த்துகீசியர்களைப் பழிவாங்க முடிவு செய்தார்.

நிக்கோலஸ் டவுன்டன் ஆங்கிலேயர்கள் பின்பற்ற நினைத்த திட்டத்தை விரிவாகத் தருகிறார். "எங்கள் சிறந்த வழி. செங்கடலின் வழியில் 'ஆங்கிலக்காரர்கள் கண்டுபிடிக்கும்' சூரத் மற்றும் காம்பேயின் கப்பல்களில் பலதரப்பட்ட மற்றவர்களுடன். பெரிய மொகலாயரின் குடிமக்கள் ஆனால் டையூவின் மனிதர்களும் போர்த்துகீசியர்களுக்கு உட்பட்டவர்கள்." இந்தக் கப்பல்களைக் கைப்பற்றுவது முகலாயர்களையும் போர்த்துகீசியர்களையும் காயப்படுத்துவது மட்டுமின்றி. "மோச்சாவில் துருக்கியர்களுக்கு ஒரு சிறிய இடையூறும் ஏற்படாது. ஏனெனில் அவர்களின் பொருட்கள் எதுவும் இல்லையென்றாலும். சுங்கச் சாவடிகளின் இழப்பு மிகவும் கிள்ளும். அவர்களைத் துன்புறுத்தி. ஏடன் மற்றும் மோச்சாவில் துருக்கியர்களின் அளவைக் கெடுக்கவும்.

தாபோல். மலபார் மற்றும் இதர இடங்களின் கப்பல்கள் தடையின்றி செல்ல அனுமதிக்கப்படும். ஆங்கிலேயர்கள் "கரடுமுரடாக நடத்தப்படும்" தேசம் அல்ல என்று முகலாயர்களை எச்சரிப்பதன் விளைவை இது ஏற்படுத்தும். எனவே. பழிவாங்கும் நடவடிக்கைகள் முகலாயர்களை ஆங்கிலேயர்களை முறையாக மதிக்கவும் மதிக்கவும் கட்டாயப்படுத்தும். மிடில்டனின் கட்சி உண்மையில் இரண்டு கப்பல்களைக் கைப்பற்றியது - ஒன்று கொச்சியில் இருந்து காய்ந்த தேங்காய். பச்சை பட்டு போன்றவற்றை ஏற்றிய சாலுக்குச் செல்லும் கப்பல் மற்றும் மற்றொன்று சாலில் இருந்து ஓர்முஸுக்குச் சென்றது.

கொச்சி கப்பலில் இருந்து சில மூட்டை பட்டு மூட்டைகளும். சால் கப்பலில் இருந்து சில அரிசி மூட்டைகளும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு. கப்பல்கள் இறக்கிவிடப்பட்டன. அடுத்து மிடில்டனின் கடற்படை காத்து கிடக்கிறது.செங்கடலுக்குள் நுழையும் அனைத்து கப்பல்களையும் இடைமறிக்கும் பேட்-எல்-மண்டேப்பின் பண்புகள். துருக்கியர்கள் மோச்சாவில் ஆங்கிலேயர்களுக்கு செய்த தவறுக்கு பழிவாங்குவதற்காகவும். இங்கிலாந்து மன்னரின் குடிமக்கள் பழிவாங்கப்படாத மற்றும் கைப்பற்றப்பட்ட பொருட்களையும் இவ்வளவு பெரிய துஷ்பிரயோகங்களுக்கு உட்படுத்த மாட்டார்கள் என்று முகலாய பேரரசரை மறைமுகமாக எச்சரிப்பதற்காக இது செய்யப்பட வேண்டும். இந்திய கப்பல்கள் இந்தியாவில் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட இழப்பை ஈடுசெய்யும். டையூவின் போர்த்துகீசிய கப்பல்களையும் கைப்பற்றுவதில் உறுதியாக இருந்தனர். அனைத்து இந்திய கப்பல்களையும் இடைமறித்து அவற்றை பாப்-எல்-மண்டேப் ஜலசந்தியில் திருப்பிவிடுவதற்கு டவுன்டன் ஏடனில் தங்கியிருந்தார். அங்கு மிடில்டன் காத்திருந்தார். டவுன்டன்

லஹரி பண்டாரிலிருந்து ஒரு கப்பலை இடைமறித்து அதன் சில பொருட்களை எடுத்துச் சென்றார். டையூவில் இருந்து 200 டன் எடையுள்ள மற்றொரு கப்பலும். தபோல் நகரில் இருந்து முஹம்மதி என்ற பெரிய கப்பலும் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டன. பிந்தையது நட்பு மாநிலத்தில் இருந்து கெட்டுப்போகவில்லை. கப்பலின் நகுதா மாலிக் அம்பர் மிகவும் பெருமையாகவும். அவமானமாகவும் கருதப்பட்டாலும். கப்பலைத் தாக்க டோவ்ன்டன் நினைத்தாலும். பெரிய கப்பலின் வேகம் டவுன்டனின் கப்பலான பெப்பர்கார்ன் அவளை அடைய முடியாத அளவுக்கு அதிகமாக இருந்தது. விரக்தியில் இருந்த டவுன்டன் அவளை நோக்கி சுட்டார். மாலுமிகள் கட்ஸ்நாகனாவிலிருந்து ஒரு கப்பலாகக் கொடுத்த டையூ கப்பலில் இருந்து. டவுன்டன் பருத்தி. துணி. வெண்ணெய் மற்றும் எண்ணெய் சில மூட்டைகளை எடுத்துச் சென்றார்.

இதற்கிடையில் ரஹிமி (1500 டன்). ஹர்சோனி (600 டன்). சூரத்தின் முகமதி (450 டன்). சுல்லமேட்டி (450/60 டன்). கேடரி (200 டன்). அகன்கனி (208) என பதினொரு இந்தியக் கப்பல்களை மிடில்டன் இடைமறித்தார். டன்கள்) டையூ. மற்றும் கௌட்ரீ (400 டன்கள்) டபோல். கண்ணனூரில் இருந்து ஒரு பெரிய கப்பல். மலபாரிலிருந்து 3 கப்பல்கள் - மொத்தம் பதினொரு கப்பல்கள்.

ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியக் கப்பல்களைக் கொள்ளையடிப்பதற்கு ஒரு முழுமையான முறையை கையாண்டனர். அது அவருக்குக் கீழ் இருந்தவர்களின் அன்றாட வணிகமாக இருந்தது. அனைத்து இந்திய வணிகக் கப்பல்களும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தேடப்பட்டன. இண்டிகோ. துணி மூட்டைகள் போன்ற இங்கிலாந்தின் சந்தைக்கு ஏற்ற அனைத்து பொருட்களும். கொள்ளையடிக்கப்பட்ட பொருட்களும் மிடில்டனுக்கும் அவருடன் சேர்ந்த மற்றொரு புடவைக்கும் இடையில் பிரிக்கப்பட்டன. இந்திய வணிகர்கள்

தங்கள் பொருட்களை ஆங்கிலேய வணிகப் பொருட்களுக்கு மாற்ற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

பெண்களின் நிலை

பெண்கள் சமூகத்தில் உயர் பதவியை அனுபவிக்கவில்லை. ஆனால் அவர்கள் குடும்பத்தில் முக்கிய இடத்தைப் பிடித்தனர். அவர்களில் பெரும்பாலோர் கண்ணியம் மற்றும் மரியாதைக்குரிய வாழ்க்கையை நடத்தினர். அர்ப்பணிப்புடன் வாழ்ந்தார்கள். குடும்பத்தின் நலன் அவர்களின் கவனிப்பு. அன்பு. கருணை மற்றும் அர்ப்பணிப்பு ஆகியவற்றைச் சார்ந்தது. சதி இந்துக்கள் மத்தியில் பொதுவானது. பர்தா மற்றும் குழந்தை திருமணமும் அதிகமாக இருந்தது. தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரைத் தவிர இந்துப் பெண்கள் வீட்டை விட்டு வெளியேறவில்லை. இந்துக்களை விட முஸ்லிம்கள் பர்தாவை மிகவும் கடுமையாக கடைபிடித்தனர். பலதார மணம் முஸ்லிம்களிடையே மிகவும் பொதுவானது. சில சமயங்களில் இந்துக்களும் பல மனைவிகளை மணந்தனர். தலாக் அல்லது விவாகரத்து மற்றும் மறுமணம் ஆகியவை முஸ்லிம்களிடையே பொதுவானவை. இந்துக்கள் மத்தியில் தலாக் கிடையாது. இந்து பெண்களின் சிறந்த திறன். கோண்ட்வானாவைச் சேர்ந்த ராஜ் துர்காவதி (அவர் ஒரு துணிச்சலான சிப்பாய் மற்றும் திறமையான 308 நிர்வாகி) ராணி கர்மாவதி. மீரா பாய். தாரா பாய் போன்றவர்களால் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. முஸ்லிம்களில் நூர்ஜஹான். மும்தாஜ் மஹால். சந்த் பீபி. ஜஹானாரா மற்றும் ரௌஷனாரா ஜெபுனிசா ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். அந்தக் கால விவகாரங்களில் பாத்திரங்கள். இந்து மற்றும் முஸ்லீம் பெண்கள் இருவரும் உயரடுக்கு மற்றும் பிற வசதி படைத்தவர்கள் ஆபரணங்களுக்காக பெரும் பணத்தை

செலவழித்தனர். கல்வி முகலாய அரசாங்கம் மக்களுக்கு கல்வி கற்பதை தனது கடமையாக கருதவில்லை. இது கல்வித் துறையை கொண்டிருக்கவில்லை மற்றும் பொது வருவாயில் ஒரு பகுதியை எழுத்தறிவு பரவலுக்கு ஒதுக்கவில்லை. இருப்பினும். அக்பர் கல்வியை ஊக்குவிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார் மற்றும் பல ஆரம்ப. மற்றும் இடைநிலைப் பள்ளிகள் மற்றும் கல்லூரிகளைத் திறந்தார். அவர் பாடத்திட்டத்தை சீர்திருத்தினார் மற்றும் ஒழுக்கவியல் அறிவியல். சமூக நடத்தை. எண்கணிதம். விவசாயம். வடிவியல். வானியல். உடலியல். கணிப்பு. வீட்டுப் பொருளாதாரம். பொது நிர்வாகம். மருத்துவம். தர்க்கம். வரலாறு போன்ற சில முக்கியமான பாடங்களை பாடத்திட்டத்தில் சேர்த்தார். சமஸ்கிருதம் மற்றும் இந்தி பள்ளிகளைத் தவிர மற்ற பள்ளிகளில் கற்பித்தல் பாரசீகமாக்கப்பட்டது. நல்ல கையெழுத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது மற்றும் கையெழுத்துப் பயிற்சி செய்யப்பட்டது. வகுப்புகள் ஒரு நாளைக்கு இரண்டு முறை. காலை மற்றும் மாலை உணவுக்கான இடைவெளியுடன் நடத்தப்பட்டன. மாணவர்கள் கட்டணம் செலுத்த தேவையில்லை. ஆசிரியர்கள் செல்வந்தர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டனர். சில நேரங்களில் ஆசிரியர் தனது மாணவர்களின் பெற்றோரிடமிருந்து பரிசுகளைப் பெற்றார். மொகலாயர் காலத்தில் பனாரஸ் மற்றும் நாடியா இந்துக் கல்வியின் உயர்ந்த இடங்களாக இருந்தன. பெர்னியர் எழுதுகிறார்: "பனாரஸ் ஒரு வகையான பல்கலைக்கழகம். ஆனால் எங்கள் பல்கலைக்கழகங்களில் நாம் காணும் கல்லூரிகளோ அல்லது வழக்கமான வகுப்புகளோ இல்லை. ஆனால் பழங்கால பள்ளிகளை ஒத்திருக்கிறது. மாஸ்டர் நகரத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் தனியார் வீடுகளில் பரவியிருந்தார்." மிதிலா. திர்ஹித். மதுரா. பிரயாக். உஜ்ஜைனி. அயோத்தி. சர்ஹிந்த் முல்தான்

மற்றும் மிதிலா ஆகியவை இந்துக் கல்வியின் மற்ற உயர் இடங்களாகும். முஸ்லிம்களும் டெல்லி. ஆக்ரா. ஃபதேபூர் சிக்ரி மற்றும் லாகூரில் பள்ளிகளை நிறுவினர். ஜான்பூர் முஸ்லீம் கல்வியில் ஒரு பெயரைப் பெற்றது மற்றும் முகலாயர் காலம் முழுவதும் அதன் முக்கியத்துவத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டது. பெண் கல்வி இளவரசர்கள் மற்றும் மேல்தட்டு பெண்களுக்கு மட்டுமே இருந்தது. பெண்களுக்கான பள்ளிகள் இல்லை. ஆனால் மக்கள் தங்கள் மகள்களின் கல்விக்காக ஆசிரியர்களை நியமித்தனர். அவர்களுக்கு இலக்கியம். அடிப்படை எண்கணிதம் மற்றும் மத நூல்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. குல்பேடன் பேகம். சலினா சுல்தானா.

ருப்மதி. ஜெப்-உன்-மிசா போன்ற சில படித்த பெண்கள் இலக்கியத் துறையில் தங்களைத் தனித்துவப்படுத்திக் கொண்டனர். ராணி துர்காவதி. சந்த் பீபி. நூர்ஜஹான். ஜஹானாரா மற்றும் சாஹிபிஜி ஆகியோர் அவர்களது கால அரசியலில் முக்கிய பங்கு வகித்தனர். 309 19.2.3 நம்பிக்கைகள். பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் மரபுகள் ஐரோப்பிய பயணிகள் இந்தியாவின் பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் மரபுகளைக் கவனித்தனர் மற்றும் அவர்கள் முகலாயர்களின் காலத்தில் முக்கியப் பங்காற்றினர் என்று கருத்து தெரிவித்தனர். இந்துக்கள் கடைபிடிக்கும் முக்கியமான சடங்குகள் சத்தி (பிறந்த ஆறாவது நாள்). முண்டான் (தலையை மொட்டையடித்தல்). சாடவன் (குழந்தைக்கு முதல் முறையாக தானியத்தை எடுத்துக்கொள்வது). வித்யாம்பா (கல்வி ஆரம்பம்). விவாஹா (திருமணம்) மற்றும் சாரதா. (இறந்த பிறகு சடங்கு). முஸ்லிம்கள் தங்கள் சொந்த சடங்குகளான அக்விகா (குழந்தையின் பிறப்பு) பிஸ்மில்லா (கல்வியின் ஆரம்பம்). திருமணம் மற்றும் சாஹ்லூம் ஆகியவற்றிற்கும் தகுதியானவர்கள். (இறந்த 40 வது நாள்).

அதுமட்டுமின்றி. கங்கையில் நீராடினால். தங்கள் பாவங்கள் அனைத்தும் தீர்ந்துவிடும் என்று இந்துக்கள் நம்பினர். இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லிம்கள் மத்தியில் தொடர்பு மற்றும் போக்குவரத்து வசதிகள் இருந்தபோதிலும் புனித யாத்திரைகள் பிரபலமாக இருந்தன.

அக்பரின் ஆட்சிக்காலம் வரை. முகலாய ஆட்சியாளர்கள் அனைவரும் யாத்ரீகர்களுக்கு வரி விதிப்பது வழக்கம். இதனால் அதிக வருமானம் கிடைத்தது. இருப்பினும். யாத்ரீக வரி அக்பரால் 1563 இல் அவரது ஆட்சி முழுவதும் ரத்து செய்யப்பட்டது. அபுல் ஃபஸ்ல். "யாத்திரை வரியை ரத்து செய்ததால் அரச கருவூலத்திற்கு மில்லியன் கணக்கான ரூபாய் இழப்பு ஏற்பட்டது" என்று குறிப்பிட்டார். ஜிஸ்யா ஔரங்கசீப்பால் மீண்டும் திணிக்கப்பட்டார். ஆனால் அவர் யாத்திரை வரியை மீண்டும் விதித்ததாகத் தெரியவில்லை. மக்கா யாத்திரை முகலாயர்களின் கீழ் ஆண்டுதோறும் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வாக இருந்தது. முகலாய பேரரசர்களுக்கு சொந்த கடற்படை இல்லை. அவர்கள் போர்த்துகீசியம் மற்றும் பிற ஐரோப்பிய நாடுகளை நம்பியிருந்தனர். இதன் விளைவாக அவ்வப்போது பிரச்சனைகள் ஏற்பட்டு மற்றொருவருடன் மோதலில் ஈடுபட்டது. 15 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில். நிக்கோலோ கான்டி மற்றும் பிற பயணிகள் மேற்குக் கடற்கரையில் மிகப் பெரிய இந்தியக் கப்பல்களைக் கவனித்தனர். அவை ஹஜ் நோக்கத்திற்காக மட்டுமே பராமரிக்கப்பட்டன.

15-16ம் நூற்றாண்டுகளில் இந்தியாவில் தோன்றிய சமய இயக்கங்கள்

இடைக்கால இந்தியாவில் பக்தி இயக்கம்

ஏழு மற்றும் எட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ்நாட்டில் தோன்றிய பக்தி வழிபாடு பற்றி ஏற்கனவே அறிந்துகொண்டோம். சைவ சமய நாயன்மார்களும்,

வைணவ ஆழ்வார்களும் பல்லவ, பாண்டிய, சோழர் ஆட்சிக் காலங்களில் பக்தி உணர்வைப் பரப்பினார்கள். ஆனால், இடைக்கால இந்திய பக்தி இயக்கத்தின் தன்மை வேறுபட்டதாகும். இந்தியாவில் இஸ்லாமிய சமயம் பரவியதால் ஏற்பட்ட விளைவுகளின் பயனாக எழுந்ததே இடைக்கால பக்தி இயக்கம். ஒரு கடவுட்கொள்கை, சமத்துவம், சகோதரத்துவம், சடங்குகளை புறக்கணித்தல் போன்றவை இஸ்லாத்தின் தன்மைகளாகும். இத்தகைய இஸ்லாமிய கருத்துக்கள் அக்கால சமயத் தலைவர்களிடையே ஆழ்ந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. மேலும், சூஃபித்துறவிகளும் பக்தி இயக்க சீர்த்திருத்தவாதிகளான ராமானந்தர், கபீர், நானக் போன்றவர்களின் சிந்தனைகளை தட்டியெழுப்பினர்.

சூஃபி இயக்கம்:

- இடைக்காலத்தில் வாழ்ந்த மற்றொரு சமயத்தலைவர் குருநானக் இஸ்லாமிய சமயத்திற்குள் தோன்றிய தாராள சீர்திருத்த இயக்கமே சூஃபி இயக்கமாகும். பராசீகத்தில் தோன்றிய சூஃபி இயக்கம் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் பரவியது.
- லாகூரைச் சேர்ந்த ஷேக் இஸ்மாயில் என்ற முதல் சூஃபித் துறவி தனது கருத்துக்களை பரப்பத் தொடங்கினார். இந்தியாவின் சூஃபித்துறவிகளிலேயே புகழ் மிக்கவர் குவாஜா மொய்னுதீன் சிஸ்தி. அவர் ஆஜ்மீரில் தங்கி தனது கருத்துக்களை பரப்பிவந்தார். அவரது சீடர்கள் சிஸ்தி அமைப்பினர் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.
- மற்றொரு சூஃபித்துறவியான ஷிகாபுதீன் சுஹ்ரவர்தி என்பவரது கருத்துக்களால் ஈர்க்கப்பட்டவர் பகாவுதீனு; சக்காரியா. அவரது சீடர்கள் சுஹ்ரவர்தி அமைப்பினை ஏற்படுத்தினர்.

- சிஸ்தி அமைப்பபைச் சேர்ந்த மற்றொரு சூ.ஃபித்துறவி நிசாமுதீன் அவுலியா. அவர் மக்களிடையே சிறந்த ஆன்மீகக் கருத்துக்களை பரப்பி வந்தார். இத்தகைய சூ.ஃபித்துறவிகளை, இன்றும் கூட முஸ்லிம்கள் மட்டுமல்லாது ஏராளமான இந்துக்களும் வழிபட்டு வருகின்றனர். அவர்களது கல்லறைகள் இவ்விரு வகுப்பினரும் புனிதப் பயணம் மேற்கொள்ளும் இடங்களாகத் திகழ்கின்றன.
- இறைவனை உணர்வதற்கு அன்பும் பக்தியுமே சிறந்த வழிகள் என்று சூ.ஃபிக்கருத்துகள் வலியுறுத்துகின்றன. மனித குலத்ததின் மீது அன்பு காட்டுவதன் மூலமே கடவுள்மீது அன்பு செலுத்த முடியும். எனவேää மனித குலத்திற்கு சேவை செய்வதன்மூலமே கடவுளுக்கு சேவையாற்;ற முடியும் என சூ.ஃபிகள் நம்பினர்.
- கடவுள் பற்றி அறிந்து கொள்ள சுய ஒழுக்கம் மிகவும் வலியுறுத்தப்பட்டது. வைதீகு முஸ்லீம்கள் புற ஒழுக்கத்தை வலியுறுத்திய வேளையில், சூ.ஃபிகள் அக ஒழுக்கத்தின் பயனை எடுத்துரைத்தனர்.
- சடங்குகளை நம்பியிருந்த வைதீக முஸ்லீம்களுக்கு பதிலாக சூ.ஃபிகள் அன்பும் பக்தியுமே முக்திக்கு வழிகள் என உரைத்தனர். ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கு குருவின் வழிகாட்டுதல் முக்கியம் என சூ.ஃபிக்கள் கூறினர். சகிப்புத்தன்மையும் அவர்களால் வலியுறுத்தப்பட்டது.
- தியானம், நற்செயல்கள், பாவங்களுக்கு வருந்துதல், வழிபாடு நடத்துதல், புனிதப் பயணங்களை மேற்கொள்ளுதல், தானங்களை செய்தல், துறவிகளின் நடைமுறைகளைப் பின்பற்றி ஆசைகளைத்

துறத்தல் போன்ற கருத்துக்களும் சூஃபித் துறவிகளால் எடுத்துரைக்கப்பட்டன.

- இத்தகைய வைதீகத்தன்மையற்ற தாராளக் கருத்துக்கள் அடங்கிய சூஃபிதத்துவம் பக்தி இயக்கப் பெரியார்களிடையே ஆழ்ந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின.
- பிற்காலத்தில், முகலாயப் பேரரசர் அக்பர் சூஃபிக் கோட்பாடுகளைப் பாராட்டினார். அவரது சமய நோக்கு மற்றும் சமயக் கொள்கைகளையும் அவை உருவாக்கின.
- சூஃபி இயக்கம் இந்தியாவில் பரவிக் கொண்டிருந்த அதே வேளையில் இந்துக்களிடையே பக்தி இயக்கம் வேகமாகப் பரவிக் கொண்டிருந்தது.
- அன்பு மற்றும் சுயநலம் கலவாத பக்தி ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட இவ்விரு இயக்கங்களும் இரண்டு வகுப்பினரின் ஒற்றுமைக்கும் வழிவகுத்தன.

பக்தி இயக்கம்

- ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் சங்கரர் இந்து சமய மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்டு இந்து சமயத்திற்கு ஒரு புதிய மார்க்கத்தை காட்டினார் கேரளாவிலுள்ள காலடியில் பிறந்தவர் சங்கரர். அவரது கோட்பாடான அத்வைதம் சாமானிய மனிதனின் அறிவுக்கு எட்டக்கூடியதாக இல்லை.
- மேலும், அத்வைத கோட்பாடான நிர்குண பிரமத்திற்கு எதிராக சர்குணபிரமம் என்ற கருத்தும் தோன்றியது. (நிர்குண பிரம்மம் – கடவுள் குணாதிசயங்களற்றவன். சர்குண பிரம்மம் – கடவுள் குணாதியங்களை உடையவன்)

- பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில், சென்னைக்கு அருகில் ஸ்ரீபெரும் புதூரில் பிறந்த இராமானுஜர், தனது ‘விசிஷ்டாம் வைதம்’ என்ற கோட்பாட்டைப்பரப்பினார். அவரது கருத்துப்படி கடவுள் சர்குணபிரமன் அல்லது குணாதி சங்களையுடையவன்.
- படைப்பு, படைக்கப்பட்ட பொருட்களும் உண்மையானவை, சங்கரர் கூறியதைப் போல மாயை அல்ல என்பது அவர் வாதம். எனவே, கடவுள், ஆன்மா, பொருள் அனைத்தும் உண்மைகளே. ஆனால் கடவுள் மனத்துக்கண் உள்ளது.
- மற்றவை அனைத்தும் அவரது குணாதிசயங்கள். ராமானுஜர் பிரபத்தி மார்க்கத்தை அல்லது கடவுள் முன்பு சரண் அடைவதை போதித்தார். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை வைணவ சமயத்தை பின்பற்றும்படி ராமானுஜர் அழைப்பு விடுத்தார்.
- பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் கர்நாடகவைச் சேர்ந்த மத்துவர் ஜீவாத்மா, பரமாத்மாவை உள்ளடக்கிய த்வைத தத்துவத்தை பரப்பினர். அதன்படி உலகம் மாயை அல்ல, உண்மை. கடவுள், ஆன்மா, பொருள் ஒவ்வொன்றும் சிறப்பானது தெலுங்கானா பகுதியில் நிம்பார்க்கர், வல்லபாச்சாரியர் வைணவ பக்தியைப் பரப்பினர்.
- வல்லபாச்சாரியார் வட இந்தியா சென்று அங்கு கிருஷ்ணபக்தியைப் பரப்பினார். அவர் சூத்திரர்களையும் தமது சீடர்களாகக் கொண்டிருந்தார்.
- மீராபாய் சிறந்த கிருஷ்ண பக்தையாகத்திகழ்ந்தார். அவரது மீராபஜன்கள் ராஜஸ்தானில் பிரசித்தி பெற்றவை. துளசிநாதர் ராமபக்தராக விளங்கினார்.

- ராமாயணத்தின் இந்தி மொழி வடிவமான ‘ராம் சரித்மனஸ்’ என்ற புகழ்பெற்ற நூலை துளசிதாசர் படைத்தார்.
- பதினான்கு மற்றும் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுகளில் ராமானந்தர், கபீர், நானக் ஆகிய மூவரும் பக்தி இயக்கத்தின் தூண்களாக விளங்கினார். தமக்கு முந்தைய பெரியோர்களிடமிருந்து அவர்கள் பக்தியுணர்வைப் பெற்றனர். ஆனால், மக்களுக்கு புதிய வழிகளைக் காட்டினர்.
- காலங்காலமாக பின்பற்றப்பட்டுவந்த மூடநம்பிக்கைகளை விட்டொழித்து பக்தி நெறியைக் கடைப்பிடித்து முக்தி பெறுமாறு அவர்கள் சாமானிய மக்களைக் கேட்டுக் கொண்டனர். முந்தைய கால சீர்திருத்தவாதிகளைப் போல, ஒரு குறிப்பிட்ட சமயத்தை அவர்கள்; சார்ந்திருக்கவில்லை.
- சடங்குகளிலும் சம்பிரதாயங்களிலும் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கவில்லை. பல கடவுட் கொள்கையைச் சாடிய அவர்கள், ஒரு கடவுள் கோட்பாட்டை வலியுறுத்தினர். சிலை அல்லது உருவ வழிபாட்டையும் அவர்கள் இகழ்ந்தனர்.
- பக்தி நெறிமூலமாக மட்டுமே முக்தி கிட்டும் என்று அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையை அவர்கள் கொண்டிருந்தனர். அனைத்து சமயங்களின் அடிப்படை ஒற்றுமையை அவர்கள் வலியுறுத்தினர்.

ராமானந்தர்:

- ராமனந்தர் அலகாபாத்தில் பிறந்தவர். தொடக்கத்தில் அவர் ராமானுஜரின் சீடராகத் திகழ்ந்தார். பின்னர், அவரது தனிப்பிரிவை நிறுவி பனாரஸ், ஆக்ரா போன்ற இடங்களில் தமது கருத்துக்களை பரப்பினார். அவர் ராமரை வழிப்பட்டார்.

- முதன்முதலில் பிராந்திய மொழியில் கருத்துக்களை பரப்பியவர் அவரே. ஏளிமையான வழிபாட்டை அவர் அறிமுகப்படுத்தினார். பண்டைய சாதிச் சட்டங்களை தகர்ந்தெறிந்தார்.
- இவ்விரண்டும் பக்தி இயக்கத்திற்கு அவர் அளித்த கொடைகளாகும். சாதி முறையைச் சாடிய ராமனந்தர் தமது சீடர்களை அனைத்து பிரிவுகளிலுமிருந்தும் தேர்ந்தெடுத்தார்

அவரது முக்கிய சீடர்கள் வருமாறு:

1. கபீர் – ஒரு முஸ்லிம் நெசவாளி
2. ராய்தாசர்– செருப்புத்தைக்கும் தொழிலாளி
3. சேனா – முடி திருத்துபவர்
4. சாதனா – மாமிசம் வெட்டுபவர்
5. தன்னா – ஜாத்இன குடியானவர்
6. நரஹரி – பொற்கொல்லர்
7. பிபர் – ராஜபுத்திர இளவரசர்

கபீர்:

- ராமனந்தரின் சீடர்களிலேயே புகழ்மிக்கவர் கபீர். பனாரஸ் நகரில் ஒரு பிராமண விதவைக்கு மகனாகப் பிறந்தார். ஆனால் ஒரு முஸ்லிம் தம்பதியினரால் வளர்க்கப்பட்டார்.
- அவர்கள் நெசவுத்தொழிலை செய்து வந்தனர். பகுத்தறிவும் ஆற்றல் மிக்க அவர்ää இந்து சமயம் மற்றும் இஸ்லாமிய சமயம் குறித்து நன்கு அறிந்து கொண்டார். இந்து, முஸ்லிம் தத்துவங்களை அவருக்கு எடுத்துரைத்தவர் ராமானந்தர்.

- இந்து முஸ்லிம்களிடையே ஒற்றுமையை ஏற்படுத்துவதே கபீரின் அடிப்படை நோக்கமாக இருந்தது.
- சிலை வழிப்பாட்டை கண்டித்த அவர், கடவுள் முன்பு மனிதர் அனைவரும் சமம் என்றுரைத்தார். அனைத்து சமயங்களும் ஒன்றே என்றும் இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் ஒரே களிமண்ணால் வடிக்கப்பட்ட பாத்திரங்களே என்று எடுத்துக் கூறினார்.
- ராமன், அல்லா இருவரும் ஒன்றே! கோயிலும் மசூதியும் ஒன்றே! என வலியுறுத்தினார். கடவுள்மீது பக்தி செலுத்துவதே முக்திக்கு சிறந்த வழி என்று கூறினார்.
- இதற்கு தூய இதயத்தைப் பெற்றிருப்பதுடன் கொடுங்கோன்மை, நாணயமின்மை, போலிவேடம், கடமை தவறுதல் போன்றவற்றை விலக்கவும் வேண்டும் என்று கூறினார். அவரது சீடர்கள் கபீர்பந்திகள் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

குருநானக்:

- அவர் சீக்கிய சமயத்தை நிறுவினார். தொடக்கத்தில் கபீரின் சீடராகவும் விளங்கினார். லாகூருக்கு அருகிலுள்ள தால்வாண்டி என்ற இடத்தில் குருநானக் பிறந்தார்.
- ஜாதி வேற்றுமைகளைச் சாடிய அவர், புனித நதிகளில் நீராடுவது போன்ற சடங்குகளை இகழ்ந்தார். அவரது சமயக் கருத்துக்கள் ஒழுக்கத்தை வலியுறுத்துவமாகும், அதே சமயம் நடைமுறைக்கு உகந்ததாகவும் இருந்தன.
- சுயநலம், பொய்மை, போலி வேடம் போன்றவற்றை விட்டொழிக்குமாறு அவர் மக்களை கேட்டுக் கொண்டார். உண்மை, நேர்மை, அன்பு

ஆகியவற்றைக் கொண்டு வாழ்க்கையை கடைப்பிடிக்குமாறு வலியுறுத்தினார்.

- ‘அசுத்தங்கள் நிறைந்த இவ்வுலகில் சுத்தமாக இருங்கள்’ என்பது அவரது புகழ்மிக்க வாசகங்களில் ஒன்றாகும்.
- இந்து முஸ்லீம் ஒற்றுமைக்காகவே அவர் தனது வாழ்நாளை அர்ப்பணித்தார். அவரது சீடர்கள் சீக்கியர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.
- வங்காளத்தில் கிருஷ்ண பக்தியைப் பரப்பிய சைதன்யர் மற்றொரு பக்;தி நெறி பரப்பிய சீர்திருத்தவாதி. துறவறம் பூண்ட அவர் நாடெங்கும் சுற்றி தமது கருத்துக்களைப் பரப்பினர். மனித சகோதரத்துவத்தை அவர் எடுத்துரைத்தார்.
- சமயம், சாதி அடிப்படையிலான வேறுபாடுகளை அவர் சாடினார். அன்பையும் அமைதியையும் வலியுறுத்திய சைதன்யர், துன்பப்படும் மக்களிடம் பரிவு காட்டினார். குறிப்பாக ஏழைகளிடமும் வலிமை குன்றியோரிடமும் கருணை காட்டினார்.
- அன்பு, பக்தி, ஆடல், பாடல் மூலம் கடவுளைக் காணலாம் என அவர் நம்பினார். அனைத்து வகுப்பினரையும் தமது சீடர்களாக்கிக் கொண்டார். இன்றும்கூட வங்காளத்தில் சைதன்யரின் போதனைகளை மக்கள் பின்பற்றி வருகின்றனர்.
- பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டில் மகாராஷ்டிரத்தில் பக்தி இயக்கத்தை பரப்பியவர் நாமதேவர். அவரது கருத்துக்கள் மகாராஷ்டிர தர்மம் எனப்பட்டது. பகவத் கீதைக்கு விளக்கம் கூறும் ஞானேஷ்வரி என்ற நூலை அவர் எழுதினார். வேறு பல மகான்களும் இடைக்காலத்தில் பக்திநெறியைப் பரப்பி வந்தனர்.

- ஞானதேவர் அன்பு நெறியைப் போதித்தார். சிலைவழிபாட்டையும் புரோகிதர் முறையையும் அவர் கண்டித்தார். சாதி முறையையும் சாடினார்.
- பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஏகநாதர் சாதி வேறுபாட்டை சாடியதோடு, தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினருக்கு கருணை காட்டினார். ஏராளமான இசைப்பாடல்களை எழுதியுள்ளார். அவரது பஜன்களும் கீத்தனைகளும் புகழ்பெற்றவை.
- மராட்டிய சிவாஜியின் சம காலத்தவரான துக்காராம் மகாராஷ்டிரத்தை சேர்ந்த மற்றொரு பக்தி நெறியாளர். மராட்டிய தேசியம் தோன்றுவதற்குறிய பின்புலம் அவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. சமூக வேறுபாடுகளை அவர் எதிர்த்தார்.

பக்தி இயக்கத்தின் சிறப்பு:

- பக்தி இயக்கத்தின் சிறப்பு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பல்வேறு போதனையாளர்களும் தத்தம் பிராந்திய மொழிகளிலேயே எழுதியும் பேசியும் வந்தனர்.
- எனவே, இந்தி, மராத்தி, வங்காளம், கன்னடம் போன்ற மொழிகள் வளர்ச்சியடைவதற்கு பக்தி இயக்கம் ஊக்கமளித்தது.
- இம்மொழிகள் வாயிலாக, அவர்கள் தங்களது கருத்துக்களை நேரடியாகவே மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறினர். சாதி முறையை பக்தி இயக்கத் தலைவர்கள் ஒருமித்த குரலில் சாடியதால், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் நிலை உயர்வதற்கு பக்தி இயக்கம் வழிவகுத்தது.
- பக்தி இயக்கம் பெண்களுக்கு சம முக்கியத்துவம் அளித்தமையால் சமுதாயத்தில் அவர்களது நிலை உயரலும் அது வழிவகுத்தது. மேலும்,

சிக்கலற்ற எளிய சமய வழியை பக்தி இயக்கம் மக்களுக்கு எடுத்துக்கூறியது. கடவுள்மீது தீவிர பக்தி செலுத்துமாறு மக்கள் அறிவுறுத்தப்பட்டனர்.

- கொடைமிகுந்த வாழ்க்கை, மனித குலத்திற்கு சேவை போன்ற புதிய கருத்துக்கள் தோன்றி வளர்ந்தன.

சுய மதிப்பீடுகள் கேள்விகள்

1. வட இந்தியாவில் பக்தி இயக்கத்தை விளக்குங்கள்.
   ....
2. இடைக்கால இந்தியாவில் வருவாய் முறையை விளக்குங்கள்
   ....
3. வட இந்தியாவில் பெண்களின் நிலை பற்றிய விவரங்களை எழுதுங்கள்?
   ....